

Chỉ Vì Phút Giây Được Gặp Em

Contents

Chỉ Vì Phút Giây Được Gặp Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	14
3. Chương 3	26
4. Chương 4	34
5. Chương 5	45
6. Chương 6	56
7. Chương 7	65
8. Chương 8	76
9. Chương 9	89
10. Chương 10	100
11. Chương 11	113
12. Chương 12	125
13. Chương 13	134
14. Chương 14	144
15. Chương 15	155
16. Chương 16	166
17. Chương 17	177
18. Chương 18	192
19. Chương 19	203
20. Chương 20	210
21. Chương 21: Ngoại Truyện	220

Chỉ Vì Phút Giây Được Gặp Em

Giới thiệu

Câu chuyện này chẳng hề đặc sắc nhưng lại mang nét riêng biệt của nó, mỗi nhân vật đều mang một

1. Chương 1

Phần dẫn

“Xin hỏi điều kiện chọn đối tượng của em là gì? Gia đình, học thức, công việc, tướng mạo, anh có điểm nào không đạt?”

“Chiều cao”

“Anh đâu có thấp”

“Nhưng tôi lại thích người đàn ông cao ráo, ít nhất phải trên mét tám” Cô vươn cánh tay để minh họa “Phải cao thế này này”

Thiệu Minh Trạch nhìn cô từ đầu đến chân “Em liệu được một mét sáu không?”

Cô cố ý giương to mắt chớp chớp. “Vì tôi không đủ cao nên mới tìm một người cao để cải thiện gen đời sau. Tôi cũng đề nghị anh Thiệu tìm một người vợ cao ột chút, như vậy thì tương lai con trai anh mới có thể ột mét tám, sẽ không bị con gái từ chối”. Nói xong, cô vẫy vẫy tay chào. “Bye bye”.

Cô mỉm cười

- Vậy hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ

Cô xách túi đi, vừa tới cửa thì bị Thiệu Minh Trạch gọi giật lại. Cô quay người nhìn anh, hỏi

- Còn chuyện gì nữa?

Thiệu Minh Trạch thủng thẳng

- Anh nhớ là Hạ tiểu thư còn có yêu cầu về chiều cao với đối tượng. Rõ ràng chiều cao của anh không phù hợp với tiêu chuẩn đó. Lý do gì đã khiến em đổi ý vậy?

Nhiễm Nhiễm sững người, thầm nghĩ gã này thù dai nhớ lâu thật. Hôm đó, mình chỉ buột miệng châm chọc một câu mà gã vẫn nhớ đến tận bây giờ.

Anh hơi nhướn mày, đang đợi câu trả lời của cô

Cô bước mấy bước đến trước mặt anh, dùng tay kéo cổ áo anh, chân hơi kiễng lên hôn nhẹ vào khoe miệng anh.

- Vì tôi tiếp thu ý kiến của anh Thiệu. Anh xem, chiều cao của chúng ta thế này khá tương đồng, dù anh có chịu cúi đầu hay không, thì tôi chỉ cần kiễng chân là có thể chạm vào anh. Còn nếu anh cao thêm vài centimet nữa, tôi sẽ không làm được. Lựa chọn giành quyền chủ động trong tay chẳng phải là rất tốt sao?

Bữa tiệc gặp mặt

Thật sự nếu như quan sát kỹ, ngũ quan của anh chàng này không được coi là hoàn hảo: lông mày tuy đẹp nhưng lại quá đậm; mắt cũng hơi nhỏ, nhưng được cái dài và sâu, đôi đồng tử đen láy dịu dàng, sâu thẳm, nhìn không thấy đáy, như thể có ma lực làm lay động lòng người.

Nhiễm Nhiễm quen Thiệu Minh Trạch trong một buổi liên hoan của hội đồng hương.

Buổi liên hoan được tổ chức ở một biệt thự xa hoa được bao quanh bởi cây cối um tùm với hồ nước trong xanh ở ngoại ô phía nam. Chủ nhân của ngôi biệt thự này họ Cung, nguyên là người đứng vị trí thứ hai trong việc quản lý kiến thiết kinh tế của thành phố Tây Bình, danh tiếng lẫy lừng. Năm ngoái, ông mới rút lui khỏi chốn quan trường, chuyển về đây an hưởng tuổi già.

Nhiễm Nhiễm giương mắt nhìn ngôi biệt thự rộng lớn mà không nói nên lời, không kìm nổi, cô quay đầu khẽ hỏi ông Hạ Hồng Viễn:

- Thế này có gọi là vị quan tốt không ạ?

Ông Hạ Hồng Viễn cười nói:

- Làm quan ấy à, lấy chút tiền mà chịu dốc sức làm việc còn hơn là không lấy tiền nhưng cũng chẳng làm việc gì.

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ câu nói này rồi gật đầu ra vẻ hiểu mà như không, kéo tay ông Hạ Hồng Viễn bước vào đại sảnh.

Buổi họp đồng hương kiểu này có truyền thống đã lâu. Nghe nói nó bắt đầu từ đầu những năm chín mươi của thế kỷ trước. Những người tham gia đều là người Tuyên An “có máu mặt” ở thành phố Tây Bình.

Mục đích là kêu gọi người Tuyên An đoàn kết, có việc gì thì giúp đỡ lẫn nhau, không bao giờ cắt đứt liên lạc.

Khi ông Hạ Hồng Viễn còn chưa gặp vị hồng nhan tri kỷ đó, Nhiễm Nhiễm luôn là cô con gái độc nhất của Hạ Hồng Viễn và cùng ông tham gia đôi ba lần những buổi họp đồng hương kiểu này. Sau này, ông Hạ Hồng Viễn bỏ vợ, lấy người đàn bà khác, thì những buổi hội họp kiểu này không còn liên quan đến Hạ Nhiễm Nhiễm nữa.

Hôm nay, ông Hạ Hồng Viễn bỗng nhiên đưa cô đến khiến không ít người tò mò dò hỏi làm ông phải giải thích đi giải thích lại. May mà bản thân Nhiễm Nhiễm cũng được coi là giỏi giang. Đầu tiên là cô đỗ vào một trường đại học có tiếng trong nước một cách thuận lợi; sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, cô lại dựa vào chính sức mình thi đỗ vào một cơ quan nhà nước. Nói ra thì cô cũng khiến bố mình nở mày nở mặt hơn những ông bố khác có con gái sớm được đưa ra nước ngoài du học.

Ông Hạ Hồng Viễn được mọi người khen đến mức mát mày mát mặt. Dường như con gái được như vậy đều là nhờ vào thành quả dạy dỗ tận tâm của ông. Ông hoàn toàn quên sạch chuyện suốt mười mấy năm qua mình chẳng hề hỏi han đến con gái. Bản thân Nhiễm Nhiễm lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, mãi mới lấy được có đi tìm đồ ăn để tránh vào một góc.

Đồ ăn trong buổi tiệc vô cùng thịnh soạn. Tiếc là dạ dày cô không được tốt lắm, có rất nhiều thứ không dám ăn. Trong đĩa của cô chỉ vớt vạt hai miếng bánh điểm tâm. Công việc chính của cô là ngồi một góc, ngẩn ngơ nhìn và đánh giá các nhân vật trong buổi tiệc.

Không giống những danh môn thế gia được lưu truyền qua nhiều thế hệ, người Trung Quốc đương đại đa phần đều giàu lên khá muộn. Cải cách mở cửa là chuyện của mấy chục năm trước, thay đổi gen cũng không phải là chuyện có thể làm ngay trong một, hai đời. Vậy cho nên, những người có tiền bây giờ còn xa mới được như trai tài gái sắc hay diễn trên truyền hình. Các chàng trai cô gái với đủ bộ dạng chỉ vì có tiền nên mới có thể làm mới mình, lưng cũng thẳng hơn người bình thường tí xíu, có thêm một chút cái gọi là khí chất.

Cô nhìn một lát mà không khỏi có phần thất vọng.

Vì có những suy nghĩ linh tinh này nên khi Thiệu Minh Trạch cương nghị, đàng hoàng xuất hiện trước mặt đã khiến mắt cô sáng lên.

Thực sự, nếu nhìn kỹ thì mặt mũi người đàn ông này cũng không thể coi là tuyệt đẹp. Tuy lông mày anh khá đẹp nhưng lại quá đậm. Mắt cũng không to lắm, chỉ là nó hơi sâu, đồng tử đen láy nhìn mà chẳng thấy đáy như có sức hấp dẫn hút hồn vậy. Nó khiến mọi người đều chú ý đến anh, khiến họ không cảm lòng được mà tiếp tục nhìn tới chiếc mũi khoằm và đôi môi mỏng hơi ươn ướt.

Đây là lần đầu tiên Nhiễm Nhiễm chú ý đến Thiệu Minh Trạch. Anh cầm ly rượu đứng giữa phòng lớn hàn huyên với mọi người. Cô trốn ở một góc lên đánh giá, thâm thở dài tiếc là chiều cao của người này còn thiếu một chút. Nếu có thể cao thêm vài phân nữa là được mét tám thì đúng là khỏi phải chê.

Có lẽ do ánh mắt quá chú ý của cô nên Thiệu Minh Trạch dường như cũng cảm nhận được và quét ánh nhìn trở lại. Ánh nhìn sắc bén cảnh giác dừng lại ở chỗ cô. Sau đó, anh nhìn cô, khẽ gật đầu.

Nhiệm Nhiệm không biết tại sao anh ta lại có phản ứng như vậy. Nhưng theo phép lịch sự, cô vẫn mỉm cười đáp lại rồi vờ cúi xuống ăn. Ai ngờ một lát sau, Thiệu Minh Trạch đã ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô. Cô có chút bất ngờ, ngẩng đầu lên nhìn thì nghe thấy Thiệu Minh Trạch hỏi:

- Cô là Hạ tiểu thư, đúng không?

Cô gật đầu, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt, lòng thầm nghĩ mình chỉ nhìn anh ta một chút mà lại lỗi được anh ta đến sao? Lễ nào nọ cười lịch sự vừa rồi khiến người ta hiểu lầm thành quyến rũ? Ánh mắt Thiệu Minh Trạch sáng lên, anh tự giới thiệu:

- Chào cô! Tôi là Thiệu Minh Trạch.

Cô ngẫm nghĩ thật kỹ cái tên này và vẫn cảm thấy không quen anh ta, đành đáp bừa:

- Ồ! Anh Thiệu, ngưỡng mộ đã lâu.

Thiệu Minh Trạch thu ánh nhìn dò xét, hơi nhếch mép, hỏi cô:

- Ồ! Hạ tiểu thư ngưỡng mộ gì tôi vậy?

Nhiệm Nhiệm trong lòng thầm chửi kẻ chết tiệt này nhưng sắc mặt vẫn không đổi, đành hoàng ngẩng lên, đáp:

- Tất nhiên là anh Thiệu tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rộng lớn rồi.

Ai từng biết đến Thiệu Minh Trạch cũng đồng tình gật đầu. Anh lại hỏi:

- Nghe nói Hạ tiểu thư là sinh viên ưu tú của Đại học A, mới tốt nghiệp năm ngoái và hiện đã đi làm, đúng không? Sao cô không làm việc ở công ty của chú nhà vậy?

Nhiệm Nhiệm không kìm nổi hơi chau mày, câu hỏi này khiến người ta có cảm giác rất khó chịu.

Cô ngẫm nhẩm lại mười sáu chữ mà bà Hàn đã dạy để đối phó với “quân địch”: “Rộng lượng bình tĩnh, thanh lịch dịu dàng, đành hoàng đúng mực, không kiêu không nóng”, rồi mới miễn cưỡng nở nụ cười đáp lại:

- Không dám nhận hai chữ “ưu tú”, chẳng qua chỉ là bị người nhà ép đi học mà thôi. Cũng vì lười biếng nên tôi mới tìm nơi nhàn nhã một chút để làm.

Nói rồi, cô đứng dậy, không đợi Thiệu Minh Trạch lên tiếng, đã mỉm cười nói:

- Anh Thiệu ngồi chơi, tôi qua đằng kia chào mấy người bạn một chút.

Thiệu Minh Trạch chớp mắt, từ tốn nói:

- Cô Hạ cứ tự nhiên.

Nhiệm Nhiệm xoay người đi ra nơi khác, đi nửa vòng mà vẫn chẳng tìm nổi một người có thể bắt chuyện.

Ông Hạ Hồng Viễn đang cùng hai người bạn cũ nói về quy hoạch thành phố của tân thị trưởng sau khi nhậm chức. Rõ ràng ông đã nhăm mấy mảnh đất ở ngoại ô phía nam nhưng không để lộ ra, chỉ cười chê bai:

- Quan chức Trung Quốc thay đổi nhanh thật! Dăm ba năm thay một lần nên chẳng có quy hoạch phát triển nào lâu dài cả, có kế hoạch cũng chỉ gói gọn trong mấy năm đương chức của mình thôi. Kết quả là Bí thư Trương đào kênh, Bí thư Vương lấp kênh, Bí thư Vương trồng cây, Bí thư Lý đốn cây, rõ ràng là chỉ uống phí tâm huyết, mồ hôi, tiền của của dân chúng mà thôi.

Có người tiếp lời:

- Không như thế thì tiền cũng chẳng để phục vụ dân chúng đâu. Hơn nữa, như vậy thì ít nhiều cũng còn có thể bớt xén cho người ta chút đỉnh. - Nói xong, người đó bèn liếc nhìn Thị trưởng Cung đang tiếp khách.

Thị trưởng Cung đương vị đã từng nhắc đến vài khẩu hiệu oanh liệt, rất có cống hiến trong việc kiến thiết thành phố Tây Bình. Còn kinh tế phát triển thế nào thì người dân hoàn toàn không biết, nhưng diện mạo thành phố thì thay đổi trông thấy.

Mấy người này đều ngấm ngấm mỉm cười, thản nhiên chuyển đề tài, bàn luận đến tình hình kinh tế hiện nay. Ông Hạ Hồng Viễn lúc này mới chú ý đến con gái đang im lặng đứng bên như thể cô đang thắp từng mình, liền nở nụ cười vui vẻ bảo cô:

- Không cần đi cùng bố đâu. Con đi làm quen với mấy người bạn trẻ đi.

Nhiệm Nhiệm ngán ngấm chỉ có thể vờ cầm ly rượu tiến đến chỗ mấy tiểu thư nhà giàu, nghe họ bàn cách làm thế nào để tiêu tiền phung phí. Cứ như thế cô bị ép nghe “tọa đàm thời thượng” về các vấn đề xa xỉ như thời trang, làm đẹp, du lịch v.v... Cô thực sự không chịu nổi nữa, đành rời khỏi đó tiếp tục tìm một góc để đứng.

May mà lần này không có ai đến bắt chuyện nên cô có thể yên ổn, thanh thoi trốn đến khi buổi tiệc kết thúc. Ai ngờ, trước khi ra về, cô lại gặp Thiệu Minh Trạch ở cửa.

Thiệu Minh Trạch cũng đang ra về, Thị trưởng Cung đích thân tiễn anh tới cửa. Hai người đứng ở hành lang nói chuyện, không biết là nói chuyện gì. Ông Hạ Hồng Viễn thấy thế cũng muốn xen vào nên đã cất lời chào Thị trưởng Cung từ xa, rồi dẫn Nhiệm Nhiệm bước xuống cầu thang.

Nhiệm Nhiệm không để ý, quay đầu lại thì bắt gặp ngay ánh nhìn của Thiệu Minh Trạch. Anh nhìn cô, khẽ gật đầu rồi quay sang nói chuyện với Thị trưởng Cung đứng bên cạnh mình.

Ông Hạ Hồng Viễn thấy con gái quay đầu lại cũng liếc nhìn rồi quay người khẽ giới thiệu với cô:

- Người đó là Thiệu Minh Trạch, mấy năm trước đã đứng ra thành lập Công ty Khoa học kỹ thuật Hoa Hưng, tổ tiên Thiệu Gia cũng là người Tuyên An, cũng có tiếng làm quan, nhưng sau này mọi người đều tới nơi khác sinh sống. Cũng chỉ có hai năm gần đây mới tham gia các cuộc họp đồng hương kiểu này.

Nhiệm Nhiệm khẽ gật đầu, trong lòng luôn cảm thấy thái độ của Thiệu Minh Trạch đối với mình có chút gì đó không bình thường, nhưng không bình thường ở đâu thì cô lại không thể nào nói ra được. Lên xe, cô nhìn vào cửa kính xe, mượn ánh phản quang để nhìn kỹ mình một lượt. Trong ánh đèn xe, cô cũng có thể coi là dịu dàng xinh đẹp, nhưng còn xa mới đến mức khiến người ta yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cô thực sự không nghĩ ra tại sao anh ta lại chú ý đến mình như vậy. Không muốn nghĩ thêm nữa, cô nhắm mắt tựa vào ghế vờ ngủ.

Xe dừng lại dưới tòa nhà có căn hộ cô thuê. Ông Hạ Hồng Viễn xuống xe, tiễn cô đến tận cổng tiểu khu mà vẫn không chịu đi. Ông cẩn thận hỏi han thăm dò:

- Nhiệm Nhiệm, mấy năm nay bố luôn bận rộn với việc kinh doanh nên không chăm sóc được cho con. Con có giận bố không?

Mấy năm nay, ông Hạ Hồng Viễn bận thì có bận nhưng không phải vì bận mà không chăm sóc được cho con gái, mà bên cạnh ông đã có người vợ mới.

Hơn nữa, ông cũng chẳng có thời gian mà nhớ tới người vợ trước và cô con gái độc nhất của mình.

Thực ra, trong lòng ông Hạ Hồng Viễn và Nhiệm Nhiệm đều quá rõ sự thật này nhưng lại không thể nói ra.

Nhiệm Nhiệm cảm thấy nếu mình nói thẳng là “không giận” thì rõ ràng là quá giả tạo, thế nên cô không nói gì, chỉ cúi đầu im lặng.

Thấy con gái như vậy, ông Hạ Hồng Viễn chột dạ, ngần ngừ giây lát, ông lại giải thích:

- Năm đó... bố và mẹ con tính cách không hợp nên mới phải ly hôn. Nhưng dù nói thế nào, bố cũng chưa từng...

Nhiệm Nhiệm nghe mà chỉ cảm thấy buồn cười. Tính cách không hợp ư? Vậy trước khi gia đình phát đạt, sao họ lại không nhận ra là tính cách không hợp chứ? Vì sao còn có thể hòa hợp vui vẻ chung sống với nhau mười mấy năm chứ? Tiền khiến tính cách con người thay đổi hay là khiến cho trái tim họ thay đổi đây?

- Bố! - Cô bỗng ngắt lời ông Hạ Hồng Viễn, ngẩng lên mỉm cười, nói: - Không cần giải thích những điều này với con. Đó là mâu thuẫn trong chuyện tình cảm của người lớn, không liên quan gì đến con. Dù mẹ có ly hôn hay không, bố mẹ vẫn là bố mẹ của con. Đây là sự thực mà không ai có thể thay đổi được. Hồi nhỏ

con không hiểu chuyện, sau này lớn lên mới hiểu chuyện tình cảm không thể nói rõ được là ai đúng ai sai. Thế nên, bố ạ, đã là quá khứ thì cứ để nó là quá khứ đi. Chỉ cần bây giờ hai người đều hạnh phúc là tốt rồi.

Cô nở nụ cười thật ngọt ngào, giọng nói mang theo tình cảm chân thành từ tận đáy lòng.

Ông Hạ Hồng Viễn há hốc miệng, có chút sững người. Ông không ngờ cô con gái ngỗ nghịch, cổ chấp của mình có thể nói ra những lời thấu tình đạt lý như vậy. Sau niềm vui, khóe mắt ông hơi đỏ, ông vuốt tóc Nhiễm Nhiễm, thấp giọng nói:

- Nhiễm Nhiễm, con lớn thật rồi, cũng hiểu chuyện rồi. Bố xin lỗi con!

Nhiễm Nhiễm chỉ nhếch môi cười, đưa tay đẩy đẩy ông Hạ Hồng Viễn, cười khi khi nói:

- Bố mau về đi. Mai còn phải đi làm. Với lại, con còn có bạn cùng phòng, nếu về muộn quá sẽ làm phiền bạn ấy.

Cô nũng nịu giả ngốc vậy khiến ông Hạ Hồng Viễn rất vui, lập tức hứa hẹn:

- Để bố bảo người tìm quanh khu vực con làm xem có căn hộ nào thích hợp không mua cho con nhé.

Cô “vâng” một tiếng rồi vẫy tay chào bố, còn mình thì quay người bước lên lầu.

Tivi trong phòng khách vẫn bật và đang chiếu bộ phim Chim sẻ biến thành phượng hoàng. Mục Thanh cô bạn cùng phòng đang ngồi trên sofa, lên mạng, thi thoảng ngẩng đầu ngó qua tivi, thấy Nhiễm Nhiễm bước vào mà chẳng có động tĩnh gì nên chỉ hỏi:

- Cậu về rồi à? Trong bếp có cháo đấy. Cậu muốn ăn thì tự múc nhé.

Nhiễm Nhiễm không trả lời, chỉ quăng đôi giày cao gót ra rồi quăng túi xách trên tay xuống sofa. Cô ngồi xuống xoa bóp đôi bàn chân. Đi giày cao gót cả ngày khiến bàn chân tê cứng như khúc gỗ, chạm tay vào mà cứ như đang chạm vào chân người khác vậy.

Mục Thanh ngồi bên bật cười, nói:

- Cậu đau chân là đáng đời lắm. Chỉ có cậu mới hận trời xanh mà đi giày cao gót suốt cả ngày như vậy. Cậu không sợ bị gãy cổ chân sao?

Nhiễm Nhiễm chẳng thèm chấp, liếc nhìn bạn một cái:

- Cậu tưởng tớ thích đi giày cao gót lắm sao? Nếu không phải tại chiều cao khiêm tốn thì tớ đã chẳng cần đến nó. Nếu tớ cao như cậu thì tớ sẽ đi giày bệt cả ngày luôn. Tớ đâu phải kẻ ngốc. Ai chẳng biết đi giày bệt dễ chịu hơn nhiều. Thật là!

Mục Thanh cười khi khi, quay lại nhìn bộ đồ cô đang mặc trên người:

- Ái chà! Hôm nay cô em ăn mặc đẹp đấy. Đứng lên cho chị ngắm một cái nào.

Nhiễm Nhiễm đang ngồi, nghe câu nói này thì lập tức nằm bò ra sofa:

- Em gái mệt lắm rồi, không đứng lên nổi nữa đâu bà chị ơi.

Mục Thanh vươn cái chân dài ra đá thì cô mới chịu đứng lên, cố ý vò đầu tạo vài kiểu dáng, hỏi:

- Thế nào? Có thể coi là tuyệt sắc giai nhân được không hả?

Mục Thanh nhìn từ trên xuống dưới, nhìn từ trước ra sau một lượt rồi bình luận:

- Váy rất đẹp! Cậu giỏi chịu rét đấy!

Nhiễm Nhiễm bỏ nhào đến, cùng cô bạn phá lên cười, rồi cô kể về những tiểu thư nhà giàu trong buổi tiệc tối nay. Cô thở dài nói:

- Cô gái đó khoác trên người toàn ngọc ngà châu báu, món nào cũng là hàng hiệu, nghe đâu mua đồ lót cũng phải bay đến tận Paris, gần nhất cũng là đi Hồng Kông. Nếu cậu nói cậu mua đồ ở thành phố Tây Bình, hi, đừng trách người ta coi thường cậu nhé!

Cô nói một cách khoa trương.

- Này! Sao đột nhiên bố cậu lại nghĩ đến chuyện đưa cậu đến tham gia buổi họp đồng hương vậy?

Nhiễm Nhiễm nghe Mục Thanh hỏi thế, lập tức xốc lại tinh thần, bỏ dậy, tiến đến hỏi:

- Cậu đoán xem?

Mục Thanh không đoán ra, chỉ biết lắc đầu.

- Theo tin tức đáng tin tiết lộ, trước đó bố tớ đã lên đem cậu con trai bảo bối đến bệnh viện. Sau khi về thì gặp người một hồi rồi bỗng nhớ ra là mình còn có một cô con gái là tớ. Hôm nay ông ấy muốn mua xe cho tớ, ngày mai còn muốn tặng nhà cho tớ. Hi! Không biết nữa. Chắc ông ấy vẫn nghĩ rằng bố con tớ là phụ tử tình sâu nghĩa nặng.

Mục Thanh nghe mà tròn mắt, hỏi:

- Vậy đứa em trai đó của cậu thì sao? Mắc bệnh nan y à?

- Còn hơn cả mắc bệnh nan y cơ. - Nhiễm Nhiễm nhìn Mục Thanh, mặt lộ rõ niềm vui trên sự đau khổ của người khác: - Ông già nâng niu, thương yêu cậu con trai bảo bối này suốt mười năm qua, kết quả là ông ấy phát hiện ra mình đã nuôi con trai cho người khác.

Mục Thanh sững sờ hồi lâu mới thở dài:

- Còn có chuyện như vậy sao?

- Thật đấy. - Nhiễm Nhiễm gạt đầu ra vẻ nghiêm túc nhưng bản thân lại không nhịn được mà phá lên cười, mặt mày hớn hở, nói:

- Không chỉ như vậy mà còn khá lằng nhằng.

Không phải là cô cường điệu hóa, vì chuyện này thật sự lằng nhằng như trong phim vậy.

Chuyện bắt đầu từ việc có một tạp chí bỗng nhiên muốn phỏng vấn vợ hai của ông Hạ Hồng Viễn, tăng bốc bà là người phụ nữ tinh tế mẫu mực của thành phố hiện đại. Bà vợ hai của ông vui vẻ chấp nhận cuộc phỏng vấn, nhưng khi bị hỏi về chuyện tình cảm thì lại buột miệng ám chỉ cuộc hôn nhân đầu tiên của ông Hạ Hồng Viễn đổ vỡ hoàn toàn là do lỗi của người vợ trước. Sau này, bà và ông Hạ Hồng Viễn tình cờ gặp nhau. Chính vẻ dịu dàng, lương thiện của bà đã khiến ông một lần nữa tin tưởng vào tình yêu và khích lệ ông một lần nữa dũng cảm bước vào cuộc sống hôn nhân.

Tóm lại, câu kết thúc ấy khiến bà trở thành người phụ nữ vừa lương thiện vừa vô tội. Bà và ông Hạ Hồng Viễn thật lòng yêu nhau.

Khỏi phải nói, bà Hàn đọc được những dòng chữ đối trắng thay đen trên tờ tạp chí mà suýt tức phát điên. Bà chau mày suy nghĩ, không biết làm thế nào để đáp trả bà vợ hai này. Vừa hay có người nói khi bà vợ hai và ông Hạ Hồng Viễn mới quen nhau, bà ta còn có bạn trai. Nghe nói, đứa con cũng là của người đàn ông đó. Bà Hàn nghe được điều này thì đã lập tức làm theo nguyên tắc muốn xấu xa thì phải khiến mọi người cùng xấu xa, dù điều này là thật hay giả, bà cũng cố ý nhờ người bạn cũ chuyển lời tới ông Hạ Hồng Viễn.

Đối với chuyện này, đại đa số đàn ông đều đa nghi. Thế là ông Hạ Hồng Viễn bảo trợ lý lẳng lẽ đi giám định ADN của ông và đứa con trai đó. Khi người trợ lý đem kết quả giám định về, ông Hạ Hồng Viễn vừa xem đã lập tức lạnh người. Đúng! Đúng là ông đã vui vẻ nuôi con cho kẻ khác.

Nhiễm Nhiễm làm ra vẻ bùi ngùi than vãn:

- Nếu nói về gen di truyền thì phái nữ chúng ta có ưu thế hơn, ít nhất cũng có thể biết đứa trẻ đó có phải chui ra từ bụng mình không. Chắc chắn là không thể nhầm được.

Mục Thanh nghe mà dở khóc dở cười, cầm chiếc gối bên cạnh đập Nhiễm Nhiễm, cười mắng:

- Đừng nói những điều vớ vẩn nữa. Cháo phần cậu ở trong nồi ấy. Mau đi ăn đi. Cậu không biết xót cho bản thân thì sau này nếu có đau dạ dày, tớ cũng mặc kệ cậu đấy.

Nhiễm Nhiễm cười khan hai tiếng, rồi ngoan ngoãn đi vào bếp múc một bát cháo nhỏ ra ăn. Cô bị đau dạ dày khá nặng từ hồi đi học. Mùa hè còn ổn, chứ mùa đông mà ăn phải thứ gì lạnh và cứng thì không thể chịu nổi. Mục Thanh chỉ có thể nấu cháo, hấp mìn thêu cho cô và nhìn cô ăn như một đứa trẻ.

Có lúc bị Mục Thanh ca thán nhiều quá, Nhiễm Nhiễm nghiêm nghị hỏi:

- Mục Thanh này, thực ra cậu mới là mẹ tớ, đúng không? Mẹ con chúng ta bị thất lạc bao nhiêu năm, bây giờ mới được trùng phùng, đúng không?

Mục Thanh không nhin được cười, lườm bạn:

- Thứ nhất, tớ sinh không nổi một đứa con gái lớn như cậu đâu; thứ hai, tớ cũng chẳng khoan dung độ lượng được như bà Hàn mẹ cậu. Bố cậu như thế nếu vào tay tớ thì tớ đã xé ông ấy ra thành trăm mảnh rồi.

Cô ấy nói xong liền giơ tay làm động tác chém xuống như thể chém gọn mọi dây dưa lằng nhằng.

Nhiễm Nhiễm thực sự chẳng biết nói gì.

Hạ Hồng Viễn khởi nghiệp từ một tiểu thương. Trên con đường thành công của ông không thể thiếu bóng dáng của người phụ nữ luôn ở bên sẵn sàng. Hồi còn trẻ, bà Hàn là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng về sau ông cảm thấy mệt mỏi với bà và bắt đầu theo đuổi mẫu phụ nữ nội tâm. Ông luôn muốn tìm một hồng nhan tri kỷ có tâm hồn đồng cảm với mình. Cuối cùng Hạ Hồng Viễn thật sự đã tìm được người phụ nữ hòa hợp với ông cả về thể xác lẫn tâm hồn. Sự hòa hợp của hai người nhanh chóng kết tinh thành tình yêu, còn có con trai nối dõi tông đường.

Khi đó ông Hạ Hồng Viễn vui mừng như muốn phát điên. Để có danh phận ẹ con họ, ông đã vô tình vô nghĩa quay lưng đòi ly hôn với bà Hàn. Đến cả cô con gái Nhiễm Nhiễm, ông cũng không cần, mà chỉ một lòng một dạ yêu thương vợ mới. Ai ngờ sau mười năm yêu thương, giờ ông phát hiện ra cậu con trai bảo bối ấy lại là kết tinh của sự hòa hợp cả về thể xác lẫn tâm hồn của “hồng nhan tri kỷ” với người đàn ông khác.

Cú sốc này thực sự là quá lớn! Ông Hạ Hồng Viễn vừa tức giận vừa đau đớn. Sau một trận suy sụp tinh thần, ông dần bình tĩnh và mới nhớ ra mình còn có một cô con gái.

Ban đầu, Nhiễm Nhiễm chẳng thèm để ý đến ông. Ai ngờ bà Hàn biết chuyện đã không đồng ý mà còn tìm đến mắng cô một trận:

- Ân oán giữa mẹ và ông ấy thế nào đều không liên quan gì đến con. Dù sao ông ấy vẫn là bố của con. Con tuyệt đối không học ngoảnh mặt làm ngơ. Dù là đứng trên phương diện tiền bạc để xem xét thì con cũng phải thừa nhận ông Hạ Hồng Viễn là bố. Có người bố này và không có người bố này, thân phận của Hạ Nhiễm Nhiễm con khác nhau một trời một vực đấy.

Nhiễm Nhiễm đã sớm qua cái tuổi ngỗ ngược kiêu căng. Suy nghĩ kỹ, cô cảm thấy lời của bà Hàn nói rất có lý. Ông Hạ Hồng Viễn muốn đưa cô trở thành thiên kim tiểu thư nhà họ Hạ. Đây là một chuyện thu được cả danh lẫn lợi. Thực sự là không cần phải quá cứng đầu làm gì.

Thế nên mới có buổi tiệc rượu tối nay.

Ăn cháo xong, Nhiễm Nhiễm đi vào phòng lấy đồ rồi đi tắm. Đang tắm, bỗng rèm ngăn phòng tắm bị vén ra từ bên ngoài, Mục Thanh đưa di động cho cô và dùng khẩu hình để nói:

- Điện thoại, mẹ cậu gọi đấy.

Tay còn đang dính đầy bọt dầu gội đầu, cô vội rửa, tắt vòi hoa sen, rồi nghe điện thoại.

Bà Hàn hỏi con gái về tình hình buổi tiệc rồi đưa ra một chỉ thị mới:

- Mẹ đã sắp xếp cho con một buổi xem mặt. Thứ Bảy này, con phải thu xếp thời gian, ăn mặc chỉnh tề, tính cách phải dịu dàng, nhã nhặn.

Phong cách vẫn như mọi khi, không hỏi, không bàn bạc mà chỉ đơn giản là mệnh lệnh.

Nhiễm Nhiễm không mảnh vải che thân, đứng dưới vòi hoa sen nghe điện thoại. Những giọt nước mang theo bọt dầu gội từ mái tóc ướt của cô nhỏ xuống, chạy qua lông mày, xuống lông mi rồi vào mắt. Đầu tiên là

cay cay, sau đó cô mới thấy khó chịu. Cô vội nhắm mắt, dùng mu bàn tay dụi dụi. Nào ngờ, càng dụi bọt dầu gội càng vào nhiều, nước mắt cô cũng ào ào tuôn ra.

Ngắt điện thoại, cô cất tiếng gọi Mục Thanh cầm giúp di động rồi vội mở vòi hoa sen xả hết bọt dầu gội trên mặt. Mục Thanh cầm di động đứng bên ngoài buồng tắm đợi cô ngừng xả nước rồi mới lên tiếng hỏi:

- Lại bảo cậu làm gì thế?

Mắt Nhiễm Nhiễm đã dễ chịu hơn đôi phần, chỉ là vẫn còn một chút nước mắt, nước mũi. Cô trả lời ngắn gọn:

- Xem mặt.

Mục Thanh sững người giây lát rồi không kìm được lại hỏi:

- Đối phương là người thế nào?

Nhiễm Nhiễm nhớ lại nhưng thật sự không nhớ nổi bà Hàn nói với cô đối phương là người thế nào, nên cô chỉ có thể lắc đầu, nói:

- Tôi không chú ý. Hình như là một anh chàng cao đẹp trai, giàu có, rất xứng đôi với một mỹ nữ xinh đẹp, trắng trẻo, giàu có mới ra “lò” là tôi.

Mục Thanh lại ở bên ngoài im lặng một lát rồi bỗng nói như không suy nghĩ:

- Tôi thấy gay rồi, nên sớm trả tiền cho bà ấy đi.

Nhiễm Nhiễm thò đầu ra từ sau rèm, mặt mũi đầu tóc ướt nhèm, vô tư hỏi bạn:

- Cậu định đi cướp ngân hàng à? Cậu nhắm được ngân hàng nào rồi? Vị trí tốt không? Có cần chi viện không?

Mục Thanh hơi cúi đầu, không nói gì.

Nhiễm Nhiễm cười hi hi ha ha, nói vọng ra bên ngoài:

- Được rồi, cậu đi ra đi. Đó là mẹ đẻ của tôi, bà chỉ bảo tôi đi xem mặt thôi chứ có phải là đem bán tôi đâu. Hơn nữa, bản thân tôi thực sự cũng muốn tìm người yêu mà. Đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi, sớm lấy chồng còn hơn là ở nhà làm gái già.

Câu này cũng chẳng thể coi là nói đùa. Dù thế nào đi nữa, con người cũng luôn hướng về phía trước. Nghĩ như vậy nên cô cũng không chối chuyện bà Hàn sắp xếp cho cô đi xem mặt. Thứ Bảy cô trang điểm cẩn thận rồi thay một bộ váy mới, vui vẻ đến địa điểm xem mặt.

Nhưng tới khi người đó xuất hiện, cô có chút sững sờ.

Thiệu Minh Trạch ở phía đối diện bàn, mặt mày nghiêm túc, thấy cô bèn đứng dậy, hơi cúi người, đưa tay về phía cô:

- Chào Hạ tiểu thư!

Cô xốc lại tinh thần, lịch sự chìa mấy ngón tay ra cho anh bắt, mỉm cười gượng gạo:

- Chào anh Thiệu.

Hai người hàn huyên vài câu ngắn gọn. Ngồi cách nhau chiếc bàn ăn, Thiệu Minh Trạch nhìn cô, hỏi băng quơ:

- Cô Hạ nhìn thấy tôi, chắc bất ngờ lắm nhỉ?

Vì đã biết người này thẳng thắn thế nào nên nghe anh hỏi như vậy, cô cũng không ngạc nhiên lắm. Nhiễm Nhiễm thần nhiên đáp:

- Có chút bất ngờ. Bây giờ nhớ lại, hôm đó ở buổi tiệc chắc anh Thiệu đã biết chúng ta sẽ có buổi gặp mặt hôm nay hay sao?

Thiệu Minh Trạch gật đầu:

- Trước đây, tôi đã xem ảnh của cô.

Buổi xem mặt này là do bà Hàn sắp xếp, không cần hỏi cũng biết, chắc chắn bà đã đưa ảnh của cô cho Thiệu Minh Trạch xem. Nhiệm Nhiệm cảm thấy không nhất thiết phải tiếp tục chủ đề này nên chỉ có thể đáp “vâng” một tiếng cho xong.

Bữa tối kéo dài khoảng hơn một tiếng. Lần này, Thiệu Minh Trạch đã thu lại khí thế “ép người đến cùng” trong buổi tiệc hôm trước. Anh không nói nhiều, cũng không giữ vẻ lạnh lùng. Qua cách nói chuyện, có thể nhận thấy anh có vốn kiến thức khá rộng. Dù Nhiệm Nhiệm nói về chủ đề gì, anh cũng đều có thể bắt nhịp được.

Nếu chỉ nhìn từ góc độ xem mặt, người này cũng có thể coi là một anh chàng hiếm gặp. Nhiệm Nhiệm chỉ là có chút không hiểu, với điều kiện như vậy, tại sao anh ta cũng rơi vào cảnh phải đi xem mặt chứ?

Bữa tối kết thúc, Thiệu Minh Trạch vô cùng lịch thiệp đưa cô về.

Vừa bước vào cửa, bà Hàn đã gọi điện đến hỏi. Nhiệm Nhiệm thật sự nghi ngờ, liệu có phải bà lắp hệ thống định vị theo dõi trên người cô không? Sao bà có thể căn thời gian chuẩn xác đến như vậy chứ?

Bà Hàn hỏi tình hình buổi xem mặt thế nào. Nhiệm Nhiệm thành thật nói rõ suy nghĩ của mình về Thiệu Minh Trạch: Có tướng mạo, có học thức, có gia thế, có thành tựu. Nhưng khả năng thanh niên “bốn có” này có thể bị trúng tiếng sét ái tình với cô thực sự là quá thấp.

Bà Hàn không hài lòng về những lời đánh giá coi nhẹ bản thân của cô như vậy nên chẳng nể nang gì mà giáo huấn:

- Làm người thì phải tự tin, không được coi thường bản thân. Dù là gia thế hay dòng dõi thì con cũng chẳng kém gì cậu ta đâu.

Cô hiểu gia thế và dòng dõi mà bà Hàn nói là gì. Gia thế của cô chính là gia thế của ông Hạ Hồng Viễn bây giờ. Dòng dõi của cô chính là dòng dõi nhà họ Hàn trước đây. Gia thế của ông Hạ Hồng Viễn cũng có thể coi là có tiếng ở Tây Bình. Còn dòng dõi nhà họ Hàn, tuy bây giờ không đáng kể, nhưng trước đây mấy đời đều là danh gia vọng tộc. Nếu không phải do bất ngờ gặp họa trong cuộc vận động toàn quốc lần đó thì bà Hàn đời nào chịu lấy một tiểu thương mới phát lên như ông Hạ Hồng Viễn.

Bất luận là làm vợ hay làm mẹ, bà Hàn vẫn luôn ở phía áp đảo. Nhiệm Nhiệm hiểu rõ tính cách này của bà Hàn nên đã sớm rèn được thói quen là không tranh luận, chỉ im lặng lắng nghe, xong rồi mới nói:

- Dù thế nào, con cũng không thể tỏ thái độ quá nhiệt tình vồ vập anh ta được. Còn phải xem thái độ của đối phương thế nào rồi mới nói chứ.

Câu nói này rất hợp tình hợp lý nên bà Hàn cũng chẳng thể phản đối được gì, đành phải đáp “ừ” một tiếng.

Nhưng Nhiệm Nhiệm không ngờ Thiệu Minh Trạch lại nhanh chóng bày tỏ thái độ của mình đến như vậy. Anh cũng chẳng làm gì ghê gớm mà chỉ bảo người ta mang tặng Nhiệm Nhiệm một bó hoa. Chính là hoa hồng đỏ diễm lệ và đậm mê. Một bó hoa rất lớn, nếu ôm trước ngực thì có thể che kín cả mặt người ôm. Anh nhờ quầy lễ tân của công ty chuyển lên phòng làm việc của Nhiệm Nhiệm một cách hết sức ngạo nghễ.

Nhìn bó hoa hồng nằm trên mặt bàn gần nửa tiếng, Nhiệm Nhiệm không hề thấy chút nào gọi là ngại ngùng, dắc ý hay vui mừng. Trái lại, cô chỉ cảm thấy bức mình vì bị người ta lôi ra làm trò đùa, hận là không thể một tay ném thẳng bó hoa này xuống nền nhà, sau đó giẫm chân lên mà giày xéo.

Nhưng những người ở trong phòng làm việc đa phần là rảnh rỗi, suốt ngày bàn tán chuyện trên trời dưới đất. Kể cả khi không có chuyện gì, họ cũng phải lôi bằng được đề tài ra mà nói. Bởi vậy, nếu cô nổi giận đùng đùng với bó hoa như thế, e là chỉ lại tăng thêm đề tài cho họ tiếp tục “buôn dưa”. Cô cố kiềm chế cục tức trong lòng, sầm mặt ngồi một lúc rồi cầm lấy di động đi ra ngoài.

Cô nghĩ hoa đã đến, chắc điện thoại cũng sắp tới. Quả nhiên, cô vừa bước đến thang máy thì nhận được điện thoại của Thiệu Minh Trạch.

- Nhận được hoa chưa? Có thích không? - Anh hỏi một cách vô cùng tự nhiên như thể cô và anh đã quen biết lâu lắm rồi, như thể đã quen với việc mỗi tuần gửi tặng hoa mấy lần vậy.

Lời nói và cử chỉ của người này đều vô cùng nhã nhặn, lịch sự, nhưng thực ra trong lòng lại chẳng hề tôn trọng người khác. Nhiệm Nhiễm nghĩ mà càng thấy không vui, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại cảm xúc, trong giọng nói bỗng mang theo vài phần ngạc nhiên và ái ngại:

- Cảm ơn anh đã tặng hoa! Thực sự là quá lãng phí rồi.

- Chỉ cần cô thích là được. - Thiệu Minh Trạch điềm đạm nói, rồi lại hỏi: - Tối nay cô có rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé.

Cô đã có chuẩn bị từ trước nên nghe anh hỏi như vậy thì đáp với vẻ tiếc nuối:

- Thật ngại quá! Ở đây tôi vẫn chưa xong việc, tối nay còn phải tăng ca.

- Vậy ngày mai?

Cô chẳng thèm nghĩ ngợi, đáp luôn:

- Ngày mai cũng không được.

Thiệu Minh Trạch im lặng giây lát rồi lại hỏi:

- Vậy khi nào cô Hạ có thời gian?

Cô bụng thì cười thầm nhưng miệng lại tỏ ra vừa vô tội vừa ngán ngẩm:

- Cơ quan chuẩn bị có đợt kiểm tra của cấp trên, thời gian gần đây mọi người đều rất bận, e là...

- Tôi hiểu rồi. - Thiệu Minh Trạch ngắt lời cô, vui vẻ nói: - Nếu đã như vậy thì tôi không làm phiền cô Hạ nữa. Sau này có thời gian, sẽ liên lạc lại.

Cô vừa gật đầu đáp vâng thì Thiệu Minh Trạch đã tắt máy. Từ đó về sau, quả nhiên chuyện này không tái diễn nữa.

Nhưng cứ vài ba hôm ông Hạ Hồng Viễn lại đưa cô đi dự tiệc. Một là, ông muốn gắn kết tình cảm cha con; hai là, ông cũng muốn cô nhanh chóng bước vào xã hội thượng lưu của thành phố Tây Bình. Nhiệm Nhiễm nghĩ, mình đã làm bà Hàn không vui vì chuyện của Thiệu Minh Trạch, nên chỉ còn cách lấy lòng ông Hạ Hồng Viễn để khi quay đầu mới có thể lấy công chuộc tội với bà Hàn. Thế là lần nào cô cũng tích cực đi dự tiệc cùng bố mình.

Hôm nay, còn đang trong giờ làm việc, ông Hạ Hồng Viễn lại gọi điện muốn đưa cô đi ăn cơm. Cô đang bận việc nên chẳng nói năng gì nhiều, chỉ “vâng” một tiếng cho xong. Kết quả là vừa hết giờ, ông Hạ Hồng Viễn lái chiếc xe trị giá vài triệu tệ đến trước cơ quan cô.

Trong phòng làm việc còn mấy đồng nghiệp vẫn chưa về, ai cũng thò đầu ra cửa sổ chỉ chỉ trỏ trỏ, đoán xem chiếc xe đó đến đón ai. Nhiệm Nhiễm nghe mà chột dạ, đành lén lút gọi điện cho ông Hạ Hồng Viễn báo ông lái xe ra góc phố. Sau đó cô mới vội vội vàng vàng rời khỏi cơ quan, lên chiếc xe sang trọng của ông Hạ Hồng Viễn, bộ dạng hệt như kẻ trộm vậy.

Ông Hạ Hồng Viễn nhìn bộ đồ cô đang mặc, nói:

- Nhiễm Nhiễm, con mặc thế này không ổn đâu.

Cô đang mặc quần bò, áo sơ mi trẻ trung, năng động, đang bước trên con đường thanh xuân phơi phới, không ngờ lại bị ông Hạ Hồng Viễn ra một đòn phủ định. Thế là cô nhìn ông Hạ Hồng Viễn áo quần bảnh bao, hỏi:

- Bố, đi ăn cơm biến thành đi dự tiệc rồi sao?

Ông Hạ Hồng Viễn “ừ” một tiếng rồi quay đầu bảo tài xế lái xe đến phố mua sắm.

Mấy cửa hàng xa xỉ của thành phố Tây Bình đều ở đó, họ đang hướng về nơi đó. Ông Hạ Hồng Viễn phải mất một lúc khuyên bảo thì Nhiễm Nhiễm mới đồng ý thay đổi toàn bộ đồ trên người. Tuy khả năng chọn phụ nữ của ông chẳng ra sao, nhưng khả năng lựa đồ cho phụ nữ thì không tồi. Thay bộ đồ mới vào, Nhiễm Nhiễm từ một cô gái bình thường lập tức nhảy vào một bước thành tiểu thư đài các.

Ông Hạ Hồng Viễn nhìn con gái với ánh mắt hài lòng và kiêu hãnh, vô cùng vui vẻ quệt thẻ thanh toán.

Nhiệm Nhiệm thử hết bộ này đến bộ khác cũng cảm thấy rất vui. Mấy năm trước, cô phải sống những ngày cực khổ. Cô hiểu rất sâu sắc ý nghĩa câu “Tiền không phải là tất cả nhưng không có tiền thì càng chẳng làm được gì”. Đây đúng là một chân lý.

Thế nên, cô cố gắng dè sẻn tiền nong đến mức gần như keo kiệt. Nhưng cô gái trẻ nào chẳng thích làm đẹp. Hôm nay lại có người chi tiền cho thì đừng có giữ cái nguyên tắc “cái gì không quá cần thiết thì không nên mua” đó. Cô cũng muốn sắm lỉnh thêm vài bộ đồ nữa.

Gần đây, ông Hạ Hồng Viễn luôn muốn nhanh chóng khôi phục tình cảm cha con nên rất vui vẻ chi tiền để con gái được vui. Ông còn nhiệt tình đứng bên cho ý kiến. Thấy cô lại chọn một chiếc váy dài bước ra thì ông lắc đầu nói:

- Chiếc váy này dài quá, con thay bộ ngắn kia kìa.

Nhiệm Nhiệm chỉ cao vừa tròn mét sáu, thực sự là không hợp với kiểu váy dài. Nhưng chiếc váy ấy kiểu cách rất đẹp, cô rất thích. Cô có chút không cam lòng, bĩu môi, cuối cùng thì đặt chiếc váy ấy xuống, tiếp tục đi xem.

Đi đi dừng dừng được nửa vòng, tình cờ quay người, cô nhìn thấy một cô gái trẻ dáng người cao ráo đứng ở phòng thử đồ đối diện. Cô ấy đang mặc bộ váy dài mà cô vừa nhắm trúng. Cô nhìn mà sáng cả mắt lên, ánh mắt không tài nào rời khỏi cô gái đó.

Cô gái đó đứng trước gương, quay sang nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, mỉm cười hỏi:

- Thế nào?

Người đàn ông ngẩng đầu lên khỏi tờ tạp chí, nhìn cô gái từ trên xuống dưới một lượt rồi gật đầu khen ngợi:

- Rất đẹp! Rất hợp với em!

Từ chỗ đứng của Nhiệm Nhiệm chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng phẳng rộng của người đàn ông đó, nhưng giọng nói của anh thì cực kỳ rõ và có vẻ quen quen. Có điều, những đôi trai tài gái sắc trên tivi quá nhiều nên cô cũng không chú ý lắm. Cô thu lại ánh nhìn bịn rịn dành cho cô gái đó rồi tiếp tục chọn đồ.

Cuối cùng, cô đã chọn được bốn, năm bộ đồ cùng với giày và túi xách. Đồng hồ của cô sắp thành một ngọn núi nhỏ rồi. Nhân viên bán hàng nở nụ cười, xách đồ tiễn hai bố con họ ra cửa. Nhiệm Nhiệm quay lại nhận túi đồ trên tay cô bán hàng. Đúng lúc đôi nam nữ kia cũng đi ra, cô vừa ngẩng lên thì vô tình nhìn thẳng mặt người đàn ông đó.

Đầu óc Nhiệm Nhiệm như bị tiếng sét xẹt qua, trong giây lát, phản ứng của cơ thể cô chậm hơn nửa nhịp so với ý thức. Cô cúi đầu và tiếp tục nhận túi đồ. Có lẽ túi đồ hơi nhiều, khi cô nhận có chút vất vả, đôi tay như mới được lắp vào cơ thể, chúng cứ cứng đờ ra, không chịu nghe theo mệnh lệnh của bộ não, ngón tay thì run run mà cô không thể kiềm chế được.

Ông Hạ Hồng Viễn chỉ nghĩ là túi đồ quá nhiều nên con gái không cầm nổi. Ông cười khà khà, đỡ lấy hai túi và nói:

- Con gái nên ăn mặc cho thật xinh đẹp. Để mai bố bảo người ta làm thẻ cho con. Rảnh rồi thì cứ tới đây mua sắm nhé.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu sắp xếp lại túi đồ trên tay cho đến khi đôi nam nữ đó đi xa thì mới ngẩng đầu lên.

Ông Hạ Hồng Viễn thấy sắc mặt của cô thì không khỏi kinh ngạc, hỏi:

- Chuyện gì thế? Sao sắc mặt của con lại tệ như vậy?

Cô liền toét miệng trả lời ông Hạ Hồng Viễn:

- Con lạnh ạ! Chẳng phải thời tiết trở lạnh sao. Bây giờ vừa sang tháng ba, gió lạnh vẫn hiu hiu thổi, mặc hở chân hở vai thế này, dù khoác áo khoác vẫn thấy lạnh. Nghĩ như vậy, cô gật đầu đánh rụp như đang thuyết phục chính mình, rồi lại dùng giọng điệu khẳng định, lặp lại lần nữa: - Lạnh lắm ạ.

Ông Hạ Hồng Viễn vội gọi bác tài lái xe tới rồi bảo bật điều hòa ấm lên. Được một lúc thì mặt cô mới dần hồi phục sắc hồng nhưng người vẫn như kẻ mất hồn. Ông Hạ Hồng Viễn thấy vậy thì dứt khoát không đi dự buổi tiệc tối nay nữa mà vội vã đưa cô đến bệnh viện khám.

Nhiệm Nhiệm đành giải thích là vì ban ngày làm việc mệt quá, vừa rồi lại bị trúng gió nên hơi chóng mặt, thực sự là không sao, không cần đến bệnh viện. Có điều, cô không muốn đến dự buổi tiệc gì đó mà chỉ muốn về nhà nghỉ sớm thôi.

Ông Hạ Hồng Viễn muốn thể hiện sự quan tâm của mình đến con gái nên chẳng phản đối nửa lời mà đích thân đưa Nhiệm Nhiệm về.

Mục Thanh vẫn chưa về, căn phòng tối om, lạnh lẽo. Nhiệm Nhiệm bật hết mấy đèn ở các phòng lên, đến cả tivi trong phòng khách cũng bật lên rồi mới một mình ngồi xuống ghế sofa. Trên tivi đang phát chương trình giải trí gì đó, rất ồn ào. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình mà chẳng nghe nổi tiếng nào.

Nhiệm Nhiệm không ngờ hôm nay lại tình cờ gặp Lâm Hướng An, càng không ngờ mình và Lâm Hướng An lại đến mức mặt đối mặt mà như không quen biết. Rốt cuộc, điều này là đáng buồn hay đáng cười đây?

Hơn mười giờ tối, Mục Thanh về. Cô ấy lấy một chiếc thẻ ngân hàng từ trong ví ra nhét vào tay Nhiệm Nhiệm.

- Tổ định kiếm đủ rồi mới đưa cậu... Trong này có hai trăm năm mươi nghìn tệ. Cậu trả cho bà Hàn trước đi. Số còn lại tớ sẽ nghĩ cách. Chắc sang năm là có thể trả hết.

Nhiệm Nhiệm cúi đầu nhìn tấm thẻ bằng nhựa mỏng manh đó, đầu ngón tay khẽ vân vê trên dây số. Một lát sau, cô mới ngẩng lên mỉm cười với Mục Thanh:

- Được rồi. Vừa hay tớ cũng đang có ít tiền. Chúng mình cứ trả tiền ẹ tớ trước, sau này nói chuyện với bà cũng không bị yếu thế.

Nói xong, cô đứng dậy về phòng mình lấy cuốn sổ lương ra, nhẩm con số trên sổ, rồi cười hì hì nói:

- Hi! Còn kha khá đấy. Hai đứa góp vào cũng hòm hòm rồi.

- Nhiệm Nhiệm! – Mục Thanh bỗng ngẩng lên nhìn cô, nghiêm nghị nói: - Tớ rất cảm ơn cậu. Tớ luôn biết ơn cậu. Năm đó, tớ đã nghĩ đến cả chuyện bán thân. Dù là bán thân hay bán tất cả mọi thứ có trên người, chỉ cần có tiền thì tớ đều chấp nhận.

- Đủ rồi - Nhiệm Nhiệm ngắt lời Mục Thanh. Cô gắng gượng đến giờ là giới hạn rồi. Thực sự, cô không thể gắng gượng được nữa. Cô dựa vào khung cửa, nhìn thẳng vào Mục Thanh mà nói: - Cậu đừng nói nữa. Hôm nay tớ rất mệt. Có chuyện gì để mai rồi nói.

- Không. Cậu để tớ nói hết đi. - Mục Thanh khẳng khái nói, ánh mắt ngang bướng: - Nhiệm Nhiệm, tớ rất biết ơn cậu, cậu có biết không? Tớ sẽ không bao giờ quên được ân tình của cậu. Vì ba trăm nghìn tệ này, cậu đã phải thỏa hiệp với bà Hàn. Cậu phải hạ thấp lòng tự trọng, cam tâm tình nguyện làm một con rối cho người ta giật dây.

Nhiệm Nhiệm không kìm nổi tức giận, cô quát lên:

- Đủ rồi, Mục Thanh, cậu biết sự việc căn bản không như cậu nghĩ mà.

- Vậy cậu bảo tớ phải nghĩ thế nào? - Mục Thanh cực kỳ bình tĩnh, hỏi lại.

Nhiệm Nhiệm cúi gằm xuống, bặm môi, mãi mới từ từ buông lỏng bờ môi, khẽ nói:

- Khi đó, tớ chỉ là không muốn sống nữa, tiện thể trả cậu một món nợ ân tình. Giống như người trước khi nhảy xuống biển tự sát, nhìn thấy bên cạnh có người ăn mày run rẩy vì đói rét thì liền cởi chiếc áo khoác đưa cho người ăn mày đó thôi. Dù sao muốn nhảy xuống biển, mặc áo khoác cũng chẳng ích gì.

Nhiệm Nhiệm không nói bừa. Đây chính là cách nghĩ thực sự của cô lúc đó.

2. Chương 2

Anh ấy từng là Lâm Hường An của riêng cô

Cô lập tức trở thành nữ nhân vật chính đầy ý chí và nghị lực trong vở kịch ngôn tình phiên bản hiện thực với tấm lòng kiên trì không ngại mỗi mệt. Khi có người nhút nhát trước tình yêu, mọi người xung quanh đều sẽ lấy Nhiễm Nhiễm ra làm tấm gương của ý chí và nghị lực, nói rằng Hạ Nhiễm Nhiễm có thể theo đuổi được Lâm Hường An thì bạn còn sợ gì chứ?

Nhiễm Nhiễm và Mục Thanh thật sự trở thành bạn bè khi năm thứ ba đại học sắp kết thúc. Hồi đó, cô vừa bị Lâm Hường An bỏ, sống không bằng chết. Mẹ Mục Thanh bỗng nhiên lâm bệnh nặng, khó mà qua khỏi, cô ấy cũng bị rơi vào cảnh chật vật nhất trong cuộc đời.

Nhiễm Nhiễm học người ta bỏ tiền ra mua rượu giải sầu. Có một tối về trường, khi đang say xỉn băng qua đường, cô đã suýt bị ô tô tông trúng. Tiếng xe phanh kít chói tai. Chiếc xe đó đã dừng, cách cô chưa đến mười centimet và đã chạm vào quần áo cô. Người đàn ông từ trên xe bước xuống, mặt mày tái mét, quát:

- Cô muốn chết à? Cô không có mắt sao?

Nhiễm Nhiễm uống khá nhiều, trước mắt đã sớm là một khối mờ nên nhìn người đó cũng không rõ nữa. Cô vốn định xin lỗi, nhưng nghe câu nói ấy, cô liền chỉ vào mũi anh ta mà mắng:

- Mẹ kiếp! Anh lái xe đâm người mà còn nói lý sao? Anh có mắt không thế?

Thấy cô ngang ngạnh như vậy, đối phương liền im lặng. Đứng đó một lát, anh ta chỉ lạnh lùng nói:

- Tôi không nói chuyện với con sâu rượu. Nếu không có va chạm thì cô tránh ra. Đừng đứng đây mà gây chuyện nữa.

Đầu óc cô đã sớm bị men rượu kích thích khiến cho chẳng sợ sống chết gì nữa. Nghe anh ta nói mình gây chuyện thì càng tức giận hơn, liền chặn trước xe của anh ta mà không chịu tránh ra, hai tay vỗ ầm ầm vào xe, miệng gào lớn:

- Chẳng phải chỉ là chiếc xe nát sao? Có tiền thì ghê gớm lắm à? Mẹ kiếp! Có giỏi thì anh đâm chết tôi đi. Đâm chết tôi đi.

Người đó đứng yên, cắn răng không nói lời nào rồi ngồi vào trong xe.

Cô thản nhiên tìm đến cái chết như liệt sĩ, đứng lảo đảo trước xe của anh ta rồi thản nhiên dang tay ra, nhắm mắt lại, há hốc miệng. Lúc này, một người lao đến, ôm lấy cô, kéo cô sang lề đường, quát lớn:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, cậu điên rồi sao? Cậu điên rồi sao?

Cô vừa bị kéo ra khỏi đó, chiếc xe liền rồ ga phóng vút đi như mũi tên bắn. Mục Thanh đứng ôm cô từ phía sau mà sợ phát khiếp, cả hai cùng ngã xuống. Lúc đó, cô mới cảm thấy hơi sợ một chút. Mọi âm ức lập tức ủa về. Cô ngồi trên mặt đất, quay người ôm Mục Thanh mà khóc:

- Lâm Hường An không cần tớ nữa. Anh ấy không cần tớ nữa rồi.

Đúng vậy. Lâm Hường An không cần cô nữa. Lâm Hường An, người mà cô đã theo đuổi vào tận Đại học A, kiên trì theo đuổi suốt hai năm sáu tháng ba mươi ngày mới thành công, giờ đã không cần cô nữa.

Cô đã thầm yêu Lâm Hường An từ hồi học cấp ba. Vào đại học, cô mới bắt đầu theo đuổi anh. Chuyện này cả trường đều biết. Khi chuyện này sắp sửa trở thành trò cười ở Đại học Sư phạm Hoa Trung thì Lâm Hường An đã quay lại đón nhận tình cảm của cô. Cô lập tức trở thành nữ nhân vật chính đầy ý chí và nghị lực trong vở kịch ngôn tình phiên bản hiện thực với tấm lòng kiên trì không ngại mỗi mệt. Khi có người nhút nhát trước tình yêu, mọi người xung quanh đều sẽ lấy Nhiễm Nhiễm ra làm tấm gương của ý chí và nghị lực, nói rằng Hạ Nhiễm Nhiễm có thể theo đuổi được Lâm Hường An thì bạn còn sợ gì chứ?

Tiếc rằng cô làm nữ nhân vật chính chưa được một học kỳ thì đã phải trở lại nguyên hình. Chuyện là cô cùng các bạn trong lớp đi du lịch vài ngày, khi trở về thì Lâm Hường An đã ở “bên kia đại dương”. Trong điện thoại, anh vẫn nói bằng giọng trầm khàn lay động lòng người đó.

- Nhiệm Nhiệm, chúng ta chia tay đi. Anh không quên nỗi Tô Mạch. Anh vẫn còn yêu cô ấy. Anh không thể kìm nén được tình yêu của mình dành cho cô ấy.

Cô chưa từng gặp Tô Mạch, chỉ biết là cô ấy học ở Đại học B, là nữ thần trong lòng Lâm Hướng An, là nhân vật nữ chính thật sự trong vở kịch ngôn tình. Cô ấy và một công tử nhà giàu yêu hận lằng nhằng nên đã ôm vết thương lòng bỏ đến nơi đất khách quê người, thế là kỹ sĩ Lâm Hướng An quyết định bất chấp tất cả để theo cô ấy.

Chuyến bay chở Tô Mạch và Lâm Hướng An rời đi, đã nhân tiện cuốn theo tình yêu mà Nhiệm Nhiệm phải vất vả khổ sở theo đuổi suốt hai năm rưỡi.

Cô ngồi trên nền đất, mượn rượu ôm lấy eo Mục Thanh mà khóc đến mức tối tăm trời đất. Trước đây, cô và Mục Thanh không quen thân lắm. Họ học cùng khoa nhưng khác lớp, phòng ở ký túc cũng cách nhau một đoạn nên nếu có gặp nhau thì cũng chỉ gật đầu chào.

Sau chuyện này, họ gặp nhau cũng vẫn gật đầu chào, tuyệt đối không nhắc gì đến chuyện xảy ra tối hôm ấy. Sau đó không lâu, nửa đêm cô đi vệ sinh thì nhìn thấy Mục Thanh ngồi một mình ở hành lang, tay bịt miệng khóc nức nở.

Nhiệm Nhiệm nhớ lại chuyện Mục Thanh đã làm tối hôm đó, ngần ngừ một lát, cô bước đến ngồi xuống bên Mục Thanh, đợi cô ấy ngừng khóc mới hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

Có lẽ vì họ không quen thân lắm, cảm giác chẳng có gì cần phải giấu; cũng có thể Mục Thanh đã chứng kiến bộ dạng khổ sở nhất của Nhiệm Nhiệm nên cũng chẳng ngại để lộ sự yếu đuối trước mặt cô. Mục Thanh ngẩng đầu lên, dựa vào tường, nói ra những điều đang giữ trong lòng:

- Mẹ tớ bị bệnh. Làm phẫu thuật cần một khoản tiền rất lớn nhưng tớ không có tiền. Cho dù phẫu thuật thành công thì nhiều lắm mẹ tớ cũng chỉ sống thêm được dăm ba năm nữa. Tất cả mọi người đều khuyên tớ phải lý trí một chút. Đến cả họ hàng bên bà ngoại cũng khuyên tớ như thế. Tuy không nói rõ nhưng ý là bảo tớ bỏ cuộc... Nhưng tớ biết lý trí thế nào đây? Bỏ cuộc thế nào đây? Giương mắt nhìn mẹ mình nằm trên giường bệnh chờ chết sao?

Nói mãi nói mãi, mắt Mục Thanh lại ướt nhèm, nước mắt trào ra, lau thế nào cũng không hết. Cuối cùng, Mục Thanh chẳng lau nữa, hai tay bưng lấy mặt.

Nhiệm Nhiệm im lặng một lát rồi hỏi Mục Thanh:

- Cần bao nhiêu tiền?

Mục Thanh mỉm cười đau khổ, lắc đầu không chịu nói.

- Cần tổng cộng bao nhiêu tiền? Phí phẫu thuật và phí trị liệu hậu phẫu là bao nhiêu? - Cô hỏi lại một lần nữa.

- Gần ba trăm nghìn tệ. - Mục Thanh cười tự giễu, giọng nghẹn ngào: - Tớ đã đến nơi đó hỏi qua. Người ở nơi đó chỉ cần tốt nghiệp cấp ba, nhìn không xinh đẹp nên dù có đeo cái mác Đại học A thì trong một thời gian ngắn cũng không thể bán thân được số tiền này.

Nhiệm Nhiệm cúi đầu suy nghĩ rồi nói:

- Cậu đừng nghĩ đến con đường đó. Tớ sẽ giúp cậu vay tiền.

Mục Thanh quay đầu, nhìn Nhiệm Nhiệm bằng ánh mắt kinh ngạc.

Nhiệm Nhiệm vỗ vai bạn rồi đứng lên quay về ký túc ngủ. Lúc đó, trong đầu cô đã nghĩ ra cách. Hồi sáng, bà Hàn vừa đến trường tìm cô và đã đưa ra thông điệp cuối cùng: Nếu cô còn đau khổ, không chịu suy nghĩ lại nữa thì bà sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con với cô, cô sống hay chết thì bà cũng mặc.

Câu nói này của bà Hàn không phải là dọa nạt. Bà nói được là làm được.

Cuộc chiến giữa Nhiễm Nhiễm và bà Hàn đã kéo dài gần hai mươi năm. Bà Hàn ép cô đi học đàn, học khiêu vũ, ép cô đi học thư pháp, học vẽ tranh, ép cô đi làm tất cả những gì bà Hàn muốn mà không có cơ hội làm, và đều là những chuyện mà cô chẳng thích thú gì.

Thậm chí, từ khi mười lăm tuổi, chiều cao của cô không còn tăng thêm được nữa, cho đến khi mười tám tuổi, cô vào đại học, khoảng thời gian ba năm ấy, cô gần như không hề về nhà ăn lấy một bữa cơm. Bà Hàn nghiêm khắc kiểm soát chế độ ăn uống của cô, sợ cô béo phì. Bà cảm thấy với chiều cao của cô, giỏi lắm cô cũng không thể vượt quá năm mươi cân. Nếu không thì cô sẽ chẳng còn nhỏ nhắn, đáng yêu nữa.

Lúc đó, bà Hàn và ông Hạ Hồng Viễn vừa ly hôn nên bà dồn mọi tâm sức vào cô. Sự phản kháng của cô cũng ngày càng kịch liệt, cãi vã, cãi nhau, trốn học, đánh nhau... Với tính ương bướng, cô càng ăn nhiều đồ có hàm lượng chất béo cao, để mình trở thành một cô gái mập mạp.

Nói một cách đơn giản, lúc đó quan hệ giữa mẹ con họ là kiểu quan hệ kiểm soát và phản kháng. Bà Hàn muốn kiểm soát cuộc đời cô, còn cô thì đấu tranh phản kháng. Mâu thuẫn càng tăng khi cô vào đại học. Cô cảm thấy như mình mọc thêm cánh, quyết định thoát khỏi vòng kiểm soát của bà Hàn, sống cuộc sống mà mình muốn.

Trong cơn giận dữ, bà Hàn quyết định cắt luôn tiền học phí và sinh hoạt phí của cô để ép cô thỏa hiệp. Cô thà chết vẫn không chịu thay đổi, dựa vào khoản tiền cho sinh viên vay và tiền làm thêm để sống qua ba năm đại học.

Ngày thứ hai sau khi nhận lời vay tiền giúp Mục Thanh, cô đã gọi điện cho bà Hàn, nhận sai, đồng thời mượn tiền bà. Bà Hàn vẫn còn nhớ cuộc tranh cãi với cô hôm trước, nên lạnh lùng trả lời:

- Muốn có tiền thì cũng dễ thôi. Con giảm béo đi. Chỉ cần con giảm được nửa cân, mẹ sẽ cho con mười nghìn tệ.

Thực ra bà Hàn chỉ tức quá mà nói thế thôi, nhưng cô đã làm thật. Cũng có thể Nhiễm Nhiễm biết rõ bà Hàn tức giận mà nói thế nhưng cô lại cố ý coi là thật. Khi đó đúng vào dịp nghỉ hè, cô đã thuê một căn phòng nhỏ, dùng thời gian nghỉ hè giảm béo từ sáu mươi một cân xuống còn bốn mươi cân. Như vậy cô không những có thể mượn giúp Mục Thanh ba trăm nghìn tệ, mà còn kiếm được hơn một trăm nghìn tệ.

Sau khi bà Hàn thấy bộ dạng cô người không ra người, quỷ không ra quỷ thì tức quá tát cho cô một cái, hỏi:

- Có phải con không muốn sống nữa không?

Thực ra bà Hàn đã nói đúng. Cô thực sự không muốn sống nữa. Lâm Hướng An ra đi, cô chẳng còn lý do gì để sống tiếp nữa.

Bà Hàn kiên quyết đưa cô vào bệnh viện. Sau khi Mục Thanh biết tin đã vội vàng đến thăm, ôm lấy cô mà khóc lóc thảm thiết, nước mắt ướt nhèm nói:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, cậu phải tiếp tục sống. Dù cậu vì lý do gì, tớ cũng xin cậu tiếp tục sống. Cậu đừng bắt tớ phải nợ một mạng người. Cậu đừng bắt tớ phải mang món nợ mạng sống của cậu suốt nửa đời còn lại.

Khi đó cô cảm thấy bản thân vô cùng bi ối, rõ ràng mình không muốn sống nữa nhưng lại làm ra vẻ hy sinh vì người khác, làm cho Mục Thanh phải mang một món nợ ân tình quá lớn.

Sau đó, cô đương nhiên còn sống, chỉ là trọng lượng cơ thể không thể vượt quá bốn mươi lăm cân vì nhịn ăn nhịn uống để giảm béo quá khẩn cấp. Nội tiết của cô cực kỳ bất ổn, hệ thống tiêu hóa cũng gần như bị hủy hoại hoàn toàn.

...

Nhiễm Nhiễm đứng đó, dòng sông nhỏ có tên là ký ức lặng lẽ trôi từ lòng cô đến một nơi giá lạnh.

Rất nhiều chuyện, rõ ràng đã qua từ rất lâu rồi nhưng cô vẫn nhớ rõ mồn một, như thể nhắm mắt lại, giơ tay ra là có thể chạm vào nó. Đến bây giờ, cô vẫn còn nhớ câu nói của Lâm Hướng An khi anh nhận lời làm bạn trai của cô. Anh nói:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, chỉ cần em đừng béo thêm nữa thì anh sẽ làm bạn trai của em.

Sau đó, cô thực sự không thể béo hơn được nữa, còn Lâm Hướng An thì sớm đã không biết lưu lạc tới nơi nào.

Mục Thanh đứng dậy khỏi ghế sofa, nắm chặt lấy hai vai cô:

- Nhiệm Nhiễm, cậu phải đứng dậy. Cậu mới hai mươi sáu tuổi, không thể cứ tiếp tục sống như thế này được. Lâm Hướng An không đáng để cậu lãng phí bao nhiêu năm như vậy. Anh ta không đáng. Bất cứ người con trai nào cũng đều không đáng để cậu phải làm như vậy. Chúng ta trả tiền cho bà Hàn, cậu hãy sống cuộc sống mà cậu muốn, có được không?

Nhiệm Nhiễm im lặng rất lâu, rồi trả lời một cách yếu ớt:

- Được.

Mục Thanh nhìn cô lúc lâu, cuối cùng thì chỉ biết lặng lẽ thở dài.

Nhiệm Nhiễm đem số tiền ba trăm nghìn tệ trả lại cho bà Hàn, sắc mặt bà chẳng có vẻ gì là bất ngờ, bà cũng không nhận tấm thẻ đó mà chỉ hỏi:

- Thiệu Minh Trạch có điểm nào không được?

Nhiệm Nhiễm suy nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Con không thích anh ta.

Bà Hàn trang điểm mắt rất tinh tế, nhưng đáy mắt bà chẳng hề có vẻ ám áp, bà hỏi:

- Vậy con thích ai? Vẫn là Lâm Hướng An sao? Cậu ta có thích con không?

Cô không trả lời nổi, chỉ biết đứng đó, cảm thấy mình thật sự đáng thương. Mọi người trên thế giới này đều biết cô thích Lâm Hướng An, bất kỳ ai cũng có thể xé toạc lồng ngực cô mà gọi lại vết thương lòng đó, rồi hỏi cô:

- Sao thế? Đến giờ vẫn chưa quên được ư?

Bà Hàn lại nói:

- Hạ Nhiệm Nhiễm, con tỉnh táo lại đi. Đừng ấu trĩ nữa. Con cũng phải có chút ý chí chứ. Đừng vì tình yêu mà lúc nào cũng ra vẻ muốn sống muốn chết như vậy. Kiểu quái đản ấy chỉ làm cho người khác thấy chán ghét mà thôi.

Khi Nhiệm Nhiễm đi từ chỗ bà Hàn ra mà trong đầu vẫn văng vẳng mấy câu này. Cô cảm thấy câu nói của bà Hàn thật là đánh thép, chẳng sai chút nào. Bây giờ cô có công việc ổn định, sức khỏe tốt, không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc, nhưng cô vẫn cứ vì một người con trai của mấy năm trước mà đau buồn sâu khổ, điều này thật khiến cho người ta thấy khó chịu.

Bên ngoài trời trong nắng ấm, gió hiu hiu thổi thật khiến người ta dễ chịu. Cô đứng bên lề đường thở dài theo làn khói xe, định đi tìm ông Hạ Hồng Viễn để kết nối tình cảm cha con trước đã. Ông vừa bảo người ta mang thẻ ngân hàng đến cho cô, còn báo tin đã tìm được cho cô mấy căn hộ, bảo cô chọn lấy một căn ưng ý. Cô nghĩ, mình phải tới nói lời khách sáo với ông một chút. Một là, tỏ ra cô không phải kẻ háms lợi; hai là, để câu con cá lớn hơn. Một tấm thẻ ngân hàng và một căn hộ cũng chẳng là gì so với công ty của ông Hạ Hồng Viễn.

Khi lên taxi, Nhiệm Nhiễm còn nghĩ mình thật chẳng phải là cô gái có ý chí và nghị lực. Nếu thật sự là cô gái tự lập, có khí chất, cô đã chẳng thêm ngó ngang gì đến người bố bội tình bạc nghĩa đó, không đếm xỉa tới ông, dù ông có phải là tỷ phú hay là người có quyền thế gì thì cũng mặc kệ.

Cô gái có khí chất ấy mà, phải tự mình đứng lên, coi tiền bạc là thứ rác rưởi.

Tiếc là không phải người như vậy nên cô nghĩ tiền vẫn là tiền, có một ông bố giàu sụ còn hơn là có một ông bố chỉ có cơm ăn. Trên thế giới này chẳng gì không thể quy ra tiền. Nếu có thứ không thể mua được thì chỉ là vì số tiền bạn bỏ ra chưa đủ mà thôi.

Tuy thành phố Tây Bình đã sớm hạn chế số lượng ô tô riêng nhưng tình trạng tắc đường vẫn xảy ra. Đi đi dừng dừng, khi xe đến được đường Vạn Hòa thì cũng sắp tới mười một giờ. Hạ Hồng Viễn nghe nói cô đến rủ ông cùng đi ăn thì rất vui, vội vàng sai thư ký xuống lầu đón cô lên, bảo cô đợi ông làm xong nốt việc sẽ dẫn cô đi ăn.

Nhiệm Nhiệm giả bộ làm cô con gái ngoan ngoãn, hiểu chuyện, yên lặng ngồi ngoài phòng khách đọc báo. Thật không ngờ, vừa ngồi được một lát thì Bành Tinh - người vợ hiện nay của ông Hạ Hồng Viễn - đến tìm ông.

Lần gần đây nhất cô gặp bà Bành Tinh là mười mấy năm trước. Bà ta một mình tìm đến nhà cô xin bà Hàn gior cao đánh khê, tác thành cho tình yêu của mình, cũng hy vọng bà Hàn tự tôn tự trọng, không cố níu kéo tình yêu đã mất, đừng tiếp tục dây dưa lãng nhăng mãi với ông Hạ Hồng Viễn, chỉ bằng hãy buông tay để cả hai đều có được cuộc sống mới.

Lúc đó, cô vẫn còn nhỏ nên không hiểu chuyện tình cảm của người lớn, chỉ là nghe mấy từ “tự tôn tự trọng” được thốt lên từ miệng người đàn bà đi cướp chồng người khác thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bao nhiêu năm trôi qua, cô gần như đã quên hẳn khuôn mặt bà Bành Tinh. Lần gặp này, cô mới giật mình cảm thấy “người vợ bé” vẫn yêu kiều xinh đẹp như xưa, so với bà Hàn đã mất dần tuổi thanh xuân thì đúng là đáng với hai chữ “vợ bé”.

Bất luận thế nào, trong trường hợp này, cô cũng không nên có mặt. Bà Bành Tinh vô cùng ngạc nhiên. Hạ Nhiệm Nhiệm đứng lên mỉm cười dịu dàng, ngoan ngoãn gật đầu chào bà ta một tiếng “Dì Bành”, rồi quay lại nói với ông Hạ Hồng Viễn:

- Bố ơi, con xuống lầu đi dạo một lát. Bố xong việc thì gọi điện cho con nhé.

Ông Hạ Hồng Viễn đang lúng túng, chẳng kịp đáp lời.

Nhiệm Nhiệm xoay người bước ra khỏi văn phòng, giả truyền “thánh chỉ” với thư ký:

- Tổng giám đốc Hạ bảo cô pha hai tách cà phê mang vào.

Nói xong cô lại nháy mắt với cô thư ký, nhỏ giọng nói:

- Trong đó cần bàn chuyện gia đình.

Cô thư ký mỉm cười cảm kích, vội lấy cốc đi pha cà phê rồi tránh tới phòng pha trà.

Nhiệm Nhiệm không đi mà rón rén bước lại cửa phòng, áp tai vào cánh cửa. Thực ra cô cũng chẳng có âm mưu gì, chỉ là cô cảm thấy tò mò mà thôi. Cô rất muốn biết bà Bành Tinh vánh mắt đỏ hoe tìm đến công ty để nói chuyện gì với ông Hạ Hồng Viễn.

Trong phòng chẳng có tiếng nói chuyện mà chỉ có tiếng khóc nức nở của bà Bành Tinh. Một lát sau, bà ta mới hỏi ông Hạ Hồng Viễn:

- Hồng Viễn, có phải anh đã thay lòng đổi dạ rồi không?

Ông Hạ Hồng Viễn không nói gì.

Bà Bành Tinh lại nói xa xôi:

- Hồng Viễn, hồi đó khi em quyết định theo anh, em đã không hy vọng tình yêu này có thể kéo dài mãi mãi. Em biết tình yêu này vốn là do em cướp của người khác nên sớm muộn gì cũng phải trả. Nhưng em yêu anh và cũng được anh yêu, nên em cảm thấy thế là đủ rồi. Bây giờ, nếu cho em một cơ hội, bảo em lựa chọn lại thì em vẫn cứ chọn anh. Em sẽ không hối hận.

Bà Bành Tinh nói trong từng tiếng nấc nghẹn, nhưng Nhiệm Nhiệm nghe mà nổi cả da gà. Cô nghĩ, ông Hạ Hồng Viễn sẽ không có cảm giác như mình trước những lời nói của bà Bành Tinh. Ông và bà ta đã sống cùng nhau hơn chục năm nay. Ban đầu tình yêu của họ rất nồng thắm, dù bây giờ có hận, có oán thì chắc cũng vẫn còn vài phần tình cảm.

Quả nhiên giọng ông Hạ Hồng Viễn trầm xuống:

- Tiểu Tinh...

- Hồng Viễn, anh cứ nghe em nói hết đã. - Bà Bành Tinh ngắt lời ông, nức nở nghẹn ngào tiếp tục nói: - Nếu anh không còn tình yêu nữa, em cũng không cố ép anh. Em sẽ để anh đi tìm tình yêu mới. Nhưng hôn nhân không phải là chuyện của hai người. Chúng ta còn có Thần Thần, con trai vô tội. Chúng ta hãy dành cho con một gia đình toàn vẹn được không?

Nghe bà Bành Tinh nhắc đến con trai, Nhiễm Nhiễm không nén được tiếng thở dài. Lòng thầm nghĩ, thế là hết. Người phụ nữ thông minh một đời cũng có giây phút hồ đồ. Chắc hẳn bà Bành Tinh còn chưa biết chuyện ông Hạ Hồng Viễn đưa con trai đi làm xét nghiệm huyết thống. Nếu bà cứ kiên trì dựa vào tình yêu thật lòng ban đầu với ông Hạ Hồng Viễn thì có lẽ ông còn có thể mềm lòng, nhưng bây giờ bà nhắc đến cậu con trai - nỗi đau của ông Hạ Hồng Viễn - thì đừng nói là ông muốn thay lòng đổi dạ, mà e là ông còn hận đến tím tái ruột gan ấy chứ.

Quả nhiên giọng ông Hạ Hồng Viễn bỗng trở nên lạnh lùng, cứng rắn:

- Bành Tinh, đây là công ty, em về nhà trước đi. Có chuyện gì chúng ta nói sau.

Nhiễm Nhiễm không dám tiếp tục nghe trộm nữa, vội rón rén đi ra ngoài. Vừa đến cửa thang máy thì đúng lúc gặp Trần Lạc - trợ lý của ông Hạ Hồng Viễn - từ thang máy bước ra. Đây là chàng trai trẻ khoảng ba mươi tuổi, dáng cao, gầy, lịch sự, nho nhã, chỉ có điều mới theo ông Hạ Hồng Viễn đi gặp cô được hai lần mà xưng hô với cô đã chuyển từ “đại tiểu thư” thành “Nhiễm Nhiễm”, lời nói và cử chỉ cũng tỏ ra thân thiết như thể đã quen Nhiễm Nhiễm từ rất lâu rồi vậy.

Bỗng thấy cô xuất hiện với bộ dạng lén la lén lút thì anh ta không hề tỏ ra ngạc nhiên, mà chỉ mỉm cười chào cô:

- Nhiễm Nhiễm, cô đến rồi à?

Cô gật đầu, tốt bụng nhắc nhở anh ta:

- Anh đừng vào đó vội. Trong đó đang nói chuyện gia đình. - Ngừng một lát, cô nhỏ giọng bổ sung: - Dì Bành tìm đến.

Trần Lạc hơi sững người, nhìn về phía phòng làm việc vài giây. Anh ta dường như hiểu được tại sao cô lại có hành động như vậy, liền quay đầu mỉm cười hỏi cô:

- Cô muốn đi đâu? Có cần tôi đưa cô đi không?

Cô lắc đầu:

- Không cần đâu. Tôi chỉ muốn tìm chỗ nào đó gần đây để ngồi thôi. Bỏ bảo tôi đợi một lát. Buổi trưa, bố con tôi sẽ cùng đi ăn.

Trần Lạc mỉm cười, dẫn cô đến vườn hoa nhỏ phía sau tầng lầu công ty, rồi đi mua hai cốc cà phê nóng. Quay lại, anh ta mỉm cười đưa cho cô một cốc:

- Cô cầm lấy cho ấm tay. Tuy ở đây hơi lạnh một chút nhưng không khí khá trong lành.

Cô cười, nhận chiếc cốc giấy, nhìn anh ta ngồi xuống đối diện với mình, bèn hỏi:

- Hình như anh vừa từ bên ngoài về. Anh bận việc gì vậy?

Trần Lạc mỉm cười, đáp:

- Mẹ một vị lãnh đạo trong thành phố bị bệnh, Tổng giám đốc Hạ bảo tôi thay ông ấy đến bệnh viện hỏi thăm.

Nhiễm Nhiễm biết ông Hạ Hồng Viễn thường kết giao với vài quan chức chính phủ. Không chỉ là tặng quà Tết, mà có người nào nằm viện cũng sẽ mang quà đến tỏ thành ý. Thế nên cô cũng chẳng cảm thấy ngạc nhiên mà chỉ có chút tò mò:

- Phong bì có lớn lắm không?

Trần Lạc không giấu cô, thật thà trả lời:

- Vì liên quan đến mấy mảnh đất ở ngoại ô phía nam thành phố nên càng phải đầu tư. Nhưng Tổng giám đốc Hạ cũng nói, đây mới chỉ là bắt đầu nên cũng không thể bỏ ra quá nhiều. Cứ thăm dò trước rồi hẵng tính.

Hai người đang trò chuyện với nhau thì ông Hạ Hồng Viễn gọi điện tới. Vừa nghe nói Nhiệm Nhiệm và Trần Lạc ở dưới lầu, ông liền bảo cả hai ra bãi đỗ xe đợi ông. Một lát sau, ông Hạ Hồng Viễn một mình ra khỏi tòa nhà, sắc mặt như vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra, chỉ cười khà khà, hỏi:

- Con đói chưa?

Nhiệm Nhiệm cảm thấy chuyện này không cần đóng kịch làm gì, nên gật đầu:

- Cũng hơi đói rồi ạ.

Ông Hạ Hồng Viễn nhìn con gái, chau mày:

- Lát nữa ăn nhiều một chút nhé! Nhìn con gầy chưa kia, người gì mà chẳng có da có thịt gì cả. Đừng nghe lời mẹ con. Con gái phải mũm mĩm một chút mới đáng yêu.

Trần Lạc cũng lên xe, tranh thủ thời gian trên đường đi để báo cáo công việc với ông Hạ Hồng Viễn. Ông Hạ Hồng Viễn chẳng có phản ứng gì, chỉ nói con trai cục trưởng Cục Quy hoạch vừa từ nước ngoài về, rồi dặn dò Trần Lạc:

- Cậu về làm thủ tục chiếc xe đó cho Cục trưởng Lâm, nói là để công tử Lâm mượn lái đi chơi.

Trần Lạc gật đầu, ghi lại.

Nhiệm Nhiệm đã từng nghe qua những chuyện như thế này, đó cũng chỉ là một cách hối lộ trá hình mà thôi. Một chiếc xe tốt và một tấm thẻ đỏ xướng với mệnh giá lớn, nếu bị đâm hỏng xe thì có người dọn dẹp, dù xảy ra chuyện gì thì người ta cũng sẽ không điều tra đến vị quan đó. Nói là mượn, thực ra là còn thực dụng hơn cả tặng ấy chứ.

Trần Lạc xuống xe giữa đường. Ông Hạ Hồng Viễn đưa Nhiệm Nhiệm đến một câu lạc bộ tư nhân sang trọng. Ông gọi một bàn đầy đồ ăn và không ngừng gấp thức ăn vào đĩa của cô, bảo cô ăn nhiều một chút, tác phong vô cùng phóng khoáng. Nhiệm Nhiệm bỗng hiểu tại sao mỗi lần bà Hàn nhắc đến ông, bà đều khó chịu nói, giàu xấu thì cũng chỉ là giàu xấu thôi, dù có nhiều tiền hơn nữa cũng chẳng thể trở nên danh gia vọng tộc được.

Khi đó, họ còn chưa ly hôn nhưng hai người đã bắt đầu to tiếng. Bà Hàn mắng ông Hạ Hồng Viễn thô tục, không có khí chất. Ông Hạ Hồng Viễn đáp lại, bảo bà là bày đặt làm cao. Bây giờ nghĩ lại, Nhiệm Nhiệm có chút hoài niệm những ngày đó. Tuy họ cãi nhau, nhưng ít nhất vẫn còn chút không khí gia đình.

Ăn cơm xong, cô cùng ông Hạ Hồng Viễn ra ngoài. Ra đến hành lang thì lại tình cờ gặp Thiệu Minh Trạch. Rõ ràng là anh đi dự chiêu đãi, trên người vẫn thoảng hơi rượu, mỉm cười chào ông Hạ Hồng Viễn trước rồi lại quay sang nhìn Nhiệm Nhiệm, cười mà như không, hỏi:

- Cô Hạ, cuộc kiểm tra ở cơ quan đã xong rồi à?

Ông Hạ Hồng Viễn nghe câu này mà chẳng hiểu gì, bất giác quay sang nhìn con gái.

Nhiệm Nhiệm cố giấu cái ho hắng giọng, tỏ vẻ nghiêm túc, trả lời:

- Vẫn chưa. Lần kiểm tra này còn gắt gao hơn.

Thiệu Minh Trạch chẳng buồn để ý, nhếch môi, lại hàn huyên mấy câu với ông Hạ Hồng Viễn rồi mới quay người rời đi.

Ông Hạ Hồng Viễn hỏi Nhiệm Nhiệm:

- Con quen Thiệu Minh Trạch thế nào vậy?

Cô nghĩ một lát, nửa thật nửa đùa đáp:

- Gặp anh ta trong buổi đi xem mặt lần trước. Hai người có nói chuyện với nhau vài câu. Anh ta là người rất thẳng thắn. Anh ta nói với con, đi xem mặt là vì bị người nhà ép. Thực ra anh ta đã có bạn gái rồi.

Ông Hạ Hồng Viễn chau mày, có chút không vui, nói:

- Có bạn gái rồi mà còn đi xem mặt gì chứ? Ai giới thiệu cho con vậy?

Nhiễm Nhiễm sợ mình lỡ lời điều gì, vội bổ sung:

- Là bạn của mẹ ạ. Họ cũng có ý tốt mà.

Vừa nghe nhắc đến bà Hàn, mặt ông Hạ Hồng Viễn lập tức sa sầm. Hai tay Nhiễm Nhiễm vội nắm lấy cánh tay ông, vội nói:

- Là mẹ sắp xếp đây ạ. Hình như mẹ sợ con không lấy nổi chồng nên phải vội vàng tìm đối tượng tốt có thể nuôi được con để gả con đi. Nhưng con thật sự không muốn kết hôn sớm như vậy. Con còn chơi chưa đã. Người mẹ giới thiệu toàn kiểu giả vờ giả vịt nên con chẳng thích tí nào. Bố, bố ra mặt giúp con được không?

Ông Hạ Hồng Viễn rất vui khi được con gái nũng nịu, bật cười nói:

- Con gái Hạ Hồng Viễn không cần người khác nuôi. Nếu không muốn lấy chồng sớm thì cứ rong chơi thêm vài năm nữa rồi đợi bố chọn cho con một anh chàng tử tế.

Cô đã đạt được mục đích nhưng vẫn lắc lắc cánh tay ông Hạ Hồng Viễn ra chiều nũng nịu.

Ông Hạ Hồng Viễn có chút tiếc nuối, thở dài:

- Thiệu Minh Trạch là một nhân vật không tồi. Có chút đáng tiếc.

Cô không dám tiếp lời ông, vội chuyển chủ đề sang chuyện mua nhà. Ông Hạ Hồng Viễn sai người chọn mấy căn hộ tốt gần cơ quan cô làm. Cuối cùng, cô chọn căn hộ có diện tích nhỏ nhất, chỉ khoảng một trăm mét vuông nhưng kiến trúc đẹp, nội thất tốt, không gian thoáng đãng, rất thích hợp ột người sống.

Hôm chuyển nhà, Mục Thanh đã đến giúp cô, trước khi cô đi, Mục Thanh bỗng nói:

- Có lẽ cậu sẽ nói tớ không có lương tâm, nói tớ vong ân bội nghĩa, nhưng dù thế nào, tớ cũng không hối hận về quyết định của mình. Tớ hy vọng sẽ có ngày cậu cũng có thể hiểu được việc làm của tớ.

Nhiễm Nhiễm hiểu suy nghĩ của Mục Thanh, chỉ là cô ấy muốn cô tự lập, muốn cô sống cuộc sống của mình. Cô mỉm cười, khẽ vỗ vai Mục Thanh, nói:

- Tớ phải cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã bao dung tớ trong mấy năm qua. Cảm ơn cậu đã chăm sóc tớ bấy lâu nay. Mục Thanh, tớ mới là người nên nói cảm ơn cậu. Thật đấy.

Từ tận đáy lòng, Nhiễm Nhiễm thật cảm kích trước tình cảm của Mục Thanh. Tuy cô đã từng kéo Mục Thanh đứng dậy lúc cô ấy gặp khó khăn nhất, nhưng mấy năm nay, Mục Thanh luôn là người kéo cô về phía trước, chăm sóc, lo lắng cho cô còn hơn cả người thân trong gia đình.

Cô cảm kích vì có một người như vậy cùng cô vượt qua những ngày tháng đen tối nhất trong cuộc đời.

Nơi ở mới rất gần cơ quan, đi bộ cũng chưa đến mười phút. Cô có thể thức dậy muộn hơn trước đây mấy chục phút. Hằng ngày, sau khi bỏ ra khỏi giường đánh răng rửa mặt thì cô đi bộ đến cơ quan ăn sáng; buổi trưa, cô cũng ăn ở cơ quan; buổi tối, cô thường về nhà sớm nấu nướng. Tuy trong nhà không có bàn tay chăm sóc của Mục Thanh, nhưng vì không cần mất nhiều thời gian đi đường nên cuộc sống của cô cũng không bị ảnh hưởng gì lắm.

Từ sau chuyện Thiệu Minh Trạch, suốt một thời gian dài, bà Hàn không liên lạc gì với cô.

Mối quan hệ giữa cô và ông Hạ Hồng Viễn ngày càng thân thiết. Hôm nay, họ vốn hẹn nhau cùng đi ăn nhưng chưa hết giờ làm việc, ông Hạ Hồng Viễn đã gọi điện đến. Lúc đó, cô đang bận rộn với một đồng công văn giấy tờ, nên không đợi ông lên tiếng, cô đã vội đáp:

- Bố, con đang bận lắm. Bố cứ chọn địa điểm trước đi. Hết giờ làm, con sẽ đến thẳng đó.

Nói xong cô cúp điện thoại, ông Hạ Hồng Viễn ở đầu dây bên kia gọi với:

- Nhiễm Nhiễm, đợi đã.

Cô đành chuyển di động sang tay trái, tay phải kích chuột. Cô hỏi:

- Bố, còn có chuyện gì thế?

Ông Hạ Hồng Viễn vẫn giữ phong cách như xưa, ngần ngừ một lát rồi nói:

- Nhiệm Nhiệm à, bố có một người bạn muốn giới thiệu bạn trai cho con. Tối nay con đi gặp mặt một chút nhé. - Nói xong, ông lại vội giải thích: - Dù có thành hay không thì cứ đi gặp mặt một lần. Coi như là con nể mặt bố đi.

Nhiệm Nhiễm sững người hồi lâu mới hiểu câu nói của ông Hạ Hồng Viễn, sau đó cô rất nhanh trưng ra phản ứng thích hợp nhất, cười khi khi nói:

- Được ạ. Bố à, con nể mặt bố đấy nhé. Bố nói đi, gặp mặt ở đâu ạ?

Ông Hạ Hồng Viễn nói một địa chỉ, cuối cùng vẫn không quên dặn cô về nhà thay đồ rồi hăng đi, trang điểm cho đẹp một chút.

Tắt điện thoại, cô tiếp tục quay mòng mòng với đồng công văn, giấy tờ. Khi gửi xong công văn, giấy tờ cũng đã được sắp xếp đầu ra đẩy thì cô mới sực nhớ mình không hỏi ông Hạ Hồng Viễn về tình hình của đối phương. Cô thầm nghĩ, lần này thì hết cách rồi. Cho dù là làm trò thì cũng phải làm cho chu toàn một chút chứ. Ngay cả tình hình thế nào cũng chẳng thèm hỏi lấy một câu như vậy, phản ứng rõ ràng là quá kém. Sau này, chưa biết chừng ông Hạ Hồng Viễn lại tiếp tục sắp xếp kiểu xem mặt thế ấy chứ.

Cô vừa thầm hối hận, vừa đứng dậy lấy chiếc áo khoác dài màu xám trong tủ đồ ra. Nghĩ một lát, cô quay lại soi gương, trang điểm. Khi thấy mình vừa quê mùa vừa xấu xí thì cô mới hài lòng bước ra khỏi cửa.

Ai ngờ đến nơi mới phát hiện đối phương lại là Thiệu Minh Trạch.

Lần này, Thiệu Minh Trạch không đứng lên, mà chỉ ngồi đó ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô, vẻ mặt cũng có chút bất ngờ:

- Hạ tiểu thư?

Cô đỡ khóc đỡ cười ngồi xuống đối diện, lúc này mới hỏi về cay nghiệt:

- Lê nào anh Thiệu có cảm tình với tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên? Thế nên mới bịn rịn không quên được như vậy?

Thiệu Minh Trạch nhanh chóng khôi phục lại vẻ điềm tĩnh, lạnh lùng đáp:

- Chưa đến mức đó.

Cô không nhịn được, phì cười:

- Vậy điều này là gì? Duyên phận ư?

Thiệu Minh Trạch hơi lim dim mắt, thản nhiên nói:

- Tôi vốn không tin vào duyên phận. Có điều, tình cờ gặp cô Hạ mấy lần thế này thì cũng bắt đầu có chút tin rồi.

- Tình cờ ư? - Cô nhìn Thiệu Minh Trạch trưng ra bộ mặt nghiêm túc nói về duyên phận mà cảm thấy lời nói của anh thật buồn cười, liền mở miệng hỏi: - Thế này cũng có thể coi là tình cờ sao? Trước khi đi xem mặt, anh cũng không hỏi về tình hình của đối phương hay sao?

Vừa buột miệng nói ra, cô liền hối hận ngay. Quả nhiên, Thiệu Minh Trạch nhướn mày hỏi lại:

- Lê nào cô Hạ đã hỏi qua sao?

Tất nhiên là cô chưa hề hỏi gì. Nếu hỏi thì cô đã không đến. Cô bị một câu của anh chặn họng ngay nên chỉ có thể trừng mắt nhìn, hằm hằm tức giận.

Thiệu Minh Trạch vẫn tỏ vẻ thản nhiên. Anh chủ động gọi nhân viên phục vụ mang đồ uống đến cho cô, sau đó mới ung dung giải thích:

- Vì tôi sắp ba mươi, gia đình sốt ruột nên dạo này liên tục sắp xếp cho tôi đi xem mặt. Cô Hạ là người thứ tư tôi gặp trong tuần này. Thực ra, tôi cũng chẳng có hơi sức đâu mà hỏi những chuyện đó.

Thái độ chân thành này của anh khiến cô cảm thấy ngại ngùng, mặt không sưng lên nữa mà đành nuốt giận, tỏ vẻ ôn hòa, cố tìm điều gì đó để hỏi:

- Anh Thiệu không hài lòng về những đối tượng đi xem mặt trước sao?

Thiệu Minh Trạch dựa vào thành ghế, thẳng thắn trả lời:

- Có người thì tôi không thích, có người lại không thích tôi. Tuy là đi xem mặt nhưng còn lâu mới có thể tiến tới hôn nhân. Tóm lại là phải tìm một người mà cả hai cùng ưng ý thì mới có thể chung sống được.

Thiệu Minh Trạch có thể nói ra được câu vậy khiến cô hết sức bất ngờ. Dù anh là người ngạo mạn thế nào, nhưng mấy câu nói này đều cực kỳ có lý. Cô tán đồng gật đầu:

- Anh Thiệu thật là người hiểu biết.

Anh liếc mắt nhìn cô:

- Cứ gọi tôi là Minh Trạch được rồi. Nghe mẹ tôi nói, bà ấy và cô Hàn là bạn cũ, hai gia đình cũng khá quen thân. Như vậy, em nên gọi tôi một tiếng “anh” mới đúng. Nhiễm Nhiễm, anh có thể hỏi em mấy câu không?

Nhiễm Nhiễm nghe anh nhắc đến mối quan hệ giữa hai gia đình thì lập tức đề cao cảnh giác. Cô vô thức ngồi thẳng người, nói:

- Anh muốn hỏi gì?

Anh hỏi:

- Em là người theo chủ nghĩa độc thân hả?

Cô nghĩ ngợi rồi quyết định nói thật là tốt nhất, nên trả lời:

- Không.

Anh lại hỏi:

- Vậy bây giờ có phải là đang có bạn trai không?

Vì đã đẩy đưa đến gia đình hai bên, chuyện này càng không thể nói dối được. Cô thật thà trả lời:

- Không.

- Có phải là đang săn sóc một mối tình hay là đang chờ đợi tình cảm ai đó không?

Cô im lặng một lát rồi lại lắc đầu:

- Không.

Thiệu Minh Trạch từ tốn gật đầu:

- Rất tốt! Nếu đã như vậy thì em có thể suy nghĩ về việc phát triển quan hệ với anh thêm một chút không? Dù sao chúng ta đã gặp nhau vài lần, cũng có thể coi là có ít duyên phận. Huống hồ, bất luận là từ phía gia đình hay từ phía cá nhân mà nói, điều kiện của chúng ta tương đối hòa hợp. Anh tin là sau này, nếu có thể chung sống với nhau thì chúng ta là một cặp không tồi đấy.

Thái độ của anh bình tĩnh nhưng phân tích lại hết sức có lý, cứ như một nhà đầu tư chuyên nghiệp đang phân tích bảo cô nên lựa chọn vụ hợp tác này và có thể tránh được những lo ngại rủi ro gì. Nếu lúc này đang bàn luận về chuyện của người khác, có lẽ cô sẽ ngưỡng mộ sự lý trí và khách quan của Thiệu Minh Trạch. Nhưng khi bản thân chính là nhân vật trong câu chuyện thì cô lại cực kỳ căm ghét thái độ này của anh.

Cô xoay xoay cốc cà phê trên tay, lặng lẽ nghe anh phân tích. Đợi anh nói xong mới ngẩng lên nhìn, mỉm cười nói:

- Vậy sau hôn nhân thì sao? Hai người sẽ thế nào? Ai có không gian của người nấy, chỉ cần trước mặt mọi người vẫn ổn là được ư?

Thiệu Minh Trạch bình tĩnh nhìn cô giây lát mới điềm đạm nói:

- Tùy ở em.

-Ồ! Câu này là ý gì? - Cô lại truy hỏi.

Anh hơi nhíu mày suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Anh có thể không can thiệp vào quan hệ bạn bè của em, nhưng đồng thời mong em cũng dành cho anh không gian riêng tư.

Nói đến đây là quá rõ rồi. Chính là vợ chồng ai có cuộc sống của người nấy, chỉ cần trước mặt người khác diễn vở kịch phu thê ân ái là được. Sau đó, đợi đến lúc thích hợp thì sinh con cái, tạo ra thế hệ công nhận họ là một gia đình bình thường.

Cô mỉm cười:

- Điều kiện anh Thiệu đưa ra thật sự rất tốt, nhưng anh lại bỏ qua một điểm quan trọng nhất.

Anh nhướn mày nhìn cô:

- Điểm gì?

- Anh quên hỏi điều kiện chọn đối tượng của tôi là gì? - Cô đáp.

Anh mỉm cười, trong mắt anh ánh lên sự tự tin không hề che giấu, hỏi:

- Vậy xin hỏi điều kiện chọn đối tượng của em là gì? Gia đình, học thức, công việc, tướng mạo, anh có điểm gì không đạt yêu cầu của em?

Cô nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, rồi buông câu trả lời như kim châm vào thịt:

- Chiều cao.

Tuy mép Thiệu Minh Trạch hơi nhếch lên một chút nhưng anh vẫn nở nụ cười, giọng trầm xuống:

- Anh đâu có thấp.

- Nhưng tôi lại thích người đàn ông cao ráo. Ít nhất cũng phải trên mét tám. - Cô mỉm cười rồi đứng lên vươn cánh tay để minh họa chiều cao: - Phải cao thế này này. Thế này mới có thể đạt tiêu chuẩn của tôi.

Thiệu Minh Trạch nhìn cô từ đầu đến chân rồi phản ứng lại:

- Em cũng đâu có cao lắm. Liệu được một mét sáu không?

Cô cố ý giương to mắt chớp chớp, rồi mới thản nhiên trả lời:

- Vì tôi không đủ cao nên mới tìm một người cao để cải thiện gen đời sau mà. - Cô rút ra một tờ tiền đặt lên bàn, cười nói: - Tôi cũng đề nghị anh Thiệu tìm một người vợ ột chút, như vậy thì tương lai con trai anh mới có thể ột mét tám, sẽ không bị con gái từ chối.

Nói xong, cô vẫy tay chào:

- Bye bye.

Khi cô xoay người rời đi, anh bỗng gọi cô từ phía sau:

- Hạ tiểu thư.

Cô quay đầu lại thì thấy Thiệu Minh Trạch nở nụ cười châm chọc, chậm rãi nói:

- Lẽ nào không ai nói với em rằng chiều cao nam nữ không nên chênh lệch quá nhiều sao? Nếu không thì chẳng những đứng bên nhau không tương xứng, mà ngay cả hôn nhau hay ân ái cũng đều rất bất tiện.

Mặt cô bỗng đỏ ửng, hận là không thể hất cốc cà phê vào mặt Thiệu Minh Trạch. Lưu manh đúng là lưu manh. Bề ngoài ra vẻ đàng hoàng cũng không thể che giấu được bản tính lưu manh.

Thiệu Minh Trạch ngồi đó, hơi ngẩng mặt nhìn cô. Đôi mắt dài và hẹp của anh ẩn chứa ý nghĩ tinh quái, giống như một cặp đá quý tuyệt đẹp lấp lánh dưới ánh đèn của cửa tiệm. Đôi mắt đó mở ra, rồi lại khép vào, như thể phát ra vầng hào quang vô tận có thể mê hoặc lòng người.

Cô rời mắt khỏi đôi mắt dài và hẹp của anh, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại thái độ của mình, cố gắng mỉm cười nói:

- Cảm ơn anh Thiệu đã nhắc nhở. Tôi sẽ suy nghĩ về phương diện này.

Thiệu Minh Trạch ngồi tựa vào ghế vô cùng thảnh thơi, hai tay đan nhau đặt trên bàn, đáp:

- Không cần khách sáo.

Cô hậm hực rời khỏi tiệm cà phê. Vì đi quá vội nên khi xuống cầu thang, cô suýt nữa bị trượt chân. Cô tức giận ném đôi giày cao gót của mình không thương tiếc rồi bỏ ra ngoài. Mọi người xung quanh đều nhìn cô như nhìn quái vật. Cô không thêm để ý tới ánh mắt của mọi người mà cứ thế bước đi, được một đoạn, cô đành phải quay lại nhặt đôi giày.

Nhưng tức như vậy thì phải tìm chỗ trút giận mới được. Nhiệm Nhiệm bắt xe đến công ty của ông Hạ Hồng Viễn, chống hai tay trên bàn, lớn tiếng:

- Rốt cuộc Thiệu Minh Trạch đó có gì tốt chứ? Cả bố lẫn mẹ đều cố đẩy con đến với anh ta. Là mẹ thấy dòng dõi của anh ta tốt, hay là bố muốn vay tiền anh ta vậy? Bố mẹ nghĩ người khác đều là kẻ ngốc sao? Thật sự tin rằng gặp nhau vài ba lần như vậy đều là tình cờ sao? Dù muốn làm thì cũng phải tự nhiên một chút, giữ thể diện một chút chứ.

Có lẽ những ngày qua, cô quá khéo léo giả vờ ngoan ngoãn nên ông Hạ Hồng Viễn nhất thời không thích ứng nổi với sự đanh đá chua ngoa bất ngờ của cô. Ông lặng người nhìn cô, đợi cô nói xong thì mới xốc lại tinh thần, giận dữ nói:

- Có chuyện gì không thể từ từ mà nói được sao? Con gái con đứa mà tính khí như vậy thì còn ra cái thể thống gì nữa?

Bất kể chuyện gì đều có chừng mực, khóc lóc om sòm cũng không ngoại lệ. Sau khi tổ sự ngang bướng, cố chấp nên có, muốn giải quyết vấn đề vẫn cần phải bình tĩnh để nói. Nhiệm Nhiệm dịu lại, gạt nước mắt:

- Bố, bố mẹ làm con thật khó xử. Thiệu Minh Trạch sẽ không tin là con chẳng hay biết gì về đối tượng xem mặt. Anh ta chỉ muốn trêu chọc con. Dù sau này có đi lại với nhau thì anh ta cũng sẽ coi thường con thôi.

Quả nhiên, cô nói như vậy, vẻ giận dữ trên mặt ông Hạ Hồng Viễn lập tức tan biến, thay vào đó là vẻ áy náy. Ông vội vàng rút khăn giấy đưa cho con gái:

- Nhiệm Nhiệm đừng khóc, đừng khóc nữa. Đều tại bố không nói rõ mọi chuyện với con.

Cô cầm khăn giấy bưng lên mặt, òa khóc.

Ông Hạ Hồng Viễn xoa xoa hai tay đi quanh phòng mấy vòng, cuối cùng thì dừng lại trước mặt cô, giờ hai tay thỏa hiệp:

- Nhiệm Nhiệm, là bố sai rồi. Bố không nên nghe lời mẹ con bảo con đi gặp Thiệu Minh Trạch. Là mẹ con nói con và Thiệu Minh Trạch có chút hiểu lầm, thực ra ấn tượng của Thiệu Minh Trạch về con rất tốt và cậu ta cũng có ý với con. Trước đây, bố cũng tiếp xúc với cậu ta vài lần và cảm thấy con người cậu ta cũng khá, hơn nữa bố thấy gia đình họ cũng tử tế, nên mới bị mẹ con thuyết phục.

Nhiệm Nhiệm lén quan sát ông Hạ Hồng Viễn qua kẽ tay, thấy ông luống cuống thì vừa khóc vừa chỉ trích:

- Bố nghe lời mẹ như vậy từ bao giờ thế? Rõ ràng là bố để ý đến gia tài nhà họ Thiệu nên mới bất chấp hạnh phúc của con gái mà bán con cầu vinh.

Ông Hạ Hồng Viễn vò đầu bứt tóc, hận là không thể thề độc với con gái.

- Không phải. Tuyệt đối không phải thế.

Nhiễm Nhiễm lấy khăn giấy lau nước mũi, nhìn chăm chăm vào ông, hỏi:

- Vậy bố còn vào hòa với mẹ ép con đi gặp Thiệu Minh Trạch đó không?

- Không đâu. Tuyệt đối là không. Con gái của bố là công chúa, chỉ có con chọn người khác mà thôi. Con muốn gặp ai thì gặp người đó. - Ông Hạ Hồng Viễn bảo đảm, sau đó không quên bổ sung: - Sau này con muốn lấy ai thì lấy người đó.

Chuyện gì cũng có thể giải quyết. Có được lời bảo đảm của ông Hạ Hồng Viễn, cô hài lòng rời khỏi văn phòng.

3. Chương 3

Oan gia ngõ hẹp

Cuối cùng cô đã biết, đây chính là Tô Mạch. Cô từng thấy Tô Mạch mặc chiếc váy dài kiểu cách đó, dáng người dong dong cao, phong cách tao nhã, dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác. Còn Tô Mạch ở ngay trước mặt này, tuy mặc đồ bình thường nhưng cử chỉ và lời nói đều phóng khoáng, càng khiến người ta không thể rời mắt.

Khi Nhiễm Nhiễm đang đứng đợi xe dưới tòa nhà của công ty, một chiếc xe sang trọng màu đen từ từ dừng trước mặt cô. Trần Lạc – trợ lý của ông Hạ Hồng Viễn – thò đầu ra khỏi xe, nói:

- Nhiễm Nhiễm, Tổng giám đốc Hạ bảo tôi đưa cô về. Cô lên xe đi.

Cô đang buồn chán đến chết vì đợi xe, nghe thế liền đồng ý, khách sáo cảm ơn Trần Lạc:

- Cảm ơn anh.

- Cô khách sáo rồi. - Trần Lạc vẫn nở nụ cười dịu dàng khiến người ta như được tắm trong gió xuân, hỏi cô:

- Tôi đưa cô về thẳng chỗ ở nhé.

Cô gật đầu.

Trần Lạc liếc nhìn cô một cái, tiếp tục hỏi:

- Cô đã ăn tối chưa?

Cô chẳng hề nghĩ ngợi, buột miệng đáp:

- Vẫn chưa.

Trần Lạc lái xe, nói rất tự nhiên:

- Người có bệnh dạ dày thì càng phải ăn uống đúng giờ. Nếu tối nay, cô không có hẹn thì tôi đưa cô đi ăn chút gì trước rồi đưa cô về nhà sau, được không? Tôi biết có một quán cháo ăn rất ngon, khá hợp với cô.

Anh ta bỗng nhiên nói với Nhiễm Nhiễm như vậy thì bảo sao cô không bất ngờ được chứ? Cô và anh ta tiếp xúc không nhiều, thực sự cũng không thể coi là quen thân, càng chẳng có tiếp xúc gì riêng tư. Sao anh ta biết dạ dày của cô không tốt nhỉ? Lại còn đưa cô đi ăn tối nữa chứ?

Những hoài nghi trong lòng cô nhất thời không có câu trả lời.

Dường như Trần Lạc đoán được tâm sự của cô, anh ta có chút bối rối, giải thích:

- Tổng giám đốc Hạ đã từng nói với tôi là dạ dày cô không tốt, không thể ăn đồ lạnh và cứng, càng không thể đói lâu.

Nhiễm Nhiễm lúc này mới hiểu ra mọi chuyện. Anh ta đúng là tâm phúc của ông Hạ Hồng Viễn. Chắc hẳn anh ta đang làm theo lời dặn của ông Hạ Hồng Viễn. Cô muốn làm cho anh ta bớt bối rối nên cười nói:

- Đúng là cái dạ dày đang hành hạ tôi đây này. Quán cháo anh nói ở đâu vậy? Có xa không? Nếu anh mời thì tôi không khách sáo nữa.

- Không xa đâu. - Trần Lạc xoay vô lăng, lái xe rẽ sang trái, mỉm cười nói: - Tôi mời thì tôi mời. Mời được vị khách này là vinh hạnh của tôi mà.

Tuy quán cháo đó không xa nhưng lại ở khu phố cổ, xe phải men theo con đường nhỏ tối tăm để đi vào, vòng vòng ngoặt ngoặt vài lần mới tới. Quán cháo không lớn, thậm chí còn có vẻ khá cũ, tên là: Chúc Đạo Nhân Gia.

Nhiệm Nhiệm bước theo Trần Lạc vào quán. Trong không gian quán hẹp và dài có kê mười mấy chiếc bàn nhỏ, chiếc nào cũng có người ngồi, rõ ràng là đã kín chỗ. Trần Lạc dẫn cô đi sâu vào trong, ngoái đầu mỉm cười giải thích:

- Quán này lúc nào cũng đông khách. Khách đến đây đa số là những người làm tăng ca, thích ăn món cháo thanh đạm một chút, về nhà cũng dễ ngủ hơn.

Nhân viên phục vụ bàn ra chào đón:

- Hai vị ăn ở đây hay mang về ạ?

Trần Lạc xoay người bàn với Nhiệm Nhiệm:

- Chúng ta ăn ở đây nhé. Mang về phải hâm nóng lại thì sẽ mất ngon đấy.

Cô chẳng hề nghĩ ngợi, gật đầu nói:

- Vâng.

Anh ta nhìn lướt vào phía trong, nói với nhân viên phục vụ:

- Chúng tôi ăn ở đây. Phiền anh giúp chúng tôi tìm hai chỗ.

- Xin mời theo tôi vào bên trong! - Nhân viên phục vụ vừa nói vừa dẫn họ đi sâu vào trong. Qua lối đi hẹp, thậm chí có lúc phải nghiêng người mới qua được. Đi qua chỗ ngoặt, Trần Lạc bỗng dừng bước trước mặt Nhiệm Nhiệm, ngạc nhiên cất lời chào ai đó:

- Tô Mạch?

Hai từ này khiến Nhiệm Nhiệm giật nảy mình. Theo phản xạ, cô ngẩng đầu lên tìm người có cái tên đó thì thấy bên một chiếc bàn nhỏ trước mặt, một cô gái trẻ tuổi tóc buộc đuôi ngựa đứng dậy mỉm cười gọi Trần Lạc:

- Anh Trần.

Trần Lạc hỏi cô gái đó:

- Em về nước từ khi nào thế? Sao không gọi điện thông báo cho anh một tiếng?

Cô gái mỉm cười nói:

- Về từ năm ngoái cơ. Nhưng em không ở Tây Bình lâu. Công việc bận rộn suốt nên em cũng không kịp liên lạc với mọi người.

Nhân viên phục vụ đứng bên thấy họ quen nhau liền nhân cơ hội nói:

- Vừa hay bàn này chỉ có mình cô ấy. Anh quen cô ấy thì mọi người ngồi cùng nhau nhé.

Trần Lạc hỏi cô gái đó:

- Có tiện không?

Cô gái cười gật đầu:

- Đương nhiên rồi. Cùng ngồi đi, càng vui mà.

Lúc này, Trần Lạc mới quay đầu về phía Nhiệm Nhiệm, hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, chúng ta ngồi ở đây nhé.

Nhiễm Nhiễm còn đang nhìn chăm chăm vào cô gái đó, chẳng nghĩ ngợi gì, đáp:

- Vâng.

Trần Lạc dẫn cô ngồi xuống đối diện Tô Mạch, vừa giúp cô gọi đồ ăn vừa cười nói hàn huyên với Tô Mạch:

- Tối rồi, sao em lại một mình ra ngoài ăn cháo vậy?

- Em vừa tan ca, tiện đường qua đây ăn chút gì rồi về. – Cô gái đó đáp. Có lẽ cảm thấy Nhiễm Nhiễm cứ nhìn mình từ nãy đến giờ nên cô ấy mỉm cười thân thiện với Nhiễm Nhiễm rồi hỏi đùa Trần Lạc. – Trần sư huynh không giới thiệu người đẹp bên cạnh anh sao? Lẽ nào không nữ, muốn giấu cho riêng mình?

Lúc này, Trần Lạc mới phát hiện ra mình chưa giới thiệu hai người với nhau. Nghe cô gái đó đùa như vậy, khuôn mặt thanh tú của anh ta hơi ửng đỏ, anh ta mỉm cười nói:

- Em đừng hiểu lầm. Đây là... - Anh ta nói đến đây thì ngừng lại, có chút bối rối như thể không biết nên giới thiệu Nhiễm Nhiễm như thế nào mới ổn.

Nhiễm Nhiễm hiểu sự bối rối của Trần Lạc, bèn tiếp lời:

- Tôi là đồng nghiệp của Trần Lạc. Gọi tôi là Cici là được rồi.

Ánh mắt cô gái lập tức lóe lên tia nhìn kinh ngạc, nhưng lập tức thay vào đó là nụ cười. Cô ấy chìa tay ra trước mặt Nhiễm Nhiễm:

- Chào Cici. Tôi là Tô Mạch. Hồi học đại học, tôi đã từng làm luận văn tốt nghiệp với anh Trần.

Nhiễm Nhiễm cố gắng kiềm chế để bàn tay không run rẩy. Cô đưa tay ra khẽ bắt tay Tô Mạch:

- Chào cô.

Tô Mạch lại mỉm cười liếc nhìn Trần Lạc rồi quay sang nói chuyện với Nhiễm Nhiễm:

- Khi đó giáo viên hướng dẫn bạn không có thời gian quản mấy sinh viên khoa chúng tôi nên giao chúng tôi cho Trần sư huynh hướng dẫn. Chúng tôi cứ nghĩ anh ấy dễ bắt nạt, ai ngờ anh ấy còn yêu cầu nghiêm khắc hơn cả giáo viên hướng dẫn, hại chúng tôi suýt nữa thì không tốt nghiệp nổi. Chúng tôi tức đến độ chỉ muốn góp tiền thuê người tấn cho anh ấy một trận.

Trần Lạc đang lau thìa cho Nhiễm Nhiễm nghe vậy liền cười hỏi:

- Khi đó anh thật sự đáng ghét như vậy sao?

- Đúng vậy. – Cô gái gật đầu rồi lại hỏi Nhiễm Nhiễm: - Cici, không biết bây giờ Trần sư huynh đã đỡ hơn chút nào chưa? Nếu anh ấy dám bắt nạt cô như vậy, cô cứ nói với tôi nhé. Mấy người bạn học của tôi đều đặt tiền cho người ta rồi mà vẫn chưa có cơ hội dùng đến đấy.

Cô ấy chưa nói hết thì đã quay lại nở nụ cười với Trần Lạc. Trần Lạc cũng mỉm cười ra vẻ hết chịu nổi, nói:

- Tô Mạch, em thật là!

Nhiễm Nhiễm chẳng muốn tiếp lời, chỉ cười khì khì nhưng từ sâu thẳm đáy lòng lại dấy lên nỗi chua xót vô ngần, giống như mạch nước nguồn cuộn cuộn tuôn trào, chỉ một lát đã tràn đầy lồng ngực.

Cuối cùng cô đã biết, đây chính là Tô Mạch.

Cô từng thấy Tô Mạch mặc chiếc váy dài kiểu cách đó, dáng người dong dong cao, phong cách tao nhã, dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác. Còn Tô Mạch ở ngay trước mắt này, tuy mặc đồ bình thường nhưng cử chỉ và lời nói đều phóng khoáng, càng khiến người ta không thể dời mắt.

Nếu là Lâm Hướng An thì cô cũng sẽ yêu Tô Mạch!

Cô nở nụ cười, lặng lẽ nghe Tô Mạch và Trần Lạc trò chuyện mà trong lòng cảm thấy cuộc sống như một vở vũ kịch hoang đường. Mấy nhân vật ở trên sân khấu đi đi lại lại, dùng những lời nói và động tác khoa trương diễn nhân vật của từng người. Tuy bản thân diễn viên nhập vai, nghĩ những gì đang diễn ra trên sân

khẩu chính là cuộc sống, nhưng nhìn vào ánh mắt những người ở dưới khán đài thì lại cảm thấy những gì mình đang diễn giống như một trò hề, không hơn không kém.

Trần Lạc thấy Nhiễm Nhiễm dường như không ăn gì, khẽ hỏi:

- Sao thế? Không thích à?

Nhiễm Nhiễm vội lắc đầu, đáp lại:

- Rất ngon! Rất ngon ạ! – Cô vội cúi xuống dùng thìa xúc cháo đưa lên miệng. Đầu lưỡi cô chỉ có thể cảm nhận được hơi nóng mà không thấy bất kỳ mùi vị gì.

Ba người ăn xong cùng ra khỏi quán. Trần Lạc muốn đưa Tô Mạch về nhưng cô ấy từ chối:

- Trần sư huynh đưa Cici về đi. Có người đến đón em rồi. – Nói xong, cô ấy giơ ngón tay thon dài trắng trẻo chỉ chiếc xe đang từ từ dừng lại cách đó không xa.

Trần Lạc nhìn theo hướng cô ấy chỉ, cười hỏi:

- Sao thế? Còn định giấu không cho người ta lộ diện sao?

Tô Mạch nhún vai tỏ ý không thành vấn đề rồi vẫy tay ra hiệu cho người trong xe lại chỗ họ. Cửa xe mở, một anh chàng cao lớn từ trong xe bước ra, đi tới chỗ họ.

Nhiễm Nhiễm chỉ cảm thấy lồng ngực mình như thắt chặt, cô vô thức lùi lại phía sau Trần Lạc, muốn giấu mình sau thân hình của anh ta. Trần Lạc cảm nhận được hành động này của cô, liền quay đầu nhìn với ánh mắt kinh ngạc.

Từ bên đó, Lâm Hướnɡ An đã bước đến trước mặt họ. Tô Mạch giới thiệu hai bên một cách tự nhiên:

- Đây là Lâm Hướnɡ An. Hướnɡ An, đây là Trần sư huynh và Cici – bạn của anh ấy.

Trần Lạc mỉm cười, chìa tay về phía Lâm Hướnɡ An:

- Tôi là Trần Lạc.

- Chào anh, Trần sư huynh. – Lâm Hướnɡ An bắt tay Trần Lạc rồi lịch sự chìa tay về phía Nhiễm Nhiễm: – Cici, chào cô.

Nhiễm Nhiễm hiểu rõ lúc này cô nên giữ thái độ bình tĩnh bắt tay anh, nhưng tay cô nặng tựa nghìn cân. Dù cô cố gắng thế nào cũng không thể nâng nó lên đặt vào tay đối phương được. Cô cố gắng kiềm chế bản thân, dùng toàn bộ sức lực mở miệng rồi ngẩng lên nói:

- Chào anh.

Rõ ràng Lâm Hướnɡ An hơi sững người, nụ cười dịu dàng trên mặt như đông cứng lại trong chốc lát.

Cô nghĩ, cuối cùng anh ấy đã nhận ra mình. Không biết tại sao, sức lực vừa bị rút sạch lại trở về với cô. Cô mỉm cười, thần thái tự nhiên đưa tay ra bắt:

- Chào anh, Lâm Hướnɡ An. Đã lâu không gặp.

Lâm Hướnɡ An như bị người khác giữ chặt lấy người, chỉ đứng đó nhìn cô, không hề có phản ứng gì. Ngón tay cô hơi lạnh nhưng nhiệt độ trong lòng bàn tay cô càng thấp hơn, lại còn ươn ướt, chạm vào mà cảm thấy lạnh buốt đến tận xương.

Hai người kia đều cảm thấy mối quan hệ giữa họ có phần kỳ lạ. Tô Mạch nhìn Nhiễm Nhiễm rồi lại nhìn Lâm Hướnɡ An, ngạc nhiên hỏi:

- Hai người quen nhau sao?

Lâm Hướnɡ An gượng gượng mỉm cười, mở miệng mà không biết nên nói thế nào.

Nhiễm Nhiễm càng lúc càng cảm thấy sự việc hôm nay giống như một trò cười. Hai người đàn ông đều không biết nên giới thiệu cô với Tô Mạch như thế nào: Trần Lạc lúng túng vì cô là con gái của sếp anh ta;

còn Lâm Hướnɡ An bối rối vì cô là bạn gái cũ của mình. Cô cười giễu cợt, rút tay ra khỏi lòng bàn tay Lâm Hướnɡ An, rồi lại thay anh giới thiệu mình với Tô Mạch:

- Tôi và Lâm Hướnɡ An là bạn học cùng trường. Nếu gọi thân thiết hơn một chút thì cũng có thể gọi là Lâm sư huynh.

Tô Mạch ngạc nhiên, tròn xoe mắt, bật cười nói:

- Thật không đấy? Trùng hợp như vậy sao?

Nhiễm Nhiễm gật đầu, cười mà như không, nhìn Lâm Hướnɡ An:

- Đúng là quá trùng hợp! Đã mấy năm rồi tôi không gặp Lâm sư huynh. Năm đó, Lâm sư huynh vội vã ra nước ngoài nên tôi không kịp tiễn anh.

Lâm Hướnɡ An nghe vậy mà không giữ nổi nụ cười gượng gạo trên môi. Ánh mắt anh vô cùng phức tạp nhìn Nhiễm Nhiễm, bỗng khẽ hỏi:

- Sao em lại gầy như thế này?

Làm như không nghe thấy câu hỏi của Lâm Hướnɡ An, Nhiễm Nhiễm nhướn mày nhìn anh, hỏi:

- Gì cơ? Lâm sư huynh, anh nói gì?

Lâm Hướnɡ An lặp lại câu hỏi một cách chậm rãi và rõ ràng:

- Sao em lại gầy như thế này?

Sao anh có thể hỏi câu ấy? Sao anh có thể hỏi han quan tâm săn sóc đến vậy? Nhiễm Nhiễm nghe mà chỉ muốn cười lạnh lùng, cố kìm nén bản thân, nhướn mày nhìn:

- Em gầy như thế này có liên quan gì đến Lâm sư huynh sao?

Anh khẽ mím môi nhìn cô, không nói lời nào.

Trước tình hình này, Tô Mạch và Trần Lạc đều cảm nhận được quan hệ giữa hai người không bình thường. Ánh mắt Trần Lạc sáng lên, anh ta cười nói:

- Thôi nào thôi nào. Tuy đều là bạn bè lâu ngày không gặp nhưng hôm nay đã muộn rồi. Hôm khác chúng ta ôn lại chuyện cũ nhé.

Nói rồi, anh ta cầm tay Nhiễm Nhiễm, hơi dùng sức kéo cô đến bên mình.

Nhiễm Nhiễm cuối cùng cũng rời mắt mà không hề lên tiếng. Cô chỉ hơi cúi đầu nhìn nền gạch nhấp nhô. Trần Lạc đưa tay ra, rất thân thiết ân cần khoác lên sau gáy cô, cố ép cô gật đầu với Lâm Hướnɡ An và Tô Mạch:

- Nhiễm Nhiễm, nói tạm biệt Lâm sư huynh và Tô Mạch đi.

Nhiễm Nhiễm tức giận, cơn bướng bỉnh vừa bốc lên, còn chưa kịp nói gì đã bị Trần Lạc kéo đến chỗ đỗ xe. Cô vừa muốn cùng Trần Lạc bỏ đi, vừa không cam lòng ngoái đầu nhìn Lâm Hướnɡ An và Tô Mạch. Họ vẫn đứng im lặng ở đó. Chàng trai anh tuấn, cô gái xinh đẹp, đến cả vóc dáng cũng cao cao như nhau. Quả đúng là vô cùng hòa hợp.

Trần Lạc dừng xe hơi xa một chút nên phải đi ngoặt qua góc phố. Nhiễm Nhiễm ngoái đầu lại đã không còn nhìn thấy hình dáng của Lâm Hướnɡ An và Tô Mạch đâu nữa. Trong lòng cô ngập tràn chua xót, nhưng có một luồng tà khí vẫn còn tán loạn trong lồng ngực, không thể nào tìm được lối ra. Cô cố vùng tay ra khỏi tay Trần Lạc, mặc kệ tất cả mà hét lớn:

- Anh nghĩ anh là ai chứ? Anh và tôi thân thiết đến thế sao? Anh dựa vào cái gì mà xen vào chuyện của tôi? Anh nghĩ làm như vậy, tôi sẽ cảm kích anh sao?

Trần Lạc vịn tay vào cửa xe, chỉ im lặng, đến khi cô hét lên xong, mới khẽ nói:

- Nhiễm Nhiễm, cô như vậy chỉ khiến bản thân càng bối rối.

Vì vừa nổi giận nên hơi thở của cô còn hơi gấp, tròng mắt cũng không biết đỏ từ lúc nào. Vì không muốn để nước mắt trào ra nên cô hơi ngẩng mặt, hậm hực hỏi:

- Bối rối thì sao chứ? Tại sao phải vì cái gọi là phong thái để làm mình ầm ứ? Rõ ràng biết là bị đánh cho gãy răng, tại sao còn phải ngậm máu im lặng chứ? Trong lòng tôi không vui, tại sao phải để họ thoải mái?

Trần Lạc không biết mình có thể nói gì, chỉ im lặng nhìn Nhiễm Nhiễm. Cô bỗng xoay người vòng qua xe, bước thật nhanh. Trong màn đêm, bóng hình cô càng lúc càng mong manh yếu ớt, như thể chỉ một cơn gió thoảng qua cũng có thể thổi bay. Đôi giày cao gót nện xuống mặt đường phát ra những âm thanh “cộp cộp”, vừa vội vã vừa hoảng loạn.

Trần Lạc lái xe đi theo cách cô khá xa, chỉ nhìn thấy thi thoảng cô lại đưa tay lên vuốt mặt. Anh ta nghĩ, chắc cô đang khóc. Đi mãi, chân cô đã loạn choạng những bước không vững. Rõ ràng biết là xe của Trần Lạc vẫn bám theo, không gần cũng chẳng xa nhưng cô không ngoái đầu lại lấy một lần.

Trần Lạc nghĩ, nha đầu này bướng bỉnh thật.

Trần Lạc đi theo về tận nhà cô thì cô mới ngoái đầu lại liếc nhìn, chân chừ giây lát rồi quay người bước đến bên, gõ vào cửa kính xe.

Trần Lạc hạ cửa kính xe xuống, bình tĩnh nhìn cô.

Cô không còn khóc nữa, trên mặt cũng không còn vệt nước mắt, chỉ có điều mắt vẫn đỏ. Cô cúi xuống, hơi lúng túng nói:

- Tôi xin lỗi về chuyện tối nay. Là tôi nhất thời thất thố. Mong là anh đừng để bụng.

Trần Lạc không nói gì, chỉ mỉm cười lắc đầu.

Cô nhếch môi, tuy có vẻ rất miễn cưỡng nhưng ít nhất cũng có thể coi là nụ cười.

- Anh lái xe cẩn thận nhé. – Cô lại lịch sự một câu rồi chào tạm biệt Trần Lạc. Nhìn chiếc xe mất hút sau khúc ngoặt, cô mới cúi đầu bước vào cửa tòa nhà. Chưa đi được hai bước đã bị người ta chặn lại

Một đôi giày màu đen, một chiếc quần âu sẫm màu, phía trên là áo khoác dài màu cà phê không kéo khóa để lộ chiếc áo sơ mi đen cao cổ bên trong. Rõ ràng đây là một phong cách ăn mặc rất giản dị nhưng không kém phần tao nhã của bà Hàn... Cô nhìn lên, cuối cùng ánh mắt cô hướng vào khuôn mặt có phần cứng đờ với lớp trang điểm cầu kỳ của bà Hàn.

Nhiễm Nhiễm bỗng rất muốn cười. Mẹ con họ không có nhiều điểm chung, đến cả chiều cao, cô cũng không thể mang gen di truyền của mẹ.

Bà Hàn dùng giọng thăm vắn tội phạm để hỏi:

- Sao lại là cậu ta đưa con về?

Nhiễm Nhiễm đi giày cao gót cả ngày, buổi tối lại phải đi bộ quãng đường xa như thế nên các ngón chân đã sớm đau buốt như kim châm. Nghe bà Hàn hỏi như vậy, cô cúi đầu. Bà Hàn hỏi một đàng, cô trả lời một nẻo:

- Có chuyện gì lên lầu rồi nói đi ạ. Con đau chân lắm rồi. – Nói xong, cô cũng chẳng để ý gì đến phản ứng của bà Hàn, tháo giày ra xách trên tay, đi vòng qua bà vào tòa nhà.

Bà Hàn đấu tranh với con gái bao nhiêu năm nay nên đã sớm quen với thái độ này của Nhiễm Nhiễm, chỉ có thể làm mặt lạnh đi theo cô.

Nhiễm Nhiễm không muốn để bà nhận ra mình vừa khóc, thế là vừa mở cửa vào nhà, cô liền đi vào nhà tắm, rồi ở trong đó gần nửa tiếng đồng hồ mới ra. Mặt cô đã đắp mặt nạ dưỡng da. Thấy bà Hàn ngồi đợi trên ghế sofa thì cô cũng ngồi xuống, ngẩng mặt lên, miệng hơi hé, hỏi bà:

- Mẹ tìm con có việc gì vậy?

Bà Hàn vốn đã đợi lâu đến không còn kiên nhẫn, nhưng thấy cô như vậy, bà vẫn nói:

- Đợi đắp mặt nạ xong rồi hãy nói.

Nhiệm Nhiệm cười thầm, ngẩng đầu tựa vào sofa, nhắm mắt lại. Hôm nay có quá nhiều việc xảy ra, cô phải bình tâm suy nghĩ một chút, rồi còn phải đối mặt với cuộc thẩm vấn của bà Hàn nữa chứ. Mười lăm phút trôi qua, đợi cô gỡ mặt nạ ra rồi lại đi rửa mặt, lúc này bà Hàn mới sầm mặt, hỏi:

- Tại sao con không vừa ý Thiệu Minh Trạch?

Cô im lặng giây lát, hỏi lại:

- Mẹ vừa ý anh ta điểm gì?

Rốt cuộc là vừa ý anh ta ở điểm gì? Cứ phải ép cô và anh ta thành một cặp mới được sao?

Bà Hàn nhéo mày, có vẻ sắp phát hỏa nhưng vẫn cố gắng kìm nén, nhẫn nại giải thích:

- Thiệu Minh Trạch tuổi trẻ tài cao, có nhà họ Thiệu làm hậu thuẫn, sao này tiền đồ sẽ vô cùng xán lạn.

Nhiệm Nhiệm thì không hề nghĩ thế, cô nhướn mày:

- Anh ta có tiền đồ hay không, con không quan tâm.

Bà Hàn nổi giận, giọng bà đanh lại, hỏi cô:

- Vậy cô muốn người như thế nào? Như Lâm Hưởng An ư? Hay là Trần Lạc?

Nhiệm Nhiệm sững người. Bà Hàn nhắc đến Lâm Hưởng An thì không có gì là lạ, nhưng không ngờ bà còn lôi cả Trần Lạc vào. Giữa cô và Trần Lạc còn không được như bạn bè bình thường. Chỉ vì có mối quan hệ với ông Hạ Hồng Viễn nên Nhiệm Nhiệm và Trần Lạc mới gặp nhau được mấy lần, trừ tối nay ra thì cuộc nói chuyện của hai người chẳng được nổi mấy câu.

Bà Hạ lại coi thái độ sững người của cô là bị đoán đúng tim đen nên trong lòng càng bức bối, bà đứng lên quát tháo:

- Đối tượng môn đăng hộ đối thì con không hài lòng, lại đi dây dưa lằng nhằng với những kẻ chẳng ra sao. Con nghĩ Trần Lạc là người tốt sao? Con ấy à, còn lâu mới rành đời bằng thằng đó. Đầu tiên là Lâm Hưởng An, bây giờ lại là Trần Lạc. Hạ Nhiệm Nhiệm, con có thể sáng suốt hơn trong việc chọn người được không?

Nhiệm Nhiệm vốn đang kìm nén trong lòng, vừa nghe bà nhắc đến Lâm Hưởng An thì liền mất bình tĩnh, hất cằm đáp trả:

- Con thế đấy. Con thích ai thì thích. Con muốn qua lại với ai thì qua lại. Mẹ không quản được đâu. Nếu mẹ thích Thiệu Minh Trạch thì mẹ lấy anh ta đi. Mẹ nói con không sáng suốt chọn người, còn mẹ thì sáng suốt lắm ư? Nếu mẹ sáng suốt thì mẹ đã không lấy ông Hạ Hồng Viễn rồi.

Con người, hễ tức giận là suy nghĩ không thấu đáo, nói năng mất bình tĩnh, chỉ hận là không thể đem hết những điều giấu kín trong lòng mà nói toạc ra.

Sắc mặt bà Hàn lập tức xám xịt, toàn thân bà như hóa đá.

Nhiệm Nhiệm có chút hối hận vì mình đã nói những lời quá khó nghe. Dù thế nào thì bà cũng là mẹ cô. Thực sự không nên xé toạc vết thương lòng của bà như vậy. Cô nhìn bà Hàn, muốn nói vài câu để nghe mà lại cảm thấy chẳng có mặt mũi nào. Miệng cô há ra rồi lại ngậm vào, chỉ biết cúi đầu nhìn xuống.

Bà Hàn vừa đau lòng vừa tức giận, đến cả đầu ngón tay cũng run run, mãi sau mới có thể thốt nên lời. Bà rít lên:

- Chính vì mẹ không sáng suốt lấy Hạ Hồng Viễn nên mới không muốn con gái mình giẫm phải vết xe đổ của mình, không muốn con gánh nổi khổ mà mẹ từng phải gánh, chịu cái tội mà mẹ từng phải chịu. Trên đời này không có người đàn ông nào đáng tin cả. Con chỉ có thể dựa vào chính bản thân con mà thôi. Có tiền, có địa vị còn hơn là có người đàn ông có những thứ đó. Tình cảm là thứ luôn làm cho các cô gái hồ đồ. Hôn nhân chính là lợi ích của cả hai bên. Lòng người dễ thay đổi, chỉ có cuộc hôn nhân liên quan đến lợi ích mới có thể ổn định. Từ xưa đến nay đều như vậy!

Nhiệm Nhiệm im lặng rất lâu, mãi sau mới khẽ nói:

- Tiền của ông Hạ Hồng Viễn đủ cho con sống thoải mái suốt đời, con không cần phải tìm một người đàn ông giàu sang nữa.

- Tiền của Hạ Hồng Viễn ư? – Bà Hàn cười lạnh lùng: - Con chắc chắn Hạ Hồng Viễn sẽ để lại tiền cho con sao? Hạ Nhiễm Nhiễm, mẹ nói nghe này, con đừng quá ngây thơ như vậy. Con đừng tưởng bây giờ con là con gái duy nhất của Hạ Hồng Viễn thì ông ấy sẽ dành toàn bộ tài sản cho con. Trước đây, ông ấy có thể vì người khác mà chẳng thèm ngó ngang gì đến con suốt mười mấy năm trời, thì sau này, ông ấy cũng có thể vì người khác mà vứt bỏ con thôi. Tuy bây giờ ông ấy không có con trai, nhưng ông ấy có những người đàn bà khác, chưa biết chừng tới một lúc nào đó họ lại sinh con trai cho ông ấy. Đến lúc đó, người đầu tiên Hạ Hồng Viễn muốn để phòng chính là đứa con gái duy nhất là con đấy!

Nhiễm Nhiễm biết bà Hàn nói không sai. Nếu nói trên đời này, người hiểu ông Hạ Hồng Viễn nhất thì bà Hàn nhận là người thứ hai vì không có ai dám nhận là người thứ nhất. Họ là vợ chồng, đã quen biết nhau hơn ba chục năm, tính tình thế nào đều rõ cả. Ông Hạ Hồng Viễn thực sự là người nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ. Trước Nhiễm Nhiễm, bà Hàn đã sinh một cậu con trai nhưng bị bệnh nên đã sớm qua đời. Sau này mới sinh thêm Nhiễm Nhiễm. Ông Hạ Hồng Viễn vì thế mà ép bà Hàn tiếp tục sinh con trai, nhưng sinh hai lần vất vả, lại thêm tâm lý ghét chuyện phụ nữ bị coi là công cụ sinh đẻ nên bà nhất quyết không chịu. Vì chuyện này mà mâu thuẫn giữa hai vợ chồng ngày càng căng thẳng. Sau này, ông Hạ Hồng Viễn có người đàn bà khác ở bên ngoài, chẳng thèm về nhà nữa.

Nhiễm Nhiễm thấy lòng mình như đang dấy lên từng cơn rét lạnh, chẳng tìm nổi một lời phản đối, đành nói:

- Con có thể không cần tiền của ông Hạ Hồng Viễn, không có tiền thì con sẽ sống những ngày tháng không có tiền. Con có công việc ổn định, chỉ cần cố gắng thì sẽ không bao giờ chết đói.

Bà Hàn như đang nghe một câu chuyện cười, bất giác cười khẩy. Bà lại ngồi xuống sofa, từ tốn nói:

- Ồ? Vậy sao? Mục Thanh bạn con sống không cố gắng sao? Tại sao chỉ vì mấy trăm nghìn tệ mà bị rơi vào bước đường cùng? Ồ, phải rồi. Vì mẹ cô ấy bệnh nặng nên mới cần tiền. Về điểm này con không phải lo, mẹ có mắc bệnh thì cũng không tiêu của con một đồng một cắc nào đâu. Nhưng nếu con bị bệnh thì sao? Nếu sau này con của con bị bệnh thì sao? Con còn dám nói không có tiền thì sẽ sống những ngày tháng không có tiền không?

Nhiễm Nhiễm không dám nói vì cô từng chứng kiến nỗi quần bách của Mục Thanh. Vì không có tiền nên chỉ có thể giương mắt nhìn tính mạng của người thân dần dần mất đi, vì không có tiền nên Mục Thanh đã một mình ngồi ở hành lang khóc lóc. Cô nhìn bà Hàn, có chút rối bời, hỏi:

- Lẽ nào lấy Thiệu Minh Trạch thì có thể giải quyết được mọi vấn đề? Ông Hạ Hồng Viễn vì thế mà sẽ để lại tài sản cho con sao?

- Ông ấy sẽ vì quan hệ với nhà họ Thiệu mà coi trọng con hơn. Nếu sau này chỉ có mình con thì tất nhiên mọi thứ của Hạ Hồng Viễn sẽ đều là của con. Nhưng nếu có người phụ nữ khác sinh con trai cho ông ấy, khi đó vì nể mặt nhà họ Thiệu mà ông ấy sẽ không dám làm chuyện quá tuyệt tình. Nhiễm Nhiễm, bây giờ chúng ta cần thế lực nhà họ Thiệu. – Thái độ của bà Hàn trở nên ôn hòa, hết lòng khuyên bảo: - Con hãy sáng suốt một chút.

Nhiễm Nhiễm lại hỏi:

- Vậy thì vì sao Thiệu Minh Trạch muốn lấy con?

Bà Hàn nhìn thẳng vào Nhiễm Nhiễm, nói rõ từng tiếng:

- Vì bây giờ con vẫn là con gái của Hạ Hồng Viễn, vì bây giờ nhà họ Thiệu chưa phải là của Thiệu Minh Trạch.

Thiệu gia có ba người con trai, Thiệu Minh Trạch là con của người con trai thứ hai. Tuy anh đã tự đứng lên thành lập Công ty Khoa học kỹ thuật Hoa Hưng, nhưng quy mô nhỏ và tài lực không thể sánh với sản nghiệp nhà họ Thiệu được, nhiều lắm thì cũng chỉ bằng số tiền họ bỏ ra để huấn luyện tay nghề nhân viên thôi. Thiệu Minh Trạch sớm muộn gì cũng phải bước vào doanh nghiệp của gia tộc. Có điều, muốn ngồi vào

vị trí đứng đầu không phải là chuyện dễ dàng. Trên có anh con bác, dưới có em con chú, cả hai đều không tốt đẹp gì.

Nhiễm Nhiễm lại im lặng hồi lâu, mãi sau mới khẽ nói:

- Mẹ, hôm nay con rất mệt. Mẹ để con suy nghĩ kỹ được không? Hai ngày nữa con trả lời mẹ nhé.

Bà Hàn nhìn con gái một lúc, không nói gì, rồi đứng dậy xách túi ra về. Bà có thể lùi một bước trước nhưng không có nghĩa là thỏa hiệp. Đạo lý này, bà và con gái từng nói rõ với nhau. Dù con gái muốn hay không thì cuối cùng vẫn phải tuân theo sự sắp đặt của bà. Trước kia là như vậy, sau này tất nhiên cũng sẽ là thế.

Nhiễm Nhiễm không tiễn bà Hàn. Nghe tiếng cửa đóng sập lại mà cô chẳng con chút sức lực nào để đứng dậy. Mệt! Thật sự rất mệt! Từ trong ra ngoài, từ tinh thần đến thể xác, chẳng có chỗ nào là không kêu mệt. Cuộc sống thật mệt mỏi! Nhưng cô lại chẳng có dũng khí để chết, nên chỉ còn cách tiếp tục sống như vậy.

Cô nhắm mắt, muốn khóc một trận nhưng lại cảm thấy mắt mình khô cạn, đến khóc cũng không nổi.

Gia đình thế này, bố mẹ thế này, không phải cô không muốn thoát ra, mà chỉ là cố nén nỗi lòng để không tháo bỏ xiềng xích gông cùm. Cô cũng từng dùng cảm ở cái thời tuổi trẻ không biết sợ, bất kể là với cuộc sống hay tình yêu, cô đều đầy nhiệt huyết, đầy dũng khí... Đáng tiếc, cuối cùng cô vẫn là một người phạm phục, một người phạm tục yếu đuối, một người phạm tục yếu đuối đã sớm cúi đầu trước cuộc sống.

Thiệu Minh Trạch có gì không tốt chứ? Trẻ tuổi, là con nhà dòng dõi, có tướng mạo, có năng lực, thực sự là một đối tượng kết hôn không tồi, thật sự rất phù hợp với cô. Nếu bố mẹ hai bên đều tán thành, dù cô có suy nghĩ đắn đo cũng vô ích. Lẽ nào cô còn muốn tìm tình yêu thật sự trong hôn nhân sao? Rốt cuộc cô đang ảo tưởng điều gì? Cô đang khát vọng điều gì?

Nhiễm Nhiễm lặng lẽ nằm trên sofa nhìn bóng đèn trên trần nhà, một bóng đèn hình tròn đơn giản tỏa ánh sáng rực rỡ. Khi dọn đến, cô mới thay chiếc đèn này. Nó không hợp với phong cách kiến trúc của căn hộ lắm nhưng cô thích như vậy. Cô thấy nó sáng sủa chứ không như những chiếc đèn pha lê sang trọng kia, nhìn thì có vẻ nhiều bóng đèn nhưng dù có bật lên hết thì căn phòng cũng vẫn lờ mờ tối.

Cô luôn thích những thứ đơn giản.

4. Chương 4

Thử qua lại

Từ đó về sau, mỗi lần hai người gặp nhau, việc duy nhất có thể làm là đi ăn cơm. Nhưng khẩu vị của cô khá kén chọn lại ăn ít. Dù là món ăn gì cô cũng chỉ ăn vài miếng đã bảo no. Thế nên, đến cả đi ăn uống, hai người cũng không hợp nhau. Đường như quan hệ giữa hai người không thể tìm được điểm chung, rất khó tiến triển.

Cuối tuần, Nhiễm Nhiễm trực tiếp hẹn gặp Thiệu Minh Trạch để nói thẳng mọi chuyện:

- Nếu muốn kết hôn thì trước tiên phải làm rõ mọi chuyện sau hôn nhân đã. Hãy đưa ra tất cả những yêu cầu và giới hạn để tránh sau này nảy sinh những phiền phức không cần thiết. Anh thấy đúng không?

Thiệu Minh Trạch nhìn cô, khẽ gật đầu:

- Rất có lý.

Nhiễm Nhiễm lại hỏi:

- Vậy anh nói trước hay tôi nói trước?

- Ưu tiên phái nữ. – Thiệu Minh Trạch khách sáo nói.

Cô cũng chẳng cần khách sáo với anh, thẳng thắn đưa ra những yêu cầu của mình:

- Trước khi kết hôn, anh Thiệu là người như thế nào, có quá khứ như thế nào, tôi đều không cần biết, nhưng tôi hy vọng sau khi kết hôn, anh chung thủy, ít nhất cũng là chung thủy về mặt thể xác. Chúng ta đều là người lớn. Tuy chưa chắc đã nảy sinh tình cảm sau khi kết hôn, nhưng khó tránh khỏi những tiếp xúc về thể xác. Tôi không chấp nhận được chuyện mình chung một người đàn ông với phụ nữ khác. Tôi cực kỳ căm ghét điều này.

Thiệu Minh Trạch nhướng mày nhưng không lên tiếng, mà chỉ cúi xuống nhấp một hớp cà phê.

Thấy phản ứng của anh như vậy, cô cười mỉa mai, tiếp tục nói:

- Nếu anh Thiệu cảm thấy không thể thực hiện được điều kiện này thì còn có lựa chọn khác, đó là hôn nhân không tình dục. Giữa chúng ta không cần phải tận hết nghĩa vụ vợ chồng, mà chỉ duy trì quan hệ hôn nhân trên giấy tờ, hai bên không can thiệp vào cuộc sống của nhau. Như vậy, anh chơi bời bên ngoài thế nào cũng mặc, chỉ cần không công khai trước mặt tôi là được. Anh thấy thế nào?

Cô nói như vậy, Thiệu Minh Trạch khẽ nhếch mép, cố ý hỏi lại:

- Vậy chuyện sinh con cái thì như thế nào? Cho dù là một cuộc hôn nhân trên giấy tờ thì cũng cần có con cái nối dõi. Giả dụ đã kết hôn rồi, nếu không có những lý do bức thiết thì anh không muốn phải ly hôn. Vậy nên, vấn đề này cần được giải quyết.

Nhiệm Nhiệm đáp ngay:

- Còn có thể dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo. Nếu không được, còn có thể làm thụ tinh trong ống nghiệm. Tôi sẽ vui vẻ phối hợp. Tuy tôi không muốn dùng chung thân xác anh Thiệu với người khác, nhưng tôi không ngại việc sau khi kết hôn sẽ sinh một đứa trẻ mang gen của anh. Điều này thì anh có thể yên tâm.

Nghe câu trả lời như vậy, Thiệu Minh Trạch có chút bất ngờ. Anh nhìn cô hồi lâu mà không nhận ra được điểm gì bất thường, đành từ từ chuyển ánh nhìn sang tách cà phê trên tay rồi lại hỏi:

- Còn yêu cầu gì khác không?

Cô suy nghĩ rồi đáp:

- Thăng thấn. Nếu đã chung sống một mái nhà, tốt nhất là chúng ta phải thăng thấn với nhau, đừng để đối phương phải sống những ngày tháng phổng đoán linh tinh. Tôi nghĩ, cho dù là bạn hợp tác đơn thuần thì hợp tác thể này cũng khá thoải mái.

- Tốt lắm! – Thiệu Minh Trạch tán thành: - Nếu cả hai đều nhất trí về chuyện này, vậy thì chúng ta sẽ thử qua lại với nhau ba tháng trước, nếu không có vấn đề gì lớn thì sẽ đính hôn. Một năm sau kết hôn, em thấy thế nào?

Cô không có ý kiến gì, chỉ đứng lên bắt tay tạm biệt anh:

- Cứ quyết định như thế đi. Chúng ta sẽ giải quyết các vấn đề cụ thể khi gặp phải sau.

Thiệu Minh Trạch nhìn cô, nói:

- Tuy lần này chúng ta gặp nhau rất giống như đàm phán một vụ làm ăn, nhưng em còn dự tính kỹ hơn anh đấy.

Cô mỉm cười:

- Vậy hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.

Cô xách túi đi, vừa tới cửa thì bị Thiệu Minh Trạch gọi giật lại. Cô quay người nhìn anh, hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Thiệu Minh Trạch thẳng thắn:

- Anh nhớ là Hạ tiểu thư còn có yêu cầu về chiều cao với đối tượng. Rõ ràng là chiều cao của anh không phù hợp với tiêu chuẩn đó. Lý do gì khiến em đồng ý vậy?

Nhiệm Nhiệm sững người, thầm nghĩ gã này thù dai nhớ lâu thật. Hôm đó, mình chỉ buột miệng châm chọc một câu mà gã vẫn nhớ đến tận bây giờ.

Anh hơi nhượng mảy, đang đợi câu trả lời của cô.

Cô bước mấy bước đến trước mặt Thiệu Minh Trạch, dùng tay kéo cổ áo anh, chân hơi kiễ lên hôn nhẹ vào khóe miệng anh:

- Vì tôi tiếp thu ý kiến của anh Thiệu. Anh xem chiều cao của chúng ta thế này khá tương đồng, dù anh có chịu cúi đầu hay không thì tôi chỉ cần kiễ chân là có thể chạm vào anh. Còn nếu anh cao thêm vài centimet nữa, tôi sẽ không làm được. Lựa chọn giữ quyền chủ động trong tay chẳng phải là rất tốt sao?

Nói xong, cô buông tay ra, nhưng vừa đi được vài bước thì lại nghe Thiệu Minh Trạch thủng thảng nói:

- Vừa rồi em mới hôn vào cằm anh thôi.

Cô mỉm cười xua tay phóng khoáng, chẳng buồn ngoái đầu lại:

- Ồ? Vậy lần sau tôi sẽ cố kiễ cao hơn chút nữa.

Trên thế gian này không có bức tường nào không có tai vách, chuyện Nhiệm Nhiệm và Thiệu Minh Trạch bắt đầu đi lại với nhau khiến ông Hạ Hồng Viễn hết sức bất ngờ. Ông đã gọi Nhiệm Nhiệm đến văn phòng để hỏi cho rõ:

- Chẳng phải là con không vừa mắt Thiệu Minh Trạch sao? Sao con còn qua lại với cậu ta?

Nhiệm Nhiệm cố tỏ ra vẻ nũng nịu:

- Ai ya, bố à, con nói không vừa mắt Minh Trạch khi nào chứ? Bố đừng nói linh tinh. Minh Trạch nghe thấy sẽ giận đấy.

Ông Hạ Hồng Viễn không còn lời nào để nói. Thực sự ông không hiểu nổi tâm tư con gái mình nữa. Nhưng gia thế của Thiệu Minh Trạch tốt, bản thân lại là một thanh niên rất có tiền đồ, ông cũng khá ưng ý. Nếu cậu ta có thể đường đường chính chính qua lại với con gái ông thì cũng không phải là chuyện xấu. Hơn nữa, mấy mảnh đất ở ngoại ô phía nam đang cạnh tranh gay gắt. Nhà họ Thiệu cũng tham gia. Nếu có thể liên thủ với nhà họ Thiệu thì cơ hội thành công sẽ không nhỏ.

Nghĩ thế, ông nghiêm túc dặn dò Nhiệm Nhiệm:

- Nếu đã đi lại với nhau thì cố gắng cư xử cho tốt. Nếu thật sự hợp nhau, phụ huynh hai nhà sẽ gặp mặt để sớm định chuyện lớn.

Nhiệm Nhiệm nhất nhất nghe theo, lại nói giọng nịnh nọt:

- Bố phải để ý cho con đấy nhé. Kinh nghiệm cuộc sống của con ít, e là nhìn người không chuẩn. Thế nên bố còn phải giúp con lựa chọn đấy.

Câu nói này quả nhiên khiến ông Hạ Hồng Viễn rất vui, càng nhìn càng thấy hài lòng về cô con gái này, chỉ tiếc nó không phải là con trai. Nếu Nhiệm Nhiệm là con trai thì ông đã không có chuyện vụng trộm với bà Bành Tinh.

Đạo này ông Hạ Hồng Viễn vì sợ bà Bành Tinh gây chuyện nên ông không chịu về nhà. Bà Bành Tinh đã đến công ty tìm ông. Có mấy lần bà còn dẫn cậu con trai Thần Thần theo, hét khóc lóc ầm ĩ, lại thút tha thút thít. Ông càng nhìn càng phiền não. Nếu không phải sợ chuyện đồn ra ngoài làm mình mất thể diện thì ông đã sớm ném tờ kết quả giám định huyết thống ra trước mặt bà Bành Tinh rồi.

Bị cấm sừng, còn phải nuôi con trai cho người khác, bất kể là tin nào truyền ra cũng đều xấu mặt. Thế nên, ông chỉ có thể im miệng, ngay cả bà Bành Tinh ông cũng không thể nói để tránh chuyện bà ta “chó cùng giắt giậu”. Người đàn bà đó không biết xấu hổ là gì, dù ông có lý thì cũng bị mất mặt. Thế nên, bây giờ ông chỉ có thể bình tĩnh xử lý. Dù muốn tránh xa bà Bành Tinh thì ông cũng không thể dứt bỏ ngay trong chốc lát. Ông nghĩ, tới khi chết, ông sẽ không dành ẹ con họ một xu nào. Đến lúc đó cho họ trắng mắt ra!

Nghĩ đến đây, ông Hạ Hồng Viễn vừa cảm hận vừa cảm thấy kiệt sức. Ông nhìn cô con gái tốt nghiệp trường đại học danh tiếng mà cảm thấy được an ủi phần nào. Ông rút hết nỗi lòng nói mấy câu cực kỳ hiếm có:

- Nhiệm Nhiệm, con xin thôi việc về công ty giúp bố đi. Bố cũng chỉ có mình con thôi. Công ty này sớm muộn gì cũng sẽ giao lại cho con. Con về đây làm quen, sau này tiếp quản công ty cũng dễ dàng hơn.

Nhiệm Nhiệm nghe mà tim đập rộn ràng nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ chẳng hề quan tâm, nũng nịu nói:

- Con chẳng có hứng thú gì với chuyện công ty nên con sẽ không đến đây chịu khổ đâu. Hơn nữa, bố đang còn thời kỳ sung sức nhất, sao chưa gì bố đã nghĩ đến chuyện rút lui vậy. Con thấy bố nên quên chuyện này đi, vì nhân dân mà phục vụ thêm mấy chục năm nữa.

Câu nói này lại khiến cho ông Hạ Hồng Viễn cười rất tươi, ông nói:

- Đương nhiên bố sẽ không về hưu ngay nhưng con cũng cần đến công ty để học cách quản lý đi chứ. Con đến giúp bố nhé. Mấy năm nay, công ty phát triển rất tốt, một mình bố xoay xở không xuể.

Cô đảo mắt, nói về thăm dò:

- Xoay xở không xuể thì bố tìm người khác giúp đi. Con thấy Minh Trạch rất tốt. Sau này có chuyện gì, bố có thể bảo anh ấy đến giúp mà.

Ông Hạ Hồng Viễn nghe vậy, có chút ngán ngẩm nói:

- Con đúng là nha đầu ngốc. Đừng nói là con và Thiệu Minh Trạch còn chưa kết hôn, cho dù là sau này đã kết hôn rồi thì công ty nhà họ Hạ vẫn phải do con nắm giữ mới được. Đừng quá dễ dàng tin tưởng người khác, đặc biệt là đàn ông. Không có người đàn ông nào đáng tin đâu.

“Không có người đàn ông nào đáng tin.” Bà Hàn đã từng nói với cô câu này, giờ đây nó lại được thốt ra từ chính miệng ông Hạ Hồng Viễn. Nhiệm Nhiệm càng lúc càng cảm thấy thế giới này thật buồn cười. Bà Hàn nói câu này là lời giáo huấn, đến ông Hạ Hồng Viễn thì chắc chắn chính là một kinh nghiệm.

Cô lại mỉm cười cợt nhả, nói:

- Ôi trời! Bố thật lo xa. Chẳng phải con vẫn còn có bố đây sao? Bố đừng nói đến chuyện này vội. Bố cứ để con suy nghĩ trước đã. Khó khăn lắm con mới thi đỗ vào cơ quan đó. Mấy trăm người thi mà chỉ vài người đỗ, bây giờ con thôi việc ngay thì tiếc lắm.

Nhiệm Nhiệm càng thoái thác như vậy, ông Hạ Hồng Viễn càng cảm thấy cô đúng là người con tốt. Ít nhất, cô không nhìn chằm chằm vào tài sản của ông. Hơn nữa, con gái lại là sinh viên tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, hơn hẳn rất nhiều người, chắc chắn là rất có năng lực, chỉ là bây giờ hơi lười biếng một chút thôi. Con gái mà, cũng không phải là gì ghê gớm cả, cứ từ từ dạy dỗ cũng được.

Ông Hạ Hồng Viễn vô cùng bận rộn. Mới nói chuyện với Nhiệm Nhiệm được một lát thì điện thoại liên tục gọi đến. Nhiệm Nhiệm cũng không muốn ở lại lâu. Thấy ông Hạ Hồng Viễn đã hỏi xong chuyện của Thiệu Minh Trạch, lại chẳng dặn dò thêm gì nên vội tìm cớ chạy khỏi đó ngay.

Khi Nhiệm Nhiệm đi ngang qua văn phòng của trợ lý, đúng lúc Trần Lạc đang ôm một xấp giấy tờ trên tay bước ra, suýt nữa thì va phải cô. Nhận ra người trước mặt, Trần Lạc hơi sững người rồi lập tức nở nụ cười ấm áp, hỏi:

- Cô đến tìm Tổng giám đốc Hạ à?

Vì chuyện tối hôm đó nên gặp Trần Lạc, Nhiệm Nhiệm ít nhiều cũng cảm thấy bối rối. Cô vội gạt đầu, gắng gượng mỉm cười:

- Tôi đến nói với bố chút chuyện. Anh cứ làm việc đi, tôi đi trước đây.

Nói xong, cô vội bước về phía thang máy như đằng sau có người đuổi theo vậy.

Trần Lạc bất giác muốn phì cười nhưng khéo môi anh ta vừa nhếch lên bỗng chùng xuống. Anh ta nhìn về phía thang máy, không biết mình đang nghĩ gì mà cứ đứng sững ở đó một lúc. Sau khi khéo môi anh ta nhắc lên nở nụ cười thì anh ta xoay người đi về phía văn phòng của ông Hạ Hồng Viễn.

Ông Hạ Hồng Viễn đang nghe điện thoại, thấy Trần Lạc bước vào bèn mỉm cười gật đầu, dùng tay ra hiệu cho anh ta đặt giấy tờ lên bàn, đợi một lát rồi nói chuyện. Trần Lạc lặng lẽ đứng bên đợi ông Hạ Hồng Viễn gác điện thoại. Lúc này, anh ta mới lên tiếng:

- Cục trưởng Lâm sai người mang xe trả lại rồi ạ.

Lần trước, ông Hạ Hồng Viễn nhân chuyện con trai Cục trưởng Lâm về nước đã bảo Trần Lạc tìm cơ hội tặng ông ta một chiếc xe. Tuy nói là cho Lâm công tử mượn lái chơi nhưng mọi người đều rõ đây là một cách biến tướng tặng xe cho Cục trưởng Lâm. Thế mà Cục trưởng Lâm cho người mang xe trả lại. Điều này rõ ràng chứng tỏ Cục trưởng Lâm không nhận “tấm lòng” của ông Hạ Hồng Viễn.

Ông Hạ Hồng Viễn chau mày, ngón trỏ không ngừng gõ lên mặt bàn, hỏi Trần Lạc:

- Ông ấy có sở thích đặc biệt gì khác không?

Trần Lạc lắc đầu nói:

- Nghe nói con người này rất biết kiềm chế bản thân. Đối với tiền tài và gái đẹp đều không có hứng thú gì. Tình cảm của ông ấy và bà Lâm cũng rất tốt. Hai người sinh được một cậu con trai. Từ nhỏ cậu ta đã rất ưu tú. Sau khi tốt nghiệp đại học thì cậu ta lại ra nước ngoài du học. Cục trưởng Lâm rất hay nhắc đến điều này.

Ông Hạ Hồng Viễn ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi:

- Lâm công tử này là người thế nào?

Trần Lạc đáp:

- Còn chưa rõ lắm. Chỉ biết là sau khi về nước thì cậu ta làm ở Vụ Pháp chế. Tuy bản thân cậu ta có năng lực nhưng ít nhiều cũng phải dựa vào gia thế. Nghe nói Cục trưởng Lâm và Chánh án Vương của tòa án thành phố là bạn học cũ.

Ông Hạ Hồng Viễn nghe xong thì mỉm cười, dặn dò:

- Cậu điều tra Lâm công tử này cho kỹ. Nếu đi cửa chính không được thì chúng ta sẽ phải nghĩ cách đi cửa phụ.

Trần Lạc đáp lời rồi báo cáo với ông Hạ Hồng Viễn những chuyện khác. Đang nói chuyện thì điện thoại di động đổ chuông. Anh ta cúi đầu liếc nhìn cuộc gọi đến rồi lập tức ấn nút từ chối.

Ông Hạ Hồng Viễn liếc nhìn, nói:

- Sao thế? Bị phụ nữ quấy rầy hả?

Trần Lạc mỉm cười giải thích:

- Không ạ. Là một công ty đầu tư thua lỗ. Họ đề nghị cháu mua sản phẩm. Cũng không biết thế nào mà họ lại có số di động của cháu nữa.

- Bây giờ độ bảo mật của thông tin cá nhân thật quá kém. Cũng không biết thông tin bị rò rỉ ra từ đâu nữa. Dù là bán cái gì thì người ta cũng có thể gọi tìm đến cậu. Đúng là làm cho người ta thấy phiền phức.
- Ông Hạ Hồng Viễn đồng tình gật đầu, xem lướt qua tập tài liệu Trần Lạc vừa mang tới rồi ký.

Trần Lạc cầm tập văn kiện đi giải quyết công việc. Anh ta còn chưa ra khỏi văn phòng của ông Hạ Hồng Viễn thì điện thoại di động lại đổ chuông. Lần này, anh ta chẳng thèm nhìn mà ấn từ chối luôn.

Ông Hạ Hồng Viễn mỉm cười:

- Hừm! Đám người này thật cố chấp. Nếu thực sự không chịu nổi được nữa thì thay số điện thoại khác đi.

Trần Lạc quay lại, cười đáp:

- Vâng. Cháu sẽ suy nghĩ về đề nghị của tổng giám đốc.

Nhiễm Nhiễm nán ná được hơn một tháng lại bị ông Hạ Hồng Viễn thúc giục mấy lần đành phải nộp đơn xin thôi việc lên lãnh đạo cơ quan. Tin tức truyền ra, trong cơ quan có người ngưỡng mộ, có kẻ coi thường. Người ngưỡng mộ thì bảo cô có ông bố tốt, kẻ coi thường lại nói cô cũng chỉ dựa vào tiền của bố mình thôi,

chứ bản thân chẳng có năng lực, còn có người hoài nghi liệu có phải khi cô thi vào cơ quan đã bỏ tiền ra mua kết quả không.

Nhưng những điều này chẳng thể truyền đến tai Nhiễm Nhiễm. Từ khi thôi việc, cô có quay về cơ quan kia hai lần, một lần là bàn giao công việc, một lần đến lấy đồ dùng cá nhân. Mà người Trung Quốc có câu: Kẻ nhàn rồi thích nói xấu sau lưng người khác, càng ở sau lưng càng mạnh mẽ, đến khi thật sự đứng trước mặt người ta thì chẳng dám mở miệng.

Đồ dùng cá nhân của Nhiễm Nhiễm không nhiều, chỉ cần một chiếc hộp không lớn lắm là có thể đựng hết. Cô cảm ơn các đồng nghiệp đã tiễn, một mình ôm chiếc hộp đựng đồ thông thả bước ra, anh liền xuống xe, đỡ hộp đồ trên tay cô đặt vào trong xe rồi tiện miệng hỏi:

- Bàn giao công việc xong chưa?

Nhiễm Nhiễm gật đầu, ngoảnh lại nhìn tòa nhà cơ quan với chút tiếc nuối. Cô lặng lẽ thở dài, lên xe cùng Thiệu Minh Trạch.

Thiệu Minh Trạch thấy thần sắc cô như vậy, liền nói:

- Nếu đã thích công việc này thì cứ làm đi. Tại sao lại từ bỏ?

Thực ra không phải là cô thích công việc này. Trước đây, khi gặp chuyện buồn phiền, cô vẫn than vãn với Mục Thanh:

- Tôi không hầu hạ đám con cháu đó nữa đâu. Tôi bỏ việc đây.

Nhưng bây giờ thật sự phải đi thì trong lòng cô cũng có chút sầu muộn.

Có lẽ chỉ là trong lòng lo sợ khi phải đối diện với sự thay đổi trong tương lai, cho dù cái cũ không được như ý thì khi từ bỏ cái cũ, người ta luôn cần dũng khí.

Nhiễm Nhiễm không thể nói rõ nỗi lòng của mình với Thiệu Minh Trạch. Thế là cô chỉ mỉm cười với anh rồi quay đầu nhìn cảnh vật hai bên đường như kẻ mất hồn. Những tòa nhà mọc lên chỉ chút, những người đi ngược xuôi trên đường, tất cả đều lùi lại phía sau. Cảnh vật trước mắt liên tục thay đổi, cô cũng dần bình tĩnh lại.

Thiệu Minh Trạch thấy vậy cũng không nói gì nhiều, chỉ chuyên tâm lái xe. Trong lúc đợi đèn đỏ, anh quay sang nhìn Nhiễm Nhiễm, hỏi:

- Sau này em có dự định gì chưa?

Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một lát, không trả lời mà hỏi lại:

- Hồi đó, anh thế nào?

Thiệu Minh Trạch im lặng giây lát rồi trả lời:

- Nhà họ Thiệu và họ Hạ không giống nhau. Mọi chuyện trong nhà đều do ông anh quyết định. Bên cạnh còn có bác cả và chú ba nữa. Anh em họ của anh đều được sắp xếp đỡ đầu công việc cho trưởng bối. Sau khi anh tốt nghiệp thì được điều đến chỗ bác cả. Bên ngoài, bác đối xử với anh rất tốt, nhưng lại ngầm ngầm gây áp lực cho anh. Khi đó, anh tuổi trẻ bồng bột, không nhẫn nhịn nổi nên đã tức giận bỏ ra ngoài lập nghiệp.

- Công ty khoa học kỹ thuật Hoa Hưng ư? – Cô hỏi.

- Ừ. – Anh hơi nhếch miệng, vầng trán như được điểm thêm khí thế thời niên thiếu. – Khi đó vừa may có vài người bạn tốt. Tất cả hợp lại bắt đầu xây dựng cơ nghiệp. Ban đầu cũng khá khó khăn nhưng rồi cũng dần khởi sắc. Ông anh thấy công ty có tiền đồ nên đầu tư cho anh. Thế nên mới có Công ty Khoa học kỹ thuật Hoa Hưng bây giờ.

Nhiễm Nhiễm nghe vậy, bồi thêm:

- Ừm, rất có ý chí và nghị lực. Có điều em không có bản lĩnh như anh, cũng không thành lập nổi công ty đâu.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười, nói:

- Anh nghĩ, trước tiên em nên bắt đầu từ nền tảng. Chú Hạ còn khỏe mạnh, tuổi tác cũng chẳng phải là cao, thế nên trong một khoảng thời gian nữa sẽ vẫn cai quản công ty. Em nên tranh thủ thời gian gây dựng nền tảng.

Nhiễm Nhiễm không thể không thừa nhận Thiệu Minh Trạch nhìn người rất chuẩn. Con người ông Hạ Hồng Viễn trông có vẻ qua loa đại khái nhưng trên thực tế lại là người rất đa nghi, thích cạnh tranh đấu đá, cái gì cũng muốn vơ vào tay mình thì mới yên tâm. Với tính cách của ông, trừ phi đến bước vạn bất đắc dĩ, nếu không, ông tuyệt đối không dễ dàng giao công ty cho người khác. Dù người đó có là con gái độc nhất của ông cũng không ngoại lệ.

Nhiễm Nhiễm gật đầu thừa nhận nhưng không muốn bàn luận nhiều với Thiệu Minh Trạch về bố mình. Cô liền đổi chủ đề hỏi:

- Tối nay anh có dự định gì chưa?

Câu hỏi này chắc chắn là dành cho Thiệu Minh Trạch. Anh và cô chính thức đi lại sắp được hai tháng rồi. Tuần nào họ cũng gặp mặt một hai lần, tuy nhiên không mặn mà gì lắm.

Hồi đầu, Thiệu Minh Trạch đưa cô đi nghe hòa nhạc, cô lặng lẽ ngồi đó, chăm chú nhìn, không nói lời nào, ngay cả tư thế ngồi cũng gần như bất động. Anh còn tưởng là cô nghe say sưa lắm, đến khi thấy cô gà gật anh mới biết là cô buồn ngủ. Tuy rơi vào tình huống dở khóc dở cười nhưng anh không khỏi khâm phục bản lĩnh này của cô.

Sau này, anh thử đưa cô đi xem phim. Có điều, phim cô thích thì anh không thể xem nổi, còn phim anh thích thì cô lại nói là chẳng hiểu gì.

Từ đó về sau, mỗi lần hai người gặp nhau, việc duy nhất có thể làm là đi ăn cơm. Nhưng khẩu vị của cô khá kén chọn, lại ăn ít. Dù là món gì thì cô cũng chỉ ăn vài miếng đã bảo no. Thế nên, đến cả ăn uống, hai người cũng không hợp nhau.

Dường như quan hệ giữa hai người không thể tìm được điểm chung, rất khó tiến triển.

Thiệu Minh Trạch im lặng một lát, sau đó hỏi lại Nhiễm Nhiễm:

- Em muốn làm gì?

Cô nghĩ ngợi rồi nói:

- Em có người bạn sắp sinh nhật. Em muốn đi chọn một món quà cho cô ấy.

Thiệu Minh Trạch không có ý kiến gì. Trước tiên, anh đưa Nhiễm Nhiễm đi ăn chút gì đó, sau đó dẫn cô ấy tới trung tâm mua sắm. Hai người đi dạo chưa được nửa tiếng thì di động của Thiệu Minh Trạch đổ chuông. Anh nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, nói câu “Xin lỗi em” với Nhiễm Nhiễm rồi đi ra chỗ khác nghe điện.

Nhiễm Nhiễm đứng ngắm hàng hóa bày trên kệ, vô tình liếc thấy sắc mặt Thiệu Minh Trạch dần nặng nề. Đợi anh cúp điện thoại, cô liền hỏi:

- Có chuyện à?

Anh gật đầu:

- Điện thoại ở nhà gọi đến. Người nhà báo bệnh tim của ông nội anh tái phát.

Cô có chút kinh ngạc, hỏi:

- Có nghiêm trọng không?

- Ông nội đã được đưa đến bệnh viện rồi. Xin lỗi Nhiễm Nhiễm, bây giờ anh có việc phải đi. Em đi dạo tiếp hay bây giờ về luôn? – Anh hỏi.

Bây giờ vẫn còn sớm. Hơn nữa, cô vẫn chưa mua được quà tặng cho Mục Thanh, nên nói:

- Anh mau đi đi. Em chọn quà cho bạn xong rồi sẽ tự về.

- Vậy cũng được. Anh đến bệnh viện trước. Anh sẽ gọi lại cho em sau. – Thiệu Minh Trạch có vẻ khá bình tĩnh. Anh rút một chiếc thẻ tín dụng trong ví đưa cho Nhiễm Nhiễm. – Cứ dùng thẻ tín dụng của anh để thanh toán tiền quà tặng. Em cũng chọn ình vài thứ em thích đi.

Hành động này của anh khiến cô vô cùng bất ngờ. Tuy về cơ bản, trong các buổi hẹn hò, Thiệu Minh Trạch đều là người trả tiền nhưng anh chưa bao giờ trực tiếp đưa thẻ tín dụng cho cô như hôm nay. Như này là ý gì? Là bồi thường việc không thể cùng cô đi dạo phố sao? Anh coi cô giống như những cô bạn gái trước đây của anh sao?

Cô mỉm cười, không nhận tấm thẻ đó, vẫn đút hai tay trong túi áo khoác, nói:

- Quà tặng bạn bè thể hiện tấm lòng, sao có thể lấy tiền của người khác để mua được chứ? Bản thân em cũng chẳng muốn mua gì. Không cần phiền thẻ đâu.

Thiệu Minh Trạch hơi sững người nhưng cũng không cố nài ép. Anh cất tấm thẻ đi rồi lịch sự chào tạm biệt Nhiễm Nhiễm.

Đến khi anh quay người đi xa, Nhiễm Nhiễm mới thu lại nụ cười, bĩu môi với bóng lưng của anh rồi hai tay làm động tác khinh bỉ. Nhưng cô không biết tất cả đều phản chiếu qua cửa kính và hắt vào ánh mắt Thiệu Minh Trạch. Anh hơi sững người, bước chân bất giác ngập ngừng.

Nhiễm Nhiễm thấy Thiệu Minh Trạch bỗng dừng bước như thể định quay lại thì lập tức sợ phát khiếp. Cô vội rút tay lại, nở nụ cười dịu dàng. May mà Thiệu Minh Trạch không quay lại, anh chỉ dừng bước, đứng im tại chỗ rồi nhanh chóng bước đi.

Không có Thiệu Minh Trạch ở bên, Nhiễm Nhiễm không cần phải gò bó nữa. Cô có thể tùy ý thích đi đâu thì đi, thích ngắm gì thì ngắm, tự do tự tại. Trước tiên, cô chọn cho Mục Thanh một chiếc vòng tay pha lê, tiện thể mua cho bản thân mấy thứ. Khi quẹt thẻ, cô lại nhớ đến Hạ Hồng Viễn, nghĩ mình nên mua thứ gì đó cho ông để lấy lòng. Thế là cô chọn một chiếc sơ mi. Lúc này cô mới hài lòng xách túi lớn, túi bé ra khỏi trung tâm mua sắm.

Vừa hay taxi đi qua đường Vạn Hòa. Giờ cũng chưa muộn lắm, Nhiễm Nhiễm gọi điện đến văn phòng của ông Hạ Hồng Viễn. Cô muốn nhân tiện đem tặng ông chiếc áo sơ mi luôn. Cô thư ký nghe điện thoại nói, ông Hạ Hồng Viễn vẫn đang họp.

Nhiễm Nhiễm nghĩ, tuy ông Hạ Hồng Viễn kiếm được rất nhiều tiền nhưng thật sự cũng không dễ dàng gì. Cô có ý tỏ lòng hiếu thảo liền bảo tài xế taxi dừng lại bên đường. Cô xuống xe mua một chút điểm tâm cho ông Hạ Hồng Viễn rồi mới đến công ty.

Ông Hạ Hồng Viễn họp xong bước ra, thấy con gái đặc biệt mang điểm tâm đến ình thì vô cùng cảm động, liền ăn ngay. Ăn được một nửa, ông bỗng nhớ ra một tin sốt dẻo. Nghe nói Lâm Hường An – con của Cục trưởng Lâm chính là bạn hồi đại học của con gái mình. Hai người còn từng yêu nhau.

Ông Hạ Hồng Viễn nghĩ, quan hệ thế này, không phải gần nhưng cũng chẳng phải là xa. Hồi đó, Nhiễm Nhiễm và Lâm Hường An yêu nhau được hai năm thì chia tay. Chỉ cần không nhắc đến chuyện đổ vỡ thì ít nhiều cũng phải có tình cảm với nhau chứ.

Ông Hạ Hồng Viễn muốn nói chuyện Lâm Hường An với con gái nhưng lại không biết nói thế nào, mấy lần ông định mở miệng định nói rồi lại thôi.

Nhiễm Nhiễm nhận ra bố mình có chuyện muốn nói và hình như không biết nói thế nào. Chuyện khiến ông Hạ Hồng Viễn khó nói thì chắc chắn đến tám, chín mươi phần trăm không phải là chuyện tốt đẹp gì. Cô cố ý tỏ vẻ không nhận ra, lấy chiếc sơ mi tặng ông Hạ Hồng Viễn, rồi nói:

- Bố, khi đi dạo phố, con đã thấy nó, cảm thấy rất hợp với bố nên đã mua. Bố cứ ăn từ từ thôi. Khi nào bố ăn xong thì nhớ đi nghỉ sớm nhé. Con có hẹn mấy người bạn trên mạng nên phải đi trước đây.

Nói xong, cô không để ông Hạ Hồng Viễn có cơ hội nói gì, vội vàng bước ra ngoài.

Ông Hạ Hồng Viễn bất chấp tất cả, vội gọi giật lại:

- Khoan đã. Để bố bảo lái xe đưa con về.

Nhiệm Nhiệm nào dám lè mề. Cô chỉ hận là không thể một bước ra khỏi văn phòng của ông Hạ Hồng Viễn. Ai ngờ vừa hay Trần Lạc từ bên ngoài về, nghe ông Hạ Hồng Viễn nói thế liền mỉm cười nói:

- Hay là để cháu đưa Nhiệm Nhiệm về cho ạ. Cũng tiện đường mà.

Trước mặt người ngoài, ông Hạ Hồng Viễn cũng không tiện nhắc đến chuyện Lâm Hướng An với con gái. Thôi để sau vậy, ông gật đầu nói với Trần Lạc:

- Được. Vậy phiền cậu đưa Nhiệm Nhiệm về giúp tôi. Tối rồi, con gái một thân một mình về nhà không an toàn chút nào.

Trần Lạc mỉm cười khách khí:

- Tổng giám đốc Hạ khách sáo quá!

Nhiệm Nhiệm chẳng từ chối làm gì. Cô chỉ đi theo sau Trần Lạc. Trên đường đi, hai người đều im lặng. Tiếng giày cao gót của Nhiệm Nhiệm gõ trên sàn nhà phát ra những tiếng cộp cộp giòn tan, còn tiếng bước chân của Trần Lạc thì bình tĩnh trầm lặng. Hai âm thanh đó tạo nên một sự hài hòa kỳ lạ. Cũng đã muộn rồi, người trong công ty không còn nhiều, thang máy nhanh chóng từ tầng trệt đi lên. Trần Lạc đứng phía trước, lúc này anh ta khách sáo né người, đợi Nhiệm Nhiệm bước vào thang máy rồi mới vào sau.

Thang máy khá nhỏ hẹp, Nhiệm Nhiệm càng cảm thấy mất tự nhiên. Cô ngần ngừ giây lát, cố tìm chuyện để hỏi Trần Lạc:

- Đạo này công việc của anh có bận lắm không?

Trần Lạc nhếch khóe môi theo thói quen rồi trả lời:

- Vẫn ổn. Có điều, mấy mảnh đất ở ngoại ô phía nam về cơ bản đã được quy hoạch. Tổng giám đốc Hạ đang bận với việc này.

Nhiệm Nhiệm gật đầu nghĩ ngợi rồi lại hỏi:

- Nếu muốn vào làm việc ở công ty thì tôi nên vào bộ phận nào?

- Cô bàn giao xong công việc ở cơ quan bên kia rồi à?

- Vâng. Xong cả rồi. Tôi muốn ở nhà nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ đi làm. – Nhiệm Nhiệm mỉm cười, lại hỏi: - Vì vậy tôi muốn thỉnh giáo anh một chút, nên vào bộ phận nào thì sẽ thuận lợi?

Thang máy xuống thẳng tầng hầm để xe. Trần Lạc dẫn cô đi về phía chiếc xe của mình, mỉm cười, ngoái đầu lại hỏi:

- Còn xem mục đích của cô là gì đã.

Nhiệm Nhiệm nhướng mày:

- Ý anh là gì?

Trần Lạc mỉm cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà chỉ đáp:

- Có hai sự lựa chọn: Một là trực tiếp đến phòng Hành chính làm việc, dễ dàng nắm bắt công việc, biết nhiều tin tức và quen biết nhiều người; hai là đến công ty chi nhánh ở bên ngoài, học hỏi kinh nghiệm, dần dần đi lên.

Nhiệm Nhiệm hơi sững người. Cô có thể hiểu quy luật chậm rãi đi từ dưới lên, nhưng cô có phần không hiểu tại sao không phải là ở tổng công ty mà lại phải đến công ty ở chi nhánh bên ngoài. Cô im lặng giây lát rồi hỏi:

- Tại sao nhất định phải đến công ty chi nhánh?

Trần Lạc mở cửa xe cho cô, sau đó mới đi vòng qua đầu xe sang bên ghế lái. Lúc này anh ta mới nửa đùa nửa thật đáp:

- Vì cô là con gái của Tổng giám đốc Hạ. Người ở công ty chi nhánh bên ngoài ít người biết tới cô, cô có thể giấu được thân phận. Bằng không, cứ cho là cô đến làm nhân viên phòng Kinh doanh, mọi người đều xu nịnh cô, có ai dám tùy tiện sai khiến cô chứ? Ai dám chỉ vào mũi cô mà mắng chửi chứ? Nhưng không được giáo huấn, không bị mắng chửi, không phải chịu khổ, không phải chịu mệt, thì cô đi làm còn có ý nghĩa gì nữa?

Nói xong, khoe môi anh ta hơi nhếch lên, nở nụ cười hiền hòa, ám áp.

Nhiệm Nhiệm nghĩ, đúng là như vậy, cũng bắt giác mỉm cười.

- Vậy tôi sẽ mang danh là tiểu công chúa. Ai dám động đến tôi, tôi sẽ sa thải người đó.

Trần Lạc đồng tình gật đầu:

- Ừm! Cô có quyền này.

Nhiệm Nhiệm im lặng hồi lâu mới nói:

- Nhưng, tôi không muốn ra ngoài. Tôi muốn ở Tây Bình.

Trần Lạc suy nghĩ rồi nghiêm túc đề nghị:

- Vậy thì cô đến trung tâm quản lý tiếp thị đi. Dù là ở bộ phận Thị trường hay bộ phận Tiêu thụ, cô đều được rèn luyện rất nhiều. Thực ra, ở đó cô không thể giấu được thân phận của mình, sẽ có người biết nội tình ngầm giúp đỡ cô.

Có đề tài bàn luận nên việc nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều. Nhiệm Nhiệm hỏi tình hình công ty khi Trần Lạc mới vào. Trần Lạc lái xe, nhớ lại rồi kể vài chuyện khiến cô không nhịn được cười. Nhiệm Nhiệm thấy giọng anh ta có chút gì đó mang đặc trưng của miền Nam, liền buột miệng hỏi:

- Anh là người ở đâu vậy?

Trần Lạc hơi sững người, sau mới trả lời:

- Quảng Tây.

- Người Quảng Tây ư? - Nhiệm Nhiệm có chút bất ngờ: - Hay quá! Tôi khá rành về Quảng Tây đấy.

Trần Lạc ngạc nhiên:

- Tôi nhớ Tổng giám đốc Hạ là người Tuyên An cơ mà. Sao thế? Cô đã từng đến Quảng Tây rồi à?

Nhiệm Nhiệm mỉm cười lắc đầu:

- Chưa. Nhưng hồi học trung học, tôi hay viết thư ột người bạn Quảng Tây. Chúng tôi rất hay liên lạc với nhau.

Trần Lạc mỉm cười, tiện thể kể cho cô nghe về phong tục tập quán ở Quảng Tây. Cuộc nói chuyện càng lúc càng cởi mở hơn, càng lúc càng vui vẻ. Khi về đến tòa nhà Nhiệm Nhiệm ở thì không khí căng thẳng giữa hai người đã tan biến từ lúc nào. Nhiệm Nhiệm mỉm cười tháo dây an toàn ra, cảm ơn Trần Lạc. Khi cô đang mở cửa chuẩn bị xuống xe thì bỗng nghe Trần Lạc gọi giật cô lại từ phía sau:

- Nhiệm Nhiệm.

Cô quay đầu, không hề cảnh giác nhìn anh ta, ánh mắt mang theo ý hỏi:

- Hử?

Trần Lạc nhếch môi, trong lòng như thể đấu tranh một hồi, ngần ngừ mãi mới nói:

- Tổng giám đốc Hạ muốn biết chuyện của cô và Lâm Hướng An trước đây.

Rõ ràng là cô vô cùng bất ngờ, niềm vui trên khuôn mặt vụt tắt, cô chỉ biết sững người nhìn Trần Lạc. Nhưng cô nhanh chóng định thần lại, cố gắng che giấu cảm xúc trong ánh mắt, bình tĩnh nhìn Trần Lạc như muốn hỏi ý anh ta là gì? Muốn hỏi cô và Lâm Hướng An trước đây có chuyện gì? Ông Hạ Hồng Viễn đã biết những gì? Nhưng miệng cô như bị đổ keo, không tài nào mở ra được.

- Tổng thể quy hoạch vùng ngập nước ngoại ô phía nam của thành phố về cơ bản đã tạm ổn, chỉ còn mấy mảnh đất nữa và Tổng giám đốc Hạ rất muốn có được. Bố của Lâm Hướng An chính là cục trưởng Cục Quy hoạch. Tổng giám đốc Hạ luôn muốn lấy lòng ông ta nhưng tiếc là chưa làm được gì. Mấy ngày trước, không biết theo nguồn tin từ đâu, Tổng giám đốc Hạ lại biết cô và Lâm Hướng An từng yêu nhau. – Trần Lạc ngập ngừng, hơi cúi đầu để tránh ánh nhìn của Nhiệm Nhiệm, khẽ nói: - Tôi đoán, có thể Tổng giám đốc Hạ sẽ hỏi cô chuyện này. Chưa biết chừng còn bảo cô đi tìm Lâm Hướng An. Cô nên chuẩn bị trước sẽ tốt hơn.

Nghĩa là muốn cô dùng thân phận bạn gái cũ để đi tìm Lâm Hướng An sao? Biến nỗi áy náy của anh với cô thành lợi ích sao?

Vậy tự trọng của cô ở đâu? Muốn cô vứt lòng tự trọng của mình đi đâu chứ?

Nhiệm Nhiệm không nói gì. Trần Lạc không kìm được, ngẩng lên nhìn, thấy cô không biết đã cúi xuống từ lúc nào, tay đang vịn vào cửa xe, người cứng đờ như một bức tượng. Anh ta bỗng cảm thấy mềm lòng, không kìm được khẽ gọi:

- Nhiệm Nhiệm?

Cô không có phản ứng gì, mãi sau mới bừng tỉnh, quay lại nhìn Trần Lạc, hỏi:

- Gì cơ?

Trần Lạc khẽ thở dài như không nghe thấy, hỏi:

- Cô không sao chứ?

Nhiệm Nhiệm cố sức nhếch khóe môi, miễn cưỡng nở nụ cười yếu ớt:

- Tôi có thể có chuyện gì chứ? Mở miệng ra nhờ vả người khác là điều vô cùng khó khăn, đặc biệt là với Lâm Hướng An. Anh cũng biết rồi đấy. Tôi và anh ấy đã chia tay nhau lâu rồi. Thực sự tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh ấy nữa.

Trần Lạc chỉ im lặng lắng nghe, không khuyên nhủ, cũng chẳng tỏ ra bất bình thay cô.

- Đừng nói không phải vì chuyện này. Rõ ràng là đem thể diện để đổi lấy lợi ích mà. – Nhiệm Nhiệm cười mỉa mai, bỗng cô quay đầu hỏi Trần Lạc: - Nếu là anh, anh có nhắc lại tình xưa với bạn gái cũ như vậy không?

Trần Lạc không ngờ Nhiệm Nhiệm lại dồn câu hỏi đó lên đầu mình. Ánh mắt anh ta có chút phức tạp, nghĩ ngợi rồi mới trả lời:

- Còn phải xem tình cũ sâu nặng đến chừng nào đã.

Tình cũ sâu nặng đến chừng nào ư? Nụ cười trên môi cô tắt ngấm. Vậy chắc chắn là chẳng sâu nặng gì rồi. Nếu không, Lâm Hướng An đã không dứt khoát bỏ cô mà đi để đuổi theo Tô Mạch như thế.

Sắc mặt cô đã trở lại bình thường. Cô lịch sự cảm ơn Trần Lạc rồi một mình đi lên lầu.

Thời tiết ngày càng nóng bức, mỗi lần cô từ bên ngoài đi về tới nhà đều vã mồ hôi. Cô đi tắm qua át rồi lấy hộp ảnh cũ ở chiếc tủ đầu giường ra. Đó chính là chiếc hộp nhựa màu hồng trong suốt dùng để đựng bánh ga tô những năm tám mươi. Chiếc hộp rất lớn, đựng đầy những tấm ảnh từ nhỏ đến lớn của cô.

Ảnh hồi nhỏ là nhiều nhất. Ngoài một vài tấm ảnh đầy tháng hay tròn tuổi ra thì phần lớn là những bức ảnh chụp ba người. Hồi đó, ông Hạ Hồng Viễn chưa phát tướng như bây giờ. Hồi đó, còn có thể nhận ra vẻ tươi tắn trên mặt bà Hàn. Hồi đó, nỗi buồn lớn nhất của cô là làm vấy bẩn chiếc váy mới mua hoặc là bị bà Hàn ép học đàn.

Dần dần, những bức ảnh không còn thấy bóng ông Hạ Hồng Viễn nữa. Khóe môi bà Hàn cũng chỉ hơi nhếch lên, khó mà có được vẻ tươi tắn như xưa. Còn cô, trong ánh mắt cũng ẩn chứa sự buồn bã và ngỗ nghịch.

Sau này, những bức ảnh chỉ còn lại một mình cô. Vui vẻ cũng tốt, buồn đau cũng kệ, đều chỉ có một mình cô.

Cô cẩn thận xem từng bức ảnh theo trình tự thời gian, nước mắt bỗng tuôn trào.

Cô đã dùng sự ngộ nghĩnh để phản đối chuyện bố mẹ ly hôn. Cô đã dùng vẻ lạnh lùng để trả thù việc họ quay lưng lại với gia đình. Cô đã dùng muôn nghìn cách để bày tỏ sự bất cần: Bướng bỉnh, không hiểu chuyện, ích kỷ, lạnh lùng... nhưng chẳng ai biết. Nếu có thể, cô nguyện làm một đứa con ngoan ngoãn, biết vâng lời, nguyện dùng mọi thứ của bản thân để đổi lấy gia đình toàn vẹn ba người thân tình và ấm áp đó, không phải là ông Hạ Hồng Viễn và bà Hàn nữa, mà là bố mẹ.

Điều hòa trong phòng bật vừa đủ, khí lạnh xuyên qua chiếc váy ngủ mỏng manh của cô, ngấm qua từng tầng từng lớp, từ da thịt vào tận xương cốt, đến cả trái tim cũng thấy lạnh. Giọt lệ khi ở trong khóe mắt vẫn ấm nhưng vừa lăn xuống gò má đã lập tức trở nên lạnh giá.

Mười hai năm trước, từ khi ly hôn, ông Hạ Hồng Viễn chưa bao giờ ngập ngừng do dự trước cô con gái này, vậy mà nay vì muốn đạt được cái lợi tiền bạc, ông có thể đặt lòng tự trọng và cảm xúc của cô dưới cả lợi ích trước mắt của mình sao? Rõ ràng là cô đã sớm hiểu ra điều đó, tại sao đến bây giờ, lòng cô vẫn còn một chút tàn dư hy vọng chứ?

Cô xếp những tấm ảnh vào trong hộp rồi đẩy nắp lại, nhét dưới gầm giường. Kim đồng hồ đã chỉ vào điểm cao nhất trên đồng hồ. Dù thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Cô ngần ngừ giây lát rồi cầm điện thoại nhắn tin cho Thiệu Minh Trạch hỏi thăm tình hình của ông nội anh.

Nhưng, một lát sau Thiệu Minh Trạch gọi điện lại. Giọng anh có vẻ thấp trầm, lúc này càng như tắc nghẽn nơi cổ họng. Anh khẽ nói:

- Xin lỗi em. Anh bận quá nên quên gọi điện cho em. Em vẫn chưa ngủ à?

- Chưa. - Cô ngừng lại, cố nhếch môi lên mới có thể nói tiếp những câu thành ý sau đó: - Em có chút lo lắng cho anh. Tình hình ông nội anh thế nào rồi? Bệnh tình đã ổn định chưa?

Thiệu Minh Trạch không ngờ cô lo lắng ình như vậy, có chút bất ngờ, giọng anh bất giác dịu dàng đôi chút:

- Tính mạng không còn nguy hiểm nữa nhưng tình trạng vẫn chưa ổn định. Em ngủ trước đi, không cần phải lo lắng đâu.

Nhiễm Nhiễm có lòng muốn nói thêm mấy câu bày tỏ sự quan tâm nhưng thực sự không biết nói thế nào, chỉ bảo:

- Vâng. Vậy anh cũng chú ý giữ gìn sức khỏe nhé.

- Được rồi. Em yên tâm.

5. Chương 5

Cha mẹ tác hợp

- Hạ Nhiễm Nhiễm, mẹ nói cho con biết. Trên đời này, càng là những thứ tốt càng không có người cho không đâu. Con chỉ có thể tự tranh giành để đoạt lấy thứ mà mình muốn thôi. Không ai nhớ con đã dùng mưu kế gì, thủ đoạn gì, họ chỉ thấy cuối cùng thứ này có nằm trong tay con hay không thôi.

Thiệu Minh Trạch cúp máy, không gian yên tĩnh trở lại. Người nhà họ Thiệu phần lớn đều đang ở ngoài phòng ICU[1], bà nội Thiệu Minh Trạch cũng đang đỡ mắt ngồi bên ngoài đợi. Anh không bước lên phía trước mà chỉ lùi lại vài bước, khẽ tựa vào tường hành lang. Đôi mày của anh phảng phất ưu phiền, thần sắc lạnh lùng nhìn đám người cách đó không xa.

[1] ICU: Phòng điều trị tăng cường, chăm sóc đặc biệt.

Lần này, người nhà họ Thiệu đều tập trung đông đủ. Ngoài Thiệu Văn Khang – chú ba của Thiệu Minh Trạch vẫn đang ở nước ngoài, không thể về ngay lập tức thì hầu hết mọi người đều có mặt. Con cháu dâu

rể, cháu trai cháu gái cũng hơn chục người. Ai cũng lo lắng nhìn ông nội đang nằm trên giường bệnh, đặc biệt là Thiệu Minh Nguyên – anh họ cả của Thiệu Minh Trạch. Anh ta chính là người làm ông nội tức quá nên bệnh tim mới tái phát. Mặt anh ta lộ rõ vẻ lo lắng và quan tâm, anh ta áp sát vào tường kính, hận là không thể xuyên qua bức tường để vào trong đó.

Thiệu Minh Trạch thấy tình cảnh này có phần buồn cười. Thật sự anh rất muốn khuyên anh cả đứng tránh ra một chút. Nếu không, ông nội tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã trông thấy anh cả thì chưa biết chừng bệnh lại tái phát.

Có bác sĩ đến kiểm tra tình hình của ông nội, vừa từ phòng ICU bước ra, bác sĩ đã bị người nhà họ Thiệu vây quanh. Trước những câu hỏi nhộn nhạo của mọi người, vị bác sĩ đó có phần mất kiên nhẫn, ông chỉ nói tình hình của bệnh nhân đã ổn định, có điều tạm thời chưa tỉnh lại ngay. Trước khi đi, ông có yêu cầu người nhà rời bớt đi, đừng tập trung quá đông trước cửa phòng bệnh như vậy.

Thiệu Vân Bình – bác cả nhà họ Thiệu – nhìn mọi người, nói:

- Tôi và cô út sẽ ở lại đây với ông, những người khác về nhà trước đi. – Rồi quay sang bình tĩnh dặn vợ: - Em và mọi người đưa mẹ về nhà trước đi. Chăm sóc ẹ nhé.

Sắp xếp như vậy, không còn ai nói gì. Ông nội có tất cả ba người con trai và một cô con gái. Con trai thứ hai là Thiệu Vân An đã sớm qua đời, con trai thứ ba là Thiệu Vân Khang còn chưa về kịp, chỉ có con trai trưởng là Thiệu Vân Bình và con gái út là Thiệu Vân Thái ở đây. Thế nên hai người họ ở lại trước giường bệnh của ông nội là hoàn toàn danh chính ngôn thuận. Có điều, ngộ nhờ ông nội thật sự có chuyện gì, những người con cháu không có mặt ắt sẽ thấy tiếc nuối, ân hận vô cùng.

Quả nhiên, thím ba của Thiệu Minh Trạch nói:

- Anh cả tuổi đã cao, cũng mệt cả ngày rồi. Hay là cùng về với chúng em nghỉ ngơi một lát đi. Cứ để bọn trẻ ở lại đây là được rồi, có việc gì chạy đi chạy lại cũng tiện hơn. Chị hai, chị thấy thế nào?

Mẹ Thiệu Minh Trạch nghĩ ngơi một chút rồi cũng hiểu ra, vội gật đầu phụ theo.

Ông Thiệu Vân Bình tối sầm mặt, nói:

- Đám trẻ có thể làm được gì chứ? Ở lại cũng chỉ thêm phiền phức mà thôi. Tất cả về trước đi. Đợi tình hình của ông ổn định rồi đến lượt chúng trẻ.

Thím không biết nói gì, vội liếc mắt ra hiệu cho con trai con gái của mình. Mấy cô cậu con chú ba cứ tỏ ý không chịu đi, đòi ở lại trông ông. Đang lúc náo loạn thì bà nội tức giận quát:

- Tất cả ở lại. Không ai được về. Tất cả cùng ở lại.

Thấy bà nội tức giận, mọi người đều sợ hãi không dám tranh giành, người ngồi người đứng đợi ngoài hành lang nhưng không ai chịu rời khỏi đó cả.

Thiệu Minh Trạch đứng xem cảnh hỗn loạn ấy, không kìm nổi nhếch mép, quay người bỏ ra ngoài. Anh có người bạn học đang làm bác sĩ ở bệnh viện này. Vừa hay hôm nay, anh ấy trực đêm. Anh đến đánh thức người bạn học đang ngủ gà ngủ gật, chẳng thềm khách sáo, nói:

- Dậy đi, nhường chỗ cho tớ nghỉ chút nào.

Hồi sáng, người bạn học đã gặp Thiệu Minh Trạch, anh ấy biết ông nội anh đang nằm ở phòng ICU nên không khỏi hiếu kỳ, hỏi:

- Cậu không trông ông để tỏ lòng hiếu thảo sao? Chạy đến chỗ tớ làm gì?

- Có người trông ông nội rồi, chỉ thiếu mỗi tớ thôi. Mai tớ phải họp, cậu nhường chỗ cho tớ chợp mắt một chút đi.

Người bạn học hết cách, đành nhường chiếc giường trực cho anh.

Thiệu Minh Trạch ngủ một giấc đến hơn sáu giờ sáng. Di động bỗng rung, anh nghe điện. Giọng nói vừa lo lắng vừa nghiêm khắc của mẹ anh truyền lại từ đầu dây bên kia:

- Con chạy đi đâu vậy hả? Ông nội con tỉnh rồi, muốn tìm con đây. Mọi người đều ở đây mà chẳng thấy con đâu cả.

Giọng Thiệu Minh Trạch bình tĩnh như thường, anh chỉ nói:

- Con đang ở bệnh viện. Con sẽ đến ngay.

Anh cúp máy, hai tay xoa xoa hai gò má, sải bước đến phòng ICU. Khi đi ngang qua phòng xét nghiệm, anh tình cờ thấy một bóng hình vô cùng quen thuộc từ đằng xa. Anh ngỡ người dừng bước như thể bị ai đó lên lút dùng gậy đập từ phía sau vậy.

- Đó là người con gái, dáng cao cao, cơ thể mảnh khảnh, khoác một chiếc túi lớn, vội bước về phía cuối hành lang rồi mất hút sau khúc ngoặt. Lúc này, Thiệu Minh Trạch mới sực tỉnh, xoay người đuổi theo cô gái. Nhưng khi anh đã đuổi đến khúc ngoặt hành lang thì đã không thấy bóng dáng cô gái đâu nữa.

Vì là sáng sớm nên hành lang trống trải, chỉ có thể thấy những tấm biển chỉ dẫn trên cao, hết mũi tên này đến mũi tên khác càng làm cho đường hành lang càng giống như một mê cung.

Anh đứng đó mơ màng nhìn những mũi tên, không biết mình nên đuổi theo đường nào, giống như đêm khuya nhiều năm trước đó, anh lái xe trên đường rộng thênh thang của thành phố này, tìm kiếm như điên nhưng vẫn không thể nào tìm thấy con đường mà cô ấy đi.

Điện thoại trên tay anh lại đổ chuông. Anh cúi xuống nhìn, vẫn là mẹ, chắc mẹ lại gọi tới giục anh. Anh không có thời gian nghĩ đến chuyện nhiều năm trước nữa, vội quay đầu về phía phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

Người nhà họ Thiệu đều chờ bên ngoài phòng bệnh, chỉ có bà nội và bác cả được vào trong. Mọi người ở bên ngoài thấy Thiệu Minh Trạch chạy đến thì nhìn anh với những ánh mắt khác nhau. Mẹ Thiệu Minh Trạch không kiềm nổi, khê trách anh:

- Con chạy đi đâu thế?

Thiệu Minh Trạch trả lời thần nhiên như không:

- Con có người bạn học là bác sĩ ở bệnh viện này nên qua chỗ cậu ấy hỏi bệnh tình của ông.

Mẹ Thiệu Minh Trạch nghe vậy, thần sắc mới dịu lại. Bà khê vỗ lưng anh, nói:

- Mau vào trong đi. Ông muốn gặp con đây.

Bao nhiêu cháu trai cháu gái như vậy mà ông nội chỉ muốn gặp mình anh. Điều này chứng tỏ anh khác những người khác. Ai cũng nhìn anh bằng ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Thím ba giờ tay đẩy con trai cả của mình vào, cười nói:

- Mau vào đi, con cũng lo lắng cả đêm rồi. Con vào thăm ông cùng anh Minh Trạch đi. Thường ngày ông nội thương yêu con nhất mà.

Thiệu Minh Trạch không nói gì, chỉ quay đầu liếc nhìn mẹ con họ, ánh mắt đó thoáng lạnh lùng. Người đàn bà vốn đang lải nhải, bị anh nhìn mà lạnh toát người, vô thức im bật. Đến khi bà ta xốc lại tinh thần thì Thiệu Minh Trạch đã một mình vào trong phòng bệnh, còn con trai bà ta thì vẫn đang đứng ngây ra ở bên cạnh, chẳng dám bước lên phía trước một bước. Bà ta không khỏi vừa phiền não vừa tức giận, muốn trút giận mà lại không có chỗ nào để trút, chỉ có thể hằm hằm nhéo con trai mình hai cái, khê mắng:

- Chẳng được tích sự gì cả. Con sợ gì nó chứ?

Trong phòng bệnh, tuy ông nội vẫn yếu nhưng đã rất tỉnh táo. Bà nội nắm chặt một tay ông, miệng không biết đang lẩm bẩm gì. Ông Thiệu Vân Bình im lặng, hơi cúi đầu, sắc mặt ủ dột đứng bên.

Thấy Thiệu Minh Trạch bước vào, mắt ông nội sáng lên, ông gọi anh lại bên cạnh dặn dò:

- Minh Trạch, cháu chuẩn bị rồi về làm ở tập đoàn đi.

Câu nói buông lơi, Thiệu Vân Bình đứng đó mà mặt biến sắc, thất thanh nói:

- Bó!

Ông nội ngẩng lên nhìn Thiệu Vân Bình, lạnh lùng hỏi:

- Sao hả? Bấy giờ lời tôi nói không có nghĩa lý gì sao? Thiệu Thị này là của Thiệu Vân Bình anh sao?

Thiệu Vân Bình nào dám lên tiếng, sợ quá im bật, chớp mũi lăm tấm mồ hôi.

Ông nội lạnh lùng hừ khê một tiếng rồi lại quay đầu sang hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Tại sao cháu không nói gì? Rốt cuộc là cháu có muốn đi không?

Thiệu Minh Trạch bình tĩnh nhìn ông nội, thản nhiên đáp:

- Muốn ạ. Nhưng trước hết cháu phải bàn giao công việc rồi mới có thể đi được.

Ông nội rất thích sự dứt khoát và có trách nhiệm của anh. Nghe vậy, mặt ông nở nụ cười hài lòng:

- Được. Ông cho cháu thời gian một tuần. Tuần sau, cháu về tập đoàn làm việc, tiếp nhận vị trí phó tổng giám đốc.

Vị trí đó vốn là của Thiệu Minh Nguyên, cháu trưởng của ông. Vị trí đó gần như là dùng để bồi dưỡng người kế nhiệm tương lai của nhà họ Thiệu. Về mặt của Thiệu Minh Trạch hết sức bình tĩnh, anh chỉ khê gật đầu nói:

- Vâng.

Thiệu Vân Bình đứng bên nghe mà không cam lòng, chần chừ giây lát rồi giải thích về thành khẩn:

- Bố, vừa rồi bố hiểu lầm ý con rồi. Thiệu Minh Trạch quay về làm việc cho tập đoàn tất nhiên là điều tốt. Chỉ là bỗng nhiên thay vào vị trí của Minh Nguyên như vậy, người ngoài khó tránh khỏi suy đoán lung tung, không có lợi cho sự ổn định của công ty đâu ạ. – Ông ta dừng lại, thận trọng quan sát nét mặt của ông nội rồi lại tiếp tục. – Lần này, đúng là Minh Nguyên đã làm sai. Bố phạt cháu nó là đáng lắm, chỉ có điều thằng bé còn trẻ người non dạ, nếu bị giáng xuống như vậy, e là sẽ không chịu đựng nổi. Hay là bố cho thằng bé một cơ hội đi, cũng coi như cho nó cơ hội đứng dậy từ nơi từng vấp ngã. Đến lúc đó, nếu có thay thế thì thằng bé cũng không còn khúc mắc gì trong lòng.

Ông nội không có phản ứng gì. Thiệu Minh Trạch cũng hơi cúi xuống, như thể chuyện đang nói chẳng liên quan gì đến anh. Anh chỉ đứng đó im lặng lắng nghe. Ánh mắt cầu xin của Thiệu Vân Bình cứ im lặng hướng về bà nội. Thiệu Minh Nguyên lớn lên bên bà, vì khéo ăn khéo nói nên được bà yêu thương nhất.

Thấy ánh mắt con trai nhìn mình như vậy, bà nội không khỏi động lòng, vừa vuốt mái tóc hoa râm của chồng vừa khê khuyên nhủ:

- Bệnh thành ra thế này rồi mà còn lo lắng những chuyện đó sao? Dù là chuyện gì thì đợi ông khỏe lại rồi hãy nói. Ông cứ yên tâm dưỡng bệnh đi đã.

Ông tức giận nói:

- Yên tâm dưỡng bệnh ư? Ai trong chúng có thể để tôi yên tâm dưỡng bệnh chứ?

Bà nội khuyên can:

- Ông đừng vội. Con cháu làm sai thì cứ từ từ dạy dỗ là được rồi. Dù thế nào thì cũng là con cháu của ông, ông tức giận gì chứ?

Thiệu Vân Bình đứng bên tỏ vẻ vô cùng xúc động nói:

- Bố, bố mẹ có 4 người con chúng con. Vân An yếu mệnh, cô út bản tính lại ham chơi, từ trước đến nay chưa hề lo chuyện gia đình. Bố không biết mấy năm nay áp lực mà con và Vân Khang phải gánh chường nào đâu. Có lúc, con thật sự hận mình không có ba đầu sáu tay để gánh vác. Khó khăn lắm mới đợi được ngày Minh Nguyên và các cháu khôn lớn, có thể giúp đỡ gia đình mình, chúng con mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Mấy năm nay, hai chúng con đã để ý và điều biết Minh Trạch ưu tú nhất trong các anh em. Nhà họ Thiệu sau này có thể nhờ cậy vào Minh Trạch. Nhưng dù có ưu tú mấy thì cũng không thể nắm giữ cả cơ nghiệp lớn như vậy. Tóm lại, vẫn cần có anh em giúp đỡ. Chẳng phải bố từng nói một con chim én không thể làm nên mùa xuân hay sao? Chỉ có anh em chúng đồng lòng, đoàn kết thì mới không bị người ngoài bắt nạt.

Ông nội im lặng nghe, sắc mặt đượm buồn như thể mỗi một đến cực điểm rồi dần dần nhắm mắt lại.

Thiệu Vân Bình thầm thở phào nhẹ nhõm, bề ngoài vẫn tỏ vẻ thành khẩn như ban đầu, lại tiếp tục nói:

- Lần này, bố đừng Minh Trạch thế chỗ Minh Nguyên như vậy, chẳng phải sẽ gây ra mâu thuẫn giữa anh em chúng sao? Minh Nguyên còn trẻ tuổi, nông cạn, nó có thể không oán nữa lời sao? Nó sẽ oán ai? Chẳng phải nó sẽ oán Minh Trạch thế chỗ của mình sao? Sau này, Minh Trạch lập gia đình, mấy anh em chúng có thể giúp đỡ nhau mà không hận thù không? Bố hãy bình tĩnh một chút, cũng coi như là cho Minh Nguyên một cơ hội.

Ông nội trừng mắt, không còn vẻ mặt mỗi ban nãy nữa, mà sắc mặt lạnh lùng:

- Bảo tôi không cho nó một cơ hội nữa ư? Đợi khi Thiệu Thị sụp đổ, ai có thể cho Thiệu Thị một cơ hội đây? Trước đây nó vung tiền theo gái, nuôi bồ nhí tôi đã mắt nhắm mắt mở cho qua. Không ngờ nó không biết điểm dừng, dám lấy hàng trăm triệu tệ của công ty để mua chuộc đàn bà. Nó dám lôi danh tiếng của Thiệu Thị ra làm trò đùa. Còn cho nó cơ hội sao? Cho nó cơ hội nữa thì Thiệu Thị sẽ thảm bại dưới tay nó thôi.

Ông nội càng nói càng tức, hơi thở cũng có phần gấp gáp. Bà Thiệu sợ quá vội thuận theo ông, miệng lắp bắp khuyên nhủ:

- Đừng vội, đừng vội. Ông có gì từ từ nói, từ từ nói.

Thiệu Vân Bình cũng không dám ho he nữa, khẽ nói:

- Bố đừng giận. Sức khỏe quan trọng hơn ạ.

Ông nội hít sâu mấy cái, bình tĩnh lại. Ông quay đầu nhìn Thiệu Minh Trạch vẫn đang im lặng, hỏi:

- Minh Trạch, cháu có sợ các anh oán hận cháu không?

Nhưng Thiệu Minh Trạch lại quay đầu hỏi Thiệu Vân Bình:

- Bác cả có oán hận cháu không ạ?

Thiệu Vân Bình bị anh hỏi thì sững cả người, trong lòng rõ ràng là hận lắm nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra là bậc trưởng bối khoan dung độ lượng:

- Cháu hỏi gì thế? Trong mắt bác, cháu cũng giống như Minh Nguyên thôi, đều là con cháu họ Thiệu chúng ta. Có gì đâu chứ.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười:

- Chỉ cần bác cả có thể nghĩ như vậy, anh Minh Nguyên có oán hận cháu hay không cũng không sao. Cháu về làm việc cho bác cả chứ có làm việc cho anh ấy đâu. Hơn nữa, đều là người một nhà, dù có oán hận thì qua một thời gian cũng quên ngay thôi.

Thiệu Vân Bình bị anh chặn họng như vậy chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười gật đầu.

Ông nội hài lòng gật đầu, cuối cùng chốt lại:

- Quyết định như vậy đi. Tuần sau, Minh Trạch về công ty làm việc. Vân Bình, con cố gắng giúp đỡ cháu nó nhé.

Chuyện đã như thế, Thiệu Vân Bình biết mình có nói gì cũng không thể ngăn cản được việc Thiệu Minh Trạch trở về, chỉ có thể vâng lời, lặng lẽ gật đầu.

Tin tức Thiệu Minh Trạch quay về tổng công ty thay chức vụ của Thiệu Minh Nguyên nhanh chóng truyền đi trong nhà họ Thiệu. Mẹ Thiệu Minh Trạch nghe vừa mừng, vừa lo, mừng vì cuối cùng ông nội cũng đã nhận ra năng lực và muốn bồi dưỡng Minh Trạch thành người kế nhiệm của gia tộc; lo vì người khác có bố con, anh em giúp đỡ lẫn nhau, còn con trai mình chỉ có một mình. Một khi về công ty của gia đình, trên có chú bác chen ép, dưới có các anh em họ ganh tị, mỗi bước đi đều sẽ gặp khó khăn chồng chất.

Mẹ của Thiệu Minh Trạch nghĩ ngợi mấy hôm rồi hẹn bà Hàn ra ngoài uống trà, nói chuyện hàn huyên. Bà kể ông nội có ý để Thiệu Minh Trạch tiếp quản chuyện công ty, sau đó lại thăm dò nói:

- Minh Trạch bận rộn mấy ngày hôm nay, chẳng thấy bóng dáng đâu cả. Tôi không tìm thấy nó nên cũng chẳng hỏi han được. Thế nào rồi? Nó và Nhiễm Nhiễm thế nào rồi? Hai đứa đều đã đứng tuổi. Nếu hợp nhau, hay là chúng ta sớm định chuyện hôn nhân cho chúng, cũng để những người làm cha làm mẹ như chúng ta khỏi phải lo lắng.

Lúc này, bà Hàn mới biết ông của Thiệu Minh Trạch nằm viện, vội gọi điện cho Nhiễm Nhiễm hỏi:

- Ông Thiệu nằm viện, con có biết không hả?

Nhiễm Nhiễm thản nhiên đáp:

- Biết ạ.

Bà Hàn nghe giọng cô như vậy thì không khỏi tức giận, hỏi:

- Vậy con đã đến viện thăm chưa?

Tất nhiên là Nhiễm Nhiễm chưa đi, cô thủng thẳng trả lời:

- Chưa ạ. Anh Minh Trạch không bảo con đi. Con không thể một mình chạy đến bệnh viện được. Việc này phải do anh ấy đích thân dẫn con đi chứ. Như vậy so với việc một mình con chạy đến có khác biệt thế nào, mẹ là người rõ hơn con chứ.

Bà Hàn rất rõ sự khác biệt ấy nhưng giọng con gái bà như vậy bảo bà không tức sao được. Thế là bà giáo huấn cô với thái độ cứng rắn:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, mẹ nói cho con biết. Trên đời này, càng là những thứ tốt càng không có người cho không đâu. Con chỉ có thể tranh giành để đoạt lấy thứ mà mình muốn thôi. Không ai nhớ con dùng mưu kế gì, thủ đoạn gì, họ chỉ thấy cuối cùng thứ này có nằm trong tay con hay không thôi.

Nói trắng ra thì chính là kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

Nhiễm Nhiễm chẳng phản đối cũng chẳng tranh luận, chỉ thi thoảng âm ừ một tiếng tỏ ý mình đang nghe, đồng thời cũng tán đồng quan điểm của bà Hàn. Nhưng cô cũng không chịu tỏ rõ quyết tâm của bản thân hay là nói ra hành động tiếp theo của mình.

Bà Hàn bị cô làm cho đầy một bụng tức, không tài nào xả ra được. Nói đến cùng thì tổ bản thân thêm kiệt sức, bà hậm hực cúp máy, trong đầu bỗng lóe lên một suy nghĩ: Đứa con gái lúc này vẫn còn thua xa đứa con gái tròng mắt gân cổ cãi lại bà. Hạ Nhiễm Nhiễm lúc đó, tuy cáu kỉnh, tuy ngỗ nghịch nhưng ít nhất khiến bà có cảm giác máu mủ ruột già, còn là một cô gái có sức sống...

Bà Hàn cảm thấy hoảng sợ vì suy nghĩ của mình. Bà ngồi sững sờ rất lâu, mãi sau tinh thần mới dần tỉnh táo một chút, bà lại gọi điện ẹ Thiệu Minh Trạch:

- Tôi đã hỏi qua Nhiễm Nhiễm rồi. Hai đứa rất hợp nhau. Nhưng con gái tôi, tính cách lúc nắng lúc mưa, lại không mặt dày. Nó nói mấy hôm trước có muốn đến bệnh viện thăm ông nội Minh Trạch nhưng dạo này Minh Trạch bận quá, con bé không muốn làm lỡ việc của Minh Trạch, hơn nữa cũng không tiện đi một mình.

Mẹ Thiệu Minh Trạch đâu có nghe được ý tứ sâu xa trong câu nói ấy:

- Ông nội Minh Trạch cũng luôn miệng đòi gặp Nhiễm Nhiễm. Để tôi bảo Minh Trạch đưa Nhiễm Nhiễm đi. Làm gì có chuyện bận đến mức đó chứ.

Bà Hàn nghe mà chỉ cười, tán chuyện với mẹ Thiệu Minh Trạch:

- Đúng là có con trai vẫn hơn. Trông Minh Trạch nhà bà đấy. Bà đỡ phiền lòng biết bao. Còn Nhiễm Nhiễm nhà chúng tôi khiến tôi tức không chịu nổi. Bố con bé bảo nó về công ty giúp thì nó lại thoái thác hết lần này đến lần khác. Con bé không muốn bỏ công việc hiện tại, cũng chẳng vội về công ty của bố làm, cả ngày chỉ ru rú ở nhà. Được bố chiều quá nên con bé phát hư rồi. Nói gì nó cũng chẳng chịu nghe một câu, lần nào cũng khiến tôi trở thành bà mẹ độc ác.

Nói xa nói gần chẳng qua cũng chỉ là một ý. Đó là tuy Nhiễm Nhiễm là con gái nhưng được ông Hạ Hồng Viễn rất yêu quý, cô cũng là một người được bồi dưỡng để kế nhiệm quản lý công ty.

Mẹ Thiệu Trạch cười nói :

- Con gái mà. Thăng tiến lắm để làm gì chứ ? Tôi thích một nàng dâu nhu mì hơn là một cô gái cá tính mạnh mẽ, hiếu thắng.

Nếu trường bối hai nhà đều không có ý kiến gì thì việc còn lại chỉ là hai ‘đương sự’ cứ thế mà tiến theo trình tự thôi. Mẹ Thiệu Minh Trạch tự tìm đến văn phòng của con trai, muốn anh đưa Nhiễm Nhiễm đến ra mắt ông nội, sớm định chuyện hôn nhân của hai người.

Đạo này Thiệu Minh Trạch bận rộn suốt, mấy ngày chẳng được nghỉ ngơi. Nghe vậy, anh chỉ dùng tay day nhẹ hai huyệt thái dương :

- Đợi qua đợt này đã ạ. Gần đây, thực sự là con không có thời gian. Công ty có cả đống việc, hơn nữa ông lại giục rất căng.

Mẹ Thiệu Minh Trạch hiểu lầm anh có ý thoái thác, khuyên bảo hết nước hết cái :

- Mẹ đã tìm hiểu rồi. Tính cách con bé rất được, là người thông minh, lanh lợi, lại chẳng có tật xấu gì. Đúng là hiếm có. Tuy dòng dõi của họ Hạ hơi kém một chút nhưng tài lực tốt, hơn nữa lại có nhà họ Hàn. Tuy bây giờ nhà họ Hàn không phải là giàu sang gì nhưng danh tiếng vẫn còn đó. Cả hai điều này đều có thể trở thành trợ lực tốt của con về sau, ắt sẽ có lúc con dùng đến đấy. Những năm qua, bác cả và chú ba con chen ép con như vậy là dựa vào cái gì chứ ? Chẳng phải là ước hiệp mẹ góa con côi chúng ta hay sao ?

Thiệu Minh Trạch ngồi yên trên ghế sofa, mí mắt rũ xuống, nét mặt lộ vẻ lãnh đạm, lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn mẹ :

- Vâng, con sẽ tranh thủ thời gian liên lạc với Nhiễm Nhiễm, hỏi ý kiến cô ấy. Nếu cô ấy không phản đối, tháng sau chúng con sẽ định chuyện hôn nhân.

Có câu nói khẳng định ấy, cuối cùng mẹ Thiệu Minh Trạch mới hài lòng rời khỏi đó.

Thiệu Minh Trạch tiễn mẹ ra ngoài, quay lại ngồi trên ghế sofa một lúc rồi mới tiếp tục xử lý đống công văn giấy tờ trước mặt, nhưng trong lòng bỗng có chút phiền muộn khó hiểu. Rõ ràng là các con chữ hiện ra ngay trước mắt mà sao chẳng nhập được vào đầu thứ gì. Anh hít thở sâu mấy lần nhưng chẳng thấy hiệu quả, liền quăng bút xuống bàn, đứng dậy bước xuống cửa sổ sát đất phía sau.

Cách bức tường kính chịu lực dày, tiếng xe cộ đi lại ồn ào bên ngoài không thể lọt vào dù chỉ một tiếng nhỏ. Thật bất ngờ, khi lòng anh dần bình tĩnh lại thì hình bóng cứ hiện mãi trong đầu cũng nhạt dần, rồi cuối cùng bị cảnh đường phố náo nhiệt ngoài kia thay thế.

Có vài người, có vài chuyện, nếu đã là quá khứ thì chỉ là quá khứ, tuy không buông nổi nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ về nó. Anh cười mỉa chính mình rồi quay người tiếp tục vùi đầu vào công việc. Anh là người có mục tiêu rõ ràng. Từ trước đến nay, anh luôn biết điều gì là quan trọng nhất. Ông Thiệu chỉ cho anh thời gian một tuần để bàn giao công việc ở Hoa Hưng. Thời gian quá cấp bách, việc lại bộn bề nên anh phải gặp hết người này đến người khác, bàn hết chuyện này đến chuyện khác, họp hết cuộc này đến cuộc khác, cứ như vậy bận rộn đến tối thứ Bảy mới có thể xử lý xong công việc của Hoa Hưng.

Anh hẹn Nhiễm Nhiễm cùng đi ăn tối, rồi vội vàng qua đón cô. Nhiễm Nhiễm ngồi đợi anh một lát, lúc ngẩng lên nhìn thấy anh thì thất thanh hỏi :

- Sao anh lại gầy thế ?

Mắt cô mở lớn, miệng cũng hơi há vì ngạc nhiên, vẻ mặt như thể cô phát hiện ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì đó vậy. Thiệu Minh Trạch vừa xử lý xong đống công việc chất cao như núi, tâm trạng đang rất tốt, thấy cô như vậy thì không nhịn được cười, chẳng nghĩ ngợi gì mà nhoài đến véo má cô, trêu chọc :

- Em là người không có tư cách nói người khác gầy nhất. Hãy nhìn lại bản thân em đi.

Tuy họ đã đi lại với nhau gần hai tháng, ngoài lúc mới bắt đầu, cô đã khiêu khích chạm nhẹ vào khoe môi anh, thì hai người chưa từng có cử chỉ hay lời nói nào thân mật như vậy. Cô sưng sờ, anh nói xong cũng

cảm thấy có chút mất tự nhiên. Hai người không hẹn mà gặp cùng lựa chọn cách im lặng, cúi đầu vờ như đang xem thực đơn trên tay mình.

Nhân viên phục vụ giới thiệu những món mới của ngày hôm nay với hai người. Thiệu Minh Trạch tùy ý chọn vài món rồi trả thực đơn lại cho nhân viên phục vụ. Lúc này, anh mới ngẩng lên, buột miệng hỏi cô :

- Gần đây, công việc của anh có chút biến động, cũng không có nhiều thời gian hỏi thăm tình hình của em. Em đi làm chưa ? Làm ở đâu rồi ?

Cô mỉm cười lắc đầu :

- Từ khi tốt nghiệp đến giờ, hiếm hoi lắm mới có dịp nghỉ dài như vậy. Khó khăn lắm mới có cơ hội thể này nên em muốn kéo dài thêm vài ngày nữa rồi tính.

Thiệu Minh Trạch ngạc nhiên hỏi :

- Vậy mấy ngày qua em làm gì ?

Nhiệm Nhiệm thần thắng trả lời :

- Ở nhà lên mạng, ngủ, lại lên mạng, lại ngủ.

Thiệu Minh Trạch nghe mà không tán đồng, lắc đầu hỏi :

- Em đã nghĩ sẽ làm ở bộ phận nào chưa ?

Mấy ngày nay Nhiệm Nhiệm cũng luôn nghĩ về vấn đề này. Cuối cùng, cô nghe theo ý kiến của Trần Lạc. Trước tiên sẽ xuống bộ phận tiêu thụ, một là học hỏi, hai là tránh xa ông Hạ Hồng Viễn một chút, để bớt phải lo chuyện đối phó. Rõ ràng trong lòng cô đã có quyết định, bây giờ Thiệu Minh Trạch hỏi như vậy, cô lại có vẻ do dự, nói :

- Có hai lựa chọn, một là trực tiếp vào bộ phận Hành chính của tổng công ty, lựa chọn khác là đến trung tâm quản lý tiếp thị. Em vẫn chưa chắc chắn lắm. Theo anh thì em nên chọn hướng nào ?

Thiệu Minh Trạch trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Nếu là anh thì anh sẽ chọn đến trung tâm quản lý tiếp thị.

Câu trả lời đúng như cô dự liệu. Nhiệm Nhiệm cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Cô nhìn Thiệu Minh Trạch, trêu chọc nói :

- Nếu là anh, e là anh sẽ không thêm vào công ty gia đình, sợ bị trưởng bối quản, ở đâu được tự quyết mới tốt.

Thiệu Minh Trạch hơi sững người, ánh mắt anh nhìn xuống, lát sau mới bình thần nói :

- Thứ Hai tuần sau, anh phải về tổng công ty của Thiệu Thị để làm.

Nhiệm Nhiệm có chút bất ngờ. Tổng công ty của Thiệu Thị luôn do bác của Thiệu Minh Trạch là Thiệu Vân Bình quản lý. Khi Thiệu Minh Trạch vừa mới tốt nghiệp đã về đó làm một thời gian, vì không chịu nổi áp lực của bác nên mới tự mình bỏ ra ngoài lập nên Công ty khoa học kỹ thuật Hoa Hưng. Sao ông nội Thiệu Minh Trạch vừa mới nằm viện đã gọi anh về tổng công ty nhỉ?

Trong lòng cô có không ít nghi vấn nhưng cảm thấy không tiện thắc mắc nên chỉ hỏi :

- Là gia đình sắp xếp ư ?

Thiệu Minh Trạch mỉm cười, đồng tử đen láy được ánh đèn rực rỡ chiếu vào khiến nó lấp lánh ánh sáng :

- Là quyết định của ông nội. Thiệu Minh Nguyên đi du học, bảo anh về thay thế vị trí của anh ấy.

Nhiệm Nhiệm càng ngạc nhiên hơn. Cô cũng đã nghe tiếng tăm của Thiệu Minh Nguyên. Đó là anh họ cả của Thiệu Minh Trạch, thái tử gia của Thiệu Thị, cũng là công tử hào hoa, ăn chơi có tiếng ở thành phố Tây Bình này, đã hơn ba mươi tuổi. Ở độ tuổi này mà bỗng nhiên đi du học, chắc chắn anh ta đã gây ra chuyện gì đó khiến cho ông nội giận dữ mà trách phạt như thế.

Chuyện này rõ ràng liên quan đến vấn đề tranh giành quyền lợi trong nội bộ Thiệu Gia, nên cô càng không tiện mở miệng nói gì, chỉ cúi đầu ăn.

Thiệu Minh Trạch nhìn cô, bỗng hỏi :

- Nhiễm Nhiễm, sáng mai em rảnh không ?

- Hả ? – Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh mắt sâu thẳm khiến cô không nhận ra được điều anh muốn nói. Anh bảo :

- Nếu có thời gian, anh muốn đưa em đi thăm ông nội.

Nhiễm Nhiễm không trả lời ngay, im lặng nhìn anh hồi lâu rồi mới mỉm cười, gật đầu nói :

- Được ạ. Em cũng định đến bệnh viện thăm ông nội anh, chỉ ngại chỗ anh không tiện nên cũng không dám nhắc.

- Vậy sáng mai, anh đến đón em.

Nhiễm Nhiễm ngần ngừ giây lát rồi có chút căng thẳng, hỏi :

- Có cần chuẩn bị chút quà gì không ? Ông nội thích gì nhỉ?

Thấy phản ứng của cô như vậy, Thiệu Minh Trạch nở nụ cười thoải mái :

- Chuyện đó em không cần phải lo. Anh sẽ chuẩn bị đồ để ngày mai mang đi. Em chỉ cần đi người không là được rồi.

Cô nghe mà thật sự thấy mừng, nhưng miệng vẫn hỏi :

- Như vậy có được không ạ? E là không tiện lắm.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười :

- Không sao đâu.

Hôm sau, khi Thiệu Minh Trạch đến đón Nhiễm Nhiễm, quả nhiên anh đã chuẩn bị sẵn đồ đi thăm ông. Cô liếc nhìn phía sau thì thấy những thứ bồi bổ có phần bình thường, bèn quay đầu lại hỏi anh :

- Là những thứ này ư ? Liệu có đơn giản quá không ?

Thiệu Minh Trạch lắc đầu, thực lòng nói :

- Không sao đâu, ông nội muốn gặp em. Những thứ này đều không quan trọng, có tấm lòng là đủ rồi.

Nghe Thiệu Minh Trạch nói vậy, Nhiễm Nhiễm chỉ biết cúi xuống nhìn lại bộ đồ mình đang mặc. Vì hôm nay đi gặp ông nội Thiệu Minh Trạch nên cô đặc biệt mặc chiếc váy liền có màu sắc nhẹ nhàng, chỉ thoa một chút phấn má, một chút son, nhìn rất tự nhiên, cũng không khác ngày thường là mấy, chắc có thể lấy được thiện cảm của người già.

Thiệu Minh Trạch đang lái xe cũng ngoái lại liếc nhìn Nhiễm Nhiễm, như đoán được tâm tư của cô, anh nói :

- Rất ổn ! Đợi lát nữa gặp ông nội, em tỏ vẻ là học sinh trung học gặp thầy cô là được rồi. Ông nội thích nhất những cô gái ngoan ngoan.

Nhiễm Nhiễm khẽ gật đầu, lòng thầm nghĩ, mình phải làm như học sinh trung học gặp thầy cô để lấy lòng ông nội anh đang nằm ở phòng ICU, vậy tốt nhất vẫn cứ theo mười sáu chữ phương châm của bà Hàn: Rộng lượng bình tĩnh, thanh lịch dịu dàng, nhường nhịn đúng mực, không kiêu không nóng.

Bệnh tình của ông nội Thiệu Minh Trạch đã ổn định hơn nhiều và được chuyển sang phòng bệnh VIP, chỉ là tâm trạng ông không được tốt lắm, nên trên mặt vẫn có chút phiền muộn. Thiệu Minh Trạch dẫn Nhiễm Nhiễm vào. Ông nội dùng ánh mắt khó tính đánh giá Nhiễm Nhiễm rất lâu, sau đó mới ra hiệu cho cô ngồi xuống sofa rồi hỏi gia đình và công việc của cô.

Nhiệm Nhiệm ngồi khép nép như đang đi phỏng vấn công việc, cô vừa cẩn thận trả lời từng câu hỏi của ông Thiệu vừa cố sức tỏ ra mình là người hoàn mỹ. Thiệu Minh Trạch nhàn nhã ngồi bên cô, từ tốn gọt hoa quả. Mỗi khi câu hỏi của ông nội hơi khó thì anh chủ động tiếp lời thay Nhiệm Nhiệm.

Có vài lần như vậy, ông nội đã lườm anh.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười, nhân cơ hội bưng đĩa hoa quả lên mời ông nội, ghé vào tai ông, khẽ nói :

- Ông à, cháu rất thích cô gái này. Ông đừng làm cô ấy sợ quá mà chạy mất đấy.

Ông Thiệu nghe thế chỉ khẽ hừ một tiếng lạnh lùng nhưng nét mặt đã dịu lại khá nhiều. Ông nói với Nhiệm Nhiệm :

- Con gái có chí tiến thủ trong công việc là tốt, nhưng phải lấy gia đình làm trọng. Ông thấy công việc trước của cháu rất tốt, vừa nhàn nhã lại vừa không thoát ly xã hội, tốt hơn là về công ty của bố cháu.

Nhiệm Nhiệm mỉm cười từ tốn, nói :

- Bố cháu cũng không hy vọng cháu có thể giúp đỡ gì nhiều cho ông ấy, chỉ muốn cháu về làm quen với tình hình công ty một chút, kéo sau này lại chẳng biết gì cả.

Ông nội nghe vậy cũng gật gù tán thành :

- Bố cháu nghĩ vậy cũng phải. Đời bố gây dựng cơ nghiệp không dễ dàng gì, không thể để đời con cháu xoi hống bồng không được.

Nhiệm Nhiệm chỉ mỉm cười, không nói.

Thiệu Minh Trạch tiếp lời, kể về tình hình công việc, bảo rằng mình đã xử lý xong công việc ở Công ty khoa học kỹ thuật Hoa Hưng. Mặt ông nội thoáng nở nụ cười, dặn dò :

- Chỗ bác cả cháu, cháu nên kính trọng một chút, đừng thẳng thắn đối đầu với bác ấy. Ông đã sắp xếp cả rồi.

Thiệu Minh Trạch bình tĩnh nói :

- Cháu biết rồi ạ.

Hai ông cháu nói được vài câu, Thiệu Minh Trạch thấy sắc mặt ông có chút mệt mỏi liền cùng Nhiệm Nhiệm cáo từ. Ra ngoài phòng bệnh, Nhiệm Nhiệm có cảm giác như vừa thoát khỏi nguy hiểm, cô thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại mỉm cười với Thiệu Minh Trạch :

- Căng thẳng quá đi ! Khi đi phỏng vấn xin việc, em cũng không căng thẳng như thế đâu.

Thiệu Minh Trạch có chút bất ngờ, nhướn mày hỏi :

- Thế ư ?

Cô dừng bước nhìn anh, cực kỳ nghiêm túc, nói :

- Đương nhiên rồi. Anh không biết chứ, bây giờ tìm một người đàn ông tốt còn khó hơn tìm một công việc tốt rất nhiều. Công việc tốt thì có nhưng đàn ông tốt hiếm lắm.

Anh cũng người, cuối cùng không nhận được, nở nụ cười hiếm hoi :

- Vẫn chưa thể coi là quá tốt. Ít nhất thì chiều cao chưa đạt tiêu chuẩn của ai đó.

Nhiệm Nhiệm lườm Thiệu Minh Trạch, dùng ngón tay chỉ vào ngực anh, chế nhạo :

- Nam tử hán đại trượng phu, về phương diện này có thể thoáng một chút không? Câu đó nói thế nào nhỉ? Đàn ông rộng lượng hơn cả trời xanh. Chúng ta đừng có ôm khư khư chuyện đó đến cả đời được không?

Thiệu Minh Trạch mỉm cười. Khi anh đang định lên tiếng thì Thiệu Minh Nguyên đi qua hành lang đó, nụ cười trên môi anh tắt ngấm, lập tức nắm lấy tay Nhiệm Nhiệm, kéo cô lại gần mình.

Nhiễm Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn theo ánh mắt anh, thấy một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi đứng cách đó không xa, khuôn mặt buồn chán, ánh mắt hằm hằm oán hận dừng lại nơi cô rồi chuyển sang Thiệu Minh Trạch.

Thiệu Minh Trạch nắm chặt tay Nhiễm Nhiễm, nét mặt vẫn hết sức bình tĩnh, hơi gật đầu với Thiệu Minh Nguyên, chào một câu với thái độ không lạnh lùng cũng chẳng nồng nhiệt :

- Anh cả!

Thiệu Minh Nguyên chẳng thèm đáp lời, khi đi qua chỗ Thiệu Minh Trạch thì anh ta dừng bước, hậm hực khẽ nói:

- Mày đừng quá ngang ngược ngông cuồng. Cẩn thận một chút đi, đừng có dây dưa đến tao.

Sắc mặt Thiệu Minh Trạch chẳng hề thay đổi, anh gật đầu:

- Vâng, cảm ơn anh cả đã nhắc nhở. Em sẽ cẩn thận.

Thiệu Minh Nguyên tức quá hóa giận, hai tay nắm lấy cổ áo Thiệu Minh Trạch, ấn mạnh anh vào tường, nhìn anh với đôi mắt đỏ ngầu :

- Thiệu Minh Trạch, lần này tao làm tao chịu. Nhưng mày đừng tưởng tao không biết mày đang toan tính điều gì. Sớm muộn gì tao cũng trả mối thù này.

Thiệu Minh Trạch thản nhiên gạt tay anh ta ra :

- Vâng. Vậy em sẽ đợi.

Thiệu Minh Nguyên liếc nhìn Nhiễm Nhiễm, bỗng nở nụ cười nham hiểm, khẽ nói với Thiệu Minh Trạch :

- Đây là bạn gái mới của mày hả? Trông cho kỹ, cẩn thận kẻ bỗng nhiên biến mất đấy.

Thiệu Minh Trạch hơi sững người, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Thấy Thiệu Minh Trạch như vậy, Thiệu Minh Nguyên cười ha ha, rồi vỗ vai anh, nói:

- Yên tâm đi, lần này khẩu vị của anh cả không giống chú mày.

Nhiễm Nhiễm đứng bên ngáy người, Thiệu Minh Nguyên đi rồi mà cô vẫn chưa thực sự tỉnh táo. Thiệu Minh Trạch đã khôi phục lại tinh thần, nét mặt bình tĩnh, chỉnh lại áo rồi quay sang an ủi cô :

- Không làm em sợ quá chứ ?

Đầu tiên cô lắc đầu, rồi vội gật đầu, nhưng cuối cùng lại lắc đầu kiên định.

Thiệu Minh Trạch không nở nụ cười, anh dắt tay cô một cách rất tự nhiên :

- Đi thôi.

Đây là lần đầu tiên họ dắt tay nhau đi. Tay anh như chẳng hề có chút sức lực nào, chỉ là nắm hờ vào ngón tay cô mà thôi. Nhiễm Nhiễm chần chừ giây lát, nắm lấy tay anh, điều chỉnh lại nhịp bước của mình cho phù hợp với anh, sau đó, cô cảm thấy bàn tay anh đã chặt hơn vài phần.

Cô nghĩ, họ vì mục đích gì mà sánh vai nhau đi chung đường. Nếu không có gì bất trắc, e là phải còn đi chung vài chục năm nữa. Bất kể là có yêu hay không, chỉ cần cùng nắm tay nhau vượt qua phong ba bão táp là đủ rồi.

Đi được một đoạn, cô bỗng hỏi anh :

- Về tổng công ty, chắc là công việc vất vả lắm nhỉ?

Thiệu Minh Nguyên có thể tỏ thái độ như vậy với anh, e là chỗ Thiệu Văn Bình cũng chẳng tốt đẹp gì. Dù trước mặt ông nội, họ không dám đối phó với anh nhưng chắc chắn là ngầm ngầm câu kết, gây cho anh không ít trở ngại.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh, miệng hơi nhếch lên lộ rõ vẻ kiên định:

- Anh không còn là cậu học sinh mới ra trường năm đó nữa. Anh đã chịu không ít áp lực, bây giờ dù họ có làm thế nào cũng không thể ngăn được bước chân anh đâu.

6. Chương 6

Lễ đính hôn

Nhiễm Nhiễm đã luyện cách cười trước gương. Dù là khóe mép nhếch lên cỡ nào thì vẫn để lộ ra những chiếc răng một cách vừa mắt. Bởi thế, trai anh tuần rần rởi, nữ yếu điệu xinh đẹp, đúng là một đôi tuyệt vời, đi tới đâu cũng nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Ra khỏi bệnh viện, Thiệu Minh Trạch hỏi Nhiễm Nhiễm khi nào anh đến ra mắt bố mẹ cô thì thích hợp. Câu hỏi này khiến cho Nhiễm Nhiễm cảm thấy vô cùng khó xử.

Chỗ bà Hàn còn dễ nói, muốn đến ra mắt chỉ cần gọi điện là được ngay. Nhưng chỗ ông Hạ Hồng Viễn thì phải làm thế nào? Từ khi biết Hạ Thần không phải là con trai ruột của mình, tuy không nói trắng ra với bà Bành Tinh nhưng ông cũng rất ít khi về nhà. Đến công ty gặp mặt tất nhiên là không thích hợp rồi. Nhưng đến chỗ bồ nhí nào đó của ông Hạ Hồng Viễn để gặp thì càng không thích hợp.

Nhiễm Nhiễm cắn môi, vô cùng khó xử.

Thiệu Minh Trạch liếc mắt nhìn cô một cách khó hiểu:

- Sao thế?

Nhiễm Nhiễm có chút bối rối trả lời anh:

- Anh cũng biết, bố mẹ em đã sớm ly hôn... - Nửa câu sau không biết nên nói với anh thế nào. Nói thế nào đây? Nói tuy bố đã tái hôn nhưng bây giờ không sống cùng người vợ ấy mà chung sống với mấy cô bồ nhí của ông ấy sao?

Thiệu Minh Trạch sắc mặt lộ vẻ ngạc nhiên, hỏi như thể khéo hiểu lòng người:

- Là cần phải ra mắt ở hai nơi ư? Không sao, em cứ sắp xếp thời gian là được rồi.

Nhiễm Nhiễm chần chừ giây lát rồi gật đầu.

Nhưng thời gian gặp mặt lần này thật là quá khó sắp xếp. Trước đây, cô sợ ông Hạ Hồng Viễn tìm đến nhắc chuyện Lâm Hưởng An nên luôn cố tránh mặt, ngay cả công ty, cô cũng không dám tới, chỉ hận là ông Hạ Hồng Viễn không thể quên cô con gái này một lần nữa. Thấy không còn cách nào khác, cô đành mặt dày đến tìm ông Hạ Hồng Viễn.

Khi nghe Nhiễm Nhiễm truyền đạt tin Thiệu Minh Trạch muốn đính hôn, ông Hạ Hồng Viễn tán thành ngay:

- Hai đứa đều không còn nhỏ nữa. Chuyện này đúng là cần làm sớm.

Nhiễm Nhiễm thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi ông xem gặp mặt ở đâu thì tiện. Lần này đến lượt ông Hạ Hồng Viễn khó xử. Ông ậm ừ mãi mà không thể nói được điều gì. Nhiễm Nhiễm nghĩ ra chủ ý, hay là hẹn ra ngoài ăn cơm, hai bên gặp nhau sẽ tiện hơn.

Ai ngờ ông Hạ Hồng Viễn không đồng ý. Ông đã gặp Thiệu Minh Trạch vài lần nhưng lần này không giống với những lần trước đây. Thiệu Minh Trạch đến ra mắt ông với tư cách con rể tương lai, phải đến nhà ra mắt chính thức chứ. Ông nghĩ ngợi rồi hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Mẹ con đang sống ở đâu? Con bàn với bà ấy xem có thể bảo Thiệu Minh Trạch đến chỗ bà ấy không? Bố cũng đến. Mọi người cùng gặp mặt.

Bà Hàn sống ở khu phố cổ. Căn nhà cũ của Hàn gia đã qua tay nhiều người, cuối cùng thì bà Hàn cũng mua lại được. Một mình bà sống ở ngôi nhà khá rộng rãi ấy.

Nhiệm Nhiệm ngẫm nghĩ, cảm thấy cách này quả là không tồi. Ít nhất, có thể giả vờ cho người ta thấy quan hệ giữa ông Hạ Hồng Viễn và bà Hàn rất tốt. Cô đồng ý với ý kiến của ông Hạ Hồng Viễn và đi tìm bà Hàn để bàn bạc. Bà Hàn nghe xong im lặng hồi lâu rồi chấp nhận lời đề nghị đó, chỉ có điều Nhiệm Nhiệm cần báo trước thời gian hẹn để bà chuẩn bị. Nếu đã đến nhà thì kiểu gì cũng phải giữ Thiệu Minh Trạch ở lại ăn cơm mới được.

Vì lý do này, Nhiệm Nhiệm sắp xếp vào cuối tuần để mọi người đều có thể tranh thủ thời gian gặp mặt. Khi cô dẫn Thiệu Minh Trạch tới thì thấy xe của ông Hạ Hồng Viễn cũng đỗ ở bên ngoài. Bà Hàn ra mở cửa đón, mỉm cười gật đầu với Thiệu Minh Trạch rồi quay sang bảo Nhiệm Nhiệm:

- Mẹ đang nấu dở mấy món trong bếp. Hai đứa vào phòng khách ngồi chơi. Bố con cũng đang ở đó đấy.

Nói xong, bà quay vào bếp tất tả với việc nội trợ.

Mùi thức ăn thơm nức bay ra từ trong bếp, quần quanh đầu mũi khiến Nhiệm Nhiệm bất giác có chút ngẩn ngơ. Cô như được quay lại mười mấy năm trước, tan học về nhà, vừa bước vào cửa là có thể ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn. Hồi ấy, bà Hàn thường ở trong bếp, thò đầu ra hỏi cô tình hình ở trường thế nào, rồi lại giục cô đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Thiệu Minh Trạch thấy Nhiệm Nhiệm có vẻ thất thần, lay lay cô, khẽ gọi:

- Nhiệm Nhiệm?

Nhiệm Nhiệm sực tỉnh, mỉm cười, dẫn anh đi vào phòng khách.

Ông Hạ Hồng Viễn đang ngồi trong phòng khách đọc báo, thấy Nhiệm Nhiệm dẫn Thiệu Minh Trạch vào thì chỉ chào hỏi thân mật chứ không khách sáo như mấy lần gặp trước đây, ngẫm tỏ thân phận nhạc phụ tương lai với anh. Nhiệm Nhiệm nhìn mà chỉ thấy buồn cười, không kìm được lên quan sát phản ứng của Thiệu Minh Trạch, thấy anh ăn nói lễ phép, rất ra dáng con rể lần đầu ra mắt nhạc phụ.

Ông Hạ Hồng Viễn vốn cực kỳ hài lòng với người con rể này, bây giờ lại càng ưng ý hơn. Ông nói chuyện với Thiệu Minh Trạch từ tình hình kinh tế hiện nay tới chuyện quy hoạch địa chính của thành phố. Khi bà Hàn gọi đi ăn cơm thì hai người đang nói chuyện với nhau vô cùng thân thiết.

Trên bàn ăn, bà Hàn cực kỳ kiệm lời, ánh mắt bà trở nên dịu dàng hơn ngày thường rất nhiều. Bà cũng chẳng hề để ý đến những chuyện vặt vãnh, trên môi luôn mỉm cười nghe ông Hạ Hồng Viễn nói về ý nghĩa quan trọng của việc khai thác vùng ngập nước ngoại ô phía nam với việc phát triển kinh tế của thành phố Tây Bình.

Ông Hạ Hồng Viễn vờ như vô tư hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Không biết cậu có quan tâm đến mấy hạng mục quy hoạch ngoại ô phía nam đó không ?

Thiệu Minh Trạch từ tốn nuốt miếng thức ăn trong miệng rồi mới ngẩng lên nhìn ông Hạ Hồng Viễn, mỉm cười đáp:

- Chuyện bên đó đều do bác cả nhà cháu xử lý. Cháu rất ít khi tham dự. Gần đây, cháu mới về công ty, còn rất nhiều việc vừa chuyển giao nên vẫn chưa quen lắm.

Ông Hạ Hồng Viễn gật đầu, chỉ bảo anh:

- Nên quan tâm một chút. Chú thấy các hạng mục bên đó rất có triển vọng. Nếu được thì cháu nên thử. Hãy tìm cơ hội nói chuyện với ông nội cháu. Nếu hai chúng ta có thể hợp tác thì thành phố Tây Bình này sẽ không có địch thủ đâu.

Thiệu Minh Trạch nở nụ cười hòa nhã, gật đầu.

Bà Hàn ngồi bên luôn im lặng, vì không muốn ông Hạ Hồng Viễn nói nhiều về chuyện này nên bà liền quay sang hỏi tình hình của mẹ Thiệu Minh Trạch, hỏi dạo này bà ấy có còn bị đau chân nữa không. Bà có quen một bác sĩ Đông y chuyên chữa đau lưng, đau chân rất giỏi. Thiệu Minh Trạch chẳng hề từ chối ý tốt của

bà, anh cẩn thận ghi lại địa chỉ và số điện thoại liên lạc của bác sĩ Đông y đó, nói nhất định sẽ đưa mẹ mình đến đó khám thử.

Bà Hàn mượn việc này gợi lại chuyện về quê lên núi năm xưa mà không kìm lòng được, nói:

- Trong mấy người bạn học cũ, mẹ cháu là người có sức khỏe kém nhất. May mà về thành phố sớm, nếu không thì chắc không thể chịu nổi. Nhưng mà bệnh tật thì vẫn chưa khỏi được.

Chủ đề câu chuyện bỗng chuyển sang hướng khác. Ông Hạ Hồng Viễn chớp chớp mắt, rốt cuộc là không nhắc gì đến mấy mảnh đất ở ngoại ô phía nam nữa. Bữa cơm kéo dài đến tận lúc trời tối. Ông Hạ Hồng Viễn dẫn Thiệu Minh Trạch ra phòng khách, Nhiễm Nhiễm đi theo bà Hàn vào bếp nói chuyện.

Bà Hàn lén liếc vào phòng khách, rồi quay sang khẽ dặn dò Nhiễm Nhiễm:

- Mau định ngày đi, như thế mọi chuyện mới tốt đẹp.

Bà luôn như vậy. Dù nói gì thì đều dùng câu trần thuật, rất hiếm khi dùng câu hỏi. Dường như bà chưa bao giờ biết hỏi ý kiến người khác. Nhiễm Nhiễm đã sớm quen với điều này. Cô nghe nhưng không nói gì cả, chỉ khẽ gật đầu. Tuy bà Hàn không hài lòng với thái độ này của cô nhưng vẫn có thể cố gắng nhẫn nhịn. Lúc này, hai người đều không nói gì cả, ai làm việc của người nấy.

Trong phòng khách vọng lại tiếng nói chuyện của ông Hạ Hồng Viễn và Thiệu Minh Trạch. Tuy nghe không rõ nội dung nhưng có thể nhận ra giọng nói của hai người khác nhau, một ột thấp, thỉnh thoảng còn có tiếng cười sáng khoái của ông Hạ Hồng Viễn. Thiệu Minh Trạch cũng cười phụ theo, có điều nụ cười của anh rất nhẹ, như thể chỉ khẽ nhếch miệng cười cho xong chuyện vậy.

Nhiễm Nhiễm cúi đầu cẩn thận rửa hoa quả trong bồn. Dòng nước nhỏ dịu dàng chảy xuống mu bàn tay cô. Dường như dòng nước ấy có thể chạm đến trái tim con người, làm cho cả trái tim đều ngập tràn hơi ấm, xóa đi tất cả những mệt mỏi và bất an.

Dù tất cả chỉ là giả tưởng, cũng mong điều này sẽ tiếp tục mãi. Nhiễm Nhiễm nghĩ, có một gia đình đầm ấm, có bố mẹ, có chồng, tương lai còn có cả con cái nữa...

Chỉ là giả tưởng trước mắt này nhanh chóng bị người ta đập tan.

Thực ra, bà Bành Tinh biết rõ chuyện ông Hạ Hồng Viễn mấy năm nay đều không hề cắt đứt với những người đàn bà khác ở bên ngoài, nhưng bà đang là vợ danh chính ngôn thuận của ông nên không thêm chấp đám đàn bà hạ lưu đó. Đàn ông nào chẳng có lòng tham, được mấy ai không lăng nhăng này nọ chứ. Dù chơi bởi trắng hoa thế nào, chỉ cần họ biết kín đáo và nghĩ đến vợ là được rồi.

Nhưng một khi đàn ông bắt đầu to gan đến mức ban đêm cũng chẳng về nhà, chẳng thêm để ý đến vợ thì vấn đề đã trở nên vô cùng nghiêm trọng. Bà ta đã từng là 'kẻ thứ ba'. Năm đó, bà ta tuổi trẻ xuân sắc, thể mà điều bà ta lo sợ nhất cũng chính là lo có người phụ nữ tuổi trẻ xuân sắc hơn thay thế vị trí của mình.

Đã lâu lắm rồi ông Hạ Hồng Viễn không về nhà. Ban đầu, bà ta nhẫn nhịn mong ông động lòng, rồi bà ta đến công ty làm loạn vài lần mà cũng chẳng thấy hiệu quả gì, nên cũng bắt đầu lo sợ. Nghe nói có người nhìn thấy xe của ông Hạ Hồng Viễn ở khu phố cổ, bà ta chẳng nghĩ ngợi gì liền tìm đến.

Bà Bành Tinh định cho cô 'bỏ nhí' đó biết mặt, không ngờ lại gặp phải 'bà vợ cũ'.

Thù mới hận cũ nhất tề dồn lên não, bà Bành Tinh chẳng nói lời nào đã lao thẳng vào nhà gây rối, chỉ vào mặt bà Hàn mà chửi mắng. Bảo bà Hàn là người không biết liêm sỉ, đàn ông đây phổ không tìm, lại đi dụ dỗ chồng người khác. Tuy bà Hàn cư xử rất đàng hoàng, từ nhỏ đã được giáo dục đầy đủ, chưa to tiếng với ai bao giờ, chỉ giận đến mức tái mặt, toàn thân run rẩy. Nhiễm Nhiễm ở trong bếp gọt hoa quả, tức quá cầm dao định xông ra thì bị Thiệu Minh Trạch giữ lại từ phía sau. Dù cô cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thể vùng ra được khỏi tay anh.

Sự việc trở nên hết sức tồi tệ, ông Hạ Hồng Viễn cảm thấy mất thể diện vô cùng, ông tối sầm mặt kéo bà Bành Tinh ra, đẩy vào trong xe rồi chẳng nói lời nào, lập tức lái xe rời đi.

Nhiễm Nhiễm bị Thiệu Minh Trạch ngăn lại ở phòng khách. Anh ngoái nhìn ra cửa, chỉ thấy bà Hàn gầy gò, toàn thân đỏ ửng.

Thiệu Minh Trạch dần buông lỏng tay, khẽ thì thầm bên tai cô:

- Em đi an ủi mẹ một chút đi.

Nhiệm Nhiệm đứng sững người. Cô không biết nên đi an ủi mẹ mình thế nào. Lồng ngực cô như bị thứ gì đó lấp đầy. Nó dồn lên, ứ nơi vòm họng khiến cô chẳng thể thốt nổi một câu. Nó khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng không thể nào đẩy ra ngoài được. Cô hận là mình không thể òa khóc một trận.

Bà Hàn là người bình tĩnh lại đầu tiên. Khi xoay người bước vào nhà thì sắc mặt bà đã trở lại như bình thường, như thể chưa có chuyện gì xảy ra, thần thái bà vô cùng bình tĩnh.

- Không còn sớm nữa. Mai hai đứa còn phải đi làm. Hai đứa về nghỉ sớm đi.

Thiệu Minh Trạch nhìn về phía Nhiệm Nhiệm, ánh mắt như muốn thăm dò ý kiến. Không đợi Nhiệm Nhiệm nói, bà Hàn đã lên tiếng trước:

- Hôm nay mẹ hơi mệt, muốn được yên tĩnh một mình. Tiểu Thiệu, con cũng đưa Nhiệm Nhiệm về nhà đi.

Lúc này, Thiệu Minh Trạch mới gật đầu, lịch sự chào bà Hàn, dẫn Nhiệm Nhiệm đang ngây người đi ra ngoài.

Đường sá ở khu phố cổ không tốt lắm, Thiệu Minh Trạch lái xe chậm chậm, thông thả đi qua con phố nhỏ dưới ánh đèn mờ tối. Thời gian còn sớm, trên phố vẫn đông người đi lại, họ túm năm tụm ba, có già có trẻ, cười nói vui vẻ. Nhiệm Nhiệm im lặng nhìn ra ngoài xe, bỗng cô nói vu vơ:

- Nếu sau này có con, có bị đánh chết em cũng không bao giờ ly hôn. Cho dù chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa, em cũng muốn cho con mình một gia đình toàn vẹn.

Nét mặt cô tỏ vẻ buồn bã, giọng nói có chút mạnh mẽ, như là đang nói cho anh nghe, như lại đang nói với chính mình. Đã lâu lắm rồi, Thiệu Minh Trạch không thấy đáng điệu như trẻ con ấy của cô, anh không chỉ bất ngờ mà tâm trạng cũng có phần phức tạp.

Về phương diện tình cảm, anh có thể hiểu tại sao cô bỗng nhiên lại nói như vậy. Nhưng về mặt lý trí, anh lại muốn nói với cô, một gia đình toàn vẹn không nhất định là sẽ hạnh phúc. Một cuộc hôn nhân đau khổ càng không thể mang lại hạnh phúc cho con cái. Đau khổ sống với nhau, chi bằng hãy chia tay để mỗi người tìm đến con đường hạnh phúc cho riêng mình.

Anh còn muốn nói với Nhiệm Nhiệm rằng, hạnh phúc vốn nằm trong tay của chính cô. Cô không có quyền yêu cầu người khác có trách nhiệm mang lại hạnh phúc ình, nhất là bố mẹ cô. Cô đã từng là trách nhiệm, nhưng không phải cuộc sống của họ. Họ có thể lựa chọn hy sinh vì cô, đồng thời, họ cũng có quyền đi tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tranh luận, anh khẽ thở dài, nói:

- Đừng quá ích kỷ, cũng đừng quá vô tâm.

Đúng vậy. Đừng quá ích kỷ, cũng đừng quá vô tâm.

Đừng làm người con quá ích kỷ, cũng đừng làm người bố người mẹ quá vô tâm. Mỗi người đều có sự độc lập của riêng mình, nếu không muốn sống vì người khác thì đừng đem cuộc sống và hạnh phúc của mình ký thác lên thân kẻ khác.

Nhiệm Nhiệm không kịp được quay đầu lại nhìn anh. Lông mày anh vẫn đậm, đường nét trên gương mặt vẫn rắn rỏi như trước. Nhưng không hiểu tại sao, cô lại nhìn thấy nét dịu dàng và cảm thông trên khuôn mặt anh.

Là cô nhầm ư?

Thấy cô nhìn mình vẻ hoang mang như vậy, Thiệu Minh Trạch không khỏi mềm lòng. Anh mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô, khẽ nói:

- Cô bé ngốc!

Dù vẻ bề ngoài, Nhiễm Nhiễm đã khéo léo tạo lớp ngụy trang là người chín chắn, nhưng suy nghĩ của cô vẫn như một cô bé ngốc nghếch chưa trưởng thành, sợ ý để lộ bản chất bên trong. Giống như cô trong đêm khuya của nhiều năm trước, dù có đánh đá chua ngoa đến mấy cũng không che giấu nổi sự yếu đuối bất lực của bản thân. Cô chỉ có thể quay lại, òa khóc trong lòng bạn mình.

Nhiễm Nhiễm không ngờ anh sẽ nói như thế, nhất thời có chút sững sốt, mãi sau mới khẽ nói:

- Nếu không có vấn đề gì khác, chúng ta nên sớm đính hôn đi.

Thiệu Minh Trạch nhếch môi, trả lời rất ngắn gọn:

- Ừ.

Gặp mặt trưởng bối hai bên xong, việc còn lại vô cùng thuận lợi. Mấy ngày sau, Nhiễm Nhiễm chia thiệp mời dự tiệc đính hôn ra trước mặt Mục Thanh. Mục Thanh há hốc miệng, tròn xoe mắt ngạc nhiên. Cô ấy lật đi lật lại tấm thiệp, đọc đến mấy lần mà vẫn kinh ngạc hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Có thật là cậu muốn kết hôn với anh ấy không? Sao nhanh thế?

- Là đính hôn, không phải kết hôn. – Nhiễm Nhiễm vờn lại.

Dù là đính hôn cũng có phần quá nhanh. Quen nhau chưa đến ba tháng, tình tình cũng chưa hiểu hết, sao có thể định chuyện hôn nhân được chứ? Mục Thanh nhìn Nhiễm Nhiễm, nghiêm túc nói:

- Cậu thật sự quyết định rồi sao? Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?

Nhiễm Nhiễm ngần ngừ một lát rồi gật đầu:

- Hôm khác, tớ sẽ giới thiệu hai người với nhau. Về tổng thể mà nói, con người anh ấy không tồi, khá chín chắn và có vẻ có trách nhiệm.

Mục Thanh chưa từng gặp Thiệu Minh Trạch, không biết rốt cuộc anh chín chắn đến mức nào. Cô ấy cũng không quan tâm đến điều này, chỉ là không kiềm chế được lại hỏi Nhiễm Nhiễm một lần nữa:

- Cậu thực sự đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? Không phải là do bà Hàn uy hiếp đấy chứ? Tớ nói cho cậu biết, hôn nhân là đại sự cả đời. Người ta không kết hôn cho người khác xem, để rồi cuối cùng lại rơi vào chữ “hôn” thứ hai. Thế nên, thà không có cả hai còn hơn [1].

[1] Chữ hôn thứ nhất là “kết hôn”, chữ hôn thứ hai là “ly hôn”.

Nhiễm Nhiễm đỡ khóc đỡ cười, gõ vào đầu cô ấy, cười mắng:

- Thôi thôi. Cậu bớt trù ẻo tớ đi. Tớ còn chưa đính hôn mà cậu đã trù tớ gặp chữ “hôn” thứ hai rồi. Nếu tớ thật sự bị như cái miệng quạ của cậu trù ẻo thì tớ sẽ quay lại cắn cậu đấy.

Mục Thanh vội quay đầu, phì phì hai cái rồi tự tát vào miệng mình, lẩm bẩm:

- Lời trẻ không nghĩ, gió lớn thổi đi.

Nhiễm Nhiễm không tha cho bạn mà nhào người nhìn lá thư đặt trên bàn của cô ấy, hỏi:

- Cậu lại viết thư cho hai người bạn nhỏ đó ư?

Mục Thanh gật đầu, cẩn thận gấp lá thư bỏ vào phong bì rồi dán lại. Từ khi đi làm, cô ấy bắt đầu giúp đỡ hai cô bé miên núi chuyện học hành. Dù là cuộc sống còn nhiều khó khăn, nhưng cô ấy chưa lần nào quên gửi tiền về giúp chúng. Mỗi học kỳ, bọn trẻ luôn gửi thư kể tình hình học tập của mình cho cô ấy biết. Mục Thanh đọc xong thư, đều viết trả lời chúng, lá thư nào cũng kín cả trang giấy. Có lúc thì trả lời mấy câu hỏi trong thư, có khi chỉ là tùy hứng kể vài câu chuyện trong cuộc sống.

Nhiễm Nhiễm thấy cô bạn làm việc đó một cách nghiêm túc liền than thở:

- Mong là hai cô bé đó có lương tâm, sau này đủ lông đủ cánh sẽ không quên cậu.

- Tớ chưa từng nghĩ đến chuyện sau này chúng nhớ đến tớ. – Mục Thanh bỗng dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Nhiễm Nhiễm: - Tớ hy vọng, sau này chúng có khả năng cũng sẽ chìa tay ra giúp đỡ người khác.

Nhiệm Nhiệm gật đầu:

- Tớ hiểu. Ý cậu là cậu làm việc tốt không mong báo đáp, chỉ mong lòng tốt này có thể tiếp tục truyền đến cho người khác, đúng không?

- Thông minh. Chính là ý này đây. – Mục Thanh cười nói.

Nhiệm Nhiệm đắc ý nhưống mây, nửa đùa nửa khen ngợi:

- Hi! Tấm lòng thật cao thượng!

Mục Thanh cười, lắc đầu:

- Điều này đâu có thể nói là cao thượng, chỉ có thể coi là khẳng định sự tồn tại của bản thân. Hoặc nói cách khác là tìm cách làm cho tâm hồn mình thanh thản. Chỉ khi thường xuyên làm những chuyện thế này mới cảm thấy sự tồn tại của mình có ý nghĩa với xã hội thôi.

Khẳng định sự tồn tại của bản thân ư? Nhiệm Nhiệm hơi sững người, sau một hồi im lặng, cô bỗng nói:

- Mục Thanh, tớ thật sự cảm thấy cậu là một người rất tình cảm.

Mục Thanh hết sức khoa trương rung mình, ôm lấy hai vai:

- Thôi nịnh bợ đi. Cậu chỉ được cái giỏi nịnh thôi. Chắc chắn là không có ý đồ gì tốt rồi. Nói mau, cậu muốn tớ làm gì nào?

Nhiệm Nhiệm bị cô ấy nói trúng ý định thì có chút ngượng ngùng:

- Không phải nịnh bợ, chỉ là tỏ lòng kính phục thôi. Thực ra cũng không có chuyện gì khác, mà là việc nằm trong tầm tay cậu thôi. Làm xong việc, cậu cùng tớ đi sắm đồ nhé. Tớ vẫn chưa chọn được lễ phục cho buổi đính hôn.

- Không phải là đặt may sao? – Mục Thanh có chút bất ngờ.

- Thời gian gấp gáp quá nên mua cho nhanh.

Mục Thanh khẽ nhún mày:

- Kể cả là đi mua cùng thì Thiệu Minh Trạch cũng phải đi cùng chứ.

Nhiệm Nhiệm tỏ ý không quan tâm, xua tay nói:

- Mấy ngày trước, anh ấy mới về công ty thay thế chức vụ của người anh họ. Trên dưới có bao nhiêu con mắt nhìn vào, thực sự là rất bận. Tớ cứ đi chọn trước, ưng ý thì bảo anh ấy đến thử là được mà.

Kể đương sự là Thiệu Minh Trạch không thêm để ý mà Nhiệm Nhiệm đã muốn tự mình quyết định rồi sao? Mục Thanh chẳng tiện nói gì nữa, đành ngậm miệng đi cùng Nhiệm Nhiệm. Hai người đi dạo phố từ tận 10h sáng đến 10h tối, Mục Thanh mệt quá, sắc mặt tái đi, ngồi xuống chiếc ghế bên đường, than vãn:

- Hạ Nhiệm Nhiệm cậu tha cho tớ đi. Các nhà tư bản cũng không tiêu tiền như cậu đâu. Cậu xem những thứ cậu mua đi. Cậu biến tớ thành phu khuân vác à? Ông già cho cậu bao nhiêu tiền thế? Xem cậu tiêu tiền kìa, có còn biết bản thân mang họ gì không đấy?

Nhiệm Nhiệm cũng mệt, nhưng vui là được.

Có lẽ ông Hạ Hồng Viễn vô cùng hài lòng với người con rể như Thiệu Minh Trạch, cũng không muốn mất mặt trước Thiệu gia nên ông rất hào phóng. Tuy nhiên đó không phải là điều khiến Nhiệm Nhiệm vui nhất, mà quan trọng là, cuối cùng ông Hạ Hồng Viễn đã không nhắc đến chuyện Lâm Hướng An trước mặt cô nữa. Dù ông nghĩ thế nào, ông muốn kết thông gia với nhà họ Thiệu cũng tốt, hay là quan tâm đến thể diện cho gái cũng được. Quan trọng là không nhắc đến chuyện Lâm Hướng An nữa.

Vì điều này mà tâm trạng Nhiệm Nhiệm tốt vô cùng, cô đem niềm vui sướng ấy đến buổi tiệc đính hôn.

Tiệc đính hôn có thể coi là hơi đơn giản. Chỉ mời người thân và họ hàng hai bên. Ông Hạ Hồng Viễn vốn có chút không hài lòng nhưng khi mẹ Thiệu Minh Trạch tặng bộ trang sức bằng đá ruby gia truyền cho Nhiệm Nhiệm trước mặt mọi người thì chút không hài lòng của ông lập tức tan theo mây khói.

Đồ trang sức đáng giá bao nhiêu tiền không quan trọng, quan trọng là nó thể hiện thái độ của Thiệu gia. Ông Hạ Hồng Viễn không thiếu tiền nhưng thích cái thái độ này của nhà họ Thiệu.

Dù là chuyện gì cũng không thể khiến cho tất cả mọi người hài lòng, có người hài lòng, tất phải có kẻ bất mãn. Ông Thiệu Văn Bình ở trong giới kinh doanh bao nhiêu năm nay nên đã sớm luyện được bản lĩnh không để lộ cảm xúc ra nét mặt. Nhưng Thiệu Minh Nguyên thì không có bản lĩnh ấy, nụ cười của anh ta lộ rõ vẻ không tự nhiên.

Vợ chồng nhà chú ba vốn định chỉ đến xem cho vui nhưng thấy mẹ Thiệu Minh Trạch tặng bộ đồ trang sức đó cho Nhiễm Nhiễm thì nụ cười trên môi thím ba cũng dần tắt.

Nhiễm Nhiễm đang cảm thấy sóng gió đang dần dần nổi lên thì nửa đùa nửa thật khẻ oán thán với Thiệu Minh Trạch:

- Haizzzz! Ông nội định làm gì đây? Ông nội định đỡ lưng cho anh hay cố ý đẩy anh vào vòng thù hận vậy?

Tặng cô quà như thế rõ ràng là muốn thông báo với mọi người rằng, Thiệu Minh Trạch sẽ là người kế thừa tương lai của Thiệu gia. Tuy hành động này thể hiện ọi người biết rằng ông nội Thiệu Minh Trạch rất coi trọng anh nhưng đồng thời cũng khiến cho ngọn lửa ghen tị của những người nhà họ Thiệu đều đổ lên một mình anh.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười, cầm ly rượu nâng lên mời mọi người, thì thầm với cô:

- Cứ coi như một thử thách đi.

Anh có thể đoán được tâm ý của ông nội đến bảy, tám phần. Có lẽ ông nhân lúc mình vẫn còn kiểm soát được tình hình mà đẩy mâu thuẫn trong nội bộ gia đình lên cực điểm, như vậy cái gì cần giải quyết thì sẽ giải quyết. Nếu đến cả nội bộ gia đình nhà họ Thiệu mà cũng không thu xếp nổi thì ông ấy làm gì còn tư cách ngồi vào vị trí cao nhất của Tập đoàn Thiệu Thị chứ?

Hai người sánh vai đi kính rượu, Thiệu Minh Trạch dần thu lại vẻ cứng rắn, mạnh mẽ của những ngày trước, nét mặt dần hiện lên nụ cười nhẹ nhàng. Còn Nhiễm Nhiễm đã luyện cách cười trước gương. Dù là khoe mép nhếch lên cỡ nào thì vẫn để lộ ra những chiếc răng một cách vừa mắt. Bởi thế, trai anh tuấn rần rở, nữ yếu điệu xinh đẹp, đúng là một đôi tuyệt vời, đi tới đâu cũng nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Tình cảnh ấy đã đập vào mắt Thiệu Minh Nguyên cách đó không xa. Anh ta chỉ cảm thấy lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt trong lòng, nét mặt cảm hận càng khó có thể che giấu được. Thiệu Văn Bình đứng bên cạnh thấy anh ta như vậy, không kìm được, bước lại gần khẻ mắng:

- Đồ vô tích sự! Một chút chuyện vặt vãnh ấy mà cũng không giữ nổi trong lòng.

Thiệu Minh Nguyên hậm hực thu ánh nhìn, nói giọng bất bình, giận dữ:

- Bố, con đã hỏi kỹ Hán Nhiên rồi. Cô ấy vốn bị người ta lợi dụng thôi. Chuyện này rõ ràng là Thiệu Minh Trạch bày ra để khiêu khích con. Bố nhìn nó đặc ý chưa kìa.

Phương Hán Nhiên là người tình của Thiệu Minh Nguyên – nữ sinh mới tốt nghiệp. Cô ta vốn muốn mượn đường Thiệu Minh Nguyên để tìm một công việc nhàn hạ. Nào ngờ chưa làm được bao lâu thì bỗng nhảy qua công ty xuất nhập khẩu, sau đó vì công trạng, cô ta cố tình dây dưa lằng nhằng với Thiệu Minh Nguyên và lấy được hợp đồng đặt hàng trên trăm triệu tệ của Thiệu thị. Không ngờ vấn đề lại nảy sinh ở hóa đơn đặt hàng. Sau khi vật liệu nhập kho mới phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng nằm ở chất lượng. Tới khi Thiệu thị truy cứu trách nhiệm của đối phương thì công ty xuất nhập khẩu đó đã sớm mất tăm mất tích, chỉ còn lại một mình Phương Hán Nhiên ngờ ngờ nghếch nghếch.

Việc đã đến nước này, nếu Thiệu Minh Nguyên đứng ra nhận sai sót, chịu trách nhiệm thì thôi. Suy cho cùng, hợp đồng đặt hàng này cũng không phải là lớn so với Thiệu Thị. Nhưng điều đáng tiếc là, anh ta sai ở chỗ vì muốn làm vui lòng người tình nên mới ký hợp đồng ấy. Bởi thế, anh ta sợ người ta biết sai trái của mình nên muốn giấu nhem chuyện này đi. Vậy là những nguyên liệu không đạt chất lượng đã được đưa vào sản xuất rồi đưa ra thị trường...

Cuối cùng, sự việc không thể giấu nổi nữa mà còn rơi vào tình cảnh khó có thể cứu vãn. Ông nội Thiệu Minh Trạch tức giận đến nỗi bệnh tim tái phát và được đưa đến bệnh viện cấp cứu ngay trong đêm. Thiệu Minh Nguyên cũng vì chuyện này mà bị cách chức vụ Phó tổng giám đốc của Thiệu Thị. Còn Thiệu Minh Trạch thì quay về tập đoàn Thiệu Thị, một tay nắm giữ một nửa giang sơn Thiệu Thị.

Cho dù chuyện ấy có phải do Thiệu Minh Trạch cố ý hãm hại hay không, nhưng người được lợi cuối cùng vẫn là anh. Chỉ dựa vào điều này, Thiệu Minh Nguyên đã có lý do để hận anh đến tận xương tủy rồi.

Thiệu Vân Bình thấy con trai căm hận Thiệu Minh Trạch như vậy thì chỉ có thể mắng mỗ:

- Nó giăng bẫy cho con nhảy vào sao? Đừng trách người ta gian, muốn trách thì trách mình ngu xuẩn ấy. Có giỏi thì con cũng chơi lại nó một ván đi.

Thiệu Minh Nguyên trong lòng bất bình nhưng cũng không dám đôi co với bố, chỉ âm ỉ cuối đầu. Thấy con trai như vậy, cơn giận của Thiệu Vân Bình cũng nguôi ngoai đi vài phần. Ông khẽ vỗ vai Minh Nguyên, dặn dò:

- Con đi tiếp bạn bè đi. Đừng để người khác cười chê mình.

Thiệu Minh Nguyên gật đầu, lấy lại tinh thần, đổi lấy ly rượu khác rồi bước lại đám đông. Lúc này, ông Thiệu Vân Bình mới yên tâm và tiếp tục để ý tới ông nội cùng ông Hạ Hồng Viễn.

Ông nội Thiệu Minh Trạch mới bình phục, tinh thần chưa ổn định, mới tham dự bữa tiệc được một lát đã cảm thấy mệt. Thiệu Vân Bình thấy vậy liền bước tới, khẽ khàng khuyên can:

- Bố, bố mới khỏe lại một chút, đừng để cơ thể mệt mỏi quá. Hay là bố đi nghỉ trước đi ạ. Ở đây có con giúp đỡ Minh Trạch rồi.

Đúng là ông nội đã cảm thấy mệt. Nghe vậy, ông khẽ gật đầu, quay đầu xin lỗi ông Hạ Hồng Viễn, để Thiệu Vân Bình thay mình tiếp khách, rồi rời khỏi bữa tiệc để nghỉ ngơi.

Ông Hạ Hồng Viễn và Thiệu Vân Bình từng có lần tiếp xúc với nhau, cả hai lại ngang vai vế nên nói chuyện cũng dễ dàng hơn nhiều. Hai người mới nói được vài câu, câu chuyện đã chuyển sang chủ đề mấy mảnh đất ở ngoại ô phía nam. Chợt nghe thấy có người đùa nói:

- Ai chẳng biết Thiệu gia và Hạ gia là hai nhà có thực lực mạnh nhất chứ? Thật không ngờ hai nhà còn kết thông gia. Lần này thì tốt rồi, dù là dự án rơi vào tay ai thì cuối cùng cũng là vào một nòi cả. Theo tôi thấy, tốt nhất là đừng cạnh tranh mà nên hợp tác với nhau.

Thực ra ông Hạ Hồng Viễn vốn có ý hợp tác với Thiệu gia, chỉ ngại ở chỗ quan hệ giữa Thiệu Minh Trạch và Thiệu Vân Bình không tốt đẹp lắm, Thiệu Vân Bình sẽ không vui vẻ hợp tác nên ông cũng không định nói chuyện này với ông ta. Nghe người ta nói câu này, ông Hạ Hồng Viễn chỉ cười chứ không để tâm lắm. Nhưng ông Thiệu Vân Bình lại mỉm cười, nói:

- Ông Hạ, tôi cảm thấy ý kiến này không tồi.

Ông Hạ Hồng Viễn coi lời nói của ông ta như đùa mà chẳng hề để trong lòng. Ông chỉ cười ha ha mấy tiếng đáp lại. Nào ngờ sau bữa tiệc đính hôn vài ngày, ông Thiệu Vân Bình đã chính thức hẹn ông Hạ Hồng Viễn để bàn chuyện hai nhà hợp tác cùng lấy mảnh đất vùng ngoại ô phía nam.

Nhiễm Nhiễm nghe tin này liền báo cho Thiệu Minh Trạch biết. Thiệu Minh Trạch bình tĩnh nói:

- Anh biết chuyện này rồi. Bác ấy đã hỏi ông nội và cũng hỏi qua ý kiến của anh. Với tình hình trước mắt mà nói, chuyện hợp tác đúng là đôi bên cùng có lợi, anh không có lý do gì để ngăn cản.

Hai nhà đã kết thông gia thì chuyện hợp tác như thế đúng là nước chảy thành sông. Nhưng Nhiễm Nhiễm lại cảm thấy bất an vô cùng. Cô chân chừ giây lát rồi không kìm được, hỏi:

- Bác cả anh có lòng tốt như vậy sao?

So với Nhiễm Nhiễm, Thiệu Minh Trạch làm việc cẩn trọng và lý trí hơn nhiều. Trong chuyện này, ông Thiệu Vân Bình đã giơ cao ngọn cờ lợi ích của Thiệu thị, tỏ rõ hình tượng “bác cả” không vì chuyện riêng

mà làm ảnh hưởng đến lợi ích công ty. Thế nên, tuy anh cũng hoài nghi động cơ của Thiệu Vân Bình nhưng khi chưa có chứng cứ chính xác, anh không thể nói gì được.

Thiệu Minh Trạch im lặng hồi lâu rồi mới an ủi cô:

- Hiện tại còn chưa thấy có chuyện gì. Huống hồ, chú Hạ không phải là người bình thường. Chắc chắn chú ấy đã có tính toán lựa chọn thế nào là có lợi nhất. Em không cần quá lo lắng.

Nhiệm Nhiễm gật đầu. Cô hiểu mình có lo lắng cũng chẳng ích gì. Ông Hạ Hồng Viễn đã có ý hợp tác với Thiệu thị từ lâu rồi. Bây giờ dễ dàng có được cơ hội tốt như vậy mở ra ngay trước mắt, tất nhiên ông sẽ không vì chút lo lắng của cô mà từ bỏ. Hơn nữa, chút lo lắng của cô cũng chẳng có chút cơ sở chắc chắn gì, nếu cứ nói với ông Hạ Hồng Viễn như vậy thì chỉ tổ bị ông cười chê thôi.

Quả nhiên, cô vừa nhắc nhở bố mình cần đề phòng ông Thiệu Vân Bình thì ông Hạ Hồng Viễn bật cười, nói:

- Nhiệm Nhiễm, con nên nhớ, trên thế gian này, người không vị kỷ sẽ bị trời chu đất diệt. Dù là quan hệ người thân cũng cần phải đề phòng lẫn nhau, chứ nói gì đến mối quan hệ thông gia như thế này. Lẽ nào chỉ vì phải đề phòng mà không làm được chuyện gì hay sao? Cho dù ý đồ của ông Thiệu Vân Bình là gì, chỉ cần có lợi cho chúng ta là được rồi. Hơn nữa bây giờ, Thiệu gia vẫn chưa phải do ông ta làm chủ. Dù ông ta có cố gắng gây phong ba bão táp như thế nào vẫn phải nể mặt ông nội của Minh Trạch. Thế nên, chúng ta cần cảnh giác nhưng vẫn nên hợp tác trong chuyện này.

Nhiệm Nhiễm không đồng tình với ý kiến của ông Hạ Hồng Viễn nhưng chẳng tìm được lý do để phản đối, đành im lặng. Ông Hạ Hồng Viễn thấy cô như vậy, tâm tư cũng có phần phức tạp. Cô con gái này của ông đủ thông minh, hành sự cũng cẩn thận, chỉ là không đủ quyết đoán. Nếu cô là con trai thì có lẽ đã không có khuyết điểm ấy. Ông chỉ biết thở dài, suy ngẫm một lát, lại nói:

- Nhiệm Nhiễm, con đừng xuống chi nhánh, ở lại tổng công ty với bố đi. Dự án ngoại ô phía nam sắp được triển khai. Đến lúc đó, công ty sẽ lập một nhóm dự thầu chuyên môn. Con tham gia vào đó nhé.

Nhiệm Nhiễm lập tức sững sờ, bố muốn cô vào nhóm dự thầu ư? Cô mới chân ướt chân ráo bước vào công ty, nếu tham gia vào nhóm thì có thể làm được gì chứ? Cô ngạc nhiên nhìn ông Hạ Hồng Viễn, hỏi:

- Bố bảo con vào nhóm dự thầu sao? Nhưng với những chuyện thế này, con có biết gì đâu.

Thái độ của ông Hạ Hồng Viễn hết sức kiên định, ông nghiêm mặt nói:

- Không biết thì có thể học, bố sẽ bảo Trần Lạc dẫn dắt con. Con có gì không hiểu thì có thể hỏi cậu ta. Đây là cơ hội hiếm có. Con phải nắm lấy nó. Làm tốt rồi thì sau này nó sẽ là kinh nghiệm của con. – Ông dừng lại, rồi lại nói những lời thành khẩn: - Nhiệm Nhiễm, bên cạnh bố đang thiếu người. Bố lại chỉ có một người con duy nhất. Không còn thời gian để con từ từ học hỏi nữa, con chịu khó vất vả một chút được không?

Ông nói câu này như thể dóc hết ruột gan, khiến Nhiệm Nhiễm không khỏi có chút cảm động, cô gật đầu nhận lời:

- Vâng. Bố, con sẽ cố gắng hết sức. Nhưng con cũng phải nói trước. Con chưa từng tiếp xúc với công việc kiểu này, bây giờ đột nhiên bố bảo con làm việc này rõ ràng là dồn ép con. Nếu con có làm không tốt thì bố cũng không được trách con đâu đấy.

Ông Hạ Hồng Viễn thấy cô chưa làm đã nghĩ đến đường lui thì phì cười, nói:

- Công ty có nhóm dự thầu chuyên môn, hơn nữa còn có Trần Lạc tham gia dự án này. Có chuyện gì thì cậu ấy cũng có thể giải quyết. Con tham gia với tư cách là khâm sai đại thần, ai dám sai bảo con chứ? Con gái ngọc, con lo gì nào? Với lại, không hiểu thì có thể học hỏi mà. Bố sẽ bảo Trần Lạc đào tạo con trong thời gian ngắn.

Ông nói chuyện này hết sức đơn giản nhưng Nhiệm Nhiễm chẳng thể nào yên tâm được. Cô nghĩ, chỉ có thời gian mấy ngày thì có thể đào tạo được gì chứ? Hơn nữa, Trần Lạc có lòng tốt đào tạo cô thì cùng lắm cũng chỉ đào tạo đến mức như anh ta thôi.

Ai ngờ, khóa đào tạo này còn vất vả hơn cả ôn thi vào đại học năm đó!

Khóe môi Trần Lạc luôn hơi nhếch lên nở nụ cười, ý cười dịu dàng, trông thì có vẻ là người cực kỳ dễ gần, nhưng khi tiếp xúc thật sự cô mới biết anh ta đúng là con hổ biết cười. Anh ta nói chuyện dịu dàng hơn bất kỳ ai, nhưng làm việc thì thủ đoạn chẳng ai bằng.

Từng chồng tài liệu chất đầy trước mặt Nhiệm Nhiệm. Cô phải xem hết chồng này đến chồng khác. Hơn nữa, cô phải nói lại nội dung cho rõ ràng nên không phải chỉ là xem qua một lượt cho xong. Tuy Trần Lạc không yêu cầu cô nhớ nguyên văn một trăm phần trăm, nhưng ít nhất cô cũng phải đọc cho cẩn thận, ngẫm nghĩ cho thật hiểu, nhắc đến đâu cô cũng có thể nói được.

Từ trước đến giờ, mình chưa từng tiếp xúc với nhiều thứ như thế này, sao có thể đọc cẩn thận, ngẫm nghĩ cho thật hiểu chỉ trong phút chốc được chứ? Nhiệm Nhiệm thầm kêu gào. Cứ ngẩng đầu lên là cô trông thấy chồng tài liệu cao quá đầu, chỉ biết lẩm bẩm ca thần:

- Mình muốn làm cậu ấm cô chiêu ăn chơi hưởng lạc. Mình không muốn phải làm người phụ nữ mạnh mẽ mà phải chịu khổ sở thế này...

Trần Lạc ngồi cách đó không xa, thấy động tĩnh liền ngược mắt lên, nghe những lời ca thần của cô. Anh ta ngẫm nghĩ một lát rồi đứng dậy bước tới, cúi xuống bên cô, dịu dàng hỏi:

- Sao thế? Có chỗ nào không hiểu à?

Không phải là có chỗ nào không hiểu, mà là quá nhiều chỗ không hiểu. Nhiệm Nhiệm ngẩng đầu nhìn Trần Lạc. Ánh mắt anh ta rất sáng, nụ cười ấm áp; còn ánh mắt cô lại mênh mông mờ mịt, vẻ mặt vô cùng khổ sở. Trần Lạc không nhịn được cười, đùa cô:

- Sao không nói gì thế? Đọc tài liệu đến mức đầu người ra rồi hả? Hay là thấy trai đẹp nên choáng váng?

Lúc này Nhiệm Nhiệm mới xốc lại tinh thần, cô hòa theo câu nói của Trần Lạc, gạt đầu, trả lời một cách nghiêm túc:

- Cho dù là trai đẹp nhưng gian khổ trước mắt đã làm tiêu tan hết sức hấp dẫn rồi. Đã lâu tôi không bị ép học kiểu này, giống hệt như kỳ thi vào đại học ấy. Thầy Trần ơi, hai chúng ta có thể len lút thương lượng một chút được không, tôi tham gia vào dự án này cũng như một lớp mạ vàng trang trí, anh có thể giờ cao đánh khẽ, thả cho tôi một con đường sống được không?

Trần Lạc mỉm cười, chậm rãi lắc đầu:

- Không được.

- Nghiêm khắc quá đấy! – Nhiệm Nhiệm miễn cưỡng nhếch môi đáp một câu rồi cúi xuống nhìn tập tài liệu trên tay.

Tục ngữ có câu: “Khác ngành như cách sông cách núi”. Những kiến thức mà Nhiệm Nhiệm thu được trước đây thực sự không có tác dụng gì trong ngành bất động sản. Trong cuộc đời này, chuyện đổi nghề cũng giống như từng bước khó khăn vượt qua được dãy núi Himalaya. Cô có xuất sắc đến mấy, cố gắng như thế nào, nhưng nếu đã bắt tay vào công việc thì cũng đều cảm thấy mệt mỏi. Trong mười mấy ngày đào tạo ngắn ngủi, cho dù Nhiệm Nhiệm có Trần Lạc chỉ dạy và buộc phải nhớ một đồng kiến thức lý luận, nhưng cô chẳng có chút kinh nghiệm thực tiễn nào.

7. Chương 7

Hạng mục ngoại ô phía nam

- Hợp tác thế này quá mạo hiểm. Ngộ nhỡ có biến cố gì, Thiệu Thị có thể rút ra bất cứ lúc nào và đẩy mọi nguy hiểm sang chú Hạ. Tốt nhất, em nên khuyên chú Hạ, bảo chú ấy nghĩ kỹ một chút về hình thức hợp tác.

Tháng Tám, quy hoạch phát triển vùng ngoại ô phía nam thành phố Tây Bình chính thức được công bố. Rất nhanh chóng, các thông báo đấu thầu triển khai hạng mục cũng được ban bố.

Thỏa thuận hợp tác giữa ông Hạ Hồng Viễn và Thiệu Thị cũng đã được kín đáo quyết định. Thiệu Thị với tư cách là bên tham gia đấu thầu, sẽ lùi một bước, phối hợp với Tập đoàn Hồng Viễn của ông Hạ Hồng Viễn để lấy được mấy hạng mục ở ngoại ô phía nam này. Sau đó, đợi khi dự án chính thức khởi công thì Thiệu Thị sẽ tham gia, đầu tư tiền vốn để phát triển dự án.

Ông Hạ Hồng Viễn đã quen một mình quyết định, nên chuyện này tất nhiên ông không hề hỏi qua ý kiến của Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm chỉ nghe được nội dung cụ thể của thỏa thuận hợp tác từ Thiệu Minh Trạch. Thiệu Minh Trạch thẳng thắn nói:

- Hợp tác thế này quá mạo hiểm. Ngộ nhỡ có biến cố gì, Thiệu Thị có thể rút ra bất cứ lúc nào và đẩy mọi nguy hiểm sang chú Hạ. Tốt nhất, em nên khuyên chú Hạ, bảo chú ấy nghĩ kỹ một chút về hình thức hợp tác.

Nhiễm Nhiễm lập tức đi tìm ông Hạ Hồng Viễn để nói chuyện này. Ông Hạ Hồng Viễn nghe xong, bình tĩnh nhìn cô thăm dò, mãi sau mới thản nhiên nói:

- Nhiễm Nhiễm, nói thế nào thì Thiệu Minh Trạch cũng là người của Thiệu Thị, cứ cho là cậu ấy và Thiệu Văn Bình có xích mích thì lợi ích căn bản của cậu ta cũng là Thiệu Thị, chứ không phải bên Hồng Viễn chúng ta. Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến việc tranh quyền lực của cậu ấy và bố con Thiệu Văn Bình, thế nên lời của cậu ấy không đáng tin đâu.

Nói thế là ám chỉ cô quá dễ mắc lừa ư? Nhiễm Nhiễm sững người, mặt đỏ ửng:

- Nhưng lời anh ấy nói cũng không thể hoàn toàn không đáng tin. Nếu đổi sang một phương thức hợp tác khác an toàn hơn thì có gì không tốt ạ?

Ông Hạ Hồng Viễn cười đáp:

- Càng an toàn thì lợi nhuận thu được càng nhỏ. Muốn thu lợi mà lại không chịu mạo hiểm, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy chứ?

- Nhưng mà...

- Đủ rồi. – Ông Hạ Hồng Viễn ngắt lời con gái: - Nhiễm Nhiễm, cẩn trọng trong công việc là điều tốt. Nhưng nếu cái gì cũng lo lắng bất an thì không tốt đâu. Bố dám làm như vậy nghĩa là đã có tính toán kỹ rồi. Mấy hạng mục ở ngoại ô phía nam, con chưa đủ kinh nghiệm để đánh giá đâu. Con nên quay về hỏi Trần Lạc để cậu ấy giảng giải tình hình cho con rõ.

Nhiễm Nhiễm chỉ biết im lặng một lúc rồi quay người ra ngoài đi tìm Trần Lạc.

Nghe cô hỏi điều này, Trần Lạc có chút kinh ngạc nhưng vẫn nhẫn nại giải thích:

- Đối với thỏa thuận hợp tác lần này, tôi luôn theo sát. Vì tôi đã nhận được tin tức nội bộ trước đó, biết rằng mấy hạng mục này không cho phép các bên hợp tác tranh mua, cho nên bất luận là Hồng Viễn hay Thiệu Thị thì cũng chỉ có một doanh nghiệp nhận được dự án này mà thôi. Ban đầu, Thiệu Thị kiên trì theo đuổi dự án, sau đó lại cùng hợp tác với chúng ta. Nhưng như vậy, quyền chủ động gần như trao vào tay họ. Tổng giám đốc Hạ không muốn thế, sau vài lần thương lượng mới có được kết quả như vậy đây.

- Nhưng thế thì quá mạo hiểm! – Nhiễm Nhiễm nói.

Trần Lạc nhìn cô, nở nụ cười ôn hòa:

- Tổng giám đốc Hạ đã suy nghĩ những vấn đề này rồi. Tuy trước mắt, nhà nước đang đẩy mạnh điều tiết lĩnh vực bất động sản, nhưng khi chính sách tới các địa phương thì lại thu được những phản ứng không đồng nhất. Với thành phố Tây Bình mà nói, giá nhà luôn ổn định và có hướng đi lên, triển vọng thị trường rất tốt. Hơn nữa, tình hình vốn hiện nay của công ty khá ổn, mấy dự án chiếm vốn đầu tư vẫn đang lần lượt mở phiên giao dịch, tiền vốn sẽ nhanh chóng thu về được thôi. Với lại, ngân hàng cũng cho chúng ta vay vốn, dù không có tiền đầu tư của Thiệu Thị thì một mình chúng ta đảm nhận mấy dự án ấy cũng không phải là

vấn đề gì quá lớn. Thế nên, cái gọi là mạo hiểm đó, đối với công ty Hồng Viễn chúng ta mà nói chẳng có gì là to tát. Tổng giám đốc Hạ cũng luôn quyết tâm nắn tron mấy dự án ở ngoại ô phía nam này.

Nhiệm Nhiễm nghe những điều này không hiểu lắm, nhưng nghe anh ta nói như vậy thì cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, tạm thời cũng không có ý kiến gì.

Trần Lạc lại nói:

- Tổng giám đốc Hạ luôn để ý đến mấy dự án này, vấn đề gì có thể phát sinh, ông ấy đều đã tính toán cả rồi. Ông ấy vốn có ý nghĩ cạnh tranh đến cùng với Thiệu gia, nhất định phải chiếm được một, hai hạng mục trong đó. Bây giờ họ đã chịu chủ động lùi một bước, đối với chúng ta mà nói, đây là chuyện tốt. Hơn nữa, khi triển khai những dự án hợp tác như thế này, lợi nhuận thu được sẽ cao hơn rất nhiều.

Anh ta nhìn Nhiệm Nhiễm chăm chú nghe, khẽ nhếch khóe môi hỏi:

- Giờ thì cô đã yên tâm rồi chứ?

Nhiệm Nhiễm gật đầu, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Hình như tôi đã lo bò trắng răng rồi.

- Biết lo là chuyện tốt. Ít nhất cũng chứng tỏ cô có động não. – Trần Lạc nói.

Nhiệm Nhiễm lặng lẽ quay về vị trí của mình, tiếp tục lật xem đồng tài liệu khô khan vô vị, nhưng đầu óc lại rối như mớ bòng bong, chẳng nhập được gì vào đầu cả. Thiệu Minh Trạch nói, hợp tác như vậy có mạo hiểm, Nhiệm Nhiễm cảm thấy đúng là như thế. Nhưng sau khi nghe Trần Lạc phân tích thì cô lại cảm thấy anh ta nói cũng rất có lý.

Trước đây, cô chưa từng cảm thấy mình là con người không có chủ kiến như vậy, cách nghĩ cũng dễ dàng bị người khác làm lung lạc. Tại sao lại như vậy chứ? Chỉ là bởi cô đã bước chân vào một lĩnh vực mà bản thân không am hiểu gì hay sao? Cô đã không am hiểu gì như vậy mà còn cùng nhóm dự thầu tham gia dự án quan trọng đến thế sao?

Lần đầu tiên Nhiệm Nhiễm cảm thấy nghi ngờ về năng lực bản thân. Cô không kìm nén nổi, lén ngồi đánh giá Trần Lạc từ xa. Anh ta đang làm việc, lông mày hơi nhíu, khóe môi không nhếch lên làm thiếu đi nụ cười thoảng ấy, vẻ mặt rất chăm chú. Là trợ lý đặc biệt của ông Hạ Hồng Viễn, dường như tất cả giấy tờ ông Hạ Hồng Viễn ký đều qua tay anh ta, anh ta còn được ông Hạ Hồng Viễn tin nhiệm hơn cả những người đã có tuổi ở công ty.

- Cô đang nhìn gì thế? – Trần Lạc bỗng buông lời hỏi cô mà chẳng hề ngẩng đầu lên.

Cô giật thót mình, có chút ngượng ngùng của kẻ nhìn lén người khác bị bắt quả tang, bối rối tới mức không biết giải thích thế nào cho phải. Mãi sau cô mới hỏi:

- Trần Lạc, anh làm ở công ty bao lâu rồi?

Ánh mắt Trần Lạc vẫn chăm chú với tập giấy tờ trên bàn, anh ta nghe xong, suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Sắp năm năm rồi.

Nhiệm Nhiễm ngần ngừ một chút, lại hỏi:

- Với một người chẳng có chút năng lực và kinh nghiệm gì như tôi, lại chẳng hiểu biết gì mà bỗng nhiên tham gia vào nhóm dự thầu thế này, có phải là sẽ khiến người khác cảm thấy bất công không?

Lần này, Trần Lạc mới ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt dịu dàng và điềm tĩnh:

- Thế giới này vốn đã bất công rồi mà. Người chỉ biết oán thán bất công chính là những kẻ không có năng lực, suy nghĩ nông cạn, thế nên không cần phải để ý đến những lời oán thán của họ.

- Nhưng vẫn có những quy tắc. Vi phạm quy tắc thì sẽ có người dị nghị.

Anh ta mỉm cười, nói:

- Với tình hình của cô thế này, cô hoàn toàn có thể vào các bộ phận. Dù cô vào bộ phận nào, người ở đó cũng sẽ không dị nghị gì. Đây chính là quy tắc. Đặc biệt là khi cô trở thành người đặt ra quy tắc, họ sẽ càng không có bất cứ ý kiến gì.

- Nhưng vẫn có những người giống như anh thăm coi thường tôi đúng không? – Cô hỏi có phần bướng bỉnh. Anh ta chẳng hề có chỗ dựa, chỉ hoàn toàn dựa vào năng lực và sự phấn đấu của bản thân, từng bước có được vị trí như ngày hôm nay.

Trần Lạc im lặng hồi lâu, như thể đang suy xét rất cẩn thận rồi đáp:

- Tôi không coi thường cô. Tôi chỉ ghen tị với cô thôi.

Câu trả lời như vậy khiến cô không khỏi bất ngờ:

- Ghen tị với tôi? Ghen tị với tôi vì điều gì?

- Ừm! – Anh ta khẽ gật đầu, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng quen thuộc: - Nếu có thể, tôi cũng muốn được như cô. Khởi điểm cao hơn người khác một chút có gì là không tốt chứ?

Họ đang nói chuyện thì thư ký gọi điện bảo Trần Lạc tới văn phòng của ông Hạ Hồng Viễn ngay. Anh ta vừa đứng dậy bước ra ngoài vừa mỉm cười hỏi:

- Đầu óc cô lại đang nghĩ linh tinh gì thế? Có phải dạo này áp lực của cô lớn quá không? Nếu thực sự cảm thấy vất vả quá thì dừng lại nghỉ ngơi một chút đi.

Nhiệm Nhiệm lơ đãng gật đầu, một mình ngồi lại đó. Càng ngồi cô càng cảm thấy những con chữ trong tập tài liệu trước mặt thật khô khan và vô vị. Cô thực sự không thể tiếp tục đọc gì được nữa. Cô cắn môi, nhét chìa khóa và di động vào túi xách với tốc độ nhanh nhất rồi viết lại vài dòng để trên bàn cho Trần Lạc, sau đó cô rón rén rời khỏi văn phòng như kẻ trộm.

Vụ trốn khỏi văn phòng diễn ra một cách vô cùng suôn sẻ, thoáng cái Nhiệm Nhiệm đã đến bãi đỗ xe. Cô đang đắc ý thì bất ngờ gặp bà Bành Tinh. Bà Bành Tinh vừa từ trong xe bước xuống, quay lại thấy Nhiệm Nhiệm cũng vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt bà ta trở nên hết sức cảnh giác, lạnh lùng hỏi:

- Cô lại đến đây làm gì?

Không có ông Hạ Hồng Viễn ở đây, Nhiệm Nhiệm cũng chẳng có hứng đóng kịch làm gì. Nghe bà ta hỏi vậy, cô thủng thẳng đáp:

- Tôi làm việc ở công ty này nên tất nhiên đến để làm việc rồi.

- Cô đã vào làm việc ở công ty rồi sao? – Sau giây phút kinh ngạc, dường như bà ta bỗng bình tĩnh ngộ, giận dữ nói: - Tôi đang thắc mắc tại sao ông Hạ Hồng Viễn lại bỗng nhiên thay đổi như thế, quả nhiên là do mẹ con cô giỏi trò sau lưng mà.

Nhiệm Nhiệm nhú mày, cô không thích con người bà Bành Tinh, thậm chí là rất ghét. Hồi trước, cô cũng đã từng oán bà Hàn không cố gắng bảo vệ cuộc hôn nhân, để người thứ ba dễ dàng cướp mất chồng mình, nhưng bây giờ khi đối diện với bà Bành Tinh, cô bỗng hiểu được phần nào lựa chọn hồi đó của bà Hàn.

Một người lấy danh nghĩa tình yêu để xen vào cuộc hôn nhân của người khác như thế, dù khi đó bà Bành Tinh thật sự yêu con người của ông Hạ Hồng Viễn hay yêu tiền của ông ấy thì bà ta cũng đều là kẻ không có đạo đức.

Khi chồng bạn hờ hững với bạn, mà bạn lại luôn phải gặp tình địch như vậy thì đúng là một sự sỉ nhục cực kỳ lớn. Người vô cùng kiêu ngạo như bà Hàn sẽ không thể chịu nổi sỉ nhục này.

Nhiệm Nhiệm nhìn bà Bành Tinh, lặng lẽ không nói gì.

Bà Bành Tinh thấy thái độ của Nhiệm Nhiệm như vậy thì tưởng cô nhút nhát, yếu đuối, liền cười nhạo:

- Cô về nói cho Hàn Vân biết, trước đây bà ta là bại tướng dưới tay tôi thì bây giờ vẫn không phải là đối thủ của Bành Tinh này đâu. Bà ta dựa vào cái gì mà đấu với tôi chứ? Là khuôn mặt già nua của bà ta hay là cô con gái như cô?

Nhiệm Nhiệm vẫn còn nhớ rất rõ bộ dạng của bà Bành Tinh khi bà ta chưa phải là vợ của ông Hạ Hồng Viễn. Bà ta lúc đó, dù cho nhân phẩm thế nào thì lời nói và cử chỉ luôn dịu dàng, thoải mái. Cách đây không lâu, bà ta vẫn là một phụ nữ tao nhã, cao quý. Nhưng chỉ sau vài tháng ngắn ngủi, lời nói và cử chỉ của một người phụ nữ lại có thể trở nên khó chấp nhận một cách đáng xấu hổ như vậy sao?

Là ghen tuông hay tham lam?

Bà Bành Tinh cứ lải nhải mãi, rõ ràng là không có ý định dừng lại.

Nhiệm Nhiệm biết trong bãi đỗ xe có bảo vệ. Tuy người khác không nghe thấy những lời họ nói, nhưng hai người cứ đứng giằng co thế này chắc chắn sẽ khiến nhân viên bảo vệ chú ý, sau đó tin tức “con gái tổng giám đốc và mẹ kế cãi nhau kịch liệt” sẽ nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán lớn nhất ở công ty.

Cô lạnh lùng nhìn, ngắt lời bà Bành Tinh:

- Bà Bành Tinh, tôi có việc cần nhắc nhở bà. Cho dù bố mẹ tôi đã ly hôn, nhưng tôi vẫn là con gái của ông Hạ Hồng Viễn. Theo pháp luật, tôi có quyền hưởng thừa kế bình đẳng với con trai bà. Thậm chí, có thể vì ông Hạ Hồng Viễn quý tôi hơn mà tôi còn được thừa kế nhiều hơn.

- Cô đừng mơ. – Bà Bành Tinh tức giận quát lớn.

Nhiệm Nhiệm chỉ cười mỉa mai, vòng qua bà Bành Tinh, đi thẳng đến chỗ xe của mình. Nào ngờ, cô mới đi được hai bước thì bị bà ta kéo lại:

- Hạ Nhiệm Nhiệm, cô không được đi. – Bà Bành Tinh quát lên.

Nhiệm Nhiệm không thể nhịn được nữa, cô quay người lại đang định trở mặt với bà ta thì thoáng thấy ông Hạ Hồng Viễn đứng cách đây không xa. Cô vội thu lại vẻ mặt tức giận, cất tiếng gọi một cách âm ức:

- Bố!

Lúc này, bà Bành Tinh mới giật mình quay người lại, quả nhiên thấy ông Hạ Hồng Viễn đang đứng đó, hằm hằm tức giận. Bà ta hơi sững người, vội buông tay Nhiệm Nhiệm ra, nước mắt trực rơi, bước đến trước mặt ông Hạ Hồng Viễn gọi:

- Hồng Viễn!

Ông Hạ Hồng Viễn không thềm để ý đến bà ta, chỉ sầm mặt hỏi Nhiệm Nhiệm:

- Đang giờ làm việc mà không ở văn phòng, con làm gì ở đây thế?

Trong giờ làm việc, lén lút ra ngoài thế này tất nhiên là muốn trốn việc rồi. Chỉ là không ngờ tới cô lại xui xẻo như vậy. Trước tiên là gặp bà Bành Tinh, sau đó lại bị ông Hạ Hồng Viễn bắt gặp. Nhiệm Nhiệm khê cần môi, nhất thời không biết trả lời câu hỏi của ông Hạ Hồng Viễn thế nào.

Đang lúc chần chừ, chiếc xe màu đen phía sau ông Hạ Hồng Viễn chạy tới. Cửa kính bên ghế phụ lái khê kéo xuống, Trần Lạc nở nụ cười dịu dàng như thường ngày, anh ta khê chỉ về phía ông Hạ Hồng Viễn, sau đó rút tay về, gõ nhẹ vào huyệt thái dương của mình.

Nhiệm Nhiệm lập tức hiểu ra, cô cúi xuống, lí nhí:

- Con thấy hai ngày nay bệnh đau đầu của bố lại tái phát nên định ra ngoài mua thuốc cho bố.

Ông Hạ Hồng Viễn nghe thế, khí sắc dịu lại rất nhiều, nhưng vẫn sầm mặt nói:

- Con lo lắng vớ vẩn quá. Thuốc của bố mà lại phiền con đi mua sao? Bố muốn con đến đây để học cách quản lý công ty, chứ không phải học làm một thư ký. Con mau quay lại làm việc đi.

Nhiệm Nhiệm gật đầu, ngoan ngoãn xoay người đi vào tòa nhà. Khi đi qua cột trụ, cô không kìm nổi mà dừng bước, nấp sau đó lén theo dõi tình hình.

Vì đứng cách khá xa nên cô không nghe rõ ông Hạ Hồng Viễn và bà Bành Tinh nói gì. Cô chỉ thấy bà Bành Tinh cúi đầu lau nước mắt, đáng vẻ vô cùng âm ức. Cô đang cố nghe trộm thì trong túi bỗng “tít tít” hai tiếng khiến cô giật nảy mình, vội móc di động ra xem, là tin nhắn của Trần Lạc. Tin nhắn chỉ có mấy chữ ngắn ngủn: “Nấp kỹ cái đầu đi”.

Nhiệm Nhiệm sững người, thò đầu ra nhìn Trần Lạc, quả nhiên thấy anh ta đang cúi đầu hí hoáy với cái điện thoại. Cô lại nhận được một tin nhắn nữa: “Cứ nấp ở đó một lát. Tổng giám đốc Hạ sẽ ra ngoài bây giờ. Tối nay, ông ấy có một cuộc hẹn với khách, có lẽ sẽ không quay về công ty đâu. Đợi lát nữa chúng tôi đi rồi là cô được tự do”.

Nhiệm Nhiệm không nhịn được cười, trả lời lại: “Tuân lệnh”. Sau đó, cô ngoan ngoãn nghe lời, đứng im ở đó đợi ông Hạ Hồng Viễn và Trần Lạc đi rồi mới quay lại lái xe rời khỏi đó.

Trong lúc đợi đèn đỏ, cô gọi điện cho Mục Thanh, định hẹn cô ấy đi ăn tối, nào ngờ lúc này Mục Thanh cũng đang ở bên ngoài.

- Nếu cậu lái xe thì đến đón tớ đi. Vừa hay tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu. – Mục Thanh không khách sáo nói.

Nhiệm Nhiệm rất ngạc nhiên, trêu đùa cô ấy theo thói quen:

- Oh My God! Không phải chứ? Tớ cứ tưởng chuyện trốn việc chỉ có ở kẻ không có ý chí, chỉ biết tham ăn như Hạ Nhiệm Nhiệm tớ mới làm. Sao Mục Thanh cậu là thanh niên có chí hướng mà cũng như thế? Mục Thanh, cậu thật sự khiến tớ thất vọng quá!

- Bớt huyền thuyên đi. Mau đến đây ngay. – Mục Thanh nói như ra lệnh, dứt khoát cúp máy.

Nhiệm Nhiệm chẳng còn cách nào khác, đành ngoan ngoãn đến địa chỉ cô ấy đọc cho. Nào ngờ chỗ đó chẳng dễ tìm chút nào. Cô lái xe vòng quanh khu phố cổ nửa tiếng đồng hồ mới thấy Mục Thanh đứng ở đầu khúc ngoặt một con phố nhỏ. Cô ấy mặc áo phông rộng thùng thình và một chiếc quần soóc ngồi bên đường chẳng có chút hình tượng gì cả. Thấy xe của Nhiệm Nhiệm, cô ấy liền rời rít vẫy.

Nhiệm Nhiệm xuống xe, nhìn xung quanh, không khỏi oán thán:

- Cậu cầm tinh con chuột à? Sao lại chui kỹ như vậy chứ? Khó tìm chết đi được.

Mục Thanh chẳng thèm để ý gì đến lời Nhiệm Nhiệm nói, quay người chỉ về phía sau mình cho cô xem:

- Cậu có nhìn thấy căn nhà ấy không? Đó chính là nơi trước đây chúng tớ đã từng sống.

Nhiệm Nhiệm nhìn theo hướng cô ấy chỉ, quả nhiên ở góc phố có một cánh cổng trước căn nhà. Cánh cổng mới được quét sơn đen nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ tan hoang bên trong. Tường bao quanh rất thấp, hơi kiểng chân cũng có thể nhìn vào bên trong. Cô bất giác cảm thấy có chút kinh ngạc:

- Nhà cậu ư? Sao tớ chưa từng nghe cậu nhắc đến vậy?

- Trước đây thì thế, nhưng sau khi mẹ bị bệnh, tớ không có tiền nên đã phải bán nhà. – Mục Thanh đứng dậy quay người nhìn về phía căn nhà: - Hôm nay, tớ bỗng rất nhớ nơi này.

Mục Thanh cũng có thể coi là lớn lên trong một gia đình đơn thân. Bố mất sớm, hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống. Khó khăn lắm Mục Thanh mới trụ được tới tốt nghiệp đại học thì mẹ cô ấy bỗng mắc bệnh nặng. Cô ấy làm mọi việc để kiếm tiền, số tiền đó cộng thêm ba trăm nghìn tệ Nhiệm Nhiệm vay của bà Hàn, cũng chỉ kéo dài được tính mạng của mẹ cô ấy thêm hai năm nữa mà thôi.

Hai năm đó, cuộc sống của mẹ con Mục Thanh rất khổ sở. Bây giờ quay đầu nhìn lại, không thể nói được lựa chọn lúc đó là đúng hay sai, chỉ có điều, trong tình hình khi ấy, tình cảm đã chiến thắng lý trí. Dù chỉ có một phần vụn tía hy vọng thì cô ấy cũng không đời nào bỏ cuộc.

Nhiệm Nhiệm cảm thấy đây không phải là đề tài thích hợp để trò chuyện trong lúc này. Cô quay lại, giục Mục Thanh lên xe, tiện miệng hỏi:

- Hôm nay cậu không phải đi làm à?

Mục Thanh cười một cách thoải mái nhưng câu trả lời lại khiến người ta hết sức bất ngờ:

- Tớ thôi việc rồi.

- Thôi việc ư? – Nhiệm Nhiệm không kìm nổi thốt lên, chân cô đạp phanh hết cỡ.

Mục Thanh suýt nữa bị va đầu, sợ hãi quay lại nhìn Nhiệm Nhiệm:

- Cậu không cần phản ứng mạnh như vậy chứ?

Nhiễm Nhiễm táp xe vào lề đường:

- Thật sự là rất bất ngờ! Cậu đang làm yên ổn, sao đột nhiên lại thôi việc?

- Thực ra, tớ luôn cảm thấy không hài lòng về công việc của mình. Trước đây, tớ cố gắng làm chỉ vì muốn kiếm tiền. Bây giờ nợ đã trả hết, tớ không muốn ép bản thân phải làm công việc mà mình không thích nữa.
- Mục Thanh rút tấm thẻ ngân hàng trong ví ra đưa cho Nhiễm Nhiễm: - Trong này có năm mươi nghìn tệ. Cộng với số tiền đưa cho cậu lúc trước, vậy là đủ ba trăm nghìn tệ.

Nói xong, cô ấy thở phào như thể bản thân được giải thoát.

Sự việc quá bất ngờ, Nhiễm Nhiễm nhất thời không biết phản ứng thế nào. Cô ngậy người nhìn Mục Thanh rất lâu rồi mới hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa thôi việc vừa trả tiền, bây giờ tớ cần số tiền này sao? Việc gì cậu phải trả vội như vậy?

- Tiền bạc phân minh, ái tình sòng phẳng. Dù là bạn tốt đến mấy thì cũng không thể nợ tiền không trả được.

Nhiễm Nhiễm nhất thời không biết nên nói gì, mãi sau mới hỏi:

- Sau này, cậu định thế nào?

Mục Thanh lim dim mắt nhìn ra bầu trời ngoài cửa xe:

- Tớ muốn rời khỏi Tây Bình, đến nơi khác, có thể là về miền Tây dạy học. Cuộc đời rất ngắn ngủi, chúng ta phải trân trọng nó, không thể lãng phí dù chỉ là một phút một giây. Tớ muốn làm những việc có ý nghĩa, không muốn bị những thứ vô vị níu kéo.

- Làm việc có ý nghĩa mà phải đi xa thế sao? – Nhiễm Nhiễm không kìm được phản bác. Mục Thanh là người bạn tốt nhất, cũng đáng tin cậy nhất của cô. Nói thật lòng, cô không muốn Mục Thanh rời khỏi nơi này: - Không thể ở lại Tây Bình sao?

Mục Thanh mỉm cười lắc đầu.

Nhiễm Nhiễm bỗng thần thờ. Quen biết nhau bao nhiêu năm nay, cô hiểu rất rõ Mục Thanh là người như thế nào. Thường ngày, Mục Thanh rất ít nói nhưng lại là người có chủ kiến. Một khi cô ấy đã quyết định chuyện gì thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Thấy bộ dạng Nhiễm Nhiễm như vậy, Mục Thanh cười, gõ vào đầu bạn, trêu đùa:

- Đừng như vậy nữa mà. Cậu thật sự coi tớ là mẹ cậu sao? Không rời xa được hả?

Nhiễm Nhiễm thở dài một cái thật sâu:

- Nói thực, tớ còn cảm thấy cậu hơn cả mẹ tớ cơ đấy.

Mục Thanh cười ha ha nói:

- Đừng nói điều này cho bà Hàn nghe nhé. Nếu không, bà ấy lại than thở nuôi cô con gái lớn như cậu chẳng bằng nuôi con lợn để thịt.

Nhiễm Nhiễm nghĩ, chưa biết chừng trước đây bà Hàn cũng có ý nghĩ như vậy. Có điều, lần này cô đã đính hôn với Thiệu Minh Trạch, rồi lại thuận lợi vào làm việc ở công ty của ông Hạ Hồng Viễn, cũng coi như là được ông Hạ Hồng Viễn trọng dụng. Tất cả đều thuận theo ý của bà Hàn. Rõ ràng là có ích hơn nuôi con lợn để thịt rồi. Cô ngoác miệng cười, nhét tấm thẻ ngân hàng mà Mục Thanh vừa đưa vào tay cô ấy:

- Cậu cứ cầm trước đi. Đến nơi xa xôi như vậy, trên người cũng phải có chút tiền chứ. Bây giờ tớ có thể coi là đang ở bên hai khoản tiền lớn, không thiếu số tiền ít ỏi này đâu.

- Tớ đã chuẩn bị tiền ỉnh rồi. Cậu cất đi đi.

Thái độ của Mục Thanh rất kiên quyết, Nhiễm Nhiễm không biết nên nói thêm gì, đành cười hì hì cất thê đi rồi nói:

- Khi nào cần tiền thì nhớ bảo tớ nhé. Người chị em này không có gì, chỉ có tiền thôi.

Mục Thanh nghe mà không biết đang nghĩ tới điều gì, cô ấy im lặng một lúc, bỗng cất tiếng hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, cậu nghĩ kỹ đi, cậu có yêu Thiệu Minh Trạch không?

Nhiễm Nhiễm có chút bất ngờ, theo thói quen, cô hơi nhướng mày lên. Cô và Thiệu Minh Trạch kết nghĩa vợ chồng như vậy, yêu hay không yêu liệu có quan trọng không?

- Nhiễm Nhiễm, cậu như vậy là sai rồi. – Mục Thanh có lòng khuyên bạn nhưng lại không biết nên nói thế nào cho phải. Tục ngữ có câu: “Khuyên người, không khuyên nổi lòng”. Nếu bản thân người trong cuộc còn không hiểu nổi, thì người khác có nói gì cũng vô ích.

Thấy Mục Thanh xoắn xuýt như vậy, Nhiễm Nhiễm không nhịn được phì cười:

- Như tình cảnh của tớ bây giờ, nếu cứ nói lằng nhằng mãi xem là có yêu hay không thì thật là quá làm kiêu rồi. Hơn nữa, tình yêu và hôn nhân không phải là từ đồng nghĩa, cũng chẳng phải là từ gần nghĩa, không nhất quán đâu. Được rồi. Chúng mình không nhắc tới chuyện này nữa. Nếu cậu đã quyết định đi thì tớ cũng không ngăn cản cậu. Dù sao có cản cũng chẳng nổi. Trước khi đi, cậu còn muốn đến chỗ nào không? Hôm nay, chị gái sẽ làm tài xế miễn phí cho em. Em muốn đi đâu cứ việc hô một tiếng!

Mục Thanh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tớ muốn quay về thăm trường cũ.

- Được! – Nhiễm Nhiễm lập tức xoay vô lăng đi về hướng Đại học A: - Về trường xong, tối nay chúng ta phải đi chơi cho đã mới được. Ăn chơi nhảy múa gì tớ bao hết. Coi như là bữa tiệc tớ dành để chia tay cậu.

Nói là làm, Nhiễm Nhiễm đưa Mục Thanh dạo quanh Đại học A một vòng, rồi chạy đến một nhà hàng sang trọng ăn hải sản, sau đó lái xe thẳng đến hộp đêm sôi động nhất thành phố Tây Bình.

Xe đi được nửa đường thì Nhiễm Nhiễm nhận được điện thoại. Tiếng trong điện thoại hơi hỗn tạp nhưng giọng anh ta vẫn rất rõ, có ẩn chứa nụ cười:

- Xin lỗi Nhiễm Nhiễm. Phán đoán của tôi đã sai. Bữa cơm với khách của Tổng giám đốc Hạ hôm nay kết thúc khá sớm. Ông ấy còn chút việc cần giải quyết, có thể lát nữa sẽ về công ty. Tôi nghĩ, tốt nhất là bây giờ cô nên về làm tăng ca cùng với các đồng nghiệp ở công ty đi. Tổng giám đốc Hạ thấy thì sẽ vui lắm đấy.

Nhiễm Nhiễm sưng người, cô vô thức hét lên:

- Tôi mặc kệ!

Trần Lạc khê ho trong điện thoại như thể anh ta đang cố nhịn cười, khê nhắc nhở:

- Nhiễm Nhiễm, xin hãy chú ý tới hình tượng bản thân một chút.

Mục Thanh ngồi bên thấy lạ quay lại nhìn, dùng khẩu hình như thể đang điều tra hình sự để hỏi:

- Sao thế? Có chuyện à?

Nhiễm Nhiễm cúp điện thoại, vừa ai oán vừa ngán ngẩm đáp:

- Em gái à, hôm nay chị không thể đưa em đi chơi “tăng ba” được rồi. Ông Hạ Hồng Viễn đúng là quá tranh thủ thời gian. Tối rồi mà còn về công ty làm thêm. Tớ phải về công ty giả làm đứa con ngoan rồi.

- Xem kia, cậu nói gì thế? – Mục Thanh đỡ khóc đỡ cười. Nếu không phải Nhiễm Nhiễm đang bận lái xe thì chắc chắn Mục Thanh đã gõ vào đầu cô mấy cái rồi: - Mau quay về đi. Có phải là ngày mai tớ đi ngay đâu. Hôm khác chúng ta lại tụ tập.

Cô ấy nói rồi bảo Nhiễm Nhiễm dừng xe lại, tự mình bắt xe về.

Nhiệm Nhiệm đâu thể để Mục Thanh phải bắt xe về chứ. Thế nên, cô đưa bạn về nhà trước rồi mới quay lại công ty. May mà giao thông không ách tắc, cô lại đi tắt mấy đoạn đường nên vẫn kịp về công ty trước ông Hạ Hồng Viễn.

Quả nhiên, trở về công ty thấy Nhiệm Nhiệm vẫn ngồi trong phòng, ông Hạ Hồng Viễn vô cùng hài lòng, nhưng nghe nói cô còn chưa ăn cơm tối thì lập tức tối sầm mặt, giáo huấn:

- Con hồ đồ quá? Đừng cậy mình còn trẻ mà coi thường sức khỏe. Khi nào bằng tuổi bố, con có hối hận cũng đã muộn.

Trần Lạc đứng sau lưng ông Hạ Hồng Viễn nhìn Nhiệm Nhiệm, khóe mắt nở nụ cười khiến Nhiệm Nhiệm rất bối rối, cô vội giải thích với ông Hạ Hồng Viễn:

- Không sao đâu ạ. Bố ơi, con ăn bánh quy rồi mà.

Ông Hạ Hồng Viễn nói:

- Bánh quy có thể ăn thay cơm sao?

Nhiệm Nhiệm cúi đầu ra vẻ vô tội, ông Hạ Hồng Viễn thấy vậy thì vừa giận vừa xót xa. Ông luôn miệng giục cô mau đi ăn thứ gì đó. Thấy cô vẫn không có động tĩnh gì, ông liền bảo Trần Lạc:

- Lại phải phiền cậu vất vả một chuyến vậy. Cậu thay tôi áp tải con bé này đi ăn chút cơm nhé.

Trần Lạc nghiêm túc tuân lệnh, bảo Nhiệm Nhiệm thu dọn đồ rồi đi theo mình.

Nhiệm Nhiệm về trước họ vài phút, di động vẫn để trong túi xách, lại chẳng có gì để dọn dẹp cả. Nhưng có ông Hạ Hồng Viễn đứng bên nhìn nên cô phải giả vờ lấy mấy thứ trên bàn nhét vào túi xách rồi đi theo Trần Lạc ra ngoài.

Hai người một trước một sau bước vào thang máy. Trần Lạc sau khi ấn nút đóng cửa thang máy lại thì dứt tay vào túi quần, đứng thẳng lưng, đầu cúi xuống, chẳng nói câu nào, trông bộ dạng cực kỳ nghiêm túc. Ban đầu, Nhiệm Nhiệm còn cảm thấy lạ nhưng khi nhìn rõ khóe môi anh ta hơi nhếch lên thì không nhận được khe “hừ” một tiếng, trêu chọc:

- Muốn cười thì cứ cười cho đã đi.

Trần Lạc quay lại nhìn cô, mặt vẫn tỏ vẻ vô tội, hỏi:

- Hả? Gì cơ?

Nhiệm Nhiệm nghe câu này thì thẹn quá hóa giận, thật sự chỉ muốn đập cho anh ta mấy cái. Không gian trong thang máy khá chật nên cô đành nhẫn nhịn, chỉ có thể tức giận nhìn anh ta hằm hằm.

Tuy cố gắng che giấu nhưng ánh mắt Trần Lạc lại ngập tràn nụ cười. Anh ta giơ nắm tay hờ trước miệng, khe khẽ vài tiếng rồi giải thích:

- Tôi có lòng tốt mà. Cô phải biết là khi ở trước mặt ông chủ, thái độ quan trọng hơn năng lực rất nhiều.

Nhiệm Nhiệm thấy câu nói này vô cùng chính xác. Thực ra, cô không tìm được điểm nào để phản bác. Chưa cần nhắc tới chuyện Trần Lạc gọi điện nhắc nhở, bản thân cô cũng quyết định phải về ngay, giả bộ chăm chỉ, nên chẳng có chút oán trách gì người ta cả. Hơn nữa, cô cũng không tức giận thật sự, chỉ là tỏ chút thái độ khi bị Trần Lạc cười thôi.

Cô ngán ngẩm nhún vai, nói tự giễu:

- Ừm! Một kẻ không có năng lực như tôi, cũng chỉ còn cách dựa vào thái độ thôi.

Trần Lạc phì cười, không tỏ rõ ý kiến.

Thang máy xuống tầng một. Hai người ra khỏi thang máy đúng lúc Phó tổng giám đốc Lưu phụ trách kinh doanh đi vào. Ông ta vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Trần Lạc liền tò mò hỏi:

- Trợ lý Trần, đây là...

Trần Lạc mỉm cười gật đầu:

- Tôi ra ngoài một lát rồi về. Phó tổng giám đốc Lưu cứ lên trước đi. Tổng giám đốc Hạ đang đợi ông ở văn phòng đấy ạ.

Buổi tối, Phó tổng giám đốc Lưu bị ông Hạ Hồng Viễn gọi đến, ông ta đang định nghe ngóng tình hình từ chỗ Trần Lạc, nhưng đảo mắt thấy Nhiệm Nhiệm đứng sau liền tắt ngay ý định đó. Ông ta chỉ có thể vui tươi hơn hớn chào hỏi cô rồi bước vào thang máy.

Ban đầu Nhiệm Nhiệm định xuống chi nhánh nên tất nhiên biết người đó là ai? Thấy tối rồi mà ông ta còn chạy đến công ty thì không khỏi có chút thắc mắc, quay đầu hỏi Trần Lạc:

- Ông ấy đến làm gì vậy?

Trần Lạc đẩy cánh cửa kính giúp cô rồi đáp:

- Công ty sắp xây hai tòa cao ốc. Hôm nay, Tổng giám đốc Hạ nhận được vài thông tin nội bộ nên đã triệu tập mấy phó tổng giám đốc đến họp.

Trần Lạc vẫn luôn như vậy, chỉ cần cô hỏi, anh ta sẽ không giấu giếm điều gì. Ban đầu Nhiệm Nhiệm còn tưởng anh ta chỉ đối xử đặc biệt với mình thôi, sau khi tán gẫu với vài đồng nghiệp, cô mới phát hiện, hầu hết mọi người đều nhận xét Trần Lạc là “người đàn ông trung thực”.

Nhiệm Nhiệm biết, nếu một người có thể khiến tất cả mọi người cảm thấy anh ta trung thực, vậy nếu anh ta không phải là kẻ ngốc thật sự, thì chính là người quá tinh quái. Sau một thời gian tiếp xúc với Trần Lạc, cô cảm thấy tuy con người anh ta rất tốt nhưng chắc chắn cũng là một người cực kỳ thông minh.

Dưới tầng một của tòa nhà công ty quán ăn nhanh phục vụ hai tầng trên hai tầng, nhưng Nhiệm Nhiệm không hề có ý định bước vào. Cô chỉ muốn đi ra ngoài dạo một vòng rồi quay về. Không ngờ Trần Lạc lại kiên quyết đòi vào, còn gọi không ít đồ ăn nữa. Nhiệm Nhiệm thấy một mình anh ta ăn rất ngon miệng thì hết sức kinh ngạc, hỏi:

- Tối nay, anh chưa ăn gì sao?

Trần Lạc mỉm cười, không hề giấu giếm:

- Đi ăn cơm với khách cùng Tổng giám đốc Hạ, không phải uống rượu đã là tốt lắm rồi, làm gì có chuyện ăn được gì chứ? Hôm nay, tôi cũng mượn bóng cô để đi ăn chút đồ thôi. Nếu không, không biết phải đợi bữa cơm đến bao giờ nữa.

Nhiệm Nhiệm nghe mà có chút mềm lòng, cảm thấy thực ra anh ta làm việc cũng cực nhọc. Tuy Trần Lạc tuổi trẻ đã có chỗ đứng trong công ty, nhưng những nỗ lực vất vả mà anh ta phải trải qua e là người ngoài khó mà biết được.

Mãi không thấy Nhiệm Nhiệm có động tĩnh gì, Trần Lạc ngẩng đầu lên nhìn cô, mỉm cười hỏi:

- Sao thế?

Nhiệm Nhiệm vô thức lắc đầu rồi cầm đĩa gấp một chiếc bánh bao nhỏ đặt vào đĩa trước mặt anh ta, nhẹ nhàng nói:

- Mau ăn đi. Đói quá và no quá đều rất có hại cho dạ dày. Anh cố gắng ăn uống đúng giờ, nếu không, cuối cùng người gây tội lại là tôi đấy.

Trần Lạc hơi sững người, anh ta mỉm cười, gấp chiếc bánh bao Nhiệm Nhiệm gấp ình lên ăn một cách từ tốn. Sau đó, anh ta lại uống mấy ngụm sữa đậu nành rồi đứng dậy, nói:

- Tốt rồi, tôi no rồi. Đi thôi. Chắc giờ phó tổng giám đốc các bộ phận đều đến đông đủ cả. Chúng ta cũng mau quay về thôi.

Khi hai người về đến công ty, ông Hạ Hồng Viễn và mấy vị phó tổng giám đốc vẫn đang ngồi đợi ở phòng họp.

Trần Lạc dẫn Nhiệm Nhiệm vào, chỉ chỗ trong góc cho cô, sau đó điềm tĩnh ngồi xuống chỗ của mình. Nhiệm Nhiệm có chút không hiểu. Về lý mà nói, cô đâu có tư cách tham dự những cuộc họp như thế này, nhưng Trần Lạc lại dẫn cô vào như vậy, ông Hạ Hồng Viễn cũng không hề có ý bảo cô ra ngoài.

Họ có ý gì thế này? Muốn cô tham gia vào những quyết định cốt lõi sao?

Nhiệm Nhiễm ngồi đó mà nhấp nhồm không yên, lén nhìn sang Trần Lạc. Vừa hay anh ta cũng đang nhìn về phía cô, ánh mắt hai người chạm nhau. Cô nhìn thấy nụ cười trong ánh mắt ấy. Trần Lạc khẽ gật đầu với cô, sau đó thu lại ánh mắt và chẳng để lộ bất kỳ dấu vết gì. Anh ta hơi cúi đầu, lật tập tài liệu trên bàn.

Không hiểu tại sao, trái tim Nhiệm Nhiễm bỗng đập rất mạnh.

Nội dung của cuộc họp lần này liên quan đến mấy tòa cao ốc sắp xây của Tập đoàn Hồng Viễn. Ông Hạ Hồng Viễn có được vài tin tức nội bộ, nói rằng các chính sách điều chỉnh bất động sản có phần rộng rãi hơn. Như vậy có nghĩa là giá nhà có thể tăng theo thị trường, thế nên họ dự tính điều chỉnh một chút kế hoạch tiêu thụ mấy tòa cao ốc đó.

Nói trắng ra, họ muốn có tấm vỏ bọc để khống chế mức tiêu thụ trước khi giá nhà tăng lên nhằm thu được lợi nhuận cao hơn. Đương nhiên, cách làm này đem lại lợi nhuận cao nhưng đồng thời cũng vô cùng mạo hiểm. Nếu không cẩn thận, phán đoán sai thì tổn thất sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Bộ phận Tài vụ đưa ra ý kiến phản đối đầu tiên, chuyện công ty một mình nhận mấy dự án ở ngoại ô phía nam, tiền vốn đã có phần cạn kiệt. Nếu lúc này mà thực hiện kế hoạch trên thì quá mạo hiểm. Thị trường tương lai còn chưa rõ ràng, bỗng lại đưa ra một chính sách điều chỉnh mới, nếu như giá nhà trượt dốc thì sẽ không thể thu hồi được tiền vốn, rất có khả năng dẫn đến chuỗi thua lỗ liên hoàn.

Đa số mọi người đều tán đồng quan điểm trên. Kế hoạch mạo hiểm này có phần không thỏa đáng, không an toàn chút nào.

Cũng có người ủng hộ ông Hạ Hồng Viễn, cho rằng có nơi, chính phủ đã bắt đầu thử nới lỏng chính sách. Đây là một tin tức tốt. Hơn nữa, dự án phát triển ngoại ô phía nam chủ yếu dựa vào kinh doanh nhà hàng và khu nghỉ mát, còn bây giờ xây mấy tòa cao ốc này là để làm nhà ở thương mại. Hai loại hình hoàn toàn khác nhau, mạo hiểm đã giảm bớt, cho dù có điều chỉnh chính sách mới, cũng không thể đồng thời bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Phòng họp không lớn lắm, mấy người tranh luận hết sức sôi nổi. Nhiệm Nhiễm ngồi trong góc chỉ có thể lắng nghe, không xen vào dù chỉ một câu. Trần Lạc cũng nói rất ít, phần lớn thời gian là yên lặng nghe mọi người tranh luận, chỉ khi ông Hạ Hồng Viễn hỏi đến thì anh ta mới nói vài ba câu. Nhưng Nhiệm Nhiễm nhận ra ngay, anh ta ủng hộ ông Hạ Hồng Viễn.

Cuối cùng, tuy đa số mọi người đều có ý kiến phản đối nhưng ông Hạ Hồng Viễn vẫn quyết định thực hiện kế hoạch tiêu thụ mới.

Buổi họp kết thúc đã là mười một giờ đêm. Nhiệm Nhiễm cảm thấy đầu óc ong ong. Về đến căn hộ của mình, cô chẳng buồn tắm rửa mà lao thẳng lên giường. Đến khi díp cả mắt lại thì mới nhớ ra là mình vẫn chưa gọi điện cho Thiệu Minh Trạch. Hồi tối, anh có gọi điện cho cô. Lúc đó, cô đang ngồi trong phòng họp nên không tiện nghe máy, chỉ nhắn tin cho anh. Anh trả lời lại một câu là: “Liên lạc sau”.

Nhiệm Nhiễm mò lấy di động, xem giờ rồi lại buông xuống. Cô cắn răng bò dậy đi vào nhà tắm rửa mặt, vừa bước đến trước bồn thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa bên ngoài. Đầu óc mụ mẫm, cô nghĩ người mãi mới ý thức được rằng có người gõ cửa.

Giờ này rồi mà còn có người gõ cửa sao? Tim cô bỗng đập nhanh hơn. Cô đứng sững một lúc rồi mới ra khỏi nhà tắm, rón rén đi đến sau cửa.

Nhìn qua lỗ mắt mèo trên cánh cửa, bóng người bên ngoài không rõ lắm nhưng cô vẫn có thể nhận ra đó là một người đàn ông trẻ, đầu hơi cúi, một tay chống vào tường, một tay gõ cửa, miệng đang lẩm nhẩm gì đó kiểu như là: - Vợ ơi, mở cửa cho anh. Vợ ơi, anh sai rồi. Anh sẽ không uống rượu nữa.

Mỗi tòa nhà đều lắp đặt hệ thống an ninh. Người này có thể vào tòa nhà thì rõ ràng anh ta cũng sống ở đây. Anh ta uống say nên lên nhầm tầng ư? Nhiệm Nhiễm dờ khóc dờ cười, quay vào cầm di động gọi điện cho nhân viên bảo vệ dưới toàn nhà. Nhưng cô gọi mãi mà không có người nghe máy, tiếng gõ cửa bên ngoài càng lúc càng gấp gáp.

Có một tên say rượu ở bên ngoài âm ỉ như thế, dù biết hẳn không thể vào được trong nhà nhưng Nhiễm Nhiễm vẫn sợ. Cô vừa cảnh giác để ý động tĩnh bên ngoài, vừa mở danh bạ điện thoại gọi cho bảo vệ. Lần này, có người nghe máy luôn. Cô mừng rỡ, vội nói ngay:

- A lô! Xin chào. Tôi là chủ căn hộ số 1902 tòa nhà E. Hiện đang có một người đàn ông say rượu đập cửa nhà tôi. Xin hãy cử người đến giúp tôi với.

Đầu bên kia im lặng một lúc, sau đó rõ ràng là giọng trầm trầm của Thiệu Minh Trạch:

- Nhiễm Nhiễm?

Nhiễm Nhiễm sững người, cầm điện thoại xem mới phát hiện mình đã gọi nhầm cho Thiệu Minh Trạch. Có lẽ vừa rồi quá hoảng loạn nên cô đã ấn nhầm tên.

Không thấy Nhiễm Nhiễm trả lời, giọng nói trong điện thoại có phần lớn hơn:

- Nhiễm Nhiễm, sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy?

Giọng anh vẫn lạnh lùng, bình tĩnh như mọi khi. Điều này khiến Nhiễm Nhiễm cũng bất giác trấn tĩnh lại. Cô xốc lại tinh thần, trả lời ngắn gọn:

- Có gã say rượu cứ gõ cửa nhà em. Em vừa gọi điện cho bảo vệ nhưng không có ai nghe máy.

Thiệu Minh Trạch im lặng một lát rồi dặn dò ngắn gọn và rõ ràng:

- Bây giờ anh sẽ đến chỗ em. Em khóa cửa kỹ vào, sau đó gọi điện cho bảo vệ. Nếu vẫn không được thì gọi cho cảnh sát.

Nhiễm Nhiễm “vâng” một tiếng rồi cúp điện thoại, lại một lần nữa gọi điện cho bảo vệ. May mà lần này có người nghe máy và lập tức cử người xuống giúp. Gã say rượu là chủ hộ cách tầng Nhiễm Nhiễm sống hai tầng. Hai nhân viên bảo vệ đưa anh ta về nhà, lát sau họ còn dẫn vợ người đó đến xin lỗi Nhiễm Nhiễm.

8. Chương 8

Lòng còn hoài nghi

- Tôi vừa kiểm tra tư liệu về tình hình Công ty Dịch Mỹ. Đó không phải là công ty tư vấn bất động sản tốt nhất trong nước, cũng chưa làm được dự án gì xuất chúng. Hơn nữa, Tô Mạch càng không phải là nhà tư vấn có tiếng nhất. Tại sao lại chọn Công ty Dịch Mỹ? Tại sao lại để Tô Mạch phụ trách dự án này? Trần Lạc, tôi cần lời giải thích của anh.

Khi Thiệu Minh Trạch đến nơi, vụ lộn xộn cũng vừa kết thúc. Nhiễm Nhiễm đứng ngoài cửa đợi anh, nhìn con số hiển thị ở ngoài thang máy không ngừng nhảy. Cuối cùng thang máy dừng lại ở số 19, cánh cửa từ từ mở ra, hiện ra bóng hình của Thiệu Minh Trạch. Anh đứng rất gần cửa thang máy, không đợi cánh cửa mở ra hết, anh đã vội vàng bước ra.

- Đi rồi à? – Anh nhìn xung quanh, hỏi.

Nhiễm Nhiễm không trả lời, chỉ tựa vào cửa, lặng lẽ nhìn anh. Tóc anh còn hơi ướt, có lẽ vừa tắm xong. Anh mặc áo phông màu trắng xám và quần thể thao đen, đi giày da nhưng không có tất, rõ ràng là vô cùng nhếch nhác... Cô nhìn kỹ Thiệu Minh Trạch một lượt từ đầu đến chân rồi mỉm cười.

Thiệu Minh Trạch thấy lạ, nhướn mày nhìn cô, hỏi:

- Sao thế?

Nhiễm Nhiễm nghiêm túc nói với anh:

- Minh Trạch, cảm ơn anh. Vừa rồi em rất sợ.

Minh Trạch gật đầu:

- Ủm! Anh có thể nhận ra điều đó. Ngay cả điện thoại còn gọi nhầm thì có thể thấy khi đó em vô cùng hoảng sợ.

Nhiễm Nhiễm xấu hổ cười trừ, né người ra khỏi cửa:

- Anh vào nhà ngồi đi. Để em tìm cho anh chút gì uống nhé. Nước lạnh hay bia?

- Nước lọc thôi. Lát nữa anh phải lái xe. – Thiệu Minh Trạch ngồi xuống sofa trong phòng khách, đầu hơi ngẩng lên nhìn căn hộ chung cư không lớn lắm này. Tuy hai người đã đính hôn nhưng anh rất ít khi đến nơi cô ở. Những lần tới đón cô thì hầu như anh toàn đợi ở dưới lầu.

Nhiễm Nhiễm từ trong bếp mang chai nước ra đặt xuống bàn, cười nói:

- Em cứ tưởng những lúc thế này, đàn ông đều chọn bia cơ.

Thiệu Minh Trạch hơi ngẩng đầu nhìn cô, thần sắc bình tĩnh, hỏi:

- Em muốn anh chứng minh giới tính của mình sao?

Nhiễm Nhiễm mỉm cười lắc đầu, ngồi xuống đối diện anh:

- Em đùa thôi. Nửa đêm canh ba cô nam quả nữ ở chung phòng nên khó tránh khỏi cảm giác căng thẳng. Anh đừng cười nhé.

Có lẽ là vì Minh Trạch ăn mặc không chỉnh chu như thường ngày nên tính tình anh cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều. Ánh mắt anh bớt đi những tia nhìn sắc bén, nhưng lại càng trở nên sâu thẳm. Anh nhìn cô, nói:

- Nhưng chúng ta không chỉ là cô nam quả nữ, chúng ta còn là vợ chồng chưa cưới đấy.

Nhiễm Nhiễm hơi ngạc nhiên, không hiểu tại sao anh lại nhắc đến chuyện này.

- Vừa rồi em không định gọi điện cho anh sao? – Anh lại hỏi. Khi Nhiễm Nhiễm gọi điện đến, anh vừa tắm xong. Anh có chút kỳ lạ khi thấy Nhiễm Nhiễm liến thoắng một hồi địa chỉ nhà, sau đó anh lập tức hiểu ra là cô gọi nhầm số. Giọng cô rất sốt sắng, qua điện thoại mà anh có thể nghe rõ hơi thở gấp gáp của cô. Nhưng sợ đến như vậy mà cô vẫn không chịu gọi điện cho vị hôn phu như anh để cầu cứu.

Không biết tại sao, Thiệu Minh Trạch bỗng cảm thấy hơi khó chịu trong lòng.

Nhiễm Nhiễm không ngờ anh lại truy cứu chuyện này. Có điều, lúc đó cô thật sự không hề nghĩ đến việc gọi điện cầu cứu anh. Nếu không phải là danh bạ hai số điện thoại quá gần nhau thì cô cũng không gọi nhầm cho anh như vậy. Cô không muốn trả lời câu hỏi của anh một cách trực tiếp, đành toét miệng cười, giọng nói cố tỏ ra thoải mái:

- Thói quen của em là có việc gì thì gọi điện cho các chú cảnh sát.

Thiệu Minh Trạch không cười, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Cuối cùng vẫn là Nhiễm Nhiễm bại trận, nhún vai chấp nhận, thẳng thắn nói:

- Đúng vậy. Quá muộn rồi nên em không muốn quấy rầy anh. Nói một cách khó nghe thì em đã quá coi anh là người ngoài. Nhưng nói một cách dễ nghe thì cũng có thể nói là em lo cho anh.

- Nhiễm Nhiễm, chúng ta đã đính hôn rồi. Anh không cần em lo cho anh theo kiểu như vậy. – Thiệu Minh Trạch nói.

- Vậy ư? Anh chắc chứ? – Nhiễm Nhiễm cười hỏi: - Lấy vợ và lấy người lo ỉnh thì điều gì tốt hơn.

- Anh hy vọng chúng ta có thể gần nhau hơn. – Giọng Thiệu Minh Trạch không lớn lắm nhưng rõ ràng là rất kiên định.

Nhiễm Nhiễm cũng không muốn tranh cãi với anh về vấn đề này nữa. Cô hơi cúi xuống, lí nhí nói:

- Nếu đã như vậy, em cũng không khách sáo với anh nữa. Mai anh không có việc gì gấp thì tối nay ở lại đây nói chuyện với em. Bây giờ em rất sợ ở một mình.

Thiệu Minh Trạch không hỏi gì, chỉ gật đầu nói:

- Được.

Nhiễm Nhiễm đứng lên bật tivi giúp anh:

- Anh ngồi xem tivi nhé. Em đi tắm và thay đồ đã. Lát nữa chúng ta nói chuyện với nhau.

Cô nói xong thì lấy quần áo đi tắm, để Thiệu Minh Trạch một mình ngồi trong phòng khách xem tivi.

Lúc này đã quá nửa đêm, tivi chẳng còn chương trình gì hay nữa. Thiệu Minh Trạch cầm điều khiển chuyển kênh một lượt từ đầu đến cuối mà chẳng tìm được chương trình nào hấp dẫn.

Tiếng nước ào ào xối trong nhà tắm đã vô tình thu hút ánh mắt anh. Cách lớp kính mờ mờ, bên trong là một bóng người nhỏ bé, gầy gầy, giống như đứa trẻ con chưa trưởng thành, chỉ là khi bóng người quay nghiêng mới thấy một chút đường cong của thiếu nữ.

Thiệu Minh Trạch thấy yêu cầu của mình không sai, dù trước đây họ thế nào, nhưng một khi hai người đã quyết định nắm tay nhau đi đến cuối con đường thì nên cố gắng thu hẹp khoảng cách. Anh chậm rãi thu ánh mắt của mình về chương trình Du lịch thám hiểm trên tivi.

Nhiễm Nhiễm nhanh chóng bước ra, cô không mặc áo ngủ, cũng mặc áo phông rộng thùng thình và quần soóc giống như Thiệu Minh Trạch. Lúc này nhìn cô càng giống một đứa trẻ. Cô đang dùng khăn lau tóc thì tình cờ liếc thấy anh đang nhìn mình, liền hỏi:

- Sao thế?

Thiệu Minh Trạch hơi nhếch khóe môi, hỏi:

- Em thật sự được một mét sáu chứ?

Nhiễm Nhiễm sững người, bỗng quên mất cả nỗi lo lắng trong lòng, tức giận cầm chiếc khăn ném vào người anh.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười đón lấy chiếc khăn, dùng tay vỗ xuống bên cạnh ra hiệu cho cô ngồi xuống, sau đó anh vừa lau đầu cho cô vừa mỉm cười, khẽ nói:

- Thực ra nếu anh đi chân đất thì cũng chưa nổi một mét bảy lăm. Nhưng khi người khác hỏi, anh đều nói mình ột mét bảy sáu. Vóc dáng cao thì tự hào hơn cũng là điều rất bình thường mà.

Nhiễm Nhiễm liếc mắt nhìn anh không nói gì, chỉ “hừ” một tiếng bất mãn.

Tóc cô không dài lắm, chỉ lau một lát đã gần khô. Anh đưa khăn cho cô, hỏi:

- Em muốn nói chuyện gì nào?

Nhiễm Nhiễm lòng đầy tâm sự, nhất thời không biết bắt đầu như thế nào. Cô ngồi sâu vào trong sofa, gác hai chân lên bàn, nhún vai khẽ nói:

- Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện.

Thiệu Minh Trạch cầm chai nước trên bàn lên nhấp một hớp, khẽ nói:

- Vậy em cứ từ từ nói từng chuyện một.

Nhiễm Nhiễm hơi chau mày, nói:

- Bố em rất cố chấp, không chịu nghe em khuyên gì cả.

Thiệu Minh Trạch gật đầu:

- Ủ. Đúng như dự liệu của anh. Còn chuyện gì nữa?

- Em có chút thất vọng về bản thân. – Nhiễm Nhiễm lại nói, cô tựa hẳn đầu về phía sau, ánh mắt thất thần nhìn lên trần nhà. – Trước đây, em rất ham học, thành tích học tập cũng không tồi. Sau khi đi làm, ngoài chuyện quan hệ giao tiếp trong cơ quan khiến em hơi đau đầu một chút thì trong công việc chẳng hề có khó

khăn gùi với em. Thế là em luôn nghĩ mình là người thông minh. Nhưng bây giờ em mới phát hiện, mình cực kỳ ngốc nghếch. Rõ ràng là em đã rất cố gắng nhưng vẫn không thể theo kịp người khác.

- Haizzz! – Thiệu Minh Trạch bỗng chạm vào tay cô. Ánh mắt cô liếc nhìn chai nước khoáng đã cạn. – Em tạm thời dừng lại một chút đi lấy bia đi. Muốn tán chuyện thì thứ đó hợp hơn, uống xong còn có thể mượn có uống bia làm loạn tí chút.

Cảm xúc của Nhiễm Nhiễm đang trầm lắng bỗng nghe anh nói như vậy thì tinh thần trở nên phấn chấn hơn. Cô chẳng thèm nghĩ ngợi, gơ tay cầm cho anh một quả rồi mắng:

- Làm loạn cái đầu anh ấy! Anh muốn uống thì tự đi mà lấy.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười lơ đãng. Anh đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy bia rồi quay lại đưa cho cô một lon:

- Chuyện đó của em không là gì cả. Công ty mới, công việc mới, dù là ai cũng cần có một thời gian thích ứng. Qua thời gian này thì sẽ không có gì đâu. Nào, chuyện tiếp theo!

Rõ ràng là chuyện ấy khiến cô rất sàu não, thế mà lại bị anh nói như vậy. Nhiễm Nhiễm không nhịn được lườm anh một cái, thản nhiên đáp:

- Hết rồi. Không có chuyện tiếp theo.

Thiệu Minh Trạch nhướng mày, hết sức trịnh trọng hỏi cô:

- Ồ? Nói có một chút chuyện như vậy thôi sao? Mục đích em giữ anh lại có thật sự chỉ là để nói chuyện thôi không đấy?

Nhiễm Nhiễm bị anh chọc cho tức quá, hung tợn nói:

- Tất nhiên là không phải để nói chuyện rồi. Em định giữ anh lại hiếp rồi giết, giết rồi lại hiếp, hiếp rồi lại giết, giết giết hiếp hiếp một trăm lần. Thế nào? Hài lòng với câu trả lời này rồi chứ?

Thiệu Minh Trạch cười, đưa tay vuốt mái tóc vẫn đang rối bời của cô, mỉm cười khê nói:

- Như thế này thật tốt.

Nhiễm Nhiễm sững người, cô lấy tay bưng trán rồi ngã ra sofa, đau khổ ca thán:

- Thiệu Minh Trạch, em bị anh đánh bại hoàn toàn rồi.

Anh mỉm cười, không nói gì, quay người xem tivi, nhấp một ngụm bia.

Nhiễm Nhiễm im lặng một lúc, than thở một cách không đầu không cuối.

- Loại người các anh thật đáng sợ! Có thể dễ dàng thao túng được tư duy và cảm xúc của người khác.

- Còn có ai nữa? – Thiệu Minh Trạch hỏi.

- Hả?

Thiệu Minh Trạch quay lại nhìn cô:

- Trong loại người bọn anh còn có ai nữa?

Còn một kẻ tên Trần Lạc, cũng là một cao thủ trong việc thao túng cảm xúc của người khác, luôn có khả năng thành lĩnh dẫn bạn theo phương hướng mà anh ta đã định trước. Nhưng cô không muốn nói cho Thiệu Minh Trạch biết điều này. Thế là cô ngoác miệng cười, gian xảo nói:

- Chẳng có ai cả, chỉ là cách nói phiếm chỉ thôi. Chẳng lẽ em lại nói toạc ra những câu đại loại như là “Anh thật đáng sợ” à? Như vậy thì chàm chọc nhau quá!

Thiệu Minh Trạch nghe, chỉ mỉm cười, chẳng hề bận tâm những lời cô nói.

Nhiễm Nhiễm ngồi dậy, cũng bật bia ra nhâm nhi. Thiệu Minh Trạch ngồi cách cô chưa đến một gang tay. Anh đang chăm chú theo dõi chương trình tivi. Hai người đều không nói gì, trong phòng khách chỉ có tiếng người dẫn chương trình nam trên truyền hình. Anh ta nói tiếng Anh, tốc độ khá nhanh, hình như đang giới thiệu phong cảnh một nơi nào đó.

Nhiệm Nhiệm nghe tiếng Anh không tốt lắm, chỉ có thể nghe được vài từ đơn trong một câu, ngay cả đại ý câu đó là gì cô cũng không hiểu lắm. Cô thử nghe vài câu rồi bỏ cuộc. Thế là cô chỉ còn biết xem hình ảnh không ngừng thay đổi trên màn hình. Không biết từ bao giờ, cơn buồn ngủ vốn đã tiêu tan lại quay trở lại. Đầu óc cô bắt đầu lơ mơ, dần dần chẳng còn thấy hình ảnh trên tivi nữa.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô bỗng có suy nghĩ mơ màng: Thực ra, mình có thể nói với Thiệu Minh Trạch nhiều chuyện hơn nữa. Chuyện bà Bành Tinh sỉ nhục mình, chuyện Mục Thanh rời đi, chuyện hằng ngày mình phải vất vả thế nào, nhưng không biết tại sao bản thân lại...

Khi Nhiệm Nhiệm thức dậy, cô đã nằm trên giường, sắc trời bên ngoài đã sáng rõ. Cô nằm giữa giường, bên cạnh chẳng hề có vết tích của Thiệu Minh Trạch. Cô lồm cồm bò dậy, nhòai người nhìn ra sofa, cũng không một bóng người. Nếu không phải trên bàn còn vớt mấy lon bia thì người ta đã tưởng chừng đêm qua anh không hề vào nhà cô vậy.

Chiếc đồng hồ báo thức đầu giường vẫn hoan hỷ đổ chuông đúng giờ đã định, nhưng nó kêu chưa được năm phút thì tắt lịm. Nhiệm Nhiệm giơ tay ra tóm lấy, nhét nó xuống dưới gối theo thói quen. Dép đi trong nhà không có dưới chân giường, mà ở dưới chân sofa. Đồng thời, cô còn thấy một mảnh giấy Thiệu Minh Trạch để lại trên bàn: “Nếu em cho phép anh để ở đây mấy bộ đồ, anh nghĩ ngoài việc nói chuyện, uống bia, anh còn có thể làm nhiều chuyện khác hơn đây.”

Nhiệm Nhiệm không nhịn được phì cười, nghĩ Thiệu Minh Trạch đúng là một người đàn ông tốt. Nếu anh có thể tiện tay quét dọn căn phòng này sẽ càng hoàn mỹ.

Vì là mùa hè nên tuy trời đã sáng nhưng vẫn chưa muộn lắm. Hơn nữa, vì tâm trạng không tồi nên cô thông thả chuẩn bị bữa sáng đơn giản ỉnh. Ăn xong, cô mới lái xe đến công ty.

Trần Lạc đến sớm hơn cô. Anh ta đang ngồi xử lý mớ email trên máy tính, thấy cô bước vào, anh ta chỉ chào một câu rồi nói:

- Mười giờ sẽ có buổi gặp mặt với bên dự thầu thứ ba. Cô chuẩn bị một chút đi, cô cũng tham gia đấy.

Ông Hạ Hồng Viễn đánh giá rất cao dự án khu vực ngoại ô phía nam này nên đã đặc biệt mời công ty tư vấn bất động sản từ bên ngoài về để tham khảo ý kiến. Nhiệm Nhiệm đã sớm biết điều này nên cô cũng không nghĩ ngại gì nhiều, buột miệng hỏi:

- Có cần cung cấp tư liệu về dự án ngoại ô phía nam cho đối phương không?

- Cô cứ chuẩn bị một chút đi.

- Được rồi. – Cô vui vẻ đáp và bắt đầu chuẩn bị những tài liệu mà lúc gặp mặt, đối phương có thể cần đến.

Trần Lạc dừng lại, im lặng nhìn cô hồi lâu, bỗng nói:

- Nhiệm Nhiệm, cô thường đem tâm trạng cá nhân vào trong công việc hả?

Nhiệm Nhiệm sững người, ngẩng đầu lên nhìn anh ta:

- Anh nói gì cơ?

- Hôm qua, tâm trạng cô rất tệ, làm việc mà như người mất hồn, lại còn muốn trốn việc giữa giờ làm. Nhưng hôm nay tâm trạng rõ ràng là khá hơn nhiều, thái độ làm việc cũng rất tích cực.

Nhiệm Nhiệm chột dạ xoa xoa mặt mình, hỏi anh ta:

- Thế sao?

Trần Lạc không nói gì, chỉ chậm rãi gật đầu.

Nhiệm Nhiệm có chút xấu hổ, phản bác:

- Đâu có. Là anh nhìn nhầm đó thôi. Hai hôm nay, tâm trạng của tôi đều rất tốt. Hơn nữa, hôm nay tôi vừa mới đến văn phòng, vậy mà anh có thể nhận ra là tôi sẽ làm việc tích cực sao? Chưa biết chừng đến chiều tôi sẽ trốn làm đấy.

Trần Lạc cười nhẹ nhàng:

- Cũng có thể là tôi nhìn nhầm. Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở cô, tốt nhất là đừng đem tâm trạng cá nhân vào trong công việc. Như vậy không tốt đâu.

Nhiệm Nhiệm có chút không hiểu, tại sao anh ta lại đặc biệt nhắc nhở cô điều này nhỉ? Mãi khi tới phòng họp, nhìn thấy Tô Mạch vận trang phục công sở xuất hiện ở vị trí của đối phương thì cô mới chợt hiểu ra ám chỉ trong lời nói của Trần Lạc. Cô quay phắt đầu lại nhìn Trần Lạc, quả nhiên nhận ra sự nhắc nhở và động viên trong ánh mắt anh ta.

Nhắc nhở cô bình tĩnh, đừng đem tâm trạng cá nhân vào công việc. Nhưng còn an ủi? Nó thể hiện điều gì? Anh ta cũng cảm thấy cô rất đáng thương sao? Nhưng cô có gì để người ta phải thương hại cơ chứ? Vì cô luôn bị đồng nghiệp bưng bít ư? Vì cô luôn bị che giấu, luôn bị lừa dối, đến khi đối mặt với tình địch trước đây cô mới biết đó chính là đối tượng hợp tác của mình trong tương lai? Chẳng phải là đáng buồn cười hay sao?

Hơn nữa, Tô Mạch có thể coi là tình địch trước đây của cô sao? Đến cả cơ hội gặp riêng Tô Mạch để “giao đầu”, cô còn chẳng có nữa là. Lâm Hướng An luôn giấu Tô Mạch rất kín ở tận nơi sâu thẳm con tim, chỉ khi chia tay, anh mới nói cho cô biết người mình yêu là Tô Mạch. Đó là hồn, là phách, là tính mạng và là tình yêu thật sự của Lâm Hướng An.

Trong lồng ngực Nhiệm Nhiệm nhét đầy thứ cảm giác mà cô chẳng thể nói rõ là gì? Là căm ghét, là không cam lòng, hay là nổi tức giận và ảm ức vì bị người ta lừa dối?

Trần Lạc vẫn nhìn cô, ánh mắt nhắc nhở cô hãy tập trung hơn.

Nhiệm Nhiệm bỗng rất muốn cười, muốn nói cho Trần Lạc biết rằng anh ta không cần phải lo. Với cô, Tô Mạch đâu thể coi là tình địch. Với Tô Mạch, Hạ Nhiệm Nhiệm cô càng chỉ là một người qua đường. Nghĩ như vậy, cô nở nụ cười, đưa tay về phía Tô Mạch:

- Tô Mạch, chào cô. Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tô Mạch trang điểm nhẹ, mái tóc dài buông thõng phía sau, rõ ràng là người giỏi giang, giàu kinh nghiệm. Cô ấy thấy Nhiệm Nhiệm, dường như cũng hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường. Tô Mạch mỉm cười, bắt tay Nhiệm Nhiệm:

- Nhiệm Nhiệm, chào cô.

Nhiệm Nhiệm mỉm cười, ngồi xuống cạnh đồng nghiệp.

Đây là cuộc gặp mặt chính thức lần đầu tiên của hai bên. Mục đích là để hai bên làm quen với nhau một chút, thế nên không hề quá đi sâu vào nội dung thực chất, chỉ đơn giản là giới thiệu một chút về tình hình dự án. Sau khi buổi họp kết thúc, nhân viên phụ trách tiếp đón đã sắp xếp cho mọi người cùng đi ăn trưa. Nhiệm Nhiệm không muốn đi. Nhân lúc mọi người không chú ý, cô quay người trốn về văn phòng.

Đến tận ba, bốn giờ chiều Trần Lạc mới về, đặt hộp cháo nóng hổi còn bốc hơi nghi ngút lên bàn của Nhiệm Nhiệm, khẽ nói:

- Ăn một chút đi.

Nhiệm Nhiệm ngược lên nhìn, bình tĩnh nói:

- Trần Lạc, chúng ta nói chuyện một lát nhé.

Trần Lạc gật đầu, quay về chỗ ngồi của mình:

- Nói đi.

Nhiệm Nhiệm đẩy hộp cháo trước mặt sang bên, các ngón tay đan chéo nhau đặt trên bàn, thái độ nghiêm túc như người đang đàm phán:

- Tôi vừa kiểm tra tư liệu về tình hình Công ty Dịch Mỹ. Đó không phải là công ty tư vấn bất động sản tốt nhất trong nước, cũng chưa làm được dự án gì xuất chúng. Hơn nữa, Tô Mạch càng không phải là nhà tư vấn có tiếng nhất. Tại sao lại chọn Công ty Dịch Mỹ? Tại sao lại để Tô Mạch phụ trách dự án này? Trần Lạc, tôi cần lời giải thích của anh.

Tư thế ngồi của Trần Lạc vô cùng thoải mái, anh ta nghe Nhiễm Nhiễm nói xong liền nhếch khóe môi, sau đó trở lại thái độ là Trợ lý Trần ôn hòa và lịch sự thường ngày, hỏi cô:

- Tôi cần giải thích điều gì?

Nhiễm Nhiễm nhìn chằm chằm vào anh ta, bình tĩnh nói:

- Cần giải thích điều gì, anh là người hiểu rõ mà.

Trần Lạc mỉm cười, nói:

- Nhiễm Nhiễm, bây giờ cô không có tư cách thẩm vấn tôi. Nếu muốn tôi giải thích, đối tượng cũng không phải là cô. Bây giờ tôi là cấp trên của cô.

- Không sai. Trong nhóm dự thầu, tôi hiện đang là cấp dưới của anh. Nhưng... - Nhiễm Nhiễm cười lạnh lùng: - Trợ lý Trần đừng quên, công ty này là của bố tôi. Tôi là người kế thừa tương lai của công ty, tôi có quyền hỏi nhân viên của công ty có mưu đồ gì riêng không?

Nụ cười nơi khóe môi Trần Lạc hơi cứng lại, anh ta nhìn cô, hỏi:

- Cô nghi ngờ tôi có mưu đồ gì ư?

- Không phải sao? Vậy tại sao lại chọn Dịch Mỹ? Tại sao lại chọn Tô Mạch? Nếu tôi nhớ không nhầm, Tô Mạch là “đàn em” hồi đại học của anh, quan hệ hai người rất tốt. Nếu không phải anh chiếu cố cho đàn em của mình mà ký hợp đồng này, vậy thì xin hãy cho tôi một giải thích hợp lý. Tại sao chúng ta phải chọn họ để hợp tác?

Trần Lạc không hề trả lời, anh ta im lặng nhìn cô rất lâu rồi mới từ từ nhìn xuống:

- Nhiễm Nhiễm, cô nghĩ thế nào?

Thái độ này, câu hỏi này rõ ràng là anh ta có ý thỏa hiệp. Nhiễm Nhiễm thầm thở phào nhưng ngoài mặt vẫn không dám để lộ, đành thét nói:

- Rất đơn giản! Muốn thay Dịch Mỹ, muốn thay Tô Mạch.

Trần Lạc im lặng rất lâu, chỉ lặng lẽ nhìn Nhiễm Nhiễm. Khi cô sắp ra một “đòn đánh hơi bời” thì anh ta bỗng mỉm cười, hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, cô ghét Tô Mạch lắm phải không?

Nhiễm Nhiễm nhìn thẳng vào mắt anh ta, thẳng thắn thừa nhận:

- Đúng vậy. Tôi ghét cô ta.

Trần Lạc khẽ hỏi:

- Nhưng cô ghét cô ấy vì điều gì? Vì Lâm Hướng An yêu cô ấy ư? Nhưng điều này có liên quan gì đến Tô Mạch chứ? Người hại cô là Lâm Hướng An, chứ không phải Tô Mạch. Cô ấy chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với cô. Nhiễm Nhiễm, cô đừng tức giận, cũng đừng đem cảm xúc cá nhân vào công việc.

Anh ta đã vạch trần nỗi lòng của cô ra như vậy. Mỗi câu nói đều nhằm vào nỗi đau thầm kín của cô. Nhiễm Nhiễm cố sức bặm môi, hằm hằm nhìn anh ta, không tìm được mà mắt hoe đỏ, không thể nói rõ là vì giận dữ hay do ảm ức.

Trần Lạc không tìm được thời cơ:

- Nhiễm Nhiễm, đừng như vậy.

- Tôi như vậy đấy. - Nhiễm Nhiễm hậm hực nói: - Từ trước đến nay, tôi là như vậy đấy. Tôi nhắc lại lần nữa, hoặc là thay Dịch Mỹ, hoặc là thay Tô Mạch. Cho dù cô ấy có làm gì có lỗi với tôi hay không, cho dù cô ấy có vô tội đi chăng nữa, tôi cũng không muốn gặp cô ấy, không muốn làm việc cùng cô ấy. Đừng bắt tôi phải công tư phân minh. Tôi không làm được đâu.

- Mong cô nói lý lẽ một chút. - Trần Lạc nói.

Lửa giận của Nhiễm Nhiễm càng bốc cao:

- Tôi không nói lý lẽ đấy. Bây giờ tôi đã có quyền có thể, tôi muốn làm những gì mình muốn.

Trần Lạc nhìn cô, khề lắc đầu:

- Điều này không được đâu. Cô nên bình tĩnh một chút.

- Vậy được. Đã thế tôi sẽ đi gặp bố, bảo ông xem lại trợ lý mà ông tín nhiệm đã mưu đồ cá nhân như thế nào, đã đem dự án quan trọng như vậy giao ột “đàn em” chẳng hề có chút kinh nghiệm gì làm như thế nào.

- Nhiễm Nhiễm! – Trần Lạc gọi cô.

Cô đứng bên cửa, quay người lại nhìn, chờ đợi sự lựa chọn cuối cùng của anh ta.

Anh ta nhếch khóe môi, nở nụ cười bình tĩnh như thường ngày, mãi sau mới lên tiếng:

- Tổng giám đốc Hạ biết chuyện này rồi. Tuy tôi đề nghị hợp tác với Dịch Mỹ, nhưng người quyết định cuối cùng là Tổng giám đốc Hạ. – Nói đến đây, Trần Lạc ngừng lại, nhếch khóe môi, để lộ vẻ mỉa mai: - Chắc cô rất hiểu bố mình. Ông là một thương nhân đặt lợi nhuận lên hàng đầu. Nếu không nhận ra cái lợi, sao ông ấy có thể ký hợp đồng với Dịch Mỹ chứ?

Cô nhìn anh ta vẻ không hiểu:

- Có lợi gì chứ?

Trần Lạc ngẩng lên nhìn cô, thanh âm thấp trầm và mệt mỏi:

- Còn nhớ chuyện lần trước tôi đã nhắc nhở cô không? Tổng giám đốc Hạ vì dự án vùng ngoại ô phía nam này mà có ý muốn cô đi tìm Lâm Hướng An.

Toàn thân Nhiễm Nhiễm lập tức cứng đờ, đến cả động tác gạt đầu đơn giản cũng không làm nổi. Cố gắng lắm, cuối cùng cô cũng cất tiếng:

- Tôi còn nhớ. Nhưng sau đó ông không hề nhắc chuyện này với tôi nữa.

Trần Lạc không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô thương cảm.

Nhiễm Nhiễm không ngốc, cô lập tức hiểu điều anh ta định nói. Chính là vì có Tô Mạch nên ông Hạ Hồng Viễn mới không nhắc chuyện này với cô. Rất rõ ràng, đối với Lâm Hướng An mà nói, cô bạn gái bây giờ là Tô Mạch tất nhiên quan trọng hơn cô – bạn gái cũ – của anh ta rất nhiều.

- Bố của Tô Mạch và bố của Lâm Hướng An là bạn chiến đấu, quan hệ hai gia đình rất thân thiết. Bố mẹ Lâm Hướng An cũng rất quý Tô Mạch. Thông qua cô ấy, chúng ta có thể trực tiếp tiếp cận Cục trưởng Lâm.

Nhiễm Nhiễm tưởng ông Hạ Hồng Viễn không nhắc chuyện này nữa vì sợ ảnh hưởng đến quan hệ thông gia với nhà họ Thiệu; tưởng cuối cùng ông nể mặt đứa con gái như cô... Hóa ra, tất cả những gì cô tưởng đều chỉ là suy nghĩ của riêng cô mà thôi. Giống như hiện tại, cứ tưởng là mình sẽ tức giận nhưng lồng ngực cô lại hoàn toàn trống rỗng.

Trần Lạc thở dài, khề nói:

- Nhiễm Nhiễm, đây là cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra để Tổng giám đốc Hạ không đề nghị cô làm việc đó nữa.

Giọng Trần Lạc chìm hẳn trong im lặng, như thể nghe được cả tiếng sợ hãi trong lòng Nhiễm Nhiễm. Cô có chút hoảng hốt ngẩng đầu lên, từ trong ánh mắt anh ta, cô vẫn nhận ra thứ tình cảm khiến cô sợ hãi, và khó xử. Cô đứng đó một lúc như ngây dại, mãi sau mới khề lên tiếng:

- Cảm ơn anh. – Sau đó, cô cúi đầu, chậm rãi quay về chỗ ngồi của mình.

Trần Lạc nhìn Nhiễm Nhiễm bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, anh ta không nói lời nào, đứng dậy bước đến trước bàn làm việc của cô, đẩy hộp cháo đã hơi nguội tới trước mặt cô, nói:

- Ăn một chút đi. Dạ dày không tốt, đừng để bị đói.

Nhiệm Nhiệm ngẩng lên, mỉm cười với anh ta:

- Trần Lạc, tôi có thể xin nghỉ phép vài ngày được không?

Trần Lạc nhí nhảnh khóe môi, nói:

- Nhiệm Nhiệm, hôm nay tôi cho cô nghỉ nửa ngày nhưng tôi không duyệt cho cô nghỉ phép đâu.

Nhiệm Nhiệm rất mệt, chẳng muốn nói thêm dù chỉ một câu, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Thế là cô gật đầu thỏa hiệp:

- Cũng tốt. Vậy thì nửa ngày. – Nói xong, cô xách túi, loạng choạng rời khỏi phòng làm việc.

Khi xuống dưới lầu, cô mới phát hiện mình quên mang theo chìa khóa xe. Cô chẳng muốn quay lại lấy nên đi thẳng sang đường vẫy taxi. Tài xế hỏi cô đi đâu, cô vẫn ngây người, đầu óc trống rỗng, chẳng thể nói ra nổi một địa điểm.

Tài xế lặp lại câu hỏi vừa nãy:

- Cô gái, cô đi đâu đây?

Nhiệm Nhiệm vẫn ngồi ngây người, trong đầu chỉ xoay quanh một câu hỏi, tại sao cô lại muốn trốn chạy? Cô có làm sai điều gì đâu? Tại sao cô lại muốn trốn chạy? Cô gặp Lâm Hướng An là muốn trốn chạy, gặp Tô Mạch là muốn trốn chạy, bây giờ đối diện với Trần Lạc cô cũng muốn trốn chạy. Vì sao chứ? Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì? Vì sao người hoang mang trốn chạy luôn là cô?

Mãi không thấy Nhiệm Nhiệm trả lời, tài xế taxi quay đầu nhìn cô với ánh mắt rất cổ quái, cất tiếng nhắc nhở:

- Cô ơi!

Lúc này, Nhiệm Nhiệm mới bừng tỉnh, cắn răng, ngẩng đầu lên nói một câu “Tôi xin lỗi” với tài xế rồi quay người xuống xe.

Trần Lạc có chút hơi ngạc nhiên khi thấy cô quay lại, hỏi:

- Sao lại quay về thế?

Dường như chuyện lúc trước đây chưa từng xảy ra, Nhiệm Nhiệm khẽ nhướn mày:

- Tôi bỗng nghĩ thông mọi chuyện nên quay lại.

Trần Lạc nhìn sắc mặt cô rất kỹ, thấy không thể thăm dò được gì, bởi thế chỉ có thể nói:

- Vậy thì cô chăm chỉ làm việc đi.

Nhiệm Nhiệm gật đầu, thật sự chuyên tâm vào công việc.

Lúc này, Trần Lạc bỗng nhiên phát hiện, Nhiệm Nhiệm thật sự là một cô gái khá thông minh, có nhận thức, cũng ham phấn đấu. Tuy là người có kinh nghiệm ít nhất trong nhóm nhưng lại không hề làm vướng chân mọi người.

Điều khiến Trần Lạc càng không thể ngờ được, chính là quan hệ giữa cô và Tô Mạch.

Anh ta biết Nhiệm Nhiệm ghét Tô Mạch, nhưng ngoài mặt cô luôn nở nụ cười, cố gắng làm tốt công việc của mình. Đối với cô, dường như Tô Mạch chỉ đơn thuần là người bạn hợp tác. Khi cô chuyên tâm hợp tác với Tô Mạch trong công việc thì cũng từng bước thể hiện năng lực của bản thân. Bất luận là phân tích về giá trị hay là vị trí trên thị trường của dự án, thì với các phương án mà Dịch Mỹ đưa ra, cô đều có thể đưa ra kiến giải độc đáo và nhắm vào những vấn đề mấu chốt.

Không biết từ lúc nào, cô dần thoát khỏi vai trò là nhân viên hành chính bình thường và thật sự trở thành thành viên quan trọng của dự án. Mọi người dường như đều quên mất cô là “tiểu thư” được cử đến thực tập, mà đã coi cô là một thành viên chính thức trong nhóm. Tiếng nói của cô càng lúc càng có ảnh hưởng đến nhóm.

Tô Mạch đúng là một người xuất sắc nhưng biểu hiện của Nhiễm Nhiễm cũng không thua kém gì. Cô ấy và Nhiễm Nhiễm giống như hai bông hồng nở rộ trong dự án này, cùng cạnh tranh công bằng, mỗi người đều có ưu điểm riêng.

Thái độ đúng mực của cô, sự bình tĩnh, kiềm chế của cô, sự thông minh nhanh nhạy của cô... tất cả đều khiến Trần Lạc phải nhìn cô bằng con mắt khác. Anh ta cảm nhận sâu sắc rằng, Hạ Nhiễm Nhiễm trưởng thành nhanh như bay, đồng thời, việc ỷ lại vào anh ta cũng nhanh chóng biến mất.

Trần Lạc vô cùng sung sướng khi nhận thức được điều này và có chút buồn bã.

Đầu tháng Chín, Dịch Mỹ đã hoàn thành kế hoạch dự thầu trước thời hạn. Các nội dung như nghiên cứu dự án, điều tra thị trường, phân tích đánh giá, dự toán đầu tư... đều cực kỳ xuất sắc. Phương án thiết kế trong đó vô cùng hợp với dự định của ông Hạ Hồng Viễn. Công việc kết thúc, ông Hạ Hồng Viễn nhiệt tình bắt tay Tô Mạch khen ngợi:

- Dự án làm rất tốt. Cô gái trẻ, cô rất tài năng, rất có tiền đồ.

Tô Mạch mỉm cười khiêm tốn:

- Đây là thành quả nỗ lực của cả hai bên. Tôi thật sự phải cảm ơn Tổng giám đốc Hạ đã cho tôi cơ hội này. Hy vọng sau này, chúng ta có thể tiếp tục hợp tác.

- Đương nhiên, đương nhiên. Chỉ cần chúng tôi có thể giành được dự án này, sau này sẽ tiếp tục hợp tác chứ.
- Ông Hạ Hồng Viễn cười ha ha, quay đầu lại dặn Trần Lạc: - Cậu sắp xếp một chút đi nhé. Mọi người đã vất vả nhiều rồi. Hãy để mọi người được nghỉ ngơi thoải mái. Hôm nay, chúng ta chúc mừng đơn giản, đợi khi nào giành được dự án thì sẽ tổ chức tiệc ăn mừng.

Trần Lạc vâng lời đi sắp xếp. Khi đi qua chỗ Nhiễm Nhiễm, anh ta khẽ hỏi:

- Cô có đi không?

- Đi chứ. Boss lớn ra lệnh, tất nhiên là phải đi rồi. - Nhiễm Nhiễm vừa sắp xếp lại tài liệu trong buổi họp vừa cười khi khi, nói: - Vất vả khổ sở bao nhiêu ngày nay, cuối cùng cũng sút được một cú vào khung thành, tại sao lại không đi chứ?

Trần Lạc khẽ cong khóe môi, quay lại cử người đi đặt nhà hàng.

Tuy nhiên ông Hạ Hồng Viễn nói là chúc mừng đơn giản nhưng Trần Lạc biết ông Hạ Hồng Viễn là người rất giữ thể diện, nên anh ta vẫn sai người đặt một phòng tiệc nhỏ ở nhà hàng. Để tỏ lòng coi trọng đối tác, ông Hạ Hồng Viễn đích thân đến đó một chuyến. Có điều, buổi tối còn bận một bữa cơm khách quan trọng nên ông chỉ uống một chút mở màn rồi đi luôn, để Trần Lạc thay vị trí của mình.

Ông Hạ Hồng Viễn vừa đi, không khí buổi tiệc lập tức trở nên náo nhiệt hơn nhiều.

Người của Dịch Mỹ thấy Trần Lạc trẻ tuổi, tính khí lại ôn hòa, nên ùn ùn kéo đến chúc rượu. Người bên Hồng Viễn đương nhiên phải ra giúp đỡ. Cứ thế ly qua ly lại, hai bên đã dần hòa thành một.

Nhiễm Nhiễm dạ dày không tốt nên không được uống rượu, nhưng ở đây thì làm sao tránh khỏi có người đến mời rượu cô. Sau vài lần từ chối, giải thích cũng phát phiền, thế là cô nhân lúc mọi người không chú ý đã lên ra ngoài, trốn ra góc hành lang ngồi nghỉ. Một lát sau, trên chiếc ghế cô ngồi lại có thêm một người nữa. Cô quay đầu lại nhìn, hóa ra là Tô Mạch.

Tô Mạch đã uống một chút rượu, khuôn mặt trắng ngần hơi ửng đỏ. Cô ấy mỉm cười nói:

- Nhiễm Nhiễm, sao lại ra đây?

Nhiễm Nhiễm không trả lời, chỉ khẽ mỉm cười như thể không nghe thấy lời Tô Mạch nói. Cô cúi đầu, tiếp tục lật xem cuốn tạp chí mà nhà hàng đưa cho.

Cô đã từng hỏi Thiệu Minh Trạch, làm sao mới có thể làm việc chung với người mà anh không ưa? Khi đó, Thiệu Minh Trạch suy nghĩ rồi trả lời:

- Vậy chỉ có thể là làm việc, cư xử lịch sự và giữ khoảng cách, không để bất cứ tình cảm cá nhân nào ảnh hưởng đến công việc. Đồng thời, cũng đừng để đối phương có cơ hội tiếp cận.

Cô ghi nhớ và định khẳng khái làm theo như vậy.

Thấy thái độ của Nhiễm Nhiễm, sắc mặt Tô Mạch lộ vẻ bối rối nhưng cô ấy không bỏ đi mà vẫn im lặng ngồi bên Nhiễm Nhiễm rất lâu, bỗng nói:

- Thực ra Hương An luôn đi tìm cô.

Nhiễm Nhiễm vẫn không đáp. Tô Mạch ngừng lại rồi nói như cho chính mình nghe:

- Từ sau lần gặp lại cô, anh ấy luôn đi tìm cô. Anh Trần không chịu cho số điện thoại hay địa chỉ của cô. Hương An đã chạy đến công ty tìm cô nhưng lễ tân đều nói công ty không có ai tên là Nhiễm Nhiễm.

Khi đó, Nhiễm Nhiễm còn chưa đến công ty của ông Hạ Hồng Viễn làm việc, tất nhiên là lễ tân không hề biết cô. Nhiễm Nhiễm không thể nói nổi là mình đang vui hay buồn, nhưng những lời Tô Mạch nói khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nhiễm Nhiễm quay lại nhìn Tô Mạch, ngắt lời:

- Tô Mạch, tuy trong công việc, chúng ta hợp tác có thể coi là khá tốt. Nhưng tôi nghĩ chắc cô có thể nhận ra, thực sự tôi không hề ưa cô. – Cô vẫn mỉm cười lịch sự, nhưng lời nói thì không hề khách sáo. – Thế nên, nếu không phải là chuyện công việc, mong cô hãy tránh xa tôi một chút, được không?

Thời gian vừa qua, hai người tiếp xúc với nhau khá nhiều trong công việc, thái độ của Nhiễm Nhiễm rất tốt nên Tô Mạch mới nghĩ rằng Nhiễm Nhiễm là một cô gái vui vẻ, phóng khoáng. Vậy nên lúc này, cô ấy mới đến để nói chuyện Lâm Hương An với cô. Nhưng không ngờ, những lời Nhiễm Nhiễm nói thật lạnh lùng. Tô Mạch vừa kinh ngạc vừa lúng túng, nhất thời không thốt nên lời.

Điều này khiến Nhiễm Nhiễm có cảm giác hả hê không diễn tả được. Cô bình tĩnh nhìn Tô Mạch, đợi cô ấy giận dữ bỏ đi. Ai ngờ, dù xấu hổ như vậy, Tô Mạch vẫn ngồi đó.

Nhiễm Nhiễm hơi bất ngờ.

Tô Mạch như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc bản thân. Cô ấy hít thở sâu mấy cái, trong giọng nói không giấu nổi chút ngại ngùng:

- Nhiễm Nhiễm, thực ra tôi và Hương An không hề ở bên nhau. Chúng tôi chỉ là bạn thân. Năm đó...

Nhiễm Nhiễm chẳng có hứng nghe những lời sau đó của Tô Mạch. Cô mỉm cười với cô ấy rồi đứng dậy rời khỏi hành lang. Quay lại bàn rượu, buổi tiệc đã gần kết thúc. Vừa ngồi xuống, chị Lý bên cạnh đã huých vào cô, khẽ hỏi:

- Lát nữa họ còn muốn đi hát đấy. Em có đi không?

Nhiễm Nhiễm mỉm cười lắc đầu:

- Em không đi đâu!

- Thế thì tốt quá! – Chị đó cực kỳ hài lòng, ngăm ra hiệu cho Nhiễm Nhiễm nhìn sang phía đối diện: - Em xem, Tiểu Trần bị họ chuốc cho thành ra như vậy. Cậu ta chưa ăn uống được gì, lát nữa lại bị họ kéo đến quán karaoke chuốc rượu tiếp, làm sao mà chịu nổi chứ. Lát nữa, chị lấy có con nhỏ phải về sớm. Em nói lái xe đưa chị về, sau đó chúng ta nhân cơ hội đưa Tiểu Trần về cùng. Nếu không thì e là cậu ấy không chịu nổi đâu.

Nhiễm Nhiễm nghe xong, ngược mắt nhìn Trần Lạc phía đối diện. Vừa nhìn sang, đúng lúc anh ta cũng đang nhìn về phía cô. Tuy khóe môi vẫn nhếch lên nụ cười dịu dàng như thường ngày nhưng ánh mắt đã có phần mơ màng, không còn vẻ nhả nhặn nữa. Quả nhiên là bộ dạng của người say.

Chị Lý còn khẽ nói:

- Em làm việc này là hợp lý nhất. Nếu là người khác, họ chưa chắc đã đồng ý.

Chị này có lòng giúp đỡ người khác nhiệt tình như vậy, nhưng Trần Lạc là người phụ trách bên Hồng Viễn, trừ phi anh ta đã say đến mức bất tỉnh nhân sự, nếu không thì sẽ không thể dễ dàng kéo anh ta thoát khỏi đây được. Nhiễm Nhiễm chỉ mỉm cười, không nói.

Lát sau, Tô Mạch từ bên ngoài bước vào với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Có người bắt đầu hô hào đến quán karaoke hát. Lời đề nghị này liền được nhiều người tán đồng. Mọi người đã uống đến mức ngà ngà say hứng khởi lên ngay, lập tức chuẩn bị đổi trận địa tiếp tục “chiến đấu”. Không ngờ lúc này Trần Lạc đã say đến mức không còn tỉnh táo được nữa, phải cần đến hai người mới có thể xốc anh ta đứng dậy.

Chị Lý kéo Nhiễm Nhiễm, lập tức hành động theo kế hoạch. Cuối cùng, đúng là chị đã cướp Trần Lạc ra khỏi tay mọi người rồi đẩy vào xe của Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm nhìn Trần Lạc ngồi sau xe mình, quay đầu hỏi chị Lý lúc này vừa lên xe:

- Chị ơi, chị biết Trần Lạc sống ở đâu không?

Chị Lý ngẫm nghĩ nói:

- Đại khái là biết. Chúng ta cứ đi trước, gần đến nơi thì hỏi cậu ta sau.

Nhiễm Nhiễm thầm nghĩ: Lần này thì phiền phức rồi. Ngộ nhỡ không hỏi được địa chỉ, chị nói xem, phải đưa con sâu rượu này về nhà chị hay nhà tôi đây? Nhưng chuyện đã đến nước này, không thể bỏ mặc Trần Lạc ở ngoài đường được, đành phải nổ máy lái xe theo hướng mà chị Lý bảo thôi.

Xe đi được nửa đường, Trần Lạc ngồi phía sau đã tỉnh lại. Chị Lý nghe thấy tiếng động liền quay người nhìn và thốt lên kinh ngạc:

- Tiểu Trần, cậu tỉnh rồi à? Sao rồi? Khó chịu lắm không? Mấy người bên Dịch Mỹ thật quá quái. Học đâu cái thói chuốc rượu người ta thế chứ?

Trần Lạc không trả lời câu hỏi của chị Lý mà cố ngồi thẳng dậy, dùng tay day huyệt thái dương, hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Đây là đâu?

- Đưa anh về nhà. – Nhiễm Nhiễm trả lời.

Chị Lý cũng hỏi:

- Tiểu Trần, cậu sống ở đâu?

Đầu óc Trần Lạc đã dần tỉnh táo, nghe vậy, anh ta nói với Nhiễm Nhiễm:

- Không cần đưa tôi về trước đâu. Cứ đưa chị Lý về trước đi. Chị ấy còn có con nhỏ.

Chị Lý vẫn khách sáo nhưng Trần Lạc khá kiên quyết, lại nói:

- Tôi không sao. Lát nữa cũng không cần Nhiễm Nhiễm đưa về. Tôi đưa cô ấy về nhà rồi tự lái xe về cũng được. Buối tối, con gái lái xe một mình không an toàn đâu.

Anh ta đã nói như vậy, chị Lý cũng chẳng biết nói gì. Thế là hai người đưa chị ấy về nhà trước. Nhiễm Nhiễm lái xe đến trước tòa nhà chị Lý ở. Trần Lạc xuống xe đưa chị Lý tới tận cổng nhà. Không biết hai người nói với nhau mấy câu gì nữa, chỉ thấy Trần Lạc mỉm cười, chị Lý cũng cười, xua tay liên hồi.

Hình như Trần Lạc đang cảm ơn chị Lý?

Nhiễm Nhiễm đang lấy làm lạ thì Trần Lạc đã quay người bước tới, mở cánh cửa bên ghế phụ rồi ngồi vào xe. Động tác của anh ta rất nhanh nhẹn. Trừ việc trên người vẫn còn hơi rượu ra thì đáng về anh ta chẳng có chút nào của kẻ say nữa. Nhiễm Nhiễm cười nói:

- Anh tỉnh rượu nhanh thật đấy!

Trần Lạc hơi sững người, sau đó mỉm cười, nói:

- Đi thôi. Tôi đưa cô về.

Nhiễm Nhiễm biết tính của Trần Lạc nên cũng chẳng khách sáo, cô xoay vô lăng vòng đầu xe về hướng nhà mình. Đi được một đoạn, cô nhìn lơ đãng, hỏi anh ta: - Có khát không? – Sau đó, không đợi Trần Lạc trả lời, cô đã từ từ tắt xe vào lề đường, nói: - Anh uống nhiều rượu như vậy chắc là khát lắm. Trong cốp xe tôi có nước. Anh đợi một chút để tôi đi lấy hai chai.

Cô nói xong liền xuống xe đi lấy nước cho Trần Lạc. Trần Lạc mỉm cười, mở cửa bước xuống:

- Để tôi đi lấy cho.

Cô nhắc:

- Nước ở trong còng. Anh lật đồ lên một chút.

Trần Lạc “ừ” một tiếng rồi mở cốp xe. Đồ bên trong rất nhiều, bừa bãi cả ra. Ngoài trừ chiếc hộp đặt ngay ngắn bên ngoài, còn cả mấy bộ đồ. Dưới ánh đèn đường, Trần Lạc có thể nhìn rõ đó là đồ nam. Mấy bộ đồ ấy đều là hàng hiệu, có cả nội y. Anh ta hơi sững người, lòng bỗng có cảm giác buồn man mác.

Nhiệm Nhiệm ở trong xe gọi:

- Có tìm thấy không?

Cuối cùng Trần Lạc cũng lấy được chai nước ra, rồi quay lại xe, im lặng rất lâu. Nhiệm Nhiệm nhìn anh ta có vẻ khó hiểu, hỏi:

- Sao thế? Anh đau đầu à?

Trần Lạc lắc đầu, nhắm mắt tựa vào ghế, không nói gì. Một lát sau, anh ta bỗng hỏi:

- Cô và Thiệu Minh Trạch sống cùng nhau à?

Trái tim Nhiệm Nhiệm thất lại, cô vô thức nắm chặt vô lăng nhưng miệng vẫn thản nhiên nói:

- Vâng. Chúng tôi định sống thử trước khi cưới một thời gian. Ngộ nhờ cuộc sống có mâu thuẫn gì không thể điều chỉnh thì có thể phát hiện và giải quyết sớm.

Trần Lạc im lặng rất lâu.

Nhiệm Nhiệm không hiểu tâm tư của Trần Lạc, nhất thời cũng không dám nói, chỉ lặng lẽ lái xe. Tới cổng khu chung cư Nhiệm Nhiệm sống, cô dừng xe, nói với anh ta:

- Tôi đến nơi rồi. Anh không cần đưa tôi vào đâu. Anh mau vặn xe về nghỉ sớm đi.

Trần Lạc không xuống xe, yên lặng ngồi đó một lát, bỗng thấp giọng nhưng nói rất rõ ràng:

- Nhiệm Nhiệm, cô luôn muốn làm mọi chuyện cho rõ ràng. Thực ra không cần thiết đâu.

Nhiệm Nhiệm sững người, không biết nên nói gì.

Không sai, cô cố ý như vậy đấy. Trong xe có nước, nhưng cô vẫn bảo Trần Lạc tìm ở cốp xe. Chẳng phải là để anh ta trông thấy cô cất giữ quần áo của Thiệu Minh Trạch sao? Nếu như trước đây, Nhiệm Nhiệm có thể cho rằng Trần Lạc quan tâm tới cô bởi cô là con gái của Hạ Hồng Viên. Nhưng ngày hôm đó, khi anh ta nói: “Nhiệm Nhiệm, đây là cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra để Tổng giám đốc Hạ không đề nghị cô làm việc đó nữa”, cô còn có thể tiếp tục giả vờ ngây ngô được sao?

Tình cảm giữa nam và nữ, vừa mặn cảm vừa mơ hồ, không biết khi nào sẽ thành linh thay đổi hương vị. Nếu bây giờ còn độc thân, cô hoàn toàn có thể thoải mái tận hưởng phần nhập nhằng trong tình yêu ấy. Nhưng cô và Thiệu Minh Trạch đã đính hôn. Nếu không có gì thay đổi, sang năm hai người sẽ làm đám cưới. Lúc đó, sao cô có thể bắt đầu một mối tình lãng nhằng không dứt chứ?

Trần Lạc vẫn im lặng nhìn cô, nhưng lòng Nhiệm Nhiệm vừa bối rối vừa hỗn loạn. Cuối cùng, không thể chịu nổi ánh mắt của anh ta nữa, cô đành quay sang khẽ nói:

- Anh xuống xe đi.

Trần Lạc mỉm cười, xuống xe, bước đến bên lề đường.

Nhiệm Nhiệm lại sững sờ trong giây lát rồi mới dứt khoát nhả ga, lái xe vào khu chung cư. Qua gương chiếu hậu, bóng người phía sau nhỏ dần, nhỏ dần, rồi mất hút khỏi tầm mắt cô. Trong khoảnh khắc, dường như Nhiệm Nhiệm muốn quay đầu lại nhưng cô đã kìm nén được, bình tĩnh dừng xe dưới tầng hầm.

9. Chương 9

Chúng mình sống chung đi!

- Nếu đã muốn sống cùng nhau, anh thấy thà sớm còn hơn muộn. Em nghĩ sao? - Thiệu Minh Trạch ngẩng đầu nhìn Nhiễm Nhiễm trong gương, giọng nói vẫn bình thường như đang bàn luận công việc.

Thang máy từ tầng hầm để xe lên thẳng tầng mười chín. Nhiễm Nhiễm xách túi lớn túi nhỏ vào nhà, mở cửa, việc đầu tiên sau khi buông túi xách xuống là gọi điện cho Thiệu Minh Trạch. Cô cần một người kéo mình ra khỏi mớ hỗn loạn này và Thiệu Minh Trạch là người thích hợp nhất.

Đầu bên kia bắt máy, cô đi thẳng vào vấn đề:

- Minh Trạch, chúng mình sống chung đi!

Thiệu Minh Trạch hình như hơi sững người, rồi mới đáp “ừm”. Anh ngừng giây lát, lại trầm giọng hỏi:

- Vụ giấy tờ đầu thầu xong rồi à?

- Vâng, xong cả rồi. Những việc còn lại em không phụ trách.

Cô kể ngắn gọn với anh vài câu về dự án, lại bảo tối nay có bữa tiệc ăn mừng. Khi nhắc tới chuyện cô đã khiến người phụ trách bên hợp tác bối rối, Thiệu Minh Trạch ở đầu dây bên kia nói:

- Nhiễm Nhiễm, em không nên như vậy. Nếu đã cố nhẫn nhịn để hợp tác thì không nên làm mối quan hệ thêm căng thẳng.

- Nhưng em ghét cô ta. - Nhiễm Nhiễm khẽ nói. Cô biết anh có lý nhưng cô không kìm nén được cảm xúc của mình.

Thiệu Minh Trạch hơi bất ngờ, hỏi:

- Trước đây, em và cô ấy có chuyện gì sao?

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ, đáp:

- Có thể coi là vậy. Cô ta đã từng là hồng nhan tri kỷ của bạn trai cũ của em, cũng là bạn gái hiện giờ của anh ấy.

Giọng Thiệu Minh Trạch có chút buồn chán:

- Ừm. Anh hiểu rồi.

Rõ ràng Nhiễm Nhiễm nghe thấy ý trêu chọc trong lời nói của anh, nhưng cô không hề thấy phản cảm. Thần kinh bị căng thẳng đang dần dịu lại, cô không kìm nén được trêu đùa anh:

- Không sai. Chính vì nguyên nhân này. Anh biết em nhỏ mọn thế nào rồi đấy. Còn muốn kết hôn với em nữa không?

Thiệu Minh Trạch đáp:

- Cho anh thời gian một buổi tối để suy nghĩ về vấn đề này. Anh cần suy nghĩ thật kỹ.

Nhiễm Nhiễm không nhịn được cười, nói:

- Được rồi. Nhớ nghĩ ngơi nhé.

- Cảm ơn em. - Hai người lịch sự chúc nhau ngủ ngon rồi cúp máy.

Kết quả, tối hôm sau, Thiệu Minh Trạch lái xe đến. Anh mang theo vài đồ dùng thường ngày. Ngoài bất ngờ ra, Nhiễm Nhiễm còn cảm thấy bối rối. Cô nghĩ người đứng ngoài nhà tắm nhìn anh lột những thứ như khăn mặt, bàn chải đánh răng, dao cạo râu... xếp vào đó.

- Nếu đã muốn sống cùng nhau, anh thấy thà sớm còn hơn muộn. Em nghĩ sao? - Thiệu Minh Trạch ngẩng đầu nhìn Nhiễm Nhiễm trong gương, giọng nói vẫn bình thường như đang bàn luận công việc.

Nhiễm Nhiễm nuốt nước bọt một cách khó khăn, gật đầu.

Thiệu Minh Trạch lại ngoái đầu liếc nhìn cô, sau đó nhếch khóe môi nở nụ cười có mà như không, khoanh tay nhìn cô, hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, em căng thẳng lắm đúng không?

Nhiễm Nhiễm gật đầu, rồi lại vội lắc đầu.

Thiệu Minh Trạch thấy cô phản ứng như vậy thì càng chắc chắn phán đoán của mình. Anh nhướn mày hỏi:

- Đây là lần đầu tiên em chung sống với bạn trai à?

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ rồi cười ranh mãnh, đáp:

- Bạn em từng nói với em, tuyệt đối không được kể tình sử bản thân với một nửa hiện tại của mình, dù anh ta có tỏ ra phong độ hay hiểu biết đến chừng nào.

- Không sai. Rất có lý. - Thiệu Minh Trạch gật đầu, quay người tiếp tục sắp xếp đồ dùng.

Nhiễm Nhiễm bị anh khơi dậy tính tò mò, chần chừ giây lát, cô hỏi thăm dò:

- Trước đây, anh có chung sống với bạn gái không?

Thiệu Minh Trạch cười với Nhiễm Nhiễm qua gương, dùng câu trả lời vừa rồi của cô để trả lời:

- Vừa có người nói với anh rằng, tuyệt đối không được kể tình sử bản thân với một nửa hiện tại của mình.

Nhiễm Nhiễm bị một vố gây ông đập lưng ông, không kìm được lườm anh:

- Cũng tốt. Ngộ nhờ tình sử của anh quá huy hoàng, em thật sự sợ rằng mình sẽ không chịu nổi mắt.

Thiệu Minh Trạch từ từ tắt nụ cười, quay sang nhìn cô một cách nghiêm túc rồi nói:

- Nhiễm Nhiễm, trước đây anh từng có một người bạn gái. Bọn anh... đã chung sống một thời gian. Sau đó, vì một số chuyện mà chia tay. Sau đó nữa, vì luôn bận việc, anh cũng chẳng có người bạn gái nào chính thức cho đến khi tình cờ gặp em.

Nhiễm Nhiễm nghe, mĩa mai nói:

- Chẳng có bạn gái chính thức, vậy tức là cũng có vài người không chính thức.

Thiệu Minh Trạch bị giọng nói chua lét của cô làm cho phì cười:

- Này! Nhiễm Nhiễm, em đang ghen đấy à?

Nhiễm Nhiễm lơ đãng nhún vai. Cô không cho rằng tiếp tục bàn về chủ đề này là một chuyện vui, thế là cô xoay người đi vào bếp và hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Tối nay thích ăn gì?

Thiệu Minh Trạch vẫn ở trong nhà tắm, đang thử nước ấm ở vòi hoa sen, nghe vậy chỉ đáp:

- Tùy em. Em cứ làm đơn giản thôi. Anh tắm trước đã.

Nhiễm Nhiễm thật sự làm một bữa tối đơn giản là bát mì ăn liền với rau cải. May mà Thiệu Minh Trạch cũng không phải là người kén ăn nên đánh chén ngon lành mà chẳng hề oán thán nửa lời. Sau đó, anh lại chủ động mang bát đi rửa. Khi anh từ trong bếp bước ra, Nhiễm Nhiễm đã ôm laptop ngồi trên sofa. Thấy anh đi đến, cô ngẩng lên nói:

- Đó! Bàn làm việc nhường cho anh đấy.

Thiệu Minh Trạch có mang laptop đến nhưng bây giờ anh không muốn làm việc. Thế là anh ngồi bên Nhiễm Nhiễm, liếc mắt vào màn hình máy tính của cô, hỏi:

- Giấy tờ đầu thầu dự án ngoại ô phía nam à?

Nhiễm Nhiễm gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi màn hình:

- Dịch Mỹ soạn đây. Em muốn xem kỹ lại một chút, xem rốt cuộc họ cao siêu ở điểm gì?

- Ừm, không tồi. Một học sinh chăm chỉ! - Thiệu Minh Trạch vừa nói vừa vươn tay ra phía sau rồi đặt lên vai cô một cách tự nhiên, dùng đầu ngón tay vuốt ve gáy cô, chậm chậm chậm chậm.

Ấm áp thế này, Nhiễm Nhiễm có thể nhanh chóng hiểu ra. Toàn thân cô bỗng chốc cứng đờ, đầu mũi vướng vít mùi cơ thể anh, thanh mát, chính là mùi của người vừa tắm trong nhà tắm của cô, nhưng dường như còn có thêm chút gì đó, có một cảm giác mạnh mẽ trời dấy nơi lồng ngực khiến tim cô đập nhanh một cách mất kiểm soát, má cô dần đỏ ửng.

Dường như Thiệu Minh Trạch không hề cảm thấy sự bối rối của cô, ngón tay anh vẫn lướt trên da thịt cô, dần dần đi xuống dưới, cuối cùng lưu luyến trên xương quai xanh của cô, ngón tay gõ nhẹ như đánh đàn, không quá chậm cũng không quá nhanh, nhịp nhàng như nước chảy mây trôi.

Nhiễm Nhiễm bỗng thấy hận sự yên lặng và điềm tĩnh của Thiệu Minh Trạch. Cô hậm hực gập máy tính lại, quay sang nhìn, nhưng lập tức bị rơi ngay vào đôi mắt sâu thẳm tựa biển của anh. Đôi mắt đen, sâu nhưng có sức hấp dẫn khủng khiếp. Nhiễm Nhiễm như người bị mê hoặc, nộ khí tràn đầy lồng ngực lập tức tan biến. Cô chỉ biết ngậy người nhìn anh, nhìn khuôn mặt anh càng lúc càng gần cho đến khi đôi mắt đó chạm vào bờ mi cô. Ngay sau đó, đôi môi cô đã bị anh bịt chặt.

Một tay anh đỡ gáy cô, bàn tay kia áp vào má cô, sau khi thử thăm dò môi cô, anh lại dùng đầu lưỡi tách hàm răng của cô ra và nhẹ nhàng luồn vào, dịu dàng thâm nhập. Nhiễm Nhiễm ngán ngừ giây lát nhưng dưới sức mê hoặc của anh, cô đã bắt đầu đáp lại.

Đây là nụ hôn sâu đầu tiên của họ, thế nên cả hai đều chú ý quan sát rất kỹ phản ứng của đối phương, thận trọng thăm dò, từ từ châm đóm lửa nhỏ để cuối cùng thổi bùng lên ngọn lửa lớn, thiêu đốt thần trí của họ. Anh bế cô lên khỏi sofa đi về phía giường. Đó là chiếc giường quen thuộc của cô, rất rộng, cũng rất mềm mại, đặt người xuống là lún sâu, khiến người nằm có cảm giác vô cùng dễ chịu, chỉ muốn được nằm xuống nghỉ ngơi. Nhưng khi anh đè lên người cô thì cơ thể cô vô thức co rúm lại, thần trí có phần tỉnh táo hơn.

Thiệu Minh Trạch vòng một tay giữ lấy vai cô, một tay nhẹ nhàng vén về tai cô, thì thầm:

- Đừng căng thẳng!

Nhiễm Nhiễm chỉ khẽ “vâng” một tiếng.

Thực ra, cô không đến nỗi quá căng thẳng. Đây không phải là lần đầu tiên của cô. Lần đầu tiên của cô là với Lâm Hướng An, ở trong một nhà nghỉ gần trường học. Lần đó mới thật sự căng thẳng, lại sợ nữa, cả người cô cứng đờ như một khúc gỗ. Đó cũng là lần đầu của Lâm Hướng An, anh cũng không có kinh nghiệm, cố gắng cả buổi mà vẫn không làm được gì. Anh thở hổn hển, nói bên tai cô:

- Nhiễm Nhiễm, giúp anh.

Khi ấy, đầu óc cô trống rỗng, nghe vậy chỉ cố nâng cơ thể lên. Nhưng Lâm Hướng An vẫn bất lực. Cuối cùng, cả hai đều vã mồ hôi. Anh nằm đè trên người cô, ảo não gọi Nhiễm Nhiễm. Cô luồn tay vào mái tóc ngắn của anh, bật cười.

Lâm Hướng An bỗng bực bội, bế thốc cô từ trên giường ra bàn trang điểm đối diện, kéo chân cô gập lên, cố sức lao vào. Cô đau quá hét lên rất lớn, đầu đập vào chiếc gương phía sau. Trong nháy mắt, cả cơ thể cô đau đốn. Mắt cô nhòa đi không thể phân biệt nổi chỗ nào đau hơn...

Chuyện đó trôi qua đã lâu nhưng ký ức về nó dường như vẫn còn rất rõ.

Nhiễm Nhiễm từ từ nhắm mắt, đáp lại nụ hôn của Thiệu Minh Trạch. Nhận được sự kích lệ từ cô, tay anh từ từ đi xuống, vuốt ve âu yếm, động tác đơn thuần khiến cơ thể cứng đờ của cô dần nóng ran, mềm nhũn. Khi anh xâm nhập cơ thể, cô vẫn thấy đau. Không phải là cái đau xé gan xé phổi trong ký ức nhưng nó vẫn như dao cùn cứa vào thịt, đau tê tái.

Anh quan tâm dừng lại, dịu dàng an ủi:

- Thả lỏng người một chút. Từ từ sẽ ổn thôi.

Cô cố nở nụ cười, dùng giọng dịu dàng trên choker:

- Có thể là lâu quá không làm nên toàn thân bị gỉ rồi.

- Ồ? Vậy sao? - Anh hỏi, đôi mắt đen, sâu khiến người ta không thể nhìn thấu: - Cũng có thể là người trước đây chưa đủ khả năng. - Anh nói, thân dưới lại dùng sức. Ký ức của cô bỗng chốc hỗn loạn, ào ào đổ xuống trong tích tắc và vỡ vụn thành từng mảnh.

Nhiệm Nhiệm dường như đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong giấc mơ, cô quay trở về căn phòng của nhà nghỉ đó, thấy lại toàn bộ sự việc từng xảy ra. Lâm Hướng An bế cô từ bàn phấn về giường. Hai người ôm chặt lấy nhau. Anh khẽ hôn lên má cô, hôn lên môi cô, hôn mãi hôn mãi rồi lại đè lên người cô.

Chiếc giường lắc mạnh, hôn phách đang phiêu bạt của cô như bỗng bị hút vào cơ thể ngọt ngào ấy. Cô nhìn anh nháp nhô lên xuống trên cơ thể mình, nhìn những giọt mồ hôi nhỏ xuống, từng giọt từng giọt lăn xuống bầu ngực, hòa cùng những giọt mồ hôi của cô. Cô bỗng rất muốn khóc, không kiềm chế nổi gọi:

- Lâm Hướng An, Lâm Hướng An...

Lâm Hướng An ngẩng mặt nhìn cô, lông mày thanh tú, nụ cười dịu dàng, nhưng nhìn kỹ lại là Trần Lạc.

Nhiệm Nhiệm bình tĩnh, mở to mắt. Dưới ánh đèn mờ mờ ở đầu giường, Thiệu Minh Trạch nghiêng người, lặng lẽ nhìn cô:

- Em nằm mơ à?

Cô ngồi dậy liếc nhìn đồng hồ, mới quá nửa đêm một chút. Tim cô vẫn đập thành thịch, sợ hãi, hoảng loạn, hoang mang, bao nhiêu cảm giác dồn từ não bộ xuống lồng ngực khiến cô không thở nổi. Cô hít thở sâu mấy cái mà vẫn không thấy khá hơn, chỉ có thể quay đầu khẽ hỏi:

- Anh có thuốc lá không? Cho em một điếu.

Thiệu Minh Trạch ngạc nhiên nhìn cô. Anh dùng chiếc chăn đơn quấn nửa thân dưới bước xuống giường lấy bao thuốc trong túi áo ra, đưa cho cô một điếu.

Tay cô run rẩy cầm điếu thuốc đưa lên miệng rồi quay sang anh xin lửa.

Anh lấy bật lửa bước đến bên giường, ngồi xuống châm thuốc cho cô rồi hỏi:

- Em biết hút thuốc sao?

Cô không nói gì, chỉ hít mấy hơi thật sâu. Dưới tác dụng của nicotine, trái tim đang đập thành thịch của cô cuối cùng đã bình thường trở lại. Cô tỉnh táo hơn, quay lại thổi vòng khói thuốc về phía anh rồi cười khiêu khích, hỏi:

- Anh nói xem?

Tuy trước đây Thiệu Minh Trạch chưa từng thấy cô hút thuốc, nhưng tư thế và động tác trước mắt có thể thấy rõ cô là người biết hút thuốc. Anh không bận tâm, cười hỏi:

- Vừa rồi em mơ gì thế?

Nhiệm Nhiệm không đáp, cúi đầu, không ngừng hút thuốc.

Thiệu Minh Trạch không truy hỏi tiếp, lặng lẽ ngồi bên giường đợi cô hút xong điếu thuốc, bỗng hỏi:

- Nhiệm Nhiệm, em còn nhớ giao hẹn trước khi chúng ta đi lại với nhau chứ?

Nhiệm Nhiệm dập thuốc ngay trên chiếc tủ đầu giường, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nhớ lại lời nói lúc đó, không kìm được cười nhạo mình mà nói:

- Em nhớ. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình thật ngốc. Thật giống như lời của những nữ sinh trong vở kịch ngôn tình, đã đạo đức giả lại còn ngây ngô. Khi đó, chắc anh buồn cười lắm nhỉ?

Thiệu Minh Trạch không cười, chỉ ngược lên nhìn cô:

- Trong đó có một câu rất đúng. Chúng ta cần thẳng thắn. Nếu chúng ta đã chọn nhau làm bạn đời thì ít nhất phải thẳng thắn. Bản thân anh từng có người trong quá khứ nên anh cũng không bận tâm về quá khứ của em. Nhưng anh không muốn những điều đó ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của chúng ta, càng không muốn mình trở thành vật thay thế ột người đàn ông khác.

- Em hiểu ý anh. - Nhiễm Nhiễm cúi đầu, im lặng một lúc, cô nhắm mắt khẽ nói: - Em đã mơ thấy anh ấy. Em và anh ấy làm chuyện này ở nhà nghỉ gần trường học. Đó là lần đầu tiên của bọn em.

Thiệu Minh Trạch im lặng, sắc mặt có phần khó hiểu, lát sau lại mỉm cười, nói:

- Xem ra không phải là một trải nghiệm tuyệt vời. Nếu không đã chẳng khiến người ta sợ hãi, bình tĩnh từ giấc mơ.

Nhiễm Nhiễm không nói gì, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

Căn phòng im lặng, lúc sau Thiệu Minh Trạch bỗng hỏi:

- Vậy anh và anh ta, kỹ thuật của ai tốt hơn?

Nhiễm Nhiễm sững người, quay lại nhìn anh không nói. Anh cũng nhướng mày nhìn cô, đôi mắt dài hẹp mang theo nụ cười dịu dàng. Hai người nhìn nhau rất lâu, bỗng cùng phì cười. Thiệu Minh Trạch đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nói:

- Cô bé ngốc, ngủ đi.

Nhiễm Nhiễm ngoan ngoãn nằm xuống mà không tài nào ngủ được, thế rồi cô kể cho anh nghe về quá khứ của mình: Kể rằng, cô từng là cô gái xấu xa, ngỗ nghịch, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, thứ gì cũng từng làm; kể rằng, cô đã vì một bạn nam mà chuyển trường, chưa đầy nửa năm sau, bạn nam đó thi vào Đại học A, thế là để theo đuổi anh ấy, cô đã thi vào Đại Học A; kể rằng, cuối cùng cô trở thành bạn gái của anh ấy, nhưng anh ấy luôn chê cô lúc nào cũng đeo bám mình, chê cô ít bạn bè, chê cô không có cuộc sống của riêng mình.

Nhưng Lâm Hường An không biết rằng, trước khi quen anh, cô chỉ có đám bạn lưu manh; sau khi quen anh, trong thế giới của cô chỉ còn lại một mình anh, đám bạn lưu manh đó cũng không còn.

Thiệu Minh Trạch im lặng, nhưng cô cũng không cần anh đáp lại, chỉ muốn kể, kể hết những thứ đang dồn nén trong lòng để bản thân dễ chịu một chút. Ý thức mờ mờ, cô lẩm bẩm hỏi:

- Minh Trạch, anh đã từng yêu sâu sắc một ai đó chưa?

Thiệu Minh Trạch im lặng rất lâu không trả lời, cô tưởng anh đã ngủ nên khẽ kê bên anh, nói một cách mập mờ:

- Minh Trạch, cảm ơn anh.

Rất lâu sau, Thiệu Minh Trạch mới từ từ mở mắt trong bóng tối, lặng lẽ nhìn lên trần nhà như kẻ mất hồn. Anh đã từng yêu sâu sắc một ai đó chưa ư? Thế nào mới gọi là yêu sâu sắc?

Từng coi một người là báu vật, đặt ở trong lòng, nâng niu trên tay, hận là không thể đem tất cả những gì tốt đẹp nhất của thế giới này tặng cho cô ấy chỉ để đổi lấy một nụ cười của cô ấy. Như vậy có phải là yêu sâu sắc không? Từng dành trọn trái tim mình cho cô ấy, vui, buồn, giận, khổ đau cùng cô ấy. Như vậy có phải là yêu sâu sắc không?

Nhưng cho dù yêu sâu sắc thì có thể thế nào chứ? Cuối cùng chẳng phải vẫn thất lạc trong biển người sao? Có bao nhiêu đôi yêu sâu sắc có thể kiên trì nắm tay nhau, không xa không rời, cùng vinh cùng nhục đến tận lúc đầu bạc răng long, cùng nhau đi đến hết cuộc đời chứ?

Anh cười tự giễu, quay lại nhìn cô đang ngủ ngon lành trong bóng đêm.

Cô bé ngốc, sao anh có thể chưa từng yêu sâu sắc một ai đó chứ? Chính vì anh từng yêu sâu sắc nên mới có thể hiểu được nỗi đau khổ trong lòng cô, mới nguyện nắm tay, cùng cô bước tiếp.

Gặp Trần Lạc ở văn phòng, Nhiễm Nhiễm khó tránh khỏi cảm giác mất tự nhiên. Trần Lạc làm như chưa có chuyện gì xảy ra, miệng vẫn nở nụ cười:

- Cuối tuần này phải nộp hồ sơ đấu thầu dự án ngoại ô phía nam, cô chịu khó vất vả một chút nhé. Hãy đọc kỹ các điều khoản và con số trên hồ sơ. Nếu phát hiện ra vấn đề gì thì cứ trực tiếp liên lạc với Tô Mạch để kịp thời chỉnh sửa.

Nhiễm Nhiễm gật đầu, ngồi xuống sắp xếp lại giấy tờ, đối chiếu những con số. Hồ sơ Tô Mạch soạn rất kỹ, không tìm ra lỗi nào. Nhưng càng như vậy, Nhiễm Nhiễm càng phải cẩn thận tỷ mẩn đối chiếu từng con số rồi mới đưa lại cho Trần Lạc

Thứ Sáu, Trần Lạc đem hồ sơ và tiền đặt cọc đến nộp cho trung tâm giao dịch bất động sản thành phố Tây Bình, đơn vị phụ trách công việc mời thầu dự án ngoại ô phía nam. Khi anh ta vừa từ bên ngoài về, người bên phòng Hành chính đã gõ cửa nói văn phòng mới đã chuẩn bị xong, hỏi Trần Lạc khi nào cần dùng đến?

Trần Lạc ngẩng lên hỏi ý kiến Nhiễm Nhiễm:

- Bây giờ chuyển phòng hay để tuần sau chuyển vậy?

Thấy Nhiễm Nhiễm không hiểu, anh ta bảo nhân viên hành chính kia cứ đi làm việc khác trước rồi mới mỉm cười giải thích với cô:

- Chuyện là thế này. Đợi đến khi lấy được dự án ngoại ô phía nam, tôi sẽ xuống nhậm chức ở công ty chi nhánh. Ở đây sẽ có trợ lý mới, cô làm việc cùng phòng với người ta sẽ không thích hợp. Vừa hay phòng Hành chính đang sắp xếp lại phòng làm việc nên tôi đã tiện thể nhờ họ xếp cho cô một phòng. Cô xem lúc nào chuyển phòng thì ổn?

Ban đầu ông Hạ Hồng Viễn xếp cô vào đây chẳng qua là để tiện cho Trần Lạc chỉ dạy cô. Nếu anh ta đã muốn đi, tất nhiên cũng chẳng có lý do gì để bảo cô làm việc với trợ lý mới trong cùng một phòng. Cô im lặng, đứng dậy sắp xếp lại đồ trên bàn làm việc của mình.

- Bây giờ chuyển.

Trần Lạc không nói gì, chỉ gọi điện cho phòng Hành chính bảo họ cử người đến giúp Nhiễm Nhiễm chuyển đồ.

Nhiễm Nhiễm mới đi làm được gần hai tháng nên chẳng có nhiều đồ để chuyển. Ngoài chồng tài liệu nghiệp vụ dày cộp mà Trần Lạc chuẩn bị cho cô ra, phần lớn đều là những đồ vụn vặt: Chiếc cốc in hình cô, ống bút có hình thù kỳ dị, chiếc bút bi có lông vũ dài, cái kẹp sách in hình búp bê kinh kịch... Cô không muốn người khác động vào những thứ này nên tự mình thu dọn, xếp chúng vào đây một chiếc hộp giấy.

Trần Lạc mãi miết xử lý đồng văn kiện, dường như anh ta chẳng hề ngẩng đầu lên lấy một lần.

Cô bê hộp giấy đi qua Trần Lạc, cúi người chào rồi sải bước ra ngoài.

Cánh cửa phía sau cô khép lại, Trần Lạc mới từ từ ngẩng đầu lên. Anh ta vẫn nắm chặt chiếc bút, bẻ mạnh đến nỗi cán bút gãy đôi. Anh ta tự nói với mình, nhân lúc còn chưa sâu sắc thì nên buông tay. Vì cô là Hạ Nhiễm Nhiễm - con gái của Hạ Hồng Viễn.

Trần Lạc không ngừng thuyết phục bản thân rồi từ từ rời lỏng nắm tay.

Nhiễm Nhiễm ngồi trong phòng làm việc của mình, không thể nói được là tâm trạng tốt hay xấu. Rõ ràng biết Trần Lạc làm như vậy là tốt nhất, cũng là cách để hai người khỏi phải khó xử, nhưng thế này cô cứ có cảm giác như kiểu bị anh ta đá ra khỏi phòng làm việc vậy. Lòng cô ít nhiều vẫn thấy khó chịu.

Cô gọi điện cho Mục Thanh, nhưng gọi rồi lại không biết nên nói gì. Mục Thanh thông báo cho cô biết, cô ấy đang ở ga tàu hỏa cùng bạn, họ định rời Tây Bình đến Thanh Hải, sau đó sẽ chuyển tàu đi Tây Tạng. Mục Thanh đã nói không muốn Nhiễm Nhiễm đi tiễn nên cô cũng chỉ biết cười, chúc Mục Thanh thượng lộ bình an. Cô cố gắng lắm mới trêu chọc được cô bạn một câu rồi cúp máy và lại cảm thấy buồn vô cùng. Mục Thanh, người bạn tốt nhất của cô, cuối cùng cũng rời khỏi cuộc sống của cô.

Không biết tại sao, cô càng cố gắng thì tinh thần càng không thể phấn chấn nổi, chẳng có hứng làm việc, chẳng đọc nổi một con chữ trong tập giấy tờ trước mặt. May mà một mình một phòng nên dù lười biếng cũng chẳng ai biết. Cô uể oải ngồi thu lu trên ghế, uống cà phê, rồi gọi điện cho Thiệu Minh Trạch.

Thiệu Minh Trạch nghe cô nói đã có phòng làm việc riêng thì không nhịn được cười, nói:

- Cuối cùng thì sư phụ hài lòng đã cho học trò tốt nghiệp. Ừm! Đáng chúc mừng đấy. - Đầu dây bên anh vang lại tiếng lật trang giấy: - Nếu như vậy, hay tối nay ra ngoài ăn mừng đi. Ừm! Giờ anh còn khá nhiều việc, e là phải tám giờ tối mới được về. Nhiệm Nhiệm, em đợi được không?

- Chắc là không vấn đề gì. - Cô đáp.

Anh lại dặn dò:

- Được rồi. Vậy em ở công ty đợi anh nhé. Làm xong việc, anh sẽ đến đón. Nhớ ăn chút gì trước đi nhé. Đừng để bị đói đấy.

Nhiệm Nhiệm đáp rồi cúp máy, cố nén cảm xúc để làm việc. Trên hồ sơ đầu thầu lưu trong máy tính có ghi họ tên và cách thức liên lạc với Tô Mạch, sao cô lại cảm thấy ngứa mắt thế nhỉ? Sau khi xóa sạch những thứ này, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Làm việc đến bảy giờ, Nhiệm Nhiệm thấy đói. Cô mở túi xách, chẳng còn chiếc bánh quy nào. Lúc này, cô mới nhớ ra, vì luôn có thể tìm thấy đồ ăn vặt ở phòng làm việc của Trần Lạc nên cô đã sớm bỏ thói quen tốt là nhét bánh quy vào trong túi xách rồi. Tuy cô không hiểu tại sao một người đàn ông như Trần Lạc lại thích ăn vặt, trong văn phòng thường xuyên có các loại bánh ngọt, bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy rất nhớ sở thích ấy của anh ta.

Chẳng còn cách nào khác, cô chỉ có thể tự đi pha ình một cốc cà phê chống đói. Tuy tinh thần có tỉnh táo hơn nhưng dạ dày thì hơi đau. Lúc này, nhân viên lễ tân gọi điện nói có một anh họ Lâm đến tìm, hỏi cô có cho người đó lên không.

Nhiệm Nhiệm sững người, mãi mới hỏi nhân viên lễ tân:

- Anh ta là Lâm Hướng An à?

Điện thoại không ngắt, cô nghe thấy nhân viên lễ tân hỏi họ tên người đó, lại nghe giọng người đó trầm tĩnh trả lời mình là Lâm Hướng An. Sau đó nhân viên lễ tân quay sang nói với cô:

- Vâng. Anh ấy nói anh ấy là Lâm Hướng An.

Nhiệm Nhiệm lạnh lùng nói:

- Tôi không quen anh ta.

Nhân viên lễ tân nghe xong bỗng có tiếng ngắt tín hiệu điện thoại mà cảm thấy vô cùng khó hiểu, đã biết tên người tới thì tại sao lại nói là không quen chứ? Người con trai anh tuần trước mặt còn đang đứng đợi câu trả lời, cô ấy không biết nên nói với anh thế nào, đành thuật lại nguyên văn câu nói của Nhiệm Nhiệm:

- Cô Hạ nói cô ấy không quen anh.

Người con trai tên Lâm Hướng An sắc mặt không hề tỏ ra ngạc nhiên, cũng chẳng tức giận, anh chỉ mỉm cười mệt mỏi, khẽ nói:

- Vậy tôi sẽ ở đây đợi cô ấy.

Lâm Hướng An nói và ngồi xuống khu chờ ở đại sảnh, lặng lẽ nhìn về phía thang máy. Vì đã quá giờ tan ca nên người lên xuống thang máy không nhiều. Mỗi lần thang máy xuống tầng một, Lâm Hướng An lại hơi thẳng người lên nhìn, nhưng khi thấy người bước ra không phải là đối tượng mình muốn gặp thì anh lại thất vọng ngồi trở lại sofa.

Sau vài lần như vậy, nhân viên lễ tân không kìm nổi khẽ hỏi đồng nghiệp:

- Haizz! Cậu nói xem liệu anh ấy có phải là người xấu không? Tớ nhớ trước đây anh ấy cũng từng đến tìm cô Hạ đấy.

Đồng nghiệp cũng ngậy người nhìn anh chàng đẹp trai đó, ngần ngợ đáp:

- Nếu có thể đẹp trai như vậy, đừng nói là người xấu, dù là kẻ cặn bã thì tớ cũng muốn quen.

Nhân viên lễ tân do dự một chút rồi bưng tách cà phê tới đặt xuống chiếc bàn trước mặt Lâm Hướng An, nhân tiện cúi xuống khẽ nói:

- Thang máy của công ty có thể đi thẳng xuống tầng hầm để xe. Nhân viên có xe đều đi thẳng xuống tầng đó và lái xe đi về.

Ý cô ấy là ngồi đợi ở đây có thể không ích gì ư? Lâm Hướng An hơi ngạc nhiên ngược mắt nhìn. Mặt cô ấy bất giác nóng lên, khẽ nói:

- Cô Hạ làm việc ở phòng 2106, tầng 21.

Anh vô cùng cảm kích nói “cảm ơn” rồi chạy như bay vào thang máy.

Nhiệm Nhiệm nghe có người gõ cửa phòng làm việc thì tưởng là đồng nghiệp. Không muốn vì Lâm Hướng An mà ảnh hưởng đến công việc, thế là cô khẽ vỗ vỗ tay vào má rồi mới nói:

- Mời vào.

Ai ngờ sau khi cửa mở ra thì người từ bên ngoài bước vào lại là Lâm Hướng An.

Sau giây phút bất ngờ là cơn tức giận, tay chân cô lạnh run, cơn đau dạ dày càng dữ dội. Thế là cô bỏ ý định đứng lên mà ngồi đó nhìn anh, lạnh lùng hỏi:

- Lâm Hướng An, anh có ý gì?

Lâm Hướng An đóng cửa lại, im lặng đứng trước bàn làm việc của cô rất lâu, khó khăn nói:

- Nhiệm Nhiệm, anh muốn nói chuyện với em.

Nhiệm Nhiệm bật cười, hỏi lại

- Anh muốn nói chuyện với tôi ư? Bây giờ anh còn muốn nói với tôi chuyện gì?

Lâm Hướng An bỗng nghẹn họng, thực ra anh cũng không biết mình muốn nói gì với Nhiệm Nhiệm, chỉ là rất muốn gặp cô, xem bây giờ cô thế nào, cô sống có tốt không. Trước đây, anh bận đi công tác suốt, hôm nay qua Tô Mạch mới biết Nhiệm Nhiệm thật sự làm việc ở công ty này nên vừa xuống máy bay là chẳng nghĩ ngợi gì, đến thẳng đây luôn.

Cô nhướn mày hỏi:

- Nói đi. Bây giờ anh còn có thể nói gì với tôi?

Nụ cười của Nhiệm Nhiệm làm trái tim Lâm Hướng An nhói đau. Anh không dám nhìn cô, khẽ nói:

- Nhiệm Nhiệm, xin lỗi em. Anh muốn nói với em lời xin lỗi.

Sau phút lặng người, Nhiệm Nhiệm mới bật cười, có điều tiếng cười lần này càng lạnh lùng, khóe môi càng cong lên mỉa mai:

- Lâm Hướng An, thực ra anh không cần mất công tới đây vì điều này. Năm năm trước, anh đã nói ba từ ấy với tôi qua điện thoại. Lẽ nào anh quên rồi sao?

Lâm Hướng An không quên, không thể quên được.

Năm đó, Tô Mạch vì vết thương lòng mà một mình bỏ đi. Lâm Hướng An cũng đau lòng mà không nói lời nào, bỏ lại Nhiệm Nhiệm, lên máy bay theo Tô Mạch. Đến đó, thấy tình hình của Tô Mạch không tốt, anh vừa đau lòng vừa lo lắng nên bất chấp tất cả để ở lại, chỉ gọi điện về nói lời chia tay với Nhiệm Nhiệm.

Vốn là anh có lỗi với cô, đương nhiên cô có lý do để oán hận anh. Nhưng thực sự anh luôn muốn đứng trước mặt cô để giải thích. Có điều, tới khi Lâm Hướng An có thời gian quay về nước thì lại phải làm thủ tục du học, cô không biết vì lý do gì đã thôi học nên anh càng không có cơ hội gặp mặt để giải thích.

Lâm Hướng An cố gắng nhếch môi, cất tiếng:

- Sau này, anh quay lại tìm em, nhà trường nói em đã thôi học...

- À? Tôi thôi học ư? - Giọng Nhiễm Nhiễm bỗng đánh lại, cô gần như quên mất cơn đau dạ dày của mình, đứng bật dậy nhìn thẳng Lâm Hướng An: - Nhưng anh biết vì sao tôi thôi học không? Tại khi đó tôi quá ngu ngốc, vì một người con trai mà chẳng thiết sống nữa, biến mình thành kẻ người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ, bị đưa đến bệnh viện chữa trị. Năm đó, tôi phải thôi học. Tôi không thôi học thì có thể làm gì chứ? Hả? Anh nói xem tôi có thể làm gì?

Sau tiếng gào đó, giọng cô khản đặc, hận là không thể trút hết oán hận và căm giận tích tụ bao nhiêu năm nay ra. Không sai. Cô oán giận Lâm Hướng An. Cô hận anh. Cô oán anh chẳng nói lời nào đã bỏ đi như vậy. Cô hận anh đã gọi cho cô cú điện thoại ấy. Lúc đó, cô yêu anh như thế, sao anh có thể đối xử với cô như vậy? Sao anh có thể chứ?

Căn phòng chìm trong im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp gáp của Nhiễm Nhiễm.

Lâm Hướng An đứng sững ở đó, đầu ngón tay hơi run. Anh từ từ nhìn xuống, mãi sau mới khàn giọng, nói:

- Anh xin lỗi. Nhiễm Nhiễm, xin lỗi em. Anh không biết những điều này.

Nhiễm Nhiễm đã bình tĩnh trở lại, lặng lẽ nhìn anh.

Không biết đã bao nhiêu lần trong giấc mơ lúc nửa đêm, cô mơ có ngày Lâm Hướng An hối hận và quay đầu lại. Khi đó, cô nghĩ nhất định mình sẽ nói cho anh biết những đau khổ mà mình phải chịu, khiến anh đau lòng, khiến anh áy náy, khiến anh hối hận. Nhưng khi tất cả đã xảy ra trước mắt, cô lại chẳng hề vui vẻ, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Đã đến nước này, anh có hối hận hay không thì có liên quan gì tới cô chứ?

Nhiễm Nhiễm chán nản ngồi xuống ghế, khẽ nói:

- Anh đi đi. Lâm Hướng An, bây giờ tôi không cần lời xin lỗi của anh. Nó đã chẳng còn ý nghĩa gì với tôi nữa.

Lâm Hướng An không có động tĩnh gì, vẫn đứng trước mặt cô.

Nhiễm Nhiễm cười tự giễu, cô cầm túi xách đứng lên:

- Được thôi. Anh không đi thì tôi đi.

Khi Nhiễm Nhiễm đi qua Lâm Hướng An, anh bỗng đưa tay kéo cô lại, khản thiết nói:

- Hãy cho anh một cơ hội, được không? Nhiễm Nhiễm, hãy cho anh một cơ hội bù đắp cho em.

Nhiễm Nhiễm cứng đờ sống lưng, mỉm cười quay lại nhìn anh khẽ hỏi:

- Lâm Hướng An, anh biết lúc đó tại sao tôi lại muốn tự sát không?

Anh không thốt nên lời.

Cô nói tiếp:

- Vì tôi nghĩ, nếu tôi chết như vậy, liệu anh có hối hận không? Liệu anh có nhớ là tôi đã từng tồn tại không?

Tay Lâm Hướng An bóp mạnh khiến cổ tay cô đau nhói. Cô vẫn nở nụ cười bình thản:

- Nhưng bây giờ, anh hối hận hay không, tôi không còn quan tâm nữa rồi. Tôi chỉ biết mình đã rất hối hận. Mỗi lần gặp anh, sự hối hận ấy càng thêm sâu sắc. Nó nhắc nhở tôi rằng, năm đó tôi đã làm điều ngốc nghếch gì? Thế nên, sau này xin anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, được không?

Sắc mặt Lâm Hướng An bỗng chốc tái nhợt. Nhiễm Nhiễm cúi xuống gạt tay anh ra, chẳng hề do dự quay người bỏ đi.

Hành lang sớm đã không còn ai đi lại, Nhiễm Nhiễm ít nhiều cảm thấy may mắn. Nhưng không ngờ ra đến thang máy cô lại gặp Trần Lạc. Anh ta đút tay túi quần, đang đứng đợi thang máy, thấy phía sau có tiếng bước chân vội vã liền quay lại.

Khóe mắt cô còn hơi đỏ, vì không muốn để Trần Lạc nhìn thấy bộ dạng lúc này của mình, cô vội cúi đầu xuống nhưng ai ngờ nước mắt không kìm được lại tuôn trào.

Ánh mắt Trần Lạc thoáng tia nhìn hoài nghi, anh ta sững người một lát, sau đó lặng lẽ đưa khăn tay của mình cho cô. Nhiệm Nhiệm không nhận, quay đầu đi, vờ như không nhìn thấy. Tay Trần Lạc dừng lại giữa không trung rồi từ từ rút về.

Thang máy đã tới, Nhiệm Nhiệm tranh bước vào trước, sau đó không đợi Trần Lạc bước vào cô đã đưa tay ấn nút đóng cửa thang máy lại. Trần Lạc đứng ngoài không khỏi kinh ngạc, ngẩng đầu lên thấy Lâm Hưởng An từ hành lang bước vội đến, anh ta bỗng hiểu ra mọi chuyện.

Nhiệm Nhiệm vẫn cúi đầu, hận là cánh cửa đó không đóng lại ngay lập tức, ngón tay không ngừng ấn nút đóng cửa thang máy nhưng cô đã quên ấn số tầng. Trần Lạc chần chừ giây lát rồi bước vào ấn nút.

Cuối cùng thang máy đã chạy, Nhiệm Nhiệm thở phào nhẹ nhõm rồi dần ngả người dựa vào thành thang máy. Trần Lạc lặng lẽ đứng bên không hỏi cô câu nào. Từ lúc đưa khăn tay cho cô, anh ta giống như người tàng hình vậy. Nhiệm Nhiệm bỗng có chút cảm kích, không kìm được khẽ nói:

- Cảm ơn anh.

Trần Lạc cười, hỏi cô như hỏi một đồng nghiệp bình thường:

- Vẫn chưa đi ăn à? Cùng đi nhé?

Nhiệm Nhiệm đã bình tĩnh hơn nhiều, nghe vậy cô khách sáo từ chối:

- Không cần đâu.

Trần Lạc chỉ khẽ “ờ” một tiếng.

Cô bắt xe đến tìm Thiệu Minh Trạch. Tới công ty anh, cô không lên mà ở ngoài đợi anh đến tám giờ mới gọi điện. Thiệu Minh Trạch ngạc nhiên, lập tức thu dọn đồ, lái xe ra, hỏi cô:

- Chẳng phải đã nói là anh sẽ đến đón em sao?

Cô lên xe, gượng cười:

- Dù sao em cũng không có việc gì làm, nên không muốn anh phải vòng sang đón.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng trong xe, cô tựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, cảm giác mệt mỏi lại ùn ùn kéo đến vây lấy cô. Đang lúc Nhiệm Nhiệm mơ màng ngủ, Thiệu Minh Trạch đắp chiếc áo vest lên người cho cô.

- Đắp vào rồi ngủ tiếp đi. - Anh nói.

Nhiệm Nhiệm ậm ừ một tiếng rồi co người lại, vùi cả mặt vào trong áo, mơ hồ nghe anh nói:

- Nếu đã mệt như vậy, chúng ta về nhà ăn cơm nhé. Anh sẽ nấu gì đó cho em ăn.

Nhiệm Nhiệm quên là mình đã trả lời thế nào. Khi thức dậy, cô thấy mình nằm trên giường và đau đầu khủng khiếp. Thiệu Minh Trạch vẫn mặc áo sơ mi, mở cúc cổ, tay áo xắn lên tới khuỷu. Anh đỡ cô ngồi dậy, dịu dàng nói:

- Nhiệm Nhiệm, dậy đi. Em bị sốt rồi. Anh đã nấu cháo, em chịu khó ăn một chút. Ăn xong còn uống thuốc.

Cô ăn hết nửa bát cháo, rồi uống thuốc anh đưa, sau đó lại co người trên giường ngủ tiếp. Thiệu Minh Trạch ôm lấy cô, lặng lẽ làm việc, thi thoảng lại đưa tay sờ trán cô, tới khi trán cô bớt nóng, anh mới thay đồ ngủ, nằm xuống giường.

Nhiệm Nhiệm ngủ đến nửa đêm thì thức dậy, không tài nào ngủ tiếp được. Cô lặng lẽ nằm trên giường. Lát sau, Thiệu Minh Trạch đang mơ màng ngủ mà còn đưa tay sờ trán cô. Cô sững người giây lát, đưa tay nắm lấy tay anh đặt lên mắt mình.

Có dòng lệ lặng lẽ tuôn trào nơi khóe mắt, làm ướt bàn tay anh.

Thiệu Minh Trạch tỉnh hẳn, hơi chống người nhìn cô, khẽ hỏi:

- Sao thế?

Cô không nói nhưng nước mắt trào ra càng lúc càng nhiều. Cô vùi đầu vào ngực anh mà khóc nức nở. Tiếng khóc áp sát nơi trái tim anh, khiến tim anh đập mạnh theo từng tiếng nấc nghẹn. Người anh cứng đờ, anh đưa tay ra vuốt tóc cô, đỡ khóc đỡ cười nói:

- Cô bé ngốc, lại sao thế?

Cô khóc không thành tiếng, chẳng thốt nổi một câu. Cô thầm yêu Lâm Hướng An một năm rưỡi, theo đuổi hai năm rưỡi, làm bạn gái của anh ấy nửa năm, sau đó là năm năm cầm hận... Cô không biết rốt cuộc đó là yêu sâu sắc hay nỗi ám ảnh nữa. Cô từng rất sợ, sợ mình cứ phải sống trong nỗi oán hận, sợ cả đời mình sẽ bị hủy hoại vì Lâm Hướng An.

Nhiễm Nhiễm nức nở rồi chìm vào giấc ngủ. Giữa đêm tỉnh dậy, cô đưa tay quờ quạng nhưng không thấy Thiệu Minh Trạch đâu. Cô dậy tìm thì thấy anh đang hút thuốc ngoài ban công.

Phòng không bật đèn, bên ngoài có chút ánh sáng, nhìn xuyên qua cửa sổ bóng dáng Thiệu Minh Trạch trở nên mơ hồ, như thể sắp hòa vào màn đêm vô tận, cô chỉ nhìn rõ đốm đỏ khi mờ khi tỏ.

Nhiễm Nhiễm nghĩ, chẳng có người đàn ông nào muốn thấy vợ sắp cưới của mình nhớ nhung bạn trai cũ. Hành động của anh quá cao thượng. Cô nên cảm kích Thiệu Minh Trạch, cảm kích anh đã bao dung cô, cảm kích anh chịu ở bên cô, cảm kích anh rõ ràng biết tất cả mà vẫn nguyện nắm tay cô cùng bước về phía trước.

Sau đó, Lâm Hướng An lại đến công ty tìm Nhiễm Nhiễm hai lần nhưng cô đã dặn lễ tân nên hai người không gặp nhau. Sau này, Lâm Hướng An cũng không đến nữa.

Nhiễm Nhiễm nghĩ người được giải thoát không chỉ có cô, mà cả Lâm Hướng An nữa. Tình yêu thời niên thiếu, cho dù có yêu sâu sắc không, cho dù ai yêu ai nhiều hơn, thì cũng đã có một ký ức không thể nhạt phai, một dấu ký ức ở tay cô, một dấu ở tay anh, chỉ khi hai người cùng buông tay thì đoạn ký ức này mới có thể là hạt bụi và trở thành quá khứ.

Hồ sơ được đệ trình, công việc của cô đã bớt căng thẳng đi nhiều, còn ông Hạ Hồng Viễn và Trần Lạc càng bận rộn hơn. Họ đang xây mấy nhà hàng sang trọng nhất của thành phố này. Ngày nào cũng ăn cơm khách, quan hệ với biết bao nhiêu nhân viên của hội đồng đầu thầu.

Nhiễm Nhiễm bị ông Hạ Hồng Viễn lôi đi hai lần, có lần còn gặp Tô Mạch. Cô ấy cũng tham gia buổi tiệc của ông Hạ Hồng Viễn và có vẻ rất quen thân với mấy vị khách cùng bàn, gọi chú chú bác bác rất thân tình. Khi buổi tiệc kết thúc, Nhiễm Nhiễm ra ngoài lại tình cờ gặp Lâm Hướng An, anh đến đón Tô Mạch. Nhìn thấy ông Hạ Hồng Viễn, anh mỉm cười chào.

Ông Hạ Hồng Viễn mừng rỡ, còn đặc biệt lôi Nhiễm Nhiễm đến đó, giới thiệu để cô làm quen với Lâm Hướng An:

- Đây là Nhiễm Nhiễm, con gái tôi. Nó còn là bạn học cùng trường của cậu Lâm đấy.

Nụ cười trên khuôn mặt Lâm Hướng An hơi đông cứng, giọng anh bất giác nhẹ nhàng chào cô:

- Nhiễm Nhiễm!

Nhiễm Nhiễm vẫn nở nụ cười, đưa tay về phía anh:

- Chào Lâm sư huynh.

Sau đó, cô lại cười, quay lại nũng nịu ông Hạ Hồng Viễn:

- Bố, con và Lâm sư huynh quen nhau lâu rồi. Hồi đại học, chúng con đã rất thân. Bố việc gì phải giới thiệu chứ.

Sau phút sững người, ông Hạ Hồng Viễn phá lên cười, đưa tay vỗ lưng Nhiễm Nhiễm: - Con bé này! - Giọng ông ngập tràn sự cưng chiều và đắc ý.

10. Chương 10

Linh cảm

Nhiễm Nhiễm bỗng có linh cảm, dường như có chuyện gì đó đang lặng lẽ xảy ra mà cô không hề hay biết, giống như con quái thú ẩn mình dưới nước, tuy không nhìn thấy nhưng nó đang âm thầm tới gần cô, sau đó sẽ đột ngột xuất hiện vào lúc cô không ngờ đến.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thắm thoát đã vào tháng Mười mùa thu. Đây là tháng ông Hạ Hồng Viễn gặt hái được nhiều niềm vui nhất. Đầu tiên là Tập đoàn Hồng Viễn đã giành được mấy dự án khu vực ngoại ô phía nam; sau đó là cô người tình hai mươi mốt tuổi của ông báo tin vui có thai. Thương trường và tình trường đều thuận lợi. Mặt ông Hạ Hồng Viễn rạng ngời như trẻ lại cả chục tuổi.

Tin vui người tình có thai tạm thời phải giấu kín, nhưng việc khen thưởng những người có thành tích trong công ty thì không thể chậm trễ. Vẫn theo kế hoạch trước đó, Trần Lạc được cử đến làm tổng giám đốc công ty chi nhánh ở thành phố bên cạnh. Những người tham gia vào nhóm dự thầu ít nhiều đều được thưởng. Trong quá trình đánh giá dự thầu, công ty Dịch Mỹ cũng có công sức không nhỏ giúp Tập đoàn Hồng Viễn giành được hợp đồng này.

Ông Hạ Hồng Viễn gọi Nhiễm Nhiễm đến văn phòng, tình ý sâu xa nói:

- Nhiễm Nhiễm, bố biết trước đây con đã phải chịu ảm ức, nhưng Hồng Viễn không phải là của người khác, nó là của Hạ gia chúng ta. Bố rồi cũng có ngày già đi, sẽ giao Hồng Viễn lại cho chị em các con. Thương trường như chiến trường, quan hệ giữa người với người thì không có bạn bè hay kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi. Cho dù là Tô Mạch hay Lâm Hướng An, thì cũng đều phải nhìn về phía trước, không thể cứ bị quá khứ níu kéo. Thêm bạn thì đường sẽ rộng mở hơn. Đối với người làm ăn chúng ta, như vậy chỉ có lợi chứ không hại.

Quả nhiên là ông đã biết tất cả. Nhiễm Nhiễm bực bội trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn đáp:

- Con biết làm thế nào mà. Bố cứ yên tâm.

Ông Hạ Hồng Viễn gật đầu, lại nói:

- Nghe nói Thiệu gia muốn Thiệu Minh Trạch quản lý lĩnh vực bất động sản. Như vậy càng tốt, chúng ta hợp tác sẽ càng thuận tiện hơn. Con về nói với nó, bảo nó làm cho tốt, nếu gặp khó khăn gì thì cứ đến tìm bố. Chúng ta là người một nhà mà.

Cách đây không lâu, nội bộ Tập đoàn Thiệu Thị đã tiến hành điều chỉnh nhân sự, điều Thiệu Minh Trạch phụ trách lĩnh vực bất động sản. Nhiễm Nhiễm đã biết được tin này từ anh. Giờ nghe bố nói thế, cô chỉ gật đầu:

- Vâng ạ. Con sẽ nói với anh ấy.

Ông Hạ Hồng Viễn rất hài lòng với thái độ của con gái, lại an ủi mấy câu rồi mới để cô đi.

Khi đi qua phòng làm việc của Trần Lạc, đúng lúc mấy đồng nghiệp đang giúp anh ta chuyển đồ, trông thấy Nhiễm Nhiễm họ liền cười, gọi:

- Trợ lý Trần thăng chức rồi, tối nay bắt anh ấy mời nhé. Chúng ta phải bóc lột anh ấy một trận tới bời. Nhiễm Nhiễm, hết giờ làm cô đừng về vội nhé.

Từ khi chuyển khỏi phòng làm việc của Trần Lạc, Nhiễm Nhiễm luôn cố gắng tránh anh ta, cố gắng giảm bớt thời gian tiếp xúc giữa hai người. Nghe đồng nghiệp nói vậy, Nhiễm Nhiễm chỉ cười, đang định tìm cớ từ chối thì Trần Lạc đã quay lại nhìn cô:

- Tối nay mọi người cùng tụ tập. Cô đi cùng nhé.

Bên cạnh còn có đồng nghiệp huých vai Nhiễm Nhiễm:

- Nhiệm Nhiệm, đi cùng đi. Cùng nghĩ cách “hút máu” Tổng giám đốc Trần chứ.

Thấy mọi người nhiệt tình như vậy, bình thường làm việc với nhau cũng vui vẻ, hơn nữa Trần Lạc sắp rời khỏi tổng công ty nên Nhiệm Nhiệm không muốn tỏ ra quá xa cách với mọi người, đành mỉm cười đồng ý.

Hết giờ làm, các đồng nghiệp đến gọi Nhiệm Nhiệm cùng đi. Mọi người cười nói vui vẻ ngồi chật kín mấy chiếc taxi chạy thẳng đến địa điểm đã đặt trước. Vì buổi tiệc mang tính chất cá nhân, lại là để chúc mừng Trần Lạc thăng chức nên không khí bữa tiệc rất náo nhiệt, mọi người đã bàn trước là sẽ lần lượt thay phiên nhau chúc rượu Trần Lạc.

Trần Lạc làm trợ lý cho ông Hạ Hồng Viễn mấy năm qua, tửu lượng không quá tệ nhưng chẳng thể chống đỡ nổi việc bị chúc rượu như vậy. Thế là anh ta nhanh chóng lảng lảng. Nhưng mọi người đâu dễ dàng tha cho Trần Lạc như vậy. Sau bữa cơm, họ còn lôi anh ta đi hát karaoke. Nhiệm Nhiệm vốn muốn chuồn về nhưng không thành, cũng bị lôi đi. Cô đành phải đi theo mọi người.

Mọi người rời khỏi quán karaoke thì đã gần hai giờ đêm. Ngoài mấy người có tửu lượng tốt thần trí còn tỉnh táo ra thì phần lớn đều đã say đến mức đi chẳng vững. Nhiệm Nhiệm cũng bị gạ uống mấy cốc bia nên chỉ cảm thấy đầu hơi váng. Đang lo không biết về kiểu gì thì bị người ta hồ đồ đẩy vào một chiếc taxi.

- Một người tỉnh đi cùng hai người say. Nhiệm Nhiệm không uống rượu nên phụ trách đưa hai kẻ say này về. Yên tâm, tôi đã chụp lại biển số xe. Không sao đâu. - Đồng nghiệp cười nói rồi tiện tay đẩy một người vào xe. Chính là Trần Lạc đang say bí tỉ.

Ghé phụ lái phía trước cũng bị nhét một kẻ say vào. Đồng nghiệp đưa địa chỉ cho tài xế taxi rồi dặn dò:

- Bác tài, phiền bác chịu khó đưa họ về, bác đi chậm thôi nhé.

Nhiệm Nhiệm chưa kịp phản đối thì xe đã chuyển bánh. Khi rẽ vào khúc ngoặt, xe đi hơi nhanh, theo quán tính Trần Lạc ngồi bên cạnh đổ người lên cô. Cô bị đè mà không thốt nổi một câu, thắm rứa chuyện xui xẻo này. Tại sao lần nào cô cũng phải đưa Trần Lạc say xỉn về nhà chứ?

Trần Lạc tựa hẳn vào người cô, không nói lời nào, vô cùng yên tĩnh. Người đồng nghiệp ngồi phía trước chẳng chịu nghỉ ngơi, cũng không biết anh ta đang lẩm bẩm gì nữa. Bác tài nghe được hai câu thì phì cười nói với Nhiệm Nhiệm:

- Mấy anh chàng say khướt thế này mà vẫn không quên hỏi lỗi với vợ. Chắc thường ngày bị vợ quản chặt lắm đây.

Nhiệm Nhiệm cười, không biết nói gì.

Bác tài rất khéo nói. Trên đường đi, bác ấy nói chuyện suốt. Từ chuyện tình hình quốc tế đến tin tức phố phường. Khi đang nói tới ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế đến các doanh nghiệp xuất nhập khẩu Trung Quốc thì di động của đồng nghiệp ngồi phía trước đổ chuông. Anh ta đã say bí tỉ, chỉ biết “A lô! A lô! A lô!” mấy tiếng trong điện thoại mà chẳng nói được câu nào.

Bác tài đề nghị Nhiệm Nhiệm:

- Cô à, tôi nghĩ cô nên nghe điện thoại giúp cậu ta, tiện thể gọi người nhà cậu ta ra đón.

Nhiệm Nhiệm cũng có ý này. Thế là cô đẩy Trần Lạc vẫn dựa vào vai mình sang một bên, nhào người giành lấy di động trên tay đồng nghiệp. Quả nhiên là vợ của anh ta gọi tới, giọng nói rất lo lắng. Nhiệm Nhiệm nói với cô ấy vài câu, hỏi địa chỉ cụ thể rồi nhét di động vào túi áo đồng nghiệp.

Khi đưa người đến nơi, vợ đồng nghiệp đã đứng đợi dưới lầu. Nhiệm Nhiệm xuống xe dìu người say vào thang máy rồi hờn hển quay lại xe. Bác tài mỉm cười nói:

- Hây! May mà trong xe còn có một người nữa. Cô có để ý không, vừa rồi vợ anh chàng đó còn thò đầu vào trong xe. Nếu không còn ai khác ngoài cô thì chắc chắn về nhà, cậu ta sẽ bị thấm vẩn ra trò đấy.

Nhiệm Nhiệm sững người, bỗng cảm thấy rất tò mò. Lúc này sắp ba giờ sáng rồi mà sao đầu óc bác tài này còn đủ minh mẫn như vậy?

Tiếp theo là đưa Trần Lạc về nhà. Anh ta sống một mình nên không sợ có người hiểu lầm. Nhưng rắc rối lại đến, Trần Lạc cao hơn một mét tám. Tuy anh ta hơi gầy nhưng cũng không nhẹ. Nhiễm Nhiễm vóc người bé nhỏ như vậy, nhưng chẳng còn cách nào khác, cô phải một mình dìu anh ta vào nhà. Bác tài thấy không ổn, liền xuống xe nói:

- Được rồi. Tôi đã làm việc tốt thì làm cho đến cùng vậy. Để tôi dìu anh ta giúp.

Nhiễm Nhiễm luôn miệng cảm ơn. Nhờ có sự giúp đỡ của bác tài, cuối cùng Trần Lạc đã được đưa vào nhà. Thấy Trần Lạc say chẳng biết gì nữa như vậy, bác tài lại nói:

- Cô à, đừng nghĩ tôi nhiều lời. Bạn cô say thế này, tốt nhất nên có người chăm sóc. Uống rượu say dễ xảy ra chuyện lắm.

Bác ấy nói như vậy, lòng Nhiễm Nhiễm càng mâu thuẫn. Cô chân chừ, cuối cùng không nhẫn tâm bỏ đi. Cô đành gửi tiền cho bác tài rồi tiễn bác ấy ra cửa. Nhưng bác tài vừa ra khỏi cửa thì cô liền có chút hối hận, cảm thấy mình không nên ở lại như vậy. Dù nói thế nào cũng là cô nam quả nữ, hơn nữa trước đây họ đã từng có chút không bình thường.

Cô đóng cửa, quay lại nhìn Trần Lạc nằm trên ghế sofa. Anh ta ngủ rất ngon. Nếu không phải là hơi thở có mùi rượu nồng nặc thì chẳng hề giống bộ dạng của kẻ say. Cô lặng lẽ đứng trong phòng khách một lúc rồi vào nhà tắm lấy chiếc khăn ra lau mặt cho anh ta bằng nước lạnh, sau đó khẽ vỗ vào mặt anh ta, gọi:

- Trần Lạc, Trần Lạc, tỉnh dậy, về giường ngủ đi.

Có lẽ do tác dụng của chiếc khăn lạnh nên Trần Lạc đã tỉnh táo hơn một chút. Anh ta mở mắt, mơ màng nhìn cô:

- Nhiễm Nhiễm?

Cô dìu anh ta đứng dậy:

- Anh cố lên một chút. Về giường ngủ đi.

Trần Lạc khẽ “ừ” một tiếng rồi ngoan ngoãn đứng lên. Nhưng chân anh ta mềm nhũn, đứng không vững, dường như toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đổ dồn lên vai cô. Cô quá bé nhỏ, cơ thể lại mảnh mai nên dìu anh ta đi mà cứ loạng choạng, mấy lần suýt ngã.

Khi qua cửa phòng ngủ, chân Trần Lạc bị vấp khiến cả người cô đổ rầm vào khung cửa, hông đau điếng, nước mắt bỗng chốc trào ra.

Trần Lạc chậm chạp quay đầu lại hỏi:

- Cô sao thế?

Nhiễm Nhiễm nào có thể nói ra chứ. Trong lòng cô chỉ hận là không trực tiếp ném con sâu rượu này xuống đất mặc kệ sống chết. Cô nén giận, hít mấy hơi thật sâu, cố chịu đau, cắn răng nói:

- Bản thân anh cũng còn chút sức lực, anh muốn làm tôi mệt chết hả?

Trần Lạc im lặng, nhưng cúi xuống mỉm cười. Nhiễm Nhiễm đầy một bụng tức mà không trút ra nổi. Nghe tiếng cười liền đẩy anh ta ra. Anh ta chơi với mấy bước rồi đứng dựa vào tường, khẽ ngẩng đầu lên nhìn cô:

- Nhiễm Nhiễm, không phải em luôn tránh tôi sao? Tại sao còn ở lại chăm sóc tôi?

Cô đưa tay day chỗ hông bị đau, mặt sa sầm, nói:

- Anh tưởng bỏ quá đấy. Là anh uống say quá nên họ mới bảo tôi tiện đường đưa anh về thôi.

Trần Lạc vẫn cười, đôi mắt nhờ có hơi men mà càng trở nên sáng ngời:

- Vậy em có từng nghĩ tại sao lần nào họ cũng bảo em đưa tôi về không?

Cô không trả lời, cũng không muốn trả lời.

Trần Lạc không cười nữa, im lặng nhìn cô, khẽ nói:

- Vì mọi người đều nhận ra quan hệ giữa chúng ta không bình thường. Nhiễm Nhiễm, lần này em uống công trốn tránh rồi.

- Trần Lạc! - Cô bỗng lớn tiếng ngắt lời, giận dữ nhìn Trần Lạc: - Tôi thấy anh cũng khá tỉnh táo rồi. Không cần tôi ở đây nữa. Anh đi nghỉ sớm đi. Tôi về đây.

Cô nói rồi vùng vằng bước ra ngoài nhưng bị Trần Lạc kéo lại từ phía sau. Anh ta kéo cô, đẩy sát vào tường, dùng thân mình chặn cô lại rồi ghé sát vào tai cô, nói giọng mê hoặc:

- Nhiễm Nhiễm, em đang sợ gì vậy?

Cô chưa từng thấy Trần Lạc như thế bao giờ. Ngoài bất ngờ, Nhiễm Nhiễm còn cảm thấy lo lắng. Cô không chịu tỏ ra yếu đuối, chỉ có thể dùng vẻ tức giận để khơi dậy dũng khí của bản thân. Thế là cô trừng mắt nhìn anh ta, hỏi mỉa mai:

- Trần Lạc, đây gọi là mượn rượu để tỏ ra mạnh mẽ sao? Anh có biết mình đang nói gì không?

Trần Lạc chẳng để tâm đến vẻ tức giận của Nhiễm Nhiễm, đôi môi nóng bỏng của anh ta khẽ chạm vào cổ cô, vắn vít, rồi cất tiếng:

- Phải hay không em tự biết. Nhiễm Nhiễm, em có cảm tình với anh đúng không?

Rõ ràng người Nhiễm Nhiễm đang cứng đờ ra mà lại không kìm được run rẩy. Cô cắn môi dưới, cố tỏ vẻ bình tĩnh:

- Trần Lạc, xin anh hãy tự trọng. Tôi đã uống khá nhiều nhưng cũng không mượn rượu để làm chuyện xằng bậy. Tôi biết bây giờ đầu óc anh không tỉnh táo nên đừng làm những việc khiến chúng ta sau này không thể nhìn mặt nhau.

Cuối cùng môi anh ta đã dừng lại nhưng vẫn không chịu rời khỏi bờ vai cô.

Cô bắt giác hít thật sâu, tiếp tục ra vẻ cứng rắn nói:

- Tôi đã có vị hôn phu môn đăng hộ đối. Năm sau, chúng tôi sẽ kết hôn. Hơn nữa, anh sắp đến công ty chi nhánh, tiền đồ của anh cũng vô cùng sáng láng. Hai chúng ta có được ngày hôm nay thật không dễ dàng gì, thế nên đừng làm những chuyện để sau này phải hối hận.

Trần Lạc đứng xa cô một chút, nhưng mắt vẫn nhìn cô chăm chú:

- Em không yêu Lâm Hướng An nữa sao?

Hơi rượu nóng hổi phả vào mặt, cô hơi nghiêng đầu, đáp:

- Không yêu nữa.

Anh ta lại hỏi:

- Vậy em yêu Thiệu Minh Trạch?

Cô chần chờ giây lát, khẽ đáp:

- Tôi sẽ yêu anh ấy.

Trần Lạc cười nhạo một tiếng nhẹ và ngắn:

- Nhưng anh ta sẽ yêu em chứ? Nếu anh ta yêu em, tại sao vẫn chịu đựng được khi em đi qua đêm không về?

- Anh ấy đi công tác rồi. Anh ấy không biết tôi đi qua đêm - Nhiễm Nhiễm bình tĩnh nói.

- Vì đi công tác nên điện thoại cũng không gọi sao? - Trần Lạc lại cười, hỏi: - Em cũng từng yêu. Khi yêu em có như vậy không?

Cô nhắm mắt, khẽ nói:

- Trần Lạc, anh buông tôi ra.

Trần Lạc không có phản ứng gì, thế là cô quay mặt lại nhìn anh ta, hỏi:

- Anh yêu tôi sao? Trần Lạc, anh yêu tôi sao? Anh dám lấy tôi không? Nếu bây giờ anh dám nói yêu tôi, dám vứt bỏ mọi thứ anh có, dám nắm tay tôi rời khỏi Tập đoàn Hồng Viễn, dám đối mặt với những chèn ép của bố tôi, dám nói bất kể sau này giàu có hay nghèo hèn đều sẽ không oán thán, không hối hận. Vậy thì tôi sẽ đi với anh. Tôi không làm con gái của Hạ Hồng Viễn nữa. Tôi sẽ cùng anh chịu khổ. Tôi dám, nhưng Trần Lạc, anh dám không?

Ánh mắt cô sáng bừng như ngọn lửa. Ngọn lửa đó phản chiếu vào mắt Trần Lạc, đốt nóng đồng tử của anh ta khiến nó co lại. Những lời nói giống như dao cứa, từng nhát từng nhát cứa vào trái tim Trần Lạc. Nhiệm Nhiệm nói, cô dám đi cùng anh ta, cô sẽ không làm con gái của Hạ Hồng Viễn nữa. Cô hỏi anh ta có dám không... Anh ta dám không? Anh ta thật sự dám không? Anh ta đã vất vả khổ sở mười mấy năm, mưu tính trăm phương nghìn kế mới có được ngày hôm nay, có được sự tín nhiệm của ông Hạ Hồng Viễn, có được cơ hội hô phong hoán vũ. Thật sự anh ta có thể từ bỏ tất cả không? Thật sự có thể không?

Trần Lạc quay đầu đi. Cô nhìn theo ánh mắt của anh ta. Ánh mắt đó hướng về phía khung ảnh đặt đầu giường. Đó là ảnh một đôi nam nữ, hai người đứng sánh vai vô cùng thân mật. Cô bị cận nhẹ nên nheo mắt lại mới nhìn rõ đó là ảnh của Trần Lạc với một cô gái trẻ.

Trần Lạc trong bức ảnh vẫn còn non trẻ, mặt nở nụ cười hạnh phúc, nụ cười có phần ngây ngô. Còn cô gái kia, lông mày thanh tú, khí chất thanh tao, xinh đẹp như một đóa sen mới vươn mình lên khỏi mặt nước.

Thực ra, Trần Lạc cũng đáng có người bạn gái thanh mai trúc mã xinh đẹp như thế chứ. Cô nhất thời không nói nổi cảm giác trong lòng. Rõ ràng là nên thử phò phàng nhẹ nhõm nhưng lại không thể nào làm được.

Trần Lạc vẫn thất thần nhìn bức ảnh đó. Tại sao sự việc lại đến mức này? Tại sao anh ta lại yêu cô? Khi chữ “Yêu” bỗng nhảy lên trong tim thì anh ta lại giật mình hoảng sợ. Anh ta quay đầu lại không dám tự tin nhìn vào cô. Tại sao anh ta yêu cô? Cô có gì đáng để yêu chứ?

Nhiệm Nhiệm im lặng nhìn sự mâu thuẫn và đấu tranh, sưng sốt và lưỡng lự trong ánh mắt Trần Lạc, mãi tới khi anh ta từ từ nhắm mắt. Nhiệm Nhiệm biết, cuối cùng anh ta đã đưa ra lựa chọn giữa tiền đồ và cô.

Cô bỗng bật cười, cố sức đẩy Trần Lạc rồi xoay người bước ra ngoài.

- Đừng yêu Thiệu Minh Trạch. - Trần Lạc bỗng cất tiếng từ phía sau.

Bóng lưng sưng lại, cô không quay đầu, nói:

- Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Nhưng đây là chuyện riêng của tôi.

Ra khỏi tòa nhà, sắc trời đã lơ mờ sáng. Nhiệm Nhiệm không vội xe, một mình đi bộ men theo con đường. Trên đường dần có người, đa số là người đi tập thể dục buổi sáng, cũng có người mặc đồ vest vội vã đi như thể vừa làm ca đêm về.

Đầu óc Nhiệm Nhiệm còn chìm trong tình cảnh lúc trước, có chút hỗn loạn. Rất nhiều tình cảm khó hiểu cứ chất chồng lên nhau. Tuy cô rất muốn hiểu rõ tất cả nhưng nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Trước khi đến Hồng Viễn, thế giới của cô rất đơn giản. Cô từng rất yêu Lâm Hướng An, cũng đã rất lâu rồi, nhưng bây giờ không còn yêu nữa. Cô thích sự chín chắn và thận trọng của Thiệu Minh Trạch, càng cảm kích trước sự giúp đỡ và bao dung của anh. Cô đang thử yêu anh. Cô thỏa hiệp với bà Hàn, lấy lòng ông Hạ Hồng Viễn, dù điều này có phải do cô tự nguyện không thì cô đều hiểu và vạch ra mục tiêu rõ ràng.

Còn Trần Lạc thì sao? Ban đầu anh ta không hề xuất hiện trong cuộc sống của cô, không biết từ lúc nào mà anh ta lại có ảnh hưởng đến cô, cho đến cuối cùng cô không biết đặt anh ta ở vị trí gì. Trần Lạc bắt đầu khiến cô lúng túng, khiến cô bối rối, khiến cô không biết phải làm sao.

May mà, cuối cùng Trần Lạc cũng sắp đi rồi.

Thiệu Minh Trạch nhận chức xong, mấy ngày liền phải tăng ca, tối về rất muộn. Nhiễm Nhiễm tỏ vẻ mình là người vợ hiền quan tâm lo lắng. Ngày nào cô cũng đợi anh về, làm chút điểm tâm cho anh hoặc là nói với anh vài câu chuyện phiếm rồi mới đi ngủ.

Sau vài lần như vậy, Thiệu Minh Trạch nói:

- Nhiễm Nhiễm, tối em không cần đợi anh đâu. Em cứ ngủ trước đi. Em cũng phải đi làm, không cần thức đêm cùng anh.

Nhiễm Nhiễm mỉm cười, bê cốc sữa nóng cho anh:

- Cũng không phải là cố tình đợi đâu. Dù sao em cũng không ngủ được.

Nét mặt Thiệu Minh Trạch không giấu nổi vẻ mệt mỏi. Anh ngược lên nhìn cô, ánh mắt có chút do dự, nhìn cô rất lâu mới buột miệng hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, mấy công việc tiếp tục sau khi đấu thầu được dự án ngoại ô phía nam giao cho Công ty Dịch Mỹ cũng là ý của chú Hạ à?

Nhiễm Nhiễm có chút bất ngờ khi anh bỗng nhắc đến điều này. Có điều, nghĩ lại Thiệu Minh Trạch đang tiếp quản lĩnh vực bất động sản của Thiệu Thị, sau này anh sẽ phụ trách dự án khai thác ngoại ô phía nam cùng Tập đoàn Hồng Viễn nên hỏi điều này cũng có thể coi là bình thường. Ban đầu, ông Hạ Hồng Viễn và Công ty Dịch Mỹ, cũng có thể nói là ông Hạ Hồng Viễn và Tô Mạch đã ngầm giao hẹn với nhau, Dịch Mỹ giúp ông Hạ Hồng Viễn lấy được dự án ngoại ô phía nam, đồng thời ông Hạ Hồng Viễn cũng sẽ giao việc theo dõi dự án cho Dịch Mỹ.

Cô không biết những chuyện này có thể nói với Thiệu Minh Trạch không, ngẫm nghĩ rồi có chút mơ hồ đáp:

- Hình như là vậy. Dịch Mỹ đã có công không nhỏ trong việc đấu thầu. Bố cũng rất hài lòng về công việc của họ nên định tiếp tục hợp tác. Sao vậy? Thiệu Thị muốn hợp tác với công ty khác ư? Nếu thế thì có thể trực tiếp đề xuất với bố. Dự án này là của Thiệu Thị và Hồng Viễn mà. Có vấn đề gì cũng nên tôn trọng lẫn nhau, bàn bạc, cùng giải quyết.

- Không cần đâu. - Thiệu Minh Trạch lắc đầu, dường như anh hơi thất thần, ánh mắt nhìn mãi vào cốc thủy tinh trên tay.

Nhiễm Nhiễm không kìm nổi đưa tay huých anh, khẽ hỏi:

- Sao thế?

Thiệu Minh Trạch như thể sực tỉnh:

- Ô! Không có gì. Chỉ là anh hơi mệt nên mắt tập trung thôi. - Anh ngừng lại rồi nói tiếp: - Thiệu Thị cũng có vài dự án giao cho Dịch Mỹ làm. Anh hơi bất ngờ, Dịch Mỹ dạo này khá mạnh, nhận một lúc không ít hợp đồng bất động sản.

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ một chút thì hiểu ra ngay. Cô cười trêu đùa:

- Ha ha! Đó là lẽ đương nhiên. Có công ty bất động sản nào dám không nể mặt Cục Quy hoạch chứ?

Thiệu Minh Trạch nghi hoặc nhìn cô, cô nhướn mày hỏi:

- Anh đã gặp đại mỹ nhân Tô Mạch của Dịch Mỹ rồi sao?

Thiệu Minh Trạch nghe mà nắm chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay, thần sắc trở lại bình tĩnh, điềm đạm nói:

- Đã gặp hai lần. Nghe nói rất thông minh, có tài, rất được việc.

Nhiễm Nhiễm nhếch khóe môi châm biếm:

- Không chỉ thông minh, có tài đâu. Cô ta còn là người tình trong mộng, hồng nhan tri kỷ của công tử nhà cục trưởng Cục Quy hoạch thành phố. Một cú điện thoại của cô ta là có thể khiến Lâm công tử bất chấp tất cả bay theo cô ta sang bờ bên kia đại dương. Anh nói xem quan hệ như vậy, sao Dịch Mỹ có thể không phát lên chứ?

- Lâm Hướng An ư? - Thiệu Minh Trạch hỏi.

- Vâng. - Nhiệm Nhiệm gật đầu: - Anh cũng quen anh ta sao?

Ánh mắt Thiệu Minh Trạch dần nhìn xuống:

- Chỉ gặp hai lần, chưa từng nói chuyện.

Trước đây anh chỉ làm việc qua e mail, cũng không có việc gì cần đến Cục Quy hoạch nên tất nhiên là không để ý đến những chuyện này rồi.

Thiệu Minh Trạch nói:

- Xem ra Tô Mạch là người rất cố gắng trong công việc, dám nghĩ dám làm. Cô ấy có được thành tích thế này ở Dịch Mỹ cũng không phải chỉ là dựa vào Lâm Hướng An đâu.

Nhiệm Nhiệm hết sức bất ngờ khi anh nói những lời biện hộ cho Tô Mạch như vậy nên nhìn anh hần học, rồi lại cười nói:

- Nếu không vì Lâm Hướng An, chỉ dựa vào sự cố gắng của bản thân mà Tô Mạch đạt được thành tích như bây giờ, anh có tin không? Cô ta về nước chưa đến hai năm, dù có thông minh hơn nữa, cố gắng thế nào đi nữa, nếu ở thành phố Tây Bình này mà không có chỗ dựa, ai sẽ nể mặt cô ta chứ?

Thiệu Minh Trạch không nói mình tin hay không, sau một hồi im lặng, anh bỗng khẽ nói:

- Nhiệm Nhiệm, em hơi cố chấp đấy.

Trong lòng Nhiệm Nhiệm có chút ảm ức. Cô không biết tại sao lại tranh cãi với Thiệu Minh Trạch chỉ vì Tô Mạch? Là tư duy nam nữ không đồng nhất hay tại góc độ nhìn người của họ không giống nhau? Có điều, dù nói thế nào thì không nên để một người phụ nữ hoàn toàn không liên quan gì làm hỏng không khí hòa hợp giữa họ.

Nhiệm Nhiệm vừa thuyết phục bản thân, vừa điều chỉnh lại cảm xúc và tỏ thái độ thỏa hiệp với Thiệu Minh Trạch trước. Cô dịu dàng bóp nhẹ cánh tay anh, dựa vào vai anh, nói:

- Bây giờ ở nhà chúng ta không nhắc chuyện công ty nữa nhé.

Thiệu Minh Trạch khẽ gật đầu:

- Ừ.

Ngón tay Nhiệm Nhiệm lại nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay anh, đầu gục vào vai anh tìm vị trí thích hợp nhất. Thiệu Minh Trạch vỗ nhẹ vào đầu cô, dịu dàng nói:

- Nhiệm Nhiệm, em nghỉ trước đi. Anh còn một số việc phải giải quyết.

Người cô hơi cứng đờ, cổ nở nụ cười rồi đứng dậy:

- Vâng. Em đi ngủ trước đây. Anh cũng đi nghỉ sớm nhé.

Cô bò lên giường đi ngủ. Anh ngồi ở bàn làm việc mở laptop ra. Ánh sáng màn hình phản chiếu làm căn phòng cũng trở nên mờ ảo. Cô không ngủ được, không kìm nổi thâm oán trách. Cách bài trí này không tiện cho hai người ở chút nào. Dù là ai cũng chẳng có chút riêng tư gì cả.

Cô khẽ trở mình, lén liếc nhìn bóng lưng Thiệu Minh Trạch, chỉ thấy anh lặng lẽ ngồi đó cả buổi mà chẳng có động tĩnh gì, như thể đang ngây người trước mà hình vậy. Thực ra, bây giờ Thiệu Minh Trạch đang nghĩ đến một người. Tuy không biết tại sao mối quan hệ giữa hai người đột nhiên nảy sinh vấn đề nhưng Nhiệm Nhiệm bỗng có linh cảm, dường như có chuyện gì đó đang lặng lẽ xảy ra mà cô không hề hay biết, giống như con quái thú ẩn mình dưới nước, tuy không nhìn thấy nhưng nó đang âm thầm tới gần cô, sau đó sẽ đột ngột xuất hiện vào lúc cô không ngờ đến.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Nhiệm Nhiệm nghe thấy tiếng cửa ban công. Không biết bao lâu sau, anh mang theo thân mình lạnh giá bước đến bên cô. Cô vô thức cuộn tròn người trốn sang nửa bên kia chiếc giường. Sau đó, anh bỗng đưa tay kéo cô vào lòng.

Cô mơ màng mở mắt ra, còn chưa kịp nhìn rõ khuôn mặt anh thì anh đã cúi xuống hôn cô. Môi anh rất lạnh, miệng anh phả ra mùi khói thuốc, động tác của anh nhiệt tình chưa từng thấy. Cô còn đang mơ màng, chưa kịp tỉnh táo đã bị anh làm cho đầu óc nóng bừng lên.

Hai người sống chung đã lâu nhưng chưa lần nào cuồng nhiệt như lần này. Anh ôm chặt lấy eo cô. Cô cố sức kéo ghì cổ anh, hai người như dính chặt lấy nhau. Anh hôn cô điên cuồng, ngấu nghiêng đầu lưỡi cô. Cô cũng đáp trả dữ dội, cắn môi anh.

Họ nhanh chóng cảm nhận được vị tanh của máu nhưng không biết đó là máu của ai. Vào giây phút cuối cùng, anh thở hổn hển bên tai cô, nói:

- Nhiệm Nhiệm, chúng ta luôn bên nhau nhé.

Lúc này, ý thức đã rời khỏi cơ thể cô, đầu óc cô chỉ là một khoảng trống sau tiếng sét đi đùng. Cô thở gấp, chữ “vâng” rõ ràng đã ở nơi đầu lưỡi mà vẫn không thể nào thốt ra được.

Tiết trời cuối thu, không khí dần chuyển lạnh, Nhiệm Nhiệm bắt đầu liên tục nhận được những tấm bưu thiếp mà Mục Thanh gửi về. Sắp xếp những tấm bưu thiếp theo thứ tự thời gian, có thể thấy chặng đường Mục Thanh đã qua: Từ Tây Bình đến Tây Bắc, sau khi đi một vòng quanh Tây Bắc lại chuyển về phương Nam.

Nhiệm Nhiệm không khỏi ngưỡng mộ sự tự do của Mục Thanh, cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Sau khi Trần Lạc chuyển công tác, ông Hạ Hồng Viễn đã bàn với Nhiệm Nhiệm, muốn cô xuống khâu nghiệp vụ để rèn luyện. Khi mới vào công ty, cô cũng dự định sẽ đi từ dưới lên. Nghe ông Hạ Hồng Viễn nói vậy thì cô không có nửa lời phản đối, hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của ông, làm một nhân viên kế hoạch bình thường ở bộ phận Thị trường.

Ông Hạ Hồng Viễn rất vui, vỗ vai con gái, khích lệ nói:

- Nhiệm Nhiệm, con là một cô gái rất xuất sắc. Hãy làm việc cho tốt. Bồi đắp những thành tích mới của con.

Bà Hàn kịch liệt phản đối sự sắp xếp này của ông Hạ Hồng Viễn, lạnh lùng hỏi Nhiệm Nhiệm:

- Không phải trước đây bảo con bắt đầu làm quen với những công việc quyết định sách lược sao? Đang tốt đẹp, sao tự nhiên lại đến bộ phận Thị trường làm gì? Đầu óc con làm sao thế? Chẳng phải Trần Lạc đã đi rồi sao? Sao con không tiếp quản vị trí của cậu ta chứ?

Nhiệm Nhiệm cúi xuống, đáp:

- Không phải ai cũng có thể tiếp quản được công việc của Trần Lạc. Hiện tại, con chưa đủ năng lực. Hơn nữa, đây là sắp xếp của bố, con có thể có ý kiến gì sao?

Thái độ lờ đờ của cô khiến bà Hàn càng tức giận, hỏi lại:

- Con nghe theo sự sắp xếp của ông ta sao? Con nghe lời ngoan ngoãn như vậy từ bao giờ thế? Con không biết nói lại sao?

Nhiệm Nhiệm không hề nghĩ vậy:

- Con chẳng thấy có gì cần phải nói lại cả. Xuống dưới học hỏi chút nghiệp vụ cũng chẳng phải là điều xấu. Dù sao công ty vẫn ở đó, nó chẳng chạy đi đâu được.

Bà Hàn nghe xong chỉ biết chửi cô một câu: - Ngu xuẩn! - Rồi bà cúp máy.

Nhiệm Nhiệm nhún vai chẳng hề quan tâm. Thực ra, cô hiểu rất rõ tại sao ông Hạ Hồng Viễn lại bỗng nhiên điều cô về cơ sở như vậy. Đó là vì người tình bé nhỏ của ông Hạ Hồng Viễn đã có bầu và bác sĩ còn cho biết đó là con trai. Thế là ông Hạ Hồng Viễn lập tức phòng bị đứa con gái như cô.

Nhiệm Nhiệm vô tình biết được chuyện này từ thư ký của ông Hạ Hồng Viễn.

Bà Bành Tinh tìm tới công ty gây chuyện, gạt rơi chiếc khung ảnh trên bàn làm việc của ông Hạ Hồng Viễn, khóc lóc kêu gào:

- Ông không chịu về nhà, ông nuôi đàn bà ở bên ngoài. Tôi đều có thể chấp nhận. Ai bảo trước đây tôi mù quáng đi theo ông chứ? Vì con trai, tôi đều cố nhẫn nhịn, nhưng bây giờ hai người sắp sửa sinh con. Ông ức hiếp người ta quá đấy. Được rồi, ông không coi mẹ con tôi ra gì. Được rồi, chúng ta ly hôn. Ly hôn!

Đương nhiên bây giờ ông Hạ Hồng Viễn không chịu ly hôn với bà Bành Tinh, vì một khi ly hôn tức là sẽ phải phân chia tài sản. Sao ông có thể đem tiền của mình chia cho con trai người khác được. Muốn giảm bớt số tiền phải chia cho bà Bành Tinh cũng không phải là không có cách, nhưng phải công bố rõ ràng rằng Thần Thần không phải là con trai ông. Như thế ông cũng mất mặt lắm!

Ông Hạ Hồng Viễn hít thở sâu mấy lần, cố gắng kìm cơn giận trong lòng, giải thích với bà Bành Tinh:

- Bà đừng tùy tiện đặt điều như thế. Đây là người nhà một khách hàng của tôi. Vì khách hàng đó không sống ở trong nước nên mới nhờ tôi chăm sóc người nhà của họ.

Bà Bành Tinh cười lạnh lùng, đặt một tấm ảnh lên bàn cho ông Hạ Hồng Viễn xem rồi hung hăng hỏi:

- Ông chăm sóc người nhà của khách hàng thế này sao? Chăm sóc đến tận nhà, chăm sóc tận đến khoa Phụ sản sao? Hạ Hồng Viễn, ông tưởng tôi là con cóc à? Tôi đã đến bệnh viện kiểm tra rồi. Đứa trẻ trong bụng đứa tiện nhân đó đã được bốn tháng. Lần trước ông còn nhờ người kiểm tra giới tính. Là con trai, đúng không? Ông đã cười sung sướng khi đọc được kết quả đấy thôi. Có phải là ông không có con trai đâu. Đúng không?

Ông Hạ Hồng Viễn đành mặt, lạnh lùng nói:

- Bành Tinh, bà đừng nói xằng nói xiên.

- Tôi nói xằng nói xiên sao? - Bà Bành Tinh cười trong phần nộ: - Tôi nói cho ông biết, tôi thật sự không ăn nói bậy bạ. Tôi cho ông thời gian một tháng để suy nghĩ lại. Ông hãy thu xếp vụ này cho sạch sẽ. Nếu không đừng trách tôi không giữ thể diện cho ông.

Bà Bành Tinh nói xong thì đập cửa bước ra khỏi văn phòng. Ông Hạ Hồng Viễn tức không chịu nổi đã cầm cốc nước đập ngay vào màn hình máy tính trên bàn.

Thư ký đứng ngoài nghe rõ toàn bộ câu chuyện, sợ quá cứ lắp ba lắp bắp rồi theo thói quen vội chạy đến phòng pha trà để gọi điện cầu cứu Trần Lạc. Nào ngờ Nhiễm Nhiễm đứng bên ngoài cũng nghe thấy tất cả. Trần Lạc dạn dò cô thư ký thế nào, Nhiễm Nhiễm không biết. Cô phải lén lén lén quay trở lại phòng làm việc của mình và vỗ như không hề hay biết.

Không lâu sau đó, ông Hạ Hồng Viễn đề xuất bảo Nhiễm Nhiễm xuống cơ sở rèn luyện. Trước chuyện này, ông luôn tỏ ý muốn giữ Nhiễm Nhiễm bên mình làm người được bồi dưỡng để kế thừa công ty. Nhiễm Nhiễm đoán được chuyện này ít nhiều liên quan đến việc người tình của ông Hạ Hồng Viễn có thai, chỉ là còn chưa chắc chắn ông làm vậy để dọn đường cho con trai sắp sinh hay là chỉ để thỏa hiệp với bà Bành Tinh mà thôi.

Dù vì nguyên nhân gì, cô cũng đều không muốn để bà Hàn biết chuyện này.

Nhiễm Nhiễm thử dò hỏi, nói bóng nói gió với Thiệu Minh Trạch, hỏi nếu cô không phải là con gái ông Hạ Hồng Viễn, nếu không thể kế thừa công ty của ông Hạ Hồng Viễn thì anh còn sống với cô nữa không, có hủy hôn với cô không. Vừa thốt ra câu nói đó, cô liền cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Nếu không phải là con gái của ông Hạ Hồng Viễn thì cô và Thiệu Minh Trạch không thể có chuyện xem mặt chứ đừng nói đến chuyện đính hôn sau này.

Thiệu Minh Trạch nghe câu hỏi ấy liền đưa tay lên vuốt mái tóc ngắn của cô:

- Haizzz! Cô gái ngốc, em lại nghĩ ngợi linh tinh gì thế? Có phải là anh không nuôi nổi em đâu.

Cô không nhịn được phì cười, quay đầu nhìn thành phố dưới ánh đèn đêm rực rỡ, khẽ nói:

- Em cảm thấy mình giống hệt cô bé Lọ Lem.

Cũng có người cha giàu có nhưng người cha ấy lại chẳng hề để tâm tới.

Có lẽ ông Hạ Hồng Viễn cũng cảm thấy có lỗi với con gái nên muốn dùng cách khác để bù đắp cho cô. Không chỉ rộng rãi với cô về tiền nong mà còn muốn cô cùng ông xuất hiện trong buổi liên hoan thường niên của Tập đoàn Hồng Viễn.

Nhiệm Nhiệm đã qua cái tuổi trẻ con nũng nịu giận dỗi bắt bố mẹ phải thỏa hiệp. Thế nên, cô rất phối hợp mặc một bộ váy dạ hội sang trọng, tỏa sáng trong bữa tiệc với thân phận là con gái ông Hạ Hồng Viễn. Đứng bên cô còn có bà Bành Tinh. Bà ta xuất hiện với tư cách là phu nhân của tổng giám đốc đương nhiệm. Bà ta ăn mặc cực kỳ sang trọng và luôn nở nụ cười dịu dàng, một tay dắt con trai Thần Thần, một tay kéo Nhiệm Nhiệm, ánh mắt hạnh phúc nhìn chồng phát biểu, diễn vai người vợ hiền mẹ tốt.

Nhiệm Nhiệm cảm thấy mình rất giỏi đóng kịch, nhưng lúc này mới được tận mắt chứng kiến thế nào là kỹ thuật đóng kịch. Cô tự nhủ mình chẳng bằng người ta, cố kìm nén sự ghê tởm trong lòng, mượn cớ chỉnh tóc để rút tay từ chỗ bà Bành Tinh về, bước lên phía trước hai bước.

Ông Hạ Hồng Viễn đã phát biểu xong, bà Bành Tinh thân mật bước lên. Lát sau, bà ta cùng chồng bước xuống, đặt tay lên vai Nhiệm Nhiệm, thân thiện nói:

- Nhiệm Nhiệm, hôm nay có rất nhiều quan khách. Con tiếp khách giúp bố nhé. Con dẫn Minh Trạch đi một vòng giới thiệu cậu ấy với mọi người đi.

Trước mặt ông Hạ Hồng Viễn, Nhiệm Nhiệm không thể không nể mặt bà mẹ kế này, đành gật đầu dẫn Thiệu Minh Trạch đi chào hỏi lãnh đạo của công ty. Cô kéo anh đi được nửa vòng thì đã giới thiệu được bảy, tám mươi phần trăm số người cô quen, còn lại đều là các tổng giám đốc chi nhánh, bản thân cô còn không biết chứ nói gì đến chuyện giới thiệu với Thiệu Minh Trạch.

Đang do dự xem có nên đi tiếp không thì Trần Lạc đã từ phía đó bước đến, nở nụ cười chào Thiệu Minh Trạch rồi nói với Nhiệm Nhiệm một cách rất tự nhiên:

- Nhiệm Nhiệm, cô qua đây một chút. Tôi giới thiệu vài vị tổng giám đốc chi nhánh với cô.

Anh ta chỉ nói với Nhiệm Nhiệm mà không hề bảo Thiệu Minh Trạch đi cùng.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười, nhẹ nhàng nắm tay Nhiệm Nhiệm:

- Em đi đi. Anh có mấy người bạn ở đẳng kia. Anh qua nói với họ vài câu. - Anh vừa nói vừa chỉ về phía mấy người bạn rồi cầm ly rượu đi tới đó.

Trần Lạc đứng bên im lặng chờ đợi. Nhiệm Nhiệm nhìn nhưng chẳng thể nhận ra điều gì qua nét mặt anh ta. Cô cũng không muốn tìm hiểu thêm, chỉ nói:

- Đi thôi.

Trần Lạc quay người, dẫn cô đến chào mấy vị tổng giám đốc chi nhánh, giới thiệu họ làm quen với nhau, còn cố ý nhắc tới dự án ngoại ô phía nam, khen ngợi Nhiệm Nhiệm hết lời. Anh ta chỉ nói vài câu đã dồn hết công lao cho cô.

Nghe Trần Lạc nói như vậy, lại liên tưởng đến sự coi trọng của ông Hạ Hồng Viễn với cô con gái tối nay, mọi người đều hiểu rằng, đại tiểu thư im lặng bao lâu nay không phải là không được trọng dụng như người ta tưởng.

Trần Lạc liếc mắt nhìn Nhiệm Nhiệm, cười nói với những người khác:

- Đại tiểu thư này có tật xấu là quá cá tính. Tổng giám đốc Hạ vốn muốn cô ấy thay vị trí của tôi, nhưng cô ấy không chịu, nói muốn bắt đầu ở khâu nghiệp vụ khiến Tổng giám đốc Hạ cáu gắt với tôi mấy lần. Cuối cùng, Tổng giám đốc Hạ không giữ nổi cô ấy, đành để cô ấy sang bộ phận Tiêu thụ.

Mọi người nghe vậy đều bật cười khen ngợi mấy câu gì đó đại loại là: Tuổi trẻ năng nổ, cha nào con nấy...

Nhiệm Nhiệm không giải thích cũng chẳng biện bạch, môi luôn nở nụ cười, tới khi đến chỗ không có ai, cô mới nói với Trần Lạc:

- Anh không cần làm những điều này thay tôi.

Ánh nhìn của Trần Lạc quét qua gương mặt cô, nở nụ cười, khẽ nói:

- Tôi tình nguyện.

Nhiệm Nhiệm cảm thấy khó chịu, lạnh lùng nói: - Tùy anh. - Sau đó, cô xoay người đi tìm Thiệu Minh Trạch, ai ngờ đi được nửa đường thì nhìn thấy Tô Mạch và Lâm Hường An. Vì Tô Mạch là đại diện của Công ty Dịch Mỹ - công ty hợp tác với Tập đoàn Hồng Viễn - nên Nhiệm Nhiệm không bắt ngờ trước sự xuất hiện của Tô Mạch, cô chỉ không ngờ cô ấy lại đưa Lâm Hường An đi cùng.

Lâm Hường An và Tô Mạch cũng đã nhìn thấy Nhiệm Nhiệm. Không hẹn mà gặp, bước chân họ đều ngập ngừng.

Nhiệm Nhiệm bỗng cảm thấy tình huống này thật nực cười. Tô Mạch từng giải thích với cô rằng mình và Lâm Hường An chỉ là bạn bè bình thường; Lâm Hường An thì đến tìm cô, nói rằng anh không sống cùng Tô Mạch. Nhưng hai người bạn tốt này ở bất cứ nơi đâu cũng luôn thể hiện là một đôi tình nhân... Nhiệm Nhiệm hít thật sâu, cố nhếch môi mỉm cười chào Tô Mạch:

- Chào mừng cô Tô, anh Lâm.

Lâm Hường An nhìn Nhiệm Nhiệm, đang định mở miệng cất lời thì Nhiệm Nhiệm đã quay người gọi Thiệu Minh Trạch đứng cách đó không xa:

- Minh Trạch, anh lại đây một chút. Em có người bạn muốn giới thiệu với anh.

Thiệu Minh Trạch đang nói chuyện với đám bạn, nghe vậy liền cáo lỗi với bạn bè rồi đi về chỗ Nhiệm Nhiệm. Khi nhìn rõ Tô Mạch và Lâm Hường An đứng đó, anh hơi sững người.

Tâm tư Nhiệm Nhiệm còn bận để ý đến Lâm Hường An và Tô Mạch nên không chú ý sắc mặt của Thiệu Minh Trạch. Cô chỉ quay lại kéo anh tới trước mặt hai người họ, cười giới thiệu:

- Đây là chồng chưa cưới của tôi, Thiệu Minh Trạch. Minh Trạch, chắc anh có biết cô Tô chứ? Công ty Dịch Mỹ của họ đã từng hợp tác với các anh mà. Vị này là anh Lâm. Ồ, bạn trai của cô Tô hả? Cô Tô, tôi không nói sai chứ?

Tô Mạch nhìn đi chỗ khác, khẽ nói:

- Đúng vậy.

Nhiệm Nhiệm nhếch khóe môi mỉa mai, quay sang nhìn phản ứng của Lâm Hường An. Sắc mặt anh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là tức giận. Sau mấy lần thay đổi ánh nhìn, anh lạnh lùng nói:

- Nhiệm Nhiệm, em lại đây. Anh có chuyện muốn nói với em.

Lâm Hường An còn chưa nói dứt lời, Tô Mạch đã giữ lấy cánh tay anh:

- Hường An, chúng ta tới muộn, qua chào Tổng giám đốc Hạ trước rồi quay lại nói chuyện với cô Hạ sau.

Lâm Hường An vẫn nhìn Nhiệm Nhiệm chằm chằm, không hề có ý nhúc nhích.

Thấy Lâm Hường An như vậy, Nhiệm Nhiệm tức đến phì cười, nhướn mày nhìn anh, hỏi:

- Anh Lâm muốn nói gì với tôi vậy? Hay là nói anh và cô Tô chỉ là bạn tốt bình thường. Anh đừng đùa nữa, cô Tô đã thừa nhận rồi. Anh là nam tử hán thì có gì phải ngại chứ?

Lâm Hường An tức giận mím môi, cố kìm cơn tức giận, hít thật sâu rồi mới lên tiếng:

- Nhiệm Nhiệm...

- Hường An! - Tô Mạch bỗng ngắt lời anh, ngược mắt nhìn Nhiệm Nhiệm: - Xin lỗi cô Hạ. Trước đây, tôi nói không rõ lắm. Đúng là tôi và Hường An luôn qua lại với nhau.

- Tô Mạch! - Lâm Hường An không kìm nổi lên tiếng.

Tô Mạch chẳng nói gì, kéo Lâm Hường An ra chỗ khác.

Phản ứng của họ như vậy khiến Nhiệm Nhiệm vô cùng bất ngờ. Cô nhất thời sững người, không hiểu rốt cuộc cảm xúc trong lòng mình là thế nào. Một lát sau, cô mới nở nụ cười đau khổ, khẽ hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Có phải em là người cực kỳ ấu trĩ không?

Thiệu Minh Trạch vẫn im lặng, cô quay đầu nhìn, thấy hàng mi của anh hơi sụp xuống, ánh mắt đang nhìn ly rượu trên tay nhưng tâm tư không biết đã chạy đi đường nào.

Cô không kìm được gọi anh:

- Minh Trạch?

Lúc này, Thiệu Minh Trạch mới sực tỉnh, ngẩng lên nhìn cô, rõ ràng là có chút lơ đãng:

- Há?

Nhiệm Nhiệm muốn giải thích về vướng mắc giữa cô, Lâm Hướng An và Tô Mạch, nhưng mở miệng ra mà không biết nên nói gì.

Phải giải thích thế nào đây? Nói rằng, thực ra, cô không còn yêu Lâm Hướng An nữa, chỉ là, thấy Lâm Hướng An đi cùng Tô Mạch thì không nén nổi tức giận, không kìm được bản thân sao? Nhưng nếu thật sự buông xuôi rồi, thì chẳng phải là không cần quan tâm tới họ nữa sao? Tại sao cô vẫn thấy tức giận chứ?

Thiệu Minh Trạch nhìn cô, cô khẽ nhếch khóe môi mỉm cười, nhưng chẳng nói được gì.

Tới tận lúc buổi tiệc kết thúc, cô cũng không gặp lại Tô Mạch và Lâm Hướng An.

Buổi tối, khi cô từ phòng tắm bước ra, Thiệu Minh Trạch vẫn làm việc bên máy tính. Cô lặng lẽ đứng sau lưng anh, do dự một lúc, cô nói:

- Lâm Hướng An đã từng là bạn trai em.

Thiệu Minh Trạch nghe vậy, quay đầu lại lặng lẽ nhìn cô, khẽ hỏi:

- Tại sao đột nhiên lại nói chuyện này?

Cô cúi đầu suy nghĩ rồi thẳng thắn nói:

- Vì trước đây đã giao hẹn, chúng ta phải thẳng thắn, đừng đoán tâm tư của đối phương để sống qua ngày. Em không ngờ Tô Mạch lại dẫn anh ta tới. Em vốn đã buông xuôi, nghĩ rằng có thể không thèm để ý nhưng khi gặp mặt thì vẫn... - Cô ngừng lại, không biết nên nói tiếp thế nào.

- Anh nhận ra điều đó. - Thiệu Minh Trạch nở nụ cười bất lực: - Nhiệm Nhiệm, em thể hiện quá rõ. Ngốc đến mức ai cũng có thể nhận ra.

Cô cười chính mình, hỏi anh:

- Có phải là ngốc lắm không?

- Ngốc, mà còn ngốc một cách dửng dưng. - Thiệu Minh Trạch đứng dậy bước đến bên cô, đưa tay vuốt tóc cô theo thói quen: - Nhiệm Nhiệm, anh...

Cô ngẩng đầu nhìn, nhưng anh bỗng không biết nên nói thế nào. Cô đã dửng dưng thẳng thắn với anh, còn anh thì sao? Anh dám thẳng thắn không?

Không, anh không dám.

Cô ấy vốn không phải là người điềm tĩnh, cũng không tỏ ra là hiểu chuyện, ngoan ngoãn. Cô ấy từng dang tay chặn xe anh, gào lên là anh có gan thì đâm chết cô ấy đi. Cô ấy từng giằng con dao trong lòng anh, hận không thể xông ra đâm một dao vào người mẹ kế... Dẫu cô ấy nghĩ rằng bản thân đã thay đổi rất nhiều, nhưng thực ra cô ấy vẫn luôn là một cô gái ngốc, cho dù là yêu hay hận cũng vô cùng cực đoan.

Thiệu Minh Trạch bỗng cảm thấy mình nhút nhát chưa từng thấy. Đến cả câu nói nơi đầu lưỡi cũng bị nén lại. Anh lặng lẽ đứng đó một lát, rồi khẽ thở dài đưa tay che đôi mắt long lanh ngời sáng của cô, như tự nói với chính mình:

- Tình cảm đã từng có, dù bây giờ là yêu hay hận thì ít nhiều vẫn để lại dấu tích. Điều chúng ta làm không phải là ép mình quên đi mà là nhìn thẳng vào nó.

Cô dang hai tay ôm eo anh, khẽ nói:

- Em hiểu đạo lý này, nhưng có lúc vẫn không kiềm chế nổi bản thân.

Thiệu Minh Trạch cười bất lực, nói:

- Tình cảm mà, nếu có thể kiềm chế được như thế thì nó đã là lý trí.

Nhiễm Nhiễm cúi đầu trước mặt anh, im lặng rất lâu mới khẽ nói:

- Minh Trạch, anh nói xem, liệu sau này chúng ta có yêu nhau không?

Thiệu Minh Trạch im lặng rất lâu, ôm chặt cô rồi nói:

- Có.

Cái ôm của anh thật ấm áp. Nó khiến cô có cảm giác tìm được chỗ dựa đáng tin cậy. Cô bỗng kiễ chân lên hôn môi anh. Đầu tiên là khẽ chạm, rồi đầu lưỡi cẩn thận thăm dò. Anh hơi sững người, sau đó nhiệt tình đáp lại.

Họ quần lấy nhau trên giường, quần áo vứt lung tung. Anh như mũi tên đã lên dây, không kìm nổi cúi xuống hỏi cô:

- Anh là ai? Nhiễm Nhiễm, nói cho anh biết, anh là ai?

Cánh tay cô như rắn, vờn quanh gáy anh, ngón tay luồn vào mái tóc ngắn, môi không ngừng dính lấy môi anh. Cô thở hổn hển, đáp:

- Minh Trạch, Thiệu Minh Trạch.

Cuối cùng, anh đã hài lòng, cúi xuống hôn cô.

Đêm nay, hai người đều rất điên cuồng. Cuối cùng, cô đè anh xuống, nhất quyết giữ chặt anh. Cảm giác hoàn toàn mất kiểm soát của cô giày vò anh, khiến anh như con thoi luân chuyển giữa thiên đường và địa ngục. Cô cúi xuống nhìn anh, ánh mắt sáng rực, giống như một con báo xinh đẹp đang đắc ý nhếch miệng khiêu khích anh.

Cuối cùng, anh không kiềm chế nổi đã vùng dậy, dùng hai tay giữ chặt lấy eo thon của cô, giành quyền chủ động, không chế tiết tấu, đồng thời thỏa sức đam mê, khiến cô đạt được khoái cảm.

Đầu óc Nhiễm Nhiễm đã sớm bốc hỏa, nóng rực đến hồ đồ. Khi cảm xúc mãnh liệt nhất, máu trong cơ thể cô như bị rút cạn, lồng ngực trống rỗng, cảm giác lạnh giá từ tim men theo huyết quản như luồng điện phóng xuống tứ chi, sau đó là đến từng sợi lông tơ và quay ngược vào trong, khiến cơ thể cô co rúm lại.

Thiệu Minh Trạch nghẹn cổ họng, ôm chặt cô vào lòng như muốn dung hòa cả cơ thể cô vào mình, miên man gọi:

- Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm...

Chiều hôm sau, tinh thần Nhiễm Nhiễm có phần khá hơn, còn có đồng nghiệp khen sắc mặt cô tốt, hỏi cô dùng phấn nền và phấn má hồng gì mà có được vẻ tự nhiên như vậy. Có ông Trời mới biết sáng nay cô đã ngủ nướng, chỉ vãi nước lên mặt rửa qua loa rồi ra ngoài.

Cô dở khóc dở cười, cố gắng nói với đồng nghiệp vài câu rồi quay sang bàn công việc. Cô vừa chuyển đến được mấy ngày, còn rất nhiều điều phải học từ đầu. Cô nghĩ, nếu đã đến thì phải học được điều gì đó.

Có lẽ vì Nhiễm Nhiễm là con gái của Hạ Hồng Viễn, nên dù bây giờ cô chỉ là một nhân viên quen nhưng mọi người đều có thái độ rất nhiệt tình với cô, chỉ cần cô lên tiếng hỏi, dù là vấn đề gì thì cũng có người nhiệt tình giảng giải. Thậm chí, phó quản lý bộ phận còn đặc biệt mời cô đến phòng làm việc, nói với giọng rất kính trọng:

- Công việc cô làm bây giờ quả thực là uổng phí tài năng quá. Hay là cô chuyển lên làm trợ lý cho tôi nhé.
Cô đã khéo léo từ chối, đương nhiên cũng không quên lôi cái ô dù Hạ Hồng Viễn ra dùng.

Sắp hết giờ làm việc, Thiệu Minh Trạch gọi điện đến nói rằng tối nay anh có việc về muộn, bảo cô ăn cơm trước, không cần đợi anh. Nhiệm Nhiễm đã quen với việc Thiệu Minh Trạch làm thêm, nên cũng chẳng hề để ý, theo thói quen, cô chỉ dặn dò anh vài câu và bảo anh đừng quên ăn tối.

Bên cạnh đã có đồng nghiệp thu dọn đồ chuẩn bị về. Thấy cô cúp điện thoại, liền thò đầu sang nhiệt tình hỏi:

- Mọi người tính lát nữa đi dạo phố, cậu có đi cùng không?

Nhiệm Nhiễm muốn tạo quan hệ tốt với đồng nghiệp nên nghĩ ngại giấy lát, đang định nhận lời thì di động lại đổ chuông. Cô đành mỉm cười lắc đầu với đồng nghiệp rồi nghe điện thoại.

Điện thoại vọng đến giọng xa lạ của một người đàn ông:

- A lô! Cô Hạ phải không? Tôi là Thiệu Minh Nguyên.

Nhiệm Nhiễm sững người một lúc mới nhận ra đây là anh họ của Thiệu Minh Trạch. Tuy cô và Thiệu Minh Trạch đã đính hôn nhưng cũng không qua lại nhiều với người của Thiệu gia, đặc biệt là người anh họ bị Thiệu Minh Trạch thế chỗ này, nên gần như chẳng có gì để nói chuyện. Hôm nay, anh ta bỗng gọi điện đến khiến cô vô cùng bất ngờ, thậm chí là nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, chỉ nói:

- Ồ! Chào anh!

Thiệu Minh Nguyên cũng không bận tâm về thái độ của Nhiệm Nhiễm. Anh ta khẽ cười, hỏi:

- Bây giờ cô Hạ có thời gian không? Tôi đang ở dưới lầu công ty cô. Cô có thể xuống đây một chút được không? Tôi có chuyện muốn nói với cô Hạ.

Nhiệm Nhiễm do dự giây lát, cảm thấy theo phép lịch sự mình nên xuống một chuyến, vậy là cô nhận lời rồi đứng lên, đi xuống lầu.

11. Chương 11

Bị tổn thương

Yêu là yêu, hận là hận, muốn ở bên nhau phải quang minh chính đại, muốn chia tay cũng phải dứt khoát thẳng thắn. Cô khinh bỉ sự dầy dưa lằng nhằng. Cô không muốn vấn vương tơ lòng với bạn trai cũ. Cô căm ghét những đôi nam nữ đã chia tay rồi mà còn dùng tình cảm để chơi trò ám muội.

*

Nhiệm Nhiễm vừa bước ra khỏi tòa nhà thì nghe thấy chiếc xe bên đường bấm còi inh ỏi. Cô ngờ ngợ bước đến, Thiệu Minh Nguyên đã xuống xe, vòng qua mở cửa xe cho cô:

- Lên xe nói chuyện nhé.

Nhiệm Nhiễm biết mối quan hệ giữa Thiệu Minh Trạch và người anh họ này rất tệ nên cũng không muốn lên xe của anh ta. Cô mỉm cười chỉ vào quán cafe nhỏ cách đây không xa đề nghị:

- Hay là chúng ta qua đó ngồi. Tôi mời.

Thiệu Minh Nguyên vịn tay vào cửa xe, nói với vẻ ngả ngớn:

- Ồ! Nhiệm Nhiễm, cô không cần đề phòng tôi như vậy. Lần trước, tôi đã nói rồi. Mẫu người như cô không phù hợp với khẩu vị của tôi.

Nhiễm Nhiễm tối sầm mặt hỏi:

- Anh tìm tôi có việc gì?

Thiệu Minh Nguyên nghiêng đầu về phía ô tô nói:

- Lên xe đi. Tôi thật sự có chuyện muốn nói với cô. Chỗ này không tiện lắm.

Nhiễm Nhiễm vẫn không chịu nhúc nhích, Thiệu Minh Nguyên có phần mất kiên nhẫn, khẽ cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Cô Hạ, cô không cần như vậy. Nếu cô thực sự không yên tâm về tôi thì có thể gọi điện báo cho bạn cô biết hành tung của mình. Ngộ nhỡ tôi có ý gì xấu thì cô có thể báo bạn trực tiếp gọi điện báo cảnh sát.

Anh ta đã nói đến nước này, Nhiễm Nhiễm đành phải lên xe của anh ta:

- Có chuyện gì? Anh nói đi.

Thiệu Minh Nguyên lái xe đi, lắc đầu cười nói:

- Không. Chúng ta vẫn chưa đến nơi nói chuyện.

Hành động và lời nói của anh ta lập dị như vậy khiến Nhiễm Nhiễm càng lúc càng đề cao cảnh giác. Cô làm ra vẻ cực kỳ bình tĩnh, lấy di động trong túi xách ra, cười nói:

- Vậy tôi gọi điện cho Minh Trạch, tiện thể báo anh ấy lát nữa qua đón tôi.

Thiệu Minh Nguyên giật lấy di động của cô, chẳng nói nửa lời tắt máy luôn, rồi cười mà như không, nói:

- Đừng. Đừng làm phiền Minh Trạch vội. Tôi đưa cô đi xem vở kịch hay. Cậu ta là nam diễn viên chính mà. Cô gọi điện thế này thì khó mà xem được kịch hay mất.

Nhiễm Nhiễm hơi ngạc nhiên, mặt lạnh tanh nói:

- Nếu đã là kịch thì ắt là giả rồi. Xem hay không cũng chẳng để làm gì. Anh dừng xe lại. Tôi muốn xuống.

Thiệu Minh Nguyên liếc mắt khiêu khích cô:

- Sao vậy? Cô sợ à?

Nhiễm Nhiễm bặm môi không lên tiếng.

Thiệu Minh Nguyên lái xe tới một quán trà. Đến lúc này, Nhiễm Nhiễm mới bình tĩnh lại, lạnh lùng hỏi:

- Anh muốn cho tôi xem gì?

Mặt Thiệu Minh Nguyên nở nụ cười vừa thần bí vừa đắc ý, gơ ngón trỏ lên môi, khẽ “suyt” một tiếng:

- Đừng lên tiếng. Cứ im lặng đợi xem kịch đi.

Nhiễm Nhiễm lòng rối bời nhưng mặt vẫn cố nở nụ cười:

- Có thể là kịch gì hay chứ? Cùng lắm là Minh Trạch có người đàn bà khác ở bên ngoài thôi. Đàn ông ai mà chẳng có lúc chơi bởi trăng gió chứ. Anh làm chuyện này còn ít hay sao mà hôm nay lại có hứng đi vạch mặt người khác vậy?

Câu nói của Nhiễm Nhiễm khiến Thiệu Minh Nguyên kinh ngạc, bất giác quay lại nhìn cô, sau đó nở nụ cười giễu cợt:

- Đúng đấy. Cô hiểu rõ lắm! Không sai. Đàn ông mà. Có ai không chơi bởi trăng gió đâu, có điều... - Anh ta cố ý dừng lại, nghiêng người sát về phía Nhiễm Nhiễm, thái độ cực kỳ thân mật, nói: - Lần này, cậu em họ của tôi không chơi bởi trăng gió, mà chỉ có thể coi là đóng kịch, sợ rằng nó đang đóng kịch với chính cô đấy.

Hơi thở của anh ta phả vào mặt Nhiễm Nhiễm, cô khinh bỉ lùi lại phía sau, không thèm nói gì.

- Hạ Nhiễm Nhiễm, cô đừng coi ý tốt của tôi là lòng lang dạ thú. Hôm nay, tôi đưa cô đến đây là để cô nhìn cho rõ, rốt cuộc Thiệu Minh Trạch là người thế nào. Đám người suốt ngày ra vẻ như một chính nhân quân

tử, như một liệt nữ trinh tiết, thực ra đều là phường đạo tặc đi điểm cả thôi. - Anh ta đang nói bồng bật cười hể hả, chỉ ra ngoài xe cho Nhiễm Nhiễm xem rồi hào hứng nói: - Nhìn đi. Ra rồi đấy.

Nhiễm Nhiễm nhìn theo hướng chỉ của anh ta thì thấy một đôi nam nữ từ trong quán trà bước ra. Người con trai đi trước dáng hoàng, nghiêm túc, người con gái đi sau xinh đẹp, dịu dàng. Đó chính là Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch.

Thiệu Minh Nguyên ở bên cạnh giải thích:

- Cô cũng quen cô gái đó hả? Tô Mạch, giám định viên của công ty Dịch Mỹ. Gần đây, chẳng phải cô ấy đã hợp tác với Hồng Viễn sao? Tôi nói cho cô biết, Hạ Nhiễm Nhiễm, cô biết cô ấy là ai không? Cô ấy là bạn gái cũ của Thiệu Minh Trạch. Thiệu Minh Trạch rất yêu cô ấy. Năm năm trước, Tô Mạch bỗng nhiên biến mất, Thiệu Minh Trạch đã đi khắp nơi tìm và suýt nữa phát điên. Sao nào? Bây giờ, cô có nghĩ là cậu ta đang chơi bởi trăng gió không? Cậu ta có đóng kịch với cô không?

Đầu óc Nhiễm Nhiễm ong ong, từng câu nói của Thiệu Minh Nguyên như mũi dùi dùi thẳng vào tai cô, như cây kim đâm vào lòng cô. Cô ngồi ngây ra đó nhìn về đằng xa qua cửa kính xe màu sẫm.

Bên đường đỗ khá nhiều xe nên diện tích lòng đường còn lại rất hẹp. Thiệu Minh Trạch từ tốn đi phía trước, Tô Mạch cũng thông thả bước theo sau. Khi đi qua vũng nước, cô ấy ngần ngừ dừng bước. Thiệu Minh Trạch đi phía trước quay người lại, dẫn đo một chút rồi đưa tay cho Tô Mạch.

Cảnh tượng này khiến Nhiễm Nhiễm tức nổ đom đóm mắt. Cô không muốn xem tiếp, thụt đầu lại nhướn mày nhìn Thiệu Minh Trạch, cười khẩy hỏi:

- Anh muốn tôi đến xem cảnh này sao?

Tình cảm dần được nén lại, lý trí dần trở dậy. Cô nhếch môi cười tỏ vẻ coi thường:

- Anh Thiệu, chúng ta đều là người lớn cả rồi. Về chuyện tình cảm thì ai chẳng có quá khứ chứ? Hồi đại học, tôi cũng từng sống chết yêu một người con trai và sau này có quên được đâu. Minh Trạch sắp ba mươi tuổi rồi, đàn ông gần ấy tuổi mà vẫn chưa từng có mảnh tình nào vắt vai thì tôi không dám lấy đâu. Có bạn gái cũ thì sao chứ? Chẳng phải chỉ là ra ngoài uống trà thôi sao? Thế này có gì ghê gớm? Có đáng để anh mất công đến đón tôi tới để tận mắt chứng kiến không? Nếu gặp mặt bình thường thế này đã coi là đóng kịch thì có lẽ vợ anh đã sống trong nhà hát kịch lâu rồi?

Thiệu Minh Nguyên bị những lời thẳng thắn đanh thép của cô khiến cho bàng hoàng, mãi sau mới định thần lại, châm chọc:

- Cô Hạ thật là người khoan dung độ lượng.

Nhiễm Nhiễm nhướn mày khiêu khích:

- Quá khen! Anh Thiệu cũng phải chín chắn một chút đi. Muốn bắt gian dân thì đây cũng không phải là cách đâu. Dù anh chưa từng bắt gặp người khác thì cũng bị vợ bắt gặp không ít lần, sao anh chẳng có chút kinh nghiệm gì thế? Bắt gian dân ấy à? Phải bắt gặp trên giường mới tính. Ra ngoài uống trà mà anh cũng có hứng thú bắt sao?

Cô nói xong cũng chẳng thèm nhìn Thiệu Minh Nguyên, quay người định xuống xe.

Thiệu Minh Nguyên bồng khóa cửa xe, cười lạnh lùng, nói:

- Đừng đi vội. Kịch hay vừa mới bắt đầu thôi. Nếu cô đi thì sẽ không xem được phần sau vở kịch đâu.

Nhiễm Nhiễm không mở được cửa, tức giận nói:

- Anh còn muốn để tôi xem gì nữa?

- Họ đi chung xe đấy. Cô không bám theo thì sao biết liệu có bắt được họ trên giường không?

Thiệu Minh Nguyên lái xe bám theo xe Thiệu Minh Trạch ở khoảng cách vừa phải tới một khu nhà. Vừa vào cổng khu nhà, nhân viên bảo vệ đã chặn xe Thiệu Minh Nguyên lại. Thiệu Minh Nguyên nhún vai với Nhiễm Nhiễm, mặt tỏ vẻ tiếc nuối, nói:

- Hết cách rồi. Xem ra hôm nay, chúng ta không vào phòng bắt gian dân được, mà chỉ có thể đợi ở bên ngoài thôi.

Nhiệm Nhiệm chẳng để lộ chút cảm xúc gì. Cô cúi đầu không nói.

Suốt đường đi, cô đều tỏ thái độ như vậy. Thiệu Minh Nguyên đã quen rồi, chỉ mong cô sẽ có phản ứng gì mới. Thấy thế, anh ta chỉ nhếch môi cười châm chọc rồi dừng xe cạnh khu nhà, sau đó quay đầu nhìn Nhiệm Nhiệm, nở nụ cười nham hiểm, hỏi:

- Cô Hạ, hôm nay Thiệu Minh Trạch có xin phép cô không? Có nói tối nay phải làm thêm đến mấy giờ không? Tối có về không? Chúng ta không phải đợi ở đây cả đêm chứ?

Nhiệm Nhiệm vẫn không nói gì, đến khi mình đủ bình tĩnh thì cô mới ngẩng lên nhìn Thiệu Minh Nguyên hỏi:

- Thế này có thú vị không?

- Có chứ. Đương nhiên là thú vị rồi. - Thiệu Minh Nguyên cười nham hiểm, hỏi: - Sao vậy? Bây giờ cô vẫn nghĩ rằng họ chỉ gặp mặt bình thường thôi sao? Vậy lên giường gọi là gì? Hai người đắp chăn nói chuyện sao? Hô hô! Hạ Nhiệm Nhiệm, cô thật đáng yêu.

Nhiệm Nhiệm hít thật sâu, cười khẩy hỏi Thiệu Minh Nguyên:

- Anh muốn tôi làm thế nào? Xông vào bắt gian dân ư? Sau đó thì sao? Chia tay với Thiệu Minh Trạch hả? Đây là mục đích của anh đúng không? Vậy thì xin lỗi đã làm anh thất vọng. Tôi không đính hôn với Thiệu Minh Trạch vì tình yêu, nên tất nhiên sẽ không vì chuyện này mà chia tay với anh ấy. Coi như anh đã uống công vô ích rồi.

Thiệu Minh Nguyên không ngờ cô lại nói những lời này nên sau phút kinh ngạc thì càng điên tiết hơn. Anh ra cắn răng hằm hằm nhìn cô. Nhiệm Nhiệm cười lạnh lùng, ngẩng lên, không chút sợ hãi nói với anh ta:

- Mở cửa xe. Tôi muốn xuống.

Thiệu Minh Nguyên không dám làm gì cô. Anh ta hậm hực mở khóa cửa xe, bực tức nói:

- Hạ Nhiệm Nhiệm, xem như cô lợi hại!

- Cảm ơn đã quá khen! - Nhiệm Nhiệm lạnh lùng đáp lại, đẩy cửa xe ra.

Nhiệm Nhiệm không ngừng tự nhủ, mình nhất định phải kiên cường, quyết không để người khác cười nhạo, mình phải ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, phải dũng cảm bước lên phía trước, phải tỏ rõ khí thế của bản thân.

Từ xe của Thiệu Minh Nguyên bước ra, đi sang đường chỉ có vài bước mà dường như cô đã cạn kiệt sức lực. Giây phút ngồi trong taxi, cô thở phào như được giải thoát, giọng khản đặc, nói:

- Bác tài, cứ lái thẳng về phía trước. Đi đâu cũng được. Đừng dừng lại.

Tô Mạch, lại là Tô Mạch, sao lại là Tô Mạch? Sao lại là Tô Mạch?

Cô bỗng nhớ tới lời nói đỡ của Thiệu Minh Trạch dành cho Tô Mạch, nhớ lại anh thường ra ban công hút thuốc lúc nửa đêm, nhớ lại vẻ thất thần của anh sau khi gặp lại Tô Mạch ở buổi tiệc.

Hóa ra, hóa ra tất cả đều không phải là vô duyên vô cớ.

Nhưng Thiệu Minh Trạch đã nói, anh khẳng định anh và cô sẽ yêu nhau, anh nói muốn bên cô. Đêm qua, anh còn mãnh liệt như vậy, anh còn thì thầm gọi tên cô... Lẽ nào, đó chỉ là một màn kịch anh dựng lên thôi sao?

Cô tự nhủ mình không được đau lòng. Cô còn chưa yêu Thiệu Minh Trạch. Cô và anh sống cùng chỉ vì hợp nhau, giống như vô số đôi nam nữ vì đi xem mặt mà đến với nhau. Họ có gia thế ngang nhau, điều kiện tương xứng, những mâu thuẫn trong cuộc sống không gì là không thể giải quyết, đến cả chuyện trên giường cũng hòa hòa hợp hợp.

Họ cứ thế bên nhau nhưng lại chưa từng yêu nhau.

Nhưng dù có tự tìm vô số lý do như vậy, lòng cô vẫn có cảm giác khó chịu vô cùng. Tức giận, đau đớn giằng xé, không phải vì yêu mà vì bị phản bội, còn cả lừa dối nữa.

Rõ ràng họ đã giao hẹn là phải thẳng thắn với nhau. Cô như một con ngốc đem tất cả mọi chuyện nói với anh, còn anh thì sao?

Chiếc taxi chạy vòng quanh thành phố Tây Bình khoảng ba tiếng đồng hồ, cảnh vật bên ngoài không ngừng thay đổi, cô quay ra chăm chú nhìn, giống như người nơi khác mới đến thành phố này. Cuối cùng, bác tài cất tiếng khuyến bảo:

- Cháu ơi, cháu nên về nhà sớm đi. Đừng để người nhà lo lắng.

Nhiễm Nhiễm chẳng còn nơi nào để đi, đành quay về nơi ở của mình. Khi trả tiền xuống xe, cô bất ngờ nhìn thấy Lâm Hướng An. Anh đứng dựa vào tường, thấy Nhiễm Nhiễm từ taxi đi xuống thì vội đứng thẳng lên, khẽ gọi tên cô:

- Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm thoáng nhìn Lâm Hướng An rồi quay người đi vào trong tòa nhà.

Lâm Hướng An vội đuổi theo phía sau, vừa định kéo tay cô, còn chưa kịp chạm vào thì cô đã gạt phắt tay đi, quát lên:

- Anh đừng động vào tôi.

Lâm Hướng An sững người rút tay lại, ngần ngừ nói:

- Nhiễm Nhiễm, không phải anh đến quấy rầy em. Chỉ là anh có chút chuyện muốn nói với em.

- Tôi không muốn nghe. - Mặt Nhiễm Nhiễm hiện rõ vẻ tức giận, cô lùi lại phía sau hai bước, chẳng thèm đếm xỉa tới Lâm Hướng An, chỉ lạnh lùng nói: - Tôi không muốn nghe anh nói gì hết. Tôi đã nói rồi, xin anh hãy tránh xa tôi ra một chút. Lâm Hướng An, anh có thể coi như chưa từng quen biết tôi được không?

Yêu là yêu, hận là hận, muốn ở bên nhau phải quang minh chính đại, muốn chia tay cũng phải dứt khoát thẳng thắn. Cô khinh bỉ sự dầy dụa lằng nhằng. Cô không muốn vấn vương tơ lòng với bạn trai cũ. Cô căm ghét những đôi nam nữ đã chia tay rồi mà còn dùng tình cảm để chơi trò ám muội.

Lâm Hướng An sững người nhìn cô, không trả lời.

Nhiễm Nhiễm cũng không cần anh đáp, cô chẳng thèm quay đầu lại mà đi thẳng vào tòa nhà, về căn hộ rồi đóng cửa.

Thiệu Minh Trạch đã về. Anh vừa tắm xong, trên người đang mặc chiếc áo ngủ cotton mà cô mua cho. Anh ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi. Cô sững người, cố mở miệng hỏi anh như bình thường:

- Anh về rồi à? Đã ăn cơm chưa?

Thiệu Minh Trạch gật đầu, quay lại nhìn cô rồi hỏi:

- Sao giờ em mới về thế? Di động của em tắt máy à?

Nhiễm Nhiễm sững lại, giờ mới nhớ ra lúc đó Thiệu Minh Nguyên đã cướp điện thoại của cô rồi tắt máy, sau đó cô cũng quên bật lên. Cô cúi xuống thay đổi giày cao gót, làm ra vẻ chẳng có gì:

- Đồng nghiệp rủ em đi dạo phố. Chắc là di động hết pin.

Ánh mắt dò xét của Thiệu Minh Trạch nhìn đi chỗ khác, anh “ừm” một tiếng và không hỏi gì nữa.

Nhiễm Nhiễm loẹt quẹt đôi dép lê, bước tới kéo rèm ngăn giữa phòng khách và chiếc giường. Khi cô thay xong đồ ở nhà, anh đã bật laptop lên và đang xử lý đồng email. Cô liếc mắt nhìn anh, lấy sữa trong tủ lạnh ra, tự rót ỉnh một cốc. Khi cô đang định uống thì nghe thấy Thiệu Minh Trạch nhắc nhở:

- Hâm nóng rồi hãy uống. Cẩn thận đau dạ dày đấy.

- Không sao. - Cô cười, ngừng đầu uống một hộp sữa. Dạ dày vốn trống rỗng, lập tức đau dữ dội khi bị sữa lạnh đổ xuống. Cô không chịu đựng nổi nhú mảy.

Thiệu Minh Trạch đứng lên giặt cốc sữa trong tay cô, sầm mặt, hỏi:

- Tối nay em chưa ăn cơm sao?

Anh vừa tắm xong, trên người vẫn còn mùi thơm của xà phòng. Trước đây, cô rất thích ngửi mùi thơm này. Còn hôm nay, cô bỗng ghê tởm, cảm thấy mùi thơm này đang che giấu điều gì đó.

Cô lùi lại một bước, dựa người vào bàn bếp, rủ hàng mi, nói:

- Đã ăn ở bên ngoài nhưng không hợp khẩu vị nên ăn ít. Đi dạo phố nhiều quá nên lại thấy hơi đói.

Thiệu Minh Trạch nghe thế, nhướn mày hỏi:

- Đi dạo phố cả tối mà không mua sắm gì sao?

- Vốn định mua nhưng giá đồ hơi đắt. Trước mặt đồng nghiệp mới, em không muốn gây cho họ ấn tượng về một đại tiểu thư có tiền nên không mua gì. - Cô cười, đi vòng qua anh vào nhà tắm.

Tắm rửa xong đi ra, Thiệu Minh Trạch đã hâm nóng cốc sữa, còn nướng hai lát bánh mì để trên bàn ăn cho cô:

- Lại đây. Ăn một chút rồi đi ngủ.

- Không cần đâu. Em đánh răng rồi. - Cô nói, sau đó đi về phía giường ngủ. Lúc nằm xuống, cô thấy Thiệu Minh Trạch vẫn đứng bên bàn ăn, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Cô lại mỉm cười, nói: - Em buồn ngủ rồi. Em ngủ trước đây. Anh bật đèn bàn lên nhé. Đừng thức khuya quá đấy.

Nói xong, cô lấy chăn phủ kín từ đầu đến chân.

Một lát sau, bên kia đệm giường lún xuống. Thiệu Minh Trạch kéo chăn trùm trên đầu Nhiễm Nhiễm xuống, ôm lấy cô từ phía sau. Cơ thể bất giác cứng đờ, cô chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức đẩy anh ra. Thấy ánh mắt kinh ngạc của anh, cô bỗng ý thức được phản ứng của mình có phần hơi quá. Cô vội cười, oán thán nói:

- Hôm nay em đi bộ cả tối nên mệt lắm. Anh mau ngủ đi.

Thiệu Minh Trạch hơi nhếch khóe môi nhìn cô với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Nhiễm Nhiễm đã nhấn nạt đến giới hạn, chỉ sợ nếu anh tiếp tục chạm vào, cô sẽ không kiềm chế nổi mà thét lên, ném cả anh và những thứ anh chạm vào ra ngoài. Anh bắn thiu! Anh thật bắn thiu! Cho dù về nhà, anh đi tắm ngay thì người anh vẫn vô cùng bắn thiu. Bàn tay trong chăn nắm thành nắm đấm đầy cảm hận. Đường như chỉ có như vậy mới giúp cho cô giữ được vẻ bình thản trên khuôn mặt.

Thiệu Minh Trạch lặng lẽ nhìn cô một lát rồi từ từ nằm xuống. Mãi sau, anh mới khẽ thốt ra hai từ:

- Ngủ đi.

Nhiễm Nhiễm không nói gì, quay lưng lại, lấy chăn trùm kín người, cố nằm sát mép giường.

Một lát sau, Thiệu Minh Trạch bỗng hỏi:

- Tại sao?

Tại sao ư? Vì cô đã nhìn thấy anh cùng Tô Mạch từ quán trà bước ra, thấy anh dắt tay cô ấy, thấy họ cùng đi vào nhà Tô Mạch... Sống mũi Nhiễm Nhiễm cay cay, cổ họng uất nghẹn không thốt nên lời. Cô kiềm chế cảm xúc, cố gắng nói với giọng nhẹ nhàng:

- Em chỉ mệt thôi.

Thiệu Minh Trạch không có động tĩnh gì. Cô quay lưng lại nên không nhìn thấy nét mặt của anh và cũng chẳng buồn đoán xem anh nghĩ gì, chỉ giả vờ ngủ, không thêm để ý tới anh.

Một đêm yên tĩnh, chỉ có chiếc giường dường như bỗng rộng ra nhiều.

Sáng hôm sau, hai người thức dậy như thường lệ, ăn sáng qua loa rồi đi làm.

Hôm trước, Nhiễm Nhiễm để xe ở công ty nên đành bắt xe tới công ty. Dù cô đi làm hơi muộn nhưng cũng chẳng có ai đến chấm công. Chỉ có đồng nghiệp thấy sắc mặt cô không ổn thì hỏi vài câu quan tâm. Nhiễm

Nhiễm Nhiễm cười, cảm ơn ý tốt của đồng nghiệp rồi lặng lẽ ngồi nghiên cứu báo cáo thị trường của Hồng Viễn gần đây. Đến mười hai giờ trưa, cô mới đứng lên cùng đồng nghiệp tới nhà ăn của công ty ăn cơm. Ai ngờ lại gặp Trần Lạc ở cửa.

Nhiễm Nhiễm có chút bất ngờ. Vì tham gia buổi liên hoan thường niên của tổng bộ nên Trần Lạc mới từ công ty chi nhánh đến đây. Về lý mà nói, hôm qua anh ta phải đi rồi. Hai người chạm mặt, cô không tiện vờ như không thấy nên chỉ chào hỏi qua loa.

Trần Lạc gọi cô lại, khẽ hỏi:

- Sao vậy? Sao sắc mặt khó coi như vậy?

Nhiễm Nhiễm mỉm cười hỏi:

- Sao còn chưa đi? Tôi còn tưởng anh đi rồi chứ.

- Có chút việc nên nán lại. - Trần Lạc trả lời, không chịu để cô đánh lạc hướng câu chuyện như vậy, lại tiếp tục hỏi: - Xảy ra chuyện gì thế?

- Không có gì. Chỉ là hai ngày qua không được nghỉ ngơi đầy đủ thôi. - Nhiễm Nhiễm nói xong thì chỉ tay về phía đồng nghiệp, vừa bước vào, cười nói: - Tôi vào trước đây, đồng nghiệp đang đợi tôi.

Trần Lạc nhìn cô hồi lâu rồi mới gật đầu nói:

- Ủ, em đi trước đi.

Nhiễm Nhiễm chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ tiện miệng nói câu “Tạm biệt” rồi xoay người bước vào nhà ăn. Không ngờ vừa hết giờ làm thì lại nhận được tin nhắn của Trần Lạc. Nội dung rất ngắn gọn, chỉ vắn vắn mấy chữ. Anh ta nói: “Ra đi. Tôi đang đợi em ở bên ngoài”.

Con người Trần Lạc ấy mà, nếu anh ta đã có ý tìm bạn thì bạn đừng hòng chạy mất. Nhiễm Nhiễm đọc tin nhắn đó, chần chừ giây lát rồi ra ngoài tìm đến chỗ để xe của Trần Lạc. Cô bước đến gõ vào cửa xe, hỏi:

- Có rảnh không? Cùng đi ăn nhé.

Trần Lạc nhìn cô, giọng trầm xuống:

- Lên xe đi.

Cô lắc đầu:

- Buổi sáng tôi không tiện bắt xe nên không thể để xe lại công ty. Anh chọn địa điểm đi, tôi sẽ tự lái xe đến.

Trần Lạc kiên định nói:

- Lên xe.

Nhiễm Nhiễm không nói lại được anh ta, đành vòng qua bước lên xe, không kìm được châm chọc:

- Mới lên sếp được mấy hôm mà khẩu khí ghê gớm nhỉ?

Trần Lạc không thèm để ý đến lời châm chọc của cô, hỏi:

- Muốn ăn gì?

- Tùy. - Cô đáp.

Xe vừa chuyển bánh, di động của cô bỗng đổ chuông. Cô liếc nhìn màn hình, từ tốn nghe điện thoại:

- A lô! Minh Trạch, có chuyện gì vậy? - Giọng nói dịu dàng khiến Trần Lạc không kìm được liếc mắt nhìn, nghe cô tiếp tục nói: - Hôm nay không được rồi, hôm khác cùng đi nhé. Công ty có việc phải tăng ca. Đồng nghiệp đã gọi đồ ăn rồi. Vâng. Anh không cần phải lo cho em.

- Em nói dối. - Thấy cô tắt điện thoại, Trần Lạc chẳng hề khách sáo nói.

Nhiễm Nhiễm tiện tay nhét di động vào túi xách:

- Ủm! Không sai. Là nói dối. Lạ lắm à? Chẳng phải đàn ông các anh vẫn thường xuyên nói dối sao?

Trần Lạc không thích giọng điệu này của cô, anh ta hơi nhú mày, nói:

- Cũng có khi bạn tiếp khách. Bất đắc dĩ thôi.

- Phải. Các anh nói dối vì bạn tiếp khách, còn tôi nói dối để ứng phó. Cũng chẳng khác biệt là mấy, đều là bất đắc dĩ. - Cô mỉm cười, chuyển chủ đề: - Phải rồi. Anh định đưa tôi đi đâu ăn đây?

Trần Lạc đưa cô đến một nhà ăn có khung cảnh yên tĩnh ở ngoại ô, mặt tiền rất bình thường nhưng khi bước vào mới thấy không gian bên trong hết như cảnh bồng lai. Đó là một khoảng sân rộng, dùng những tấm megal mỹ thuật ghép lại với nhau để làm trần, sau đó lại dùng những loài cây như mây và dây leo để ngăn cách các khoảng của sân để tạo thành những gian phòng độc lập. Đến cả bàn ghế cũng được làm bằng mây. Vừa bước vào, có cảm giác như lập tức bị hơi thở thiên nhiên bữa vậy.

Có lẽ không đông khách, hoặc là phòng cách âm khá tốt nên bên trong quán không hề có âm thanh hỗn tạp. Thi thoảng có tiếng người nói nhưng thanh âm rất nhỏ.

Nhiệm Nhiệm ngồi xuống, nhìn xung quanh, không tìm được khen ngợi:

- Anh rất biết chọn chỗ đây.

Trần Lạc khoát tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ rời đi, rồi tự mình rót cho Nhiệm Nhiệm một cốc nước lọc, hỏi cô:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao sắc mặt lại kém như thế. Trong buổi liên hoan thường niên, em vẫn bình thường. Có chuyện với Thiệu Minh Trạch phải không?

Nhiệm Nhiệm im lặng, chỉ cầm cốc nước lên nhấp một ngụm.

Trần Lạc cũng không vội, ngồi đó im lặng đợi câu trả lời của cô.

Nhiệm Nhiệm đành mỉm cười, hỏi anh ta:

- Anh bắt buộc phải biết à? Nếu tôi không nói thì sao?

- Vậy anh sẽ đi hỏi Thiệu Minh Trạch. - Trần Lạc nhẹ nhàng trả lời.

Nhiệm Nhiệm im lặng hồi lâu, ngẩng đầu lên nhìn anh ta rồi nói:

- Tô Mạch là bạn gái cũ của Thiệu Minh Trạch.

Trần Lạc tỏ vẻ bất ngờ.

Nhiệm Nhiệm nhướn mày hỏi:

- Sao hả? Anh không biết ư? Chẳng phải anh là sư huynh của Tô Mạch sao?

- Hồi đó, anh chỉ giúp giáo viên hướng dẫn họ làm đề cương luận văn. Trước đây thì bọn anh không quen nhau. - Trần Lạc hơi nhú mày, nhìn cô bằng vẻ mặt không vui, trầm tư rất lâu mới hỏi: - Em biết từ khi nào?

Nhiệm Nhiệm không tìm nổi cười tự giễu:

- Tối qua mới biết. Tối hôm kia, tôi vẫn còn kéo tay Thiệu Minh Trạch tự hào giới thiệu với Tô Mạch, đây là chồng chưa cưới của tôi. Kết quả, ngày hôm sau có người nói cho tôi biết, Tô Mạch mới là người con gái Thiệu Minh Trạch yêu sâu sắc. Có buồn cười không chứ? Tôi đoán Lâm Hương An cũng biết chuyện này từ lâu. Trong bốn người thì tôi chẳng khác gì một con ốc. Không biết những kẻ khác đã cười tôi như thế nào!

- Nhiệm Nhiệm... - Trần Lạc ngắt lời cô nhưng cô chẳng thèm để ý đến anh ta, một mực nói: - Điều quan trọng là, trước mặt tôi, Thiệu Minh Trạch luôn ra vẻ như một người hướng dẫn tôi cách đối nhân xử thế, nói những lời chí lý. Thế mà tôi lại ngốc nghếch cảm kích anh ta, nghĩ anh ta chín chắn, khoan dung độ lượng. Mãi sau tôi mới biết, không phải anh ta tốt, mà là tôi quá ngốc.

- Nhiệm Nhiệm! - Trần Lạc cao giọng, ngược lên nhìn thẳng vào mắt cô, khê hỏi: - Em đã yêu Thiệu Minh Trạch rồi sao?

- Yêu anh ta ư? - Sau phút sững sốt, Nhiễm Nhiễm bỗng bật cười, tiếng cười có phần mỉa mai, nhạo báng:
- Không. Tôi không yêu anh ta. Tôi chỉ cảm thấy ghê tởm. Anh biết không, tối hôm kia, chúng tôi còn ân ái. Tối qua, tôi tận mắt trông thấy anh ta đi cùng Tô Mạch. Trước đó, không biết anh ta đã đi bao nhiêu lần. Thế nên, tôi không yêu anh ta. Tôi chỉ cảm thấy... ghê tởm, cũng hận, hận họ coi tôi là con ngốc... - Giọng cô càng lúc càng thấp, nỗi căm hận lộ rõ ràng trong lời nói.

Trần Lạc nhìn xuống, lặng lẽ nghe, lát sau mới ngẩng lên nhìn cô, hỏi:

- Em muốn chia tay với anh ta không?

Nhiễm Nhiễm cúi đầu:

- Không, bây giờ chưa thể chia tay được. Chia tay thế này thì lợi cho họ quá!

Cô không phải Hạ Nhiễm Nhiễm của năm năm trước, không phải là Hạ Nhiễm Nhiễm mà Lâm Hường An có thể vì một cuộc điện thoại mà vứt bỏ cô để vượt đại dương, cũng không phải là Hạ Nhiễm Nhiễm bị tổn thương chỉ biết giãy vò bản thân nữa.

Họ đã lừa dối cô như vậy, dựa vào cái gì mà muốn cô độ lượng chứ?

Cô muốn trả thù. Cô muốn trả thù sự phản bội và lừa dối của anh.

Nếu không phải có ý nghĩ này trong đầu thì tối qua, cô đã ngủ trên phố chứ quyết không quay về đối diện với Thiệu Minh Trạch, càng không thể tiếp tục ngủ chung giường với anh. Có trời mới biết, khi đó cô muốn cho anh mấy cái bạt tai đến nhường nào.

Như thể nhìn thấu tâm tư cô, Trần Lạc khẽ thở dài, nói:

- Nhiễm Nhiễm, trả thù không thể làm em vui vẻ đâu. Nó chỉ khiến lý trí của em hao mòn, khiến em càng đau khổ hơn mà thôi. Dù em có yêu Thiệu Minh Trạch hay không, anh ta đều không đáng để em làm như vậy.

- Nói như thế anh hiểu lắm vậy. - Nhiễm Nhiễm mỉa mai.

Trần Lạc bị cô nói thế thì hơi sững người, anh ta lại lặng lẽ nhìn xuống, che đi vẻ phức tạp trong ánh mắt.

Nhiễm Nhiễm không hề chú ý đến sự thay đổi của Trần Lạc, chỉ cười lạnh lùng, cầm đũa cầm hân chọc đồ ăn trên đĩa, tiếp tục nói:

- Đừng nói những đạo lý này với tôi. Bây giờ tôi quá nhạy cảm trước những lời lẽ như thế. Nghe đến nó là tôi nghĩ đến Thiệu Minh Trạch, ghê tởm không nuốt nổi đâu.

Trần Lạc nở nụ cười khổ sở:

- Được rồi. Anh không nói nữa.

Ăn cơm xong, Trần Lạc đưa Nhiễm Nhiễm về. Khi chia tay dưới lầu, anh ta bỗng hỏi:

- Em từng nghĩ đến chuyện rời khỏi Tây Bình một thời gian chưa?

Nhiễm Nhiễm không hiểu ý của anh ta, kiên định lắc đầu:

- Cho dù muốn đi thì cũng không phải là bây giờ.

Về đến nhà, vẫn chưa thấy Thiệu Minh Trạch đâu. Hơn chín giờ tối, anh gọi điện nói có chút chuyện phải về nhà họ Thiệu, tối không về nhà.

Chuyện này trước đây không phải là chưa từng xảy ra, nhưng Nhiễm Nhiễm đều không để tâm. Còn hôm nay, Thiệu Minh Trạch vừa nói như vậy, trong đầu cô liền hiện lên ý nghĩ, anh đang nói dối. Anh muốn ở cùng Tô Mạch nên mới nói dối như vậy để lừa cô. Cô rất bình tĩnh nói chuyện với anh vài câu, càng lúc càng cảm thấy giọng anh có vẻ bất thường: Có phần khiên cưỡng, giọng rất trầm, như thể đang cố kìm nén cảm xúc.

Cô nghĩ, lúc này có thể Tô Mạch đang ở bên Thiệu Minh Trạch, hoặc là anh trốn ra ban công nhà Tô Mạch để lên gọi cuộc điện thoại này. Nhất định là anh vội tắt máy nên giọng mới gấp gáp như vậy.

Nhiệm Nhiệm tắt máy, lòng cảm thấy ghê tởm, bất giác thở phào. Thiệu Minh Trạch qua đêm không về, đối với cô cũng là một chuyện tốt. Ít nhất, cô không phải giả bộ như không hề biết chuyện gì trước mặt anh.

Nhiệm Nhiệm đi tắm rồi thay ga giường, vỏ gối, chăn... Tắt cả những thứ có thể bị Thiệu Minh Trạch chạm vào, cô đều thay hết. Sau đó, cô mới trèo lên giường nằm. Nhưng cô vẫn không sao ngủ được, giống như đêm trước, cứ nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện lên hình ảnh đôi nam nữ quần lầy nhau, lúc là Tô Mạch và Lâm Hướng An, khi lại thành Tô Mạch và Thiệu Minh Trạch.

Nhiệm Nhiệm bị trí tưởng tượng phong phú của mình dọa cho phát khiếp. Cô thật sự sợ mình cứ tiếp tục nghĩ như thế này thì sẽ phát điên lên mất. Thế là cô không ngừng nói với bản thân đừng nghĩ ngợi gì nữa. Bây giờ cô không muốn nghĩ đến việc sẽ trả thù những người đó như thế nào, cô chỉ muốn ngủ thôi. Trước lời nhắc nhở của chính mình và nhờ sự hỗ trợ của hai viên thuốc ngủ, cô mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Buổi sáng, khi thức dậy, tâm trạng của Nhiệm Nhiệm đã khá hơn nhiều. Cơ tức giận trong lòng dần bị lý trí dập tắt, thậm chí cô còn có tâm trạng làm cho mình một bữa sáng thịnh soạn. Khi đang ăn sáng, cô bắt đầu nghĩ làm thế nào để giải quyết chuyện giữa Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch.

Theo những gì cô hiểu về mẹ Thiệu Minh Trạch, rõ ràng bà sẽ nghiêng về phía cô, so với Tô Mạch, cô có thể giúp Thiệu Minh Trạch tiến rất xa trong bước đường sự nghiệp, ít nhất thì trong mắt người ngoài là như vậy. Cô là con gái của Hạ Hồng Viễn, là một trong những người kế vị của Tập đoàn Hồng Viễn, cô còn có bà Hàn cùng mối quan hệ với Hàn gia. Tất cả điều này đều có thể trợ giúp cho Thiệu Minh Trạch, là những thứ mà Hạ Nhiệm Nhiệm cô có thể mang đến cho anh. Còn Tô Mạch, ngoài năng lực bản thân ra, cô ta chẳng có thứ gì khác có thể mang đến cho Thiệu Minh Trạch.

Ồ, đương nhiên, Tô Mạch còn có thể mang tình yêu đến cho Thiệu Minh Trạch. Nhiệm Nhiệm không kìm được cười mỉa mai. Sau bao nhiêu năm chia tay, lúc trùng phùng vẫn có thể làm sống lại tình xưa, vậy tất nhiên là có “tình yêu chân thành” rồi. Chỉ có điều, thứ tình yêu này, mẹ Thiệu Minh Trạch không chấp nhận, thậm chí còn có phần căm ghét.

Tính toán như vậy, từ gia đình đến tài sản và vì thế, cô đều hơn hẳn Tô Mạch. Vậy nên làm thế nào mới có thể công kích được tình cảm của họ? Thông qua gia đình để chia cắt đôi uyên ương này? Hay là trực tiếp lợi dụng quyền thế để gạt Tô Mạch ra khỏi cuộc sống của Thiệu Minh Trạch? Hay là bất chấp tất cả để kéo Thiệu Minh Trạch vào cuộc hôn nhân?

Nhiệm Nhiệm càng nghĩ càng thấy nực cười. Đây là những cách làm điển hình của nữ nhân vật phụ trong các bộ phim truyền hình. Cô đúng là một nữ nhân vật phụ rồi. Nhưng không làm như vậy thì có thể làm thế nào? Cứ thế nhún nhin sao? Bị người ta tát vào má trái mà còn phải chìa nốt má phải ra cho người ta tát sao?

Ồ, không, không được. Khoan dung lương thiện đều là tính cách của nữ nhân vật chính, vì người ta có nam nhân vật chính và nam nhân vật phụ xót thương. Cho dù bị đánh thì cũng có người dỗ dành, có nam nhân vật chính thay cô ta đánh lại. Cô không thể, cô là nữ nhân vật phụ. Nếu nữ nhân vật phụ bị đánh thì hoặc là phải tự mình đánh lại, hoặc là ôm mặt chạy vào một góc mà khóc.

Hạ Nhiệm Nhiệm từng có lần chạy vào một góc ngồi khóc, lần này cô không muốn khóc nữa. Thế nên, cô nhất định phải nghĩ cách làm thế nào mới có thể tát cho đôi nam nữ đó nổ đom đóm mắt.

Nhiệm Nhiệm cảm thấy lần này mình đã đủ lý trí nhưng vẫn nhẩn nại vạch kế hoạch từ đầu, thậm chí nếu cần, cô có thể đi tìm Thiệu Minh Nguyên để hợp tác. Chỉ có điều, cô không ngờ chuyện Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch lại nhanh chóng phơi bày trước mặt bàn dân thiên hạ, lại còn xuất hiện theo cách “ùn ùn kéo đến” như vậy khiến cô trở tay không kịp.

Ban đầu không biết đã xảy ra chuyện gì, Nhiệm Nhiệm chỉ cảm thấy đồng nghiệp bàn tán sau lưng rồi nhìn cô với ánh mắt kỳ quái. Trực giác mách bảo là có chuyện xảy ra rồi, nhưng cô lại không biết rốt cuộc là thế nào? Có đồng nghiệp thân thiết cảm thấy gai mắt đã gửi cho Nhiệm Nhiệm địa chỉ một trang web bảo cô vào xem.

Nhiệm Nhiệm click chuột vào địa chỉ trang web. Đó là một diễn đàn rất nổi tiếng của thành phố Tây Bình, có rất nhiều người truy cập, cũng vô cùng sôi nổi. Bài viết có tiêu đề: Hôm qua, nhị thiếu gia của Tập đoàn

Thiệu Thị bị đánh vì tranh giành tình nhân với người khác (Có ảnh chứng thực). Dòng chữ đỏ như ngọn lửa thiêu nóng mắt được đặt ngay trên trang nhất của diễn đàn.

Quả nhiên, trong đó có ảnh, thậm chí là khá nhiều, khoảng mười mấy tấm. Có bức xa, có bức gần, nhưng bức nào cũng có hai nam một nữ, nam là Thiệu Minh Trạch và Lâm Hướng An, nữ là Tô Mạch. Mười mấy bức ảnh hiện ra liên tiếp như bức tranh liên hoàn khiến người ta có thể dễ dàng hiểu được nội dung.

Lâm Hướng An và Thiệu Minh Trạch đánh nhau, Tô Mạch đứng bên ngăn cản.

Sau những bức ảnh này còn có cả đoạn bình luận, không những tiết lộ danh tính của Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch, mà còn đào bới quá khứ về quan hệ giữa hai người. Năm ấy, công tử nhà giàu và cô nữ sinh ngây thơ đem lòng thương yêu nhau. Mẹ Thiệu Minh Trạch không bằng lòng với xuất thân của Tô Mạch nên đã chia rẽ đôi uyên ương. Tô Mạch đem theo vết thương tình ra nước ngoài. Sau vài năm du học trở về, cô ấy gặp lại Thiệu Minh Trạch, nhưng cả hai đã là “Sứ quân đã có vợ, La Phu đã có chồng[1]”. Nhưng điều này cũng không ngăn được tình yêu của họ. Hai người nhanh chóng nối lại tình xưa, quấn quýt bên nhau. Có điều, bạn trai hiện nay của Tô Mạch không chấp nhận. Thế là xảy ra cảnh tượng hai anh chàng tranh giành một cô gái tồi qua.

[1] Nguyên văn là (Sứ quân tự hữu phụ, La Phu tự hữu phụ), được trích trong bài ca Mạch thương tang (Khuyết danh, Trung Quốc). Bài ca miêu tả một cô gái hái dâu trước đòi hỏi vô lý của viên thái thú, đã cơ trí đáp lại bằng cách khắc họa hình ảnh một người chồng với phẩm chất lý tưởng, đối lập với hình ảnh của viên thái thú.

Phía dưới đoạn bình luận ấy còn có một bức ảnh Nhiễm Nhiễm với chú thích: Vợ chưa cưới hiện nay của Thiệu Minh Trạch là thiên kim tiểu thư của tổng giám đốc Tập đoàn Hồng Viễn. Hôn ước giữa hai người rõ ràng là kết quả của việc liên hôn thương nghiệp.

Tầm thường! Cầu huyết[2]! Còn tầm thường hơn cả những tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết nhất! Còn cầu huyết hơn cả những vở kịch ngôn tình tầm thường nhất! Nhưng đó lại là sự thực. Nhiễm Nhiễm cảm thấy cực kỳ phẫn nộ khi trông thấy Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch ở bên nhau tối hôm kia, nhưng bây giờ, những dòng chữ này mới khiến người ta phẫn uất tới cùng.

[2] Cầu huyết: Thường để chỉ những tình huống lặp đi lặp lại nhiều lần hay những tình tiết ngớ ngẩn ấu trĩ trong phim hoặc trong tiểu thuyết.

Cô tự nhủ mình không được tức giận. Rõ ràng là nói đến những điều đã biết, việc gì cô phải tức giận vậy chứ? Nhưng tự nhủ như vậy, tay giữ chuột của cô đã không kiềm chế được đang run lên.

Tin tức vừa mới đăng lên, Thiệu Minh Trạch chắc đã biết, nên một lát sau, tất cả những gì viết trên trang web này đều bị gỡ xuống. Tuy vậy, những bức hình kèm theo lời bình đó vẫn được truyền đi trên mạng một cách vô cùng nhanh chóng, từ diễn đàn của Tây Bình đến các blog, sau đó đến vô số trang diễn đàn khác.

Chuyện động trời thế này, ông Hạ Hồng Viễn nhanh chóng biết được.

Thời gian gần đây, tâm trạng ông Hạ Hồng Viễn không tốt lắm. Tuy đã có được khu ngoại ô phía nam nhưng chuyện phê duyệt dự án gặp không ít khó khăn. Cũng không biết nguyên nhân từ đâu mà vài người vốn có quan hệ thân thiết bỗng nhiên trở mặt, ai ai cũng hách dịch, chẳng hề nề giao tình cũ.

Đây không phải là lần đầu tiên ông Hạ Hồng Viễn làm dự án bất động sản, nên vấn đề này ông chẳng lạ lắm gì, những viên chức có liên quan ông cũng sớm quen thân. Ai ngờ, bây giờ lại xảy ra chuyện như thế. Ông Hạ Hồng Viễn vô cùng tức giận, nhưng giận thì giận, việc cần làm vẫn phải làm. Dự án ngoại ô phía nam mà đổ bể thì tiền vốn bỏ ra cũng đi tong. Tóm lại là không thể để xảy ra tình trạng ấy. Ông đã nghĩ dự án ngoại ô phía nam nếu không hợp tác với Thiệu Thị thì thực sự là không được. Nhưng kết quả, ông còn chưa nói gì với Thiệu Minh Trạch thì trên mạng đã bùng nổ chuyện đánh lộn, tranh giành tình nhân của Thiệu Minh Trạch.

Ông Hạ Hồng Viễn rất tức giận, thực sự là tức giận tới mức không thể kìm được. Ông đành mặt đập bàn quát con gái:

- Con xem đã xảy ra chuyện gì thế này? Sao Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch lại đi với nhau? Còn cả Lâm Hướng An nữa? Không phải Lâm Hướng An là bạn trai cũ của con sao? Sao quan hệ lại lộn xộn như vậy?

Đám người trẻ tuổi các con cả ngày bận rộn cái gì vậy? Hả? Không thể nghiêm túc một chút được sao?

Nhiệm Nhiệm cúi đầu không nói, cũng không biết mình có thể nói gì.

Ông Hạ Hồng Viễn quát xong, ngừng lại thở, rồi tiếp tục chửi mắng Thiệu Minh Trạch:

- Tên khốn Thiệu Minh Trạch ấy, thường ngày trông có vẻ ôn tồn, sao lại gây ra chuyện tày trời vậy chứ? Thế này thì thể diện của hai nhà biết để vào đâu? Đây rõ ràng là vả vào mặt nhà họ Hạ chúng ta mà. Đi, tìm Thiệu Minh Trạch đến đây cho bố. Bố chưa xong chuyện với cậu ta đâu. Bố chưa xong chuyện với Thiệu gia đâu. Đường đường là con gái bố mà lại dễ dàng bị ức hiếp thế sao?

Nhiệm Nhiệm đau lòng, nước mắt chực rơi. Ông Hạ Hồng Viễn tức giận như vậy khiến cô cảm nhận được sự ân cần mà từ trước tới nay chưa từng nhận được. Cô ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe nhìn ông Hạ Hồng Viễn, giọng nghẹn ngào mà kiên định:

- Bố, con muốn chia tay anh ấy.

Ông Hạ Hồng Viễn sững người, lập tức lại nổi giận:

- Hồ đồ! Con coi chuyện đính hôn là trò trẻ con ư? Nói lấy là lấy, nói bỏ là bỏ hay sao?

Phản ứng của ông Hạ Hồng Viễn như vậy khiến Nhiệm Nhiệm cũng bất ngờ. Cô nghĩ bố đứng về phía mình:

- Anh ấy và Tô Mạch có quan hệ như vậy, con không thể nào tiếp tục với anh ấy được nữa. - Nhiệm Nhiệm thử giải thích, thuyết phục bố ủng hộ quyết định của mình: - Minh Trạch không yêu con. Anh ấy luôn lừa dối con. Cho dù Minh Trạch và con có kết hôn thì anh ấy cũng sẽ không cắt đứt quan hệ với Tô Mạch đâu. Bố, con muốn chia tay Minh Trạch.

- Không được! Ông Hạ Hồng Viễn tức giận quát lên: - Hai đứa không thể chia tay. Hai đứa chia tay, chuyện hợp tác giữa hai nhà Thiệu – Hạ sẽ thế nào? Quảng đi dự án mấy tỷ tệ sao?

Nhiệm Nhiệm sững người nhìn bố mình với ánh mắt không thể tin nổi.

Dường như ông Hạ Hồng Viễn cũng ý thức được rằng lời nói của mình quá thẳng thắn nên có ý né tránh ánh mắt của con gái. Ông tỏ vẻ ôn hòa, thay đổi thái độ, hết lòng khuyên bảo:

- Nhiệm Nhiệm, Thiệu Minh Trạch gây ra chuyện như vậy, bố biết con rất đau lòng, cũng vô cùng tức giận, nhưng con tuyệt đối không được làm chuyện gì ngốc nghếch. Minh Trạch còn trẻ, khó tránh khỏi những lúc nông nổi. Hơn nữa, đàn ông mà, không thể thiếu những “cuộc vui” bên ngoài. Con cũng đừng quá so đo với nó. Chuyện này, bố sẽ ra mặt để đòi lại công bằng cho con. Bố ra mặt rồi nhưng con cũng phải biết độ lượng, lấy nhu chế cương con ạ.

Nhiệm Nhiệm sững sờ nhìn ông Hạ Hồng Viễn rất lâu, ánh mắt đã dần dịu lại.

Ông Hạ Hồng Viễn lại bảo đảm với cô:

- Nhiệm Nhiệm ngoan, bố biết con phải chịu ảm ức. Con yên tâm, bố nhất định không để con phải chịu ảm ức đâu. Bố sẽ tới Thiệu gia, đòi lại công bằng cho con.

Nhiệm Nhiệm chậm rãi lắc đầu:

- Không cần. Tổng giám đốc Hạ, ông không thể đòi công bằng cho tôi được đâu. Từ trước đến giờ, trong lòng ông đều không có công bằng, chỉ có lợi ích mà thôi. Ông chỉ biết đem tôi đổi lấy lợi ích mà thôi.

Ông Hạ Hồng Viễn bị con gái nói như vậy thì sượng mặt, lập tức nổi giận, nói như thể hỗn hển:

- Nhiệm Nhiệm, con nói gì thế? Có thể ăn nói như vậy với bố sao?

- Ô! Hóa ra, ông còn là bố tôi sao? Ông xem, tôi quên mất rồi. - Nhiệm Nhiệm cười mỉa mai. Mặc ông Hạ Hồng Viễn đang nổi giận lôi đình, cô quay người đẩy cửa đi ra khỏi văn phòng của ông.

Nhiệm Nhiệm trở về phòng của mình, chiếc di động để quên trên bàn của cô có vô số cuộc gọi nhỡ, có cuộc gọi của Thiệu Minh Trạch, bà Hàn, còn của cả Trần Lạc, và đều không chỉ là một lần. Cô chẳng thèm để ý, thu dọn đồ rời khỏi công ty.

Đi được nửa đường, di động lại đổ chuông. Cô liếc mắt nhìn, thấy tên người gọi tới là Thiệu Minh Trạch, bèn nghe máy.

- Nhiệm Nhiệm, em đang ở đâu? – Thiệu Minh Trạch hỏi, giọng căng thẳng và gấp gáp mà trước nay cô chưa từng thấy.

Nhiệm Nhiệm đáp:

- Tôi đang trên đường đi tìm Tô Mạch. Nếu anh rảnh thì cũng có thể đến xem cho vui.

Thiệu Minh Trạch vội nói:

- Nhiệm Nhiệm, em đừng kích động...

Nhiệm Nhiệm không đợi anh nói xong liền cúp máy.

12. Chương 12

Một sự hiểu lầm

Bọn anh đã rất bình tĩnh nói chuyện với nhau. Quá khứ cho dù là yêu hay là hận thì cũng mặc, quá khứ đã là quá khứ, chẳng ai có thể quay lại quá khứ được, thà rằng buông xuôi cho xong.

*

Công ty Dịch Mỹ ở phía bắc thành phố Tây Bình, cách tòa nhà Hồng Viễn không xa lắm. Nhiệm Nhiệm lái xe chưa đầy nửa tiếng đã tới nơi. Vì dự án ngoại ô phía nam, cô đã đến đây vài lần nên có thể dễ dàng tìm tới nơi làm việc của Tô Mạch.

Tô Mạch đang họp. Trong phòng họp có rất nhiều người. Cô ta đang đứng trước máy chiếu giải thích với mọi người về thứ gì đó.

Nhiệm Nhiệm xông thẳng vào, trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, cô bước đến trước Tô Mạch, chẳng nói lời nào gơ tay tát thẳng vào mặt cô ấy. Sau đó, cô ném mấy tấm ảnh vào mặt Tô Mạch, lạnh lùng nói:

- Cô Tô, xin cô hãy biết giữ gìn bản thân. Đừng đi dụ dỗ chồng chưa cưới của tôi.

Mọi người trong phòng họp đều kinh ngạc đến ngây người nhìn Nhiệm Nhiệm và Tô Mạch ở trên bục.

Tô Mạch bị Nhiệm Nhiệm tát nghiêng mặt sang một bên, mãi sau mới từ từ quay đầu lại. Cô ấy ngẩng lên nhìn Nhiệm Nhiệm, môi hằn vết răng, nét mặt lạnh lùng, nói:

- Cô Hạ, tôi nghĩ là cô đã hiểu lầm rồi. Bây giờ tôi với anh Thiệu chỉ có quan hệ hợp tác công việc mà thôi.

- Vậy sao? – Nhiệm Nhiệm cười lạnh hỏi: - Vậy càng tốt. Vậy nhờ cô giải thích rõ ràng với bạn trai cô, đồng thời quản anh ta cho tốt. Đừng để anh ta đến quấy nhiễu cuộc sống của chồng tôi.

Câu nói còn chưa dứt, cửa phòng họp đột ngột bị đẩy ra. Thiệu Minh Trạch từ ngoài sải bước vào, trước tiên anh nhìn Tô Mạch đang cắn răng không nói, ánh mắt anh dừng lại ở vết hằn trên mặt Tô Mạch, sau đó anh khẽ cúi đầu, nói:

- Xin lỗi, Tô Mạch.

Nhiệm Nhiệm cười lạnh một tiếng, đang định mở miệng nói thì bị Thiệu Minh Trạch kéo tay giữ lại.

- Về với anh! - Thiệu Minh Trạch lạnh lùng nói, bắt chấp tất cả kéo cô ra khỏi phòng họp.

Sức anh rất khỏe nên cô không vùng ra nổi, chỉ có thể lê bước theo sau. Đến khi anh đẩy cô vào xe, nét mặt bình tĩnh của cô tới lúc này mới tan biến, tim cô đập rất nhanh, bàn tay vừa tát Tô Mạch đang run run. Nhưng... rất thoải mái! Thật sự rất thoải mái!

Cô nhìn bàn tay vừa tát người của mình, nhìn kỹ những đầu ngón tay còn tê tê, cuối cùng không kìm được phá lên cười.

Thiệu Minh Trạch vòng qua đầu xe rồi ngồi vào, lạnh lùng nhìn cô.

Nhiễm Nhiễm cười chán rồi thì ngừng lại nhìn anh, liếc nhìn bên mép thâm tím của anh vì bị Lâm Hưởng An đánh, rồi lại không nhịn được cười, hỏi khiêu khích:

- Sao nào? Không phải anh cũng muốn cho tôi một cái bạt tai đấy chứ? Anh cần trút giận cho Tô Mạch mà!

Thiệu Minh Trạch tối sầm mặt, nhiệt độ nơi đáy mắt vô cùng thấp, tưởng chừng như biển băng Bắc cực, u ám sâu thẳm, khiến người ta không thể nào nhìn thấu được. Anh lạnh lùng hỏi:

- Tại sao lại đánh Tô Mạch? Cho dù anh và cô ấy có tư tình, cũng là do anh ngoại tình, người có lỗi là anh, người em cần đánh chẳng phải là anh sao?

- Anh tưởng tôi không muốn đánh sao? - Nhiễm Nhiễm nói, giơ tay lên vung về phía mặt Thiệu Minh Trạch. Nhưng tay cô còn chưa chạm vào mặt anh thì cổ tay đã bị anh giữ lại.

Thiệu Minh Trạch cười lạnh lùng hỏi:

- Tại sao em lại hận Tô Mạch như vậy? Là vì anh, hay vì Lâm Hưởng An?

Nhiễm Nhiễm trừng mắt nhìn anh, cổ không để nước mắt trào ra, thốt lên từng từ:

- Thiệu Minh Trạch, anh là đồ khốn nạn!

Thiệu Minh Trạch cũng nhìn cô, lớp băng giá trong mắt như dần tan biến, thay vào đó là sự thất vọng và buồn phiền đến cùng cực. Anh chậm rãi buông cổ tay cô ra, nói:

- Không sai. Anh là đồ khốn nạn, nhưng em thì sao? Hả? Hạ Nhiễm Nhiễm, em là một kẻ ngốc, một kẻ ngốc vô phương cứu chữa!

Nhiễm Nhiễm không chịu lên tiếng, chỉ bướng bỉnh nhìn anh.

Anh quay người, đặt hai tay lên vô lăng, hướng ánh nhìn ra ngoài xe:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, em thật sự không nhận ra có người đứng sau sắp đặt chuyện này sao?

Đầu tiên là Thiệu Thị bỗng nhiên đổi công ty tư vấn đã hợp tác lâu năm sang hợp tác với Dịch Mỹ khiến anh gặp lại Tô Mạch. Sau đó, có người theo dõi anh, chụp ảnh anh đánh nhau với Lâm Hưởng An, rồi lại đẩy những bức ảnh này lên mạng làm trò cười cho thiên hạ... hết lần này đến lần khác. Rõ ràng là có người mưu mô sắp đặt từ trước, dẫn dụ anh từng bước rơi vào bẫy.

Nhiễm Nhiễm nghe xong, khóe môi lộ ra nụ cười mỉa mai:

- Không sai. Là Thiệu Minh Nguyên. Nhưng Thiệu Minh Trạch, anh còn mặt mũi đẩy trách nhiệm lên anh họ của mình sao? Là anh ta cầm dao ép anh nói lại tình xưa với Tô Mạch sao? Hay là anh đánh nhau với Lâm Hưởng An không phải vì Tô Mạch, mà vì Thiệu Minh Nguyên?

- Anh và Tô Mạch không hề nói lại tình xưa. Thiệu Minh Trạch không kìm được lên tiếng.

- Ồ? - Nhiễm Nhiễm nhướn mày, sau đó lại gật đầu nặng nề: - Ồ, phải. Hai người chỉ tiếp xúc về công việc. Quan hệ giữa hai người là quan hệ nam nữ trong sáng. Anh và Tô Mạch, Tô Mạch và Lâm Hưởng An, các người đều là bạn tốt, đều là quan hệ nam nữ trong sáng tới mức không gì có thể trong sáng hơn. Nhưng sao anh và Lâm Hưởng An lại đánh nhau?

- Nhiễm Nhiễm! - Thiệu Minh Trạch bỗng ngắt lời cô. Anh không thể chịu nổi cách cô mỉa mai như vậy.

Nhiễm Nhiễm cảm hận “phì” một tiếng, giơ chân đạp mạnh vào cửa xe, cao giọng nói:

- Đẹp cái quan hệ nam nữ trong sáng của anh đi. Các người làm tôi thấy thật ghê tởm!

Thiệu Minh Trạch vươn người sang, dùng hai tay giữ chặt hai cổ tay cô, ấn cô ngồi xuống ghế:

- Hạ Nhiễm Nhiễm!

- Bỏ tôi ra. – Nhiễm Nhiễm thở dốc, cố sức vùng ra: - Anh đừng động vào tôi. Anh làm tôi cảm thấy ghê tởm. Tôi chịu đủ rồi. Hôm trước, tôi tận mắt trông thấy anh và Tô Mạch từ quán trà đi ra. Anh dắt tay cô ta, anh cùng cô ta về nhà. Nhưng tôi vẫn phải vờ như không biết gì. Đến tối, còn phải nằm chung giường với anh. Chỉ nghĩ đến việc cánh tay anh vừa ôm Tô Mạch lại ôm tôi là tôi cảm thấy ghê tởm tới mức buồn nôn.

Thiệu Minh Trạch lập tức cứng đờ người, kinh ngạc nhìn cô:

- Hôm kia, là em theo dõi anh sao?

Nhân lúc anh đang sững người, Nhiễm Nhiễm đã vùng thoát khỏi bàn tay anh, mang theo một chút thoải mái, cô trả lời:

- Đúng vậy. Là tôi, còn có cả Thiệu Minh Nguyên. Anh ta đưa tôi đi bắt quả tang anh và Tô Mạch.

Thiệu Minh Trạch biến sắc, lát sau mới hoài nghi hỏi:

- Tối hôm kia, vì lý do này nên em mới không cho anh chạm vào người sao? Không phải là vì Trần Lạc sao?

Trong buổi liên hoan thường niên, anh thấy Trần Lạc đối xử với cô bất thường, cũng biết hai ngày nay Trần Lạc vẫn ở Tây Bình. Thậm chí, tối qua anh còn tận mắt thấy cô lên xe Trần Lạc. Trong điện thoại, cô nói là làm thêm ở công ty, nhưng cô lại không hề biết, anh đang đứng bên kia đường. Anh nghĩ rằng Trần Lạc đã làm cô rung động.

- Anh đừng nghĩ tôi thấp hèn như thế. Anh tưởng ai cũng đều cáng như mấy người sao? – Nhiễm Nhiễm hung hăng mắng mỏ. Cô hít thật sâu, hắt cằm, thản nhiên nói: - Không sai. Đúng là trước đây tôi có rung động, nhưng vì đã quyết định sống với anh nên tôi không muốn tiếp tục lằng nhằng với anh ta nữa. Tôi không vĩ đại như Tô Mạch, dù là bạn trai cũ hay là người đang theo đuổi đều có thể chấp nhận làm bạn tốt.

Thiệu Minh Trạch sững sờ nhìn cô, tâm tư có phần phức tạp, nhưng tận đáy lòng lại có cảm giác nhẹ nhõm khó tả.

Nhiễm Nhiễm “hứ” một tiếng lạnh lùng rồi xuống xe, đến chỗ xe của mình rồi trở về.

Khoảng nửa tiếng sau, Thiệu Minh Trạch cũng về nhà. Vừa mở cửa, anh nhìn thấy một hộp giấy lớn đặt giữa phòng khách. Bên trong đều là đồ dùng sinh hoạt của anh. Nhiễm Nhiễm đem tất cả quần áo của anh ở trong tủ ném ra giường, sau đó lại cuộn chúng nhét vào vali du lịch của anh, cố sức kéo ra để bên cạnh chiếc hộp giấy cho anh, lạnh lùng nói:

- Đồ dùng của anh đều ở đây cả. Anh cút đi!

Suy nghĩ suốt dọc đường, Thiệu Minh Trạch đã dần bình tĩnh lại. Thấy Nhiễm Nhiễm hành động như trẻ con, anh không khỏi dở khóc dở cười hỏi:

- Sao vậy? Muốn chia tay với anh sao?

- Chia tay ư? – Nhiễm Nhiễm nhếch môi nói giọng mỉa mai: - Không, không chia tay. Hoàn cảnh hai nhà chúng ta như thế, chia tay không phải là chuyện đơn giản đâu.

Thiệu Minh Trạch không thích thái độ ăy của cô, không kìm được chau mày.

Nhiễm Nhiễm giơ chân đá vào đồ đạc của anh rồi ngẩng đầu lên nói:

- Anh còn nhớ ban đầu chúng ta đã giao hẹn với nhau thế nào không? Nếu chúng ta không thể chung thủy, vậy thì cũng đừng làm phiền nhau, ai vui đường người đó.

Thiệu Minh Trạch im lặng nhìn cô một lát, rồi bước tới sofa ngồi xuống. Lúc này, anh ngẩng đầu nhìn về phía cô, khẽ nói:

- Nhiễm Nhiễm, cứ để đồ ở đó. Em lại đây, anh có chuyện muốn nói với em.

Ánh mắt Nhiễm Nhiễm thoáng vẻ chần chừ, nghi hoặc nhìn anh, nhưng chân cô không hề nhúc nhích.

Thiệu Minh Trạch hơi nhướn mày, nhìn cô, khiêu khích hỏi:

- Sao vậy? Không dám hả?

Nhiễm Nhiễm không nhịn được, “hứ” một tiếng lạnh lùng, bước đến ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, mặt lạnh tanh hỏi anh:

- Còn chuyện gì nữa.

Thiệu Minh Trạch sắp xếp lại từ ngữ của mình một chút rồi nói:

- Chuyện này là do anh không đúng. Ngay từ đầu anh đã không nói rõ với em về quan hệ của anh và Tô Mạch. Trước đây, bọn anh quen nhau. Cô ấy từng là bạn gái của anh, nhưng bọn anh chia tay lâu rồi. Anh không cố ý giấu em chuyện trước đây, mà là... không biết nên nói với em thế nào.

Nhiễm Nhiễm không ngờ đến lúc này mà anh còn nói những điều ấy với mình. Cô vừa bất ngờ lại vừa cảm thấy nực cười, bèn hỏi:

- Anh cảm thấy bây giờ nói những chuyện này vẫn còn ý nghĩa sao?

Thiệu Minh Trạch không quan tâm tới ý mỉa mai trong lời nói của cô, chỉ bình tĩnh nói tiếp:

- Hợp đồng giữa Thiệu Thị và Dịch Mỹ là do bác anh ký. Anh không ngờ sẽ gặp Tô Mạch. Ban đầu chỉ là bất ngờ, cũng không nghĩ tới chuyện sẽ quay lại với cô ấy, chỉ là không biết nên nói với em về chuyện này như thế nào thôi. – Ánh mắt anh nhìn xuống, giải thích mối quan hệ hiện tại giữa mình và Tô Mạch: - Sau đó biết được xích mích giữa bọn em, anh càng không biết phải nói thế nào.

Lời đã mở, những điều tiếp theo dễ thổ lộ hơn nhiều, anh ngẩng lên nhìn cô, tiếp tục nói:

- Hôm kia, anh hẹn gặp cô ấy, chỉ muốn nhờ cô ấy khuyên Lâm Hướng An một chút. Lâm Hướng An biết quá khứ giữa anh và Tô Mạch, anh không muốn anh ta nói chuyện này với em. Sau đó, Tô Mạch cảm thấy không được khỏe nên anh đưa cô ấy về nhà. – Nói đến đây, anh không khỏi tự cười chính mình: - Vì trước đây không nói thật với em, sau lại càng sợ em biết sẽ hiểu lầm nên anh mới cố gắng giấu em như thế.

Nhiễm Nhiễm sững người, nhếch khóe môi, mỉa mai:

- Ủm! Anh làm thế đều là vì muốn tốt cho tôi.

Thiệu Minh Trạch không bận tâm tới sự mỉa mai của cô, khẽ thở dài nói:

- Nhiễm Nhiễm, anh biết bây giờ trong lòng em đang nghĩ gì. Nhưng em nghĩ sai rồi. Anh và Tô Mạch không hề có chuyện nói lại tình xưa. Hôm qua, anh đánh nhau với Lâm Hướng An cũng là vì hiểu lầm. Anh ta luôn hiểu lầm anh. Ấn tượng của anh với anh ta cũng rất xấu. Thế là hai bên nói được vài câu thì động thủ. Thực sự, bây giờ anh và Tô Mạch chỉ là bạn bè bình thường. Bọn anh đã rất bình tĩnh nói chuyện với nhau. Quá khứ cho dù là yêu hay hận thì cũng mặc, quá khứ đã là quá khứ, chẳng ai có thể quay lại quá khứ được, thà rằng buông xuôi cho xong.

Anh thản nhiên nói những điều này khiến Nhiễm Nhiễm nhất thời cảm thấy chẳng biết nói gì, mãi sau mới ngẩn ngẩn ngơ ngơ hỏi anh:

- Thế nên anh cảm thấy, sau này hai người vẫn có thể làm bạn tốt sao?

Thiệu Minh Trạch không nghĩ ngợi gì, khẽ gật đầu:

- Tại sao không thể? Giống như hôm đó anh đã nói với em, đối với tình cảm đã từng có, việc chúng ta nên làm không phải là ép mình quên đi nó mà là nhìn thẳng vào nó.

Nhiễm Nhiễm bật cười, nói:

- Thiệu Minh Trạch, cứ cho là đàn ông các anh ngây thơ đi, nhưng cách làm của anh lại hiện thực hơn ai hết; cứ cho là đàn ông các anh hiện thực đi, nhưng cách nghĩ của các anh lại vô cùng ngây thơ.

Lời nói của cô như có lớp mây mù bao phủ, Thiệu Minh Trạch hơi chau mày rồi lại tiếp tục nhẩn nại giải thích:

- Nhiễm Nhiễm, em cũng biết ít nhiều tình hình của Thiệu Thị. Anh sợ dĩ có thể quay lại Thiệu Thị là vì anh Thiệu Minh Nguyên phạm sai lầm. Anh ấy luôn vì chuyện đó mà lúc nào cũng so đo tính toán và luôn muốn trả thù anh. Thế nên chuyện hợp tác với Dịch Mỹ lần này là do anh ấy cố ý để anh và Tô Mạch gặp lại nhau.

Nhiễm Nhiễm thay anh nói tiếp:

- Anh ta nghĩ anh và Tô Mạch có thể sẽ nối lại tình xưa, sau đó cố ý tiết lộ chuyện này cho tôi biết, muốn tôi và anh cãi vã, tốt nhất là trở mặt với nhau. Như vậy, tôi sẽ hận anh, Thiệu Thị và Hồng Viễn cũng không thể nào tiếp tục hợp tác suôn sẻ. Đây là trù tính của Thiệu Minh Nguyên đúng không? Dù là đưa tôi đi bắt gian dân hay là lén chụp ảnh rồi đẩy lên mạng, tất cả đều là do một tay anh ta làm ra.

Cô cười giễu cợt, hỏi anh:

- Anh nghĩ rằng tôi thật sự không nhận ra ý định của anh ta sao? Khi anh ta kéo tôi đi bắt gian dân, tôi đã đoán ra ý định của anh ta rồi.

Thiệu Minh Trạch nhíu mày, nhìn cô như có phần không hiểu.

- Thiệu Minh Trạch, bây giờ anh thấy rất kỳ lạ hả? Nếu tôi đã đoán ra mục đích của Thiệu Minh Nguyên thì tại sao còn ngốc nghếch mắc lừa anh ta? – Nhiễm Nhiễm đứng lên, từ trên cao nhìn xuống anh: - Thiệu Minh Trạch, vì tôi hận sự lừa dối của anh, càng hận mối quan hệ của anh và Tô Mạch.

Thiệu Minh Trạch ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô. Từ đôi mắt ấy có thể nhận thấy rõ ràng sự mỉa mai và khinh bỉ mà cô không hề che giấu. Anh trầm tư nhìn Nhiễm Nhiễm hồi lâu, trầm giọng nói:

- Nhiễm Nhiễm, em nói có lý một chút được không? Bây giờ anh và Tô Mạch chẳng có quan hệ gì cả. Em muốn anh làm thế nào đây? Muốn anh coi cô ấy như người xa lạ, thấy mà như không sao? Hay là muốn anh coi cô ấy như một loại tai họa ghê gớm, tránh càng xa càng tốt?

- Vậy ban đầu anh định thế nào? Vừa giấu tôi vừa tiếp tục làm bạn tốt với Tô Mạch, đúng không? Anh tiếp tục với tôi, thậm chí là kết hôn với tôi nhưng đồng thời cũng sẽ tiếp tục chăm sóc Tô Mạch, giúp đỡ cô ta, khi cô ta gặp chuyện gì, anh sẽ lập tức đến giúp, đúng không? – Nhiễm Nhiễm chậm rãi lắc đầu, giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi: - Thiệu Minh Trạch, anh không cần lừa gạt tôi nữa, cũng đừng lừa dối bản thân nữa. Nếu anh thật sự thẳng thắn vô tư như lời anh nói thì tại sao trước đây cứ phải giấu giếm tôi? Vì bản thân anh cũng không chắc chắn, vì anh không vững tâm. Anh biết quan hệ giữa anh và Tô Mạch tuyệt đối không trong sáng như chính miệng hai người nói. Anh dám nói anh thật sự coi Tô Mạch là một người bạn bình thường không? Còn cô ta thì sao? Trong lòng cô ta nghĩ gì? Có thật như những gì cô ta nói không? Anh thật sự không nhìn rõ sao? Vẫn còn muốn lừa mình dối người, căn bản là anh không muốn nhìn rõ thôi.

Từng câu hỏi của cô giống như những mũi tên phóng thẳng vào trái tim anh, khiến anh như chết cứng tại chỗ. Anh ngồi đó không trả lời nổi câu nào.

- Thiệu Minh Trạch, anh thông minh như thế, sao anh lại không nhận ra chứ? Chỉ là anh không muốn mà thôi. Hai người quan tâm nhau như vậy, thỏa hiệp với nhau như vậy, phóng túng với nhau như vậy, chẳng phải là vì bản thân ai in một cái cớ rằng tất cả chỉ là “trắng đến rằm trắng sáng” thôi sao? Một đôi tình nhân vô tội như vậy chưa từng nghĩ đến sẽ làm tổn thương người khác. Hai người luôn cố kiềm chế bản thân nhưng tình cảm thì không thể khống chế được, đó chính là cái gọi là “trắng đến rằm trắng sáng”. Cuối cùng, người chẳng hề làm gì như tôi sẽ trở thành kẻ tàn ác nhất, không phải sao?

Cô khẽ cười giễu cợt rồi bước ra mở cửa:

- Thiệu Minh Trạch, anh đi đi. Anh không hiểu nổi tôi đâu. Tôi cũng chẳng có cách nào thuyết phục anh. Tôi thấy rất mệt, thật sự rất mệt! Anh đi đi.

Thiệu Minh Trạch bậm môi, đầu óc cũng rối bời. Anh ngồi đó bất động, yết hầu lên xuống, nói một cách khó khăn:

- Nhiễm Nhiễm, hai chúng ta cùng bình tĩnh một chút được không?

Nhiễm Nhiễm cúi xuống, chậm rãi nói:

- Tôi hiểu suy nghĩ của anh. Bây giờ chia tay sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chuyện hợp tác giữa hai nhà. Chúng ta có thể không tuyên bố chuyện chia tay vội. Cứ thế kéo dài, đợi có cơ hội thích hợp rồi hẵng nói. Anh cũng nói với Tô Mạch, bảo cô ta không phải lo. Tôi đã nói chia tay thì sẽ không làm phiền hai người nữa đâu.

- Nhiệm Nhiệm! – Thiệu Minh Trạch đứng bật dậy, khuôn mặt anh hầm hầm tức giận nhưng trong lòng bỗng dấy lên nỗi sợ hãi khó hiểu.

Cô lắc đầu với anh, cười tự giễu:

- Anh đi đi. Để chìa khóa lại. Bây giờ tôi thật sự không muốn sống cùng một nhà với anh nữa.

Hai tay Thiệu Minh Trạch nắm thành nắm đấm. Anh cứ đứng đó, cả người như thể bị trói chặt. Anh không muốn rời đi, cũng không cam lòng rời đi như vậy. Nhưng Nhiệm Nhiệm vẫn khẳng khái cúi đầu đứng ở cửa, chẳng hề có ý thỏa hiệp. Anh còn có thể làm thế nào, còn có thể giải thích thế nào?

Anh im lặng nhìn cô một lúc, cuối cùng hít một hơi thật sâu, lưng cứng đờ, bước qua cô. Vừa ra đến cửa thì nghe cô gọi.

Nhiệm Nhiệm không nhìn anh, chỉ kéo vali của anh ra ngoài cửa:

- Mang đồ của anh đi. – Nhiệm Nhiệm quay lại phòng bê hộp giấy ra, ấn vào tay anh: - Đi đi. – Cô nói, sau đó đóng cửa trước mặt anh.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng ngoài cửa cũng vang lên tiếng bước chân xa dần của anh.

Nhiệm Nhiệm nằm dang chân dang tay trên giường, lặng lẽ nhìn lên trần nhà như kẻ mất hồn. Lòng cô trống trải vô cùng, như thể có rất nhiều thứ đã “vù” tan biến trong phút chốc. Đến cả cơn tức giận và nỗi oán hận đã nén trong lồng ngực trước đây cũng không còn dấu vết. Cô cũng không biết mình muốn làm gì, chỉ theo thói quen lấy di động ra gọi điện cho Mục Thanh.

Lúc này không biết Mục Thanh đang ở vùng núi nào, tín hiệu di động rõ ràng không tốt. Điện thoại vừa thông đã nghe tiếng cô ấy gào lên như muốn rách cổ họng:

- A lô! A lô! Nhiệm Nhiệm hả?

Nhiệm Nhiệm im lặng một lúc, nói chẳng đầu chẳng cuối:

- Tổ và Thiệu Minh Trạch chia tay rồi.

- A lô! Nhiệm Nhiệm? Cậu nói to hơn một chút được không? Tín hiệu ở đây kém lắm. Tổ không nghe rõ.

- Tổ và Thiệu Minh Trạch chia tay rồi. – Giọng Nhiệm Nhiệm vẫn thế, cứ lảm bảm như thể nói ình nghe vậy. – Anh ta là bạn trai cũ của Tô Mạch. Tô Mạch quay về rồi. Hai người bọn họ muốn gương vỡ lại lành. Thế là người vợ chưa cưới như tổ trở thành vật hy sinh.

Mục Thanh nghe lồm bồm được vài câu, càng nghe càng sốt ruột:

- Nhiệm Nhiệm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tô Mạch là ai?

- Tô Mạch là nữ thần mà Lâm Hướng An vẫn luôn bảo vệ. – Nhiệm Nhiệm không kìm được cười khẩy: - Thiệu Minh Trạch là nam nhân vật chính yêu yêu hận hận với Tô Mạch. Lâm Hướng An là nam nhân vật phụ đứng bên lặng lẽ bảo vệ Tô Mạch. Còn tổ chính là nữ nhân vật phụ làm vật hy sinh trong vở kịch đó. Mục Thanh, cậu nói xem tại sao thế giới này lại nhỏ bé như vậy? Sao lại gặp nhau trùng hợp như vậy? Nhưng Mục Thanh à, tổ đã làm sai điều gì? Họ dựa vào cái gì mà kéo tổ đóng vai nữ nhân vật phụ này chứ?

Dòng lệ không ngừng trào ra nơi khóe mắt, Nhiệm Nhiệm lau thế nào cũng không hết, thế là cô chẳng buồn lau nữa, để mặc nó cứ thế trào ra.

- Tổ thật vô dụng. Tổ nghĩ đến chuyện trả thù họ nhưng lại không biết trả thù như thế nào. Tổ có thể trả thù họ như thế nào đây. Ngoài làm ình mất mặt hơn thì tổ còn có thể làm gì đây?

Không biết Mục Thanh đã chạy đến chỗ nào, tín hiệu rõ hơn nhiều. Cô ấy lặng lẽ nghe, dùng giọng kiên định và rõ ràng nói với Nhiệm Nhiệm:

- Nhiễm Nhiễm, nếu đây là một vở kịch, vậy thì trước tiên cậu phải thoát ra khỏi nó. Hãy bình tĩnh, sau đó nghĩ xem họ có đáng để cậu nhọc công trả thù không?

Nhiễm Nhiễm nắm chặt điện thoại, mãi sau mới nói:

- Ừ.

Chuyện tình yêu của nhị thiếu gia nhà họ Thiệu giống như phù dung sớm nở tối tàn, vừa được đăng lên mạng thì ngay lập tức tạo thành làn sóng lớn, nhưng cũng chỉ trong một ngày thì tất cả đều không còn dấu vết. Có người còn chưa kịp hiểu chuyện là thế nào, có người thì đã cười mỉa mai: - Hứ! Nhà họ Thiệu thật có quyền, có thế.

Tuy nhà họ Thiệu đã trấn áp mọi thông tin trên các trang web nhưng dư âm của câu chuyện thì không thể tiêu tan hết. Đêm hôm đó, ông nội đã gọi Thiệu Minh Trạch về, đóng cửa, mắng anh một trận. Đến cả chiếc áo cổ mà ông yêu thích nhất cũng bị đập vỡ. Thiệu Vân Bình, bác cả của Thiệu Minh Trạch hay tin vội đến khuyên nhủ nhưng chưa nói được đôi câu đã bị ông nội đuổi ra ngoài, bộ dạng có vẻ rất tội nghiệp.

Thím ba không che giấu được ánh mắt mang ý cười trên nỗi đau khổ của người khác nhưng miệng vẫn nói rằng tiếc cho cuộc hôn nhân của Thiệu Minh Trạch và cô nương nhà họ Hạ, nói rằng nhà họ Hạ cũng có máu mặt, tin xấu này lan ra, e là nhà họ Hạ sẽ không chịu để yên.

Cơn thịnh nộ của ông nội khiến mẹ Thiệu Minh Trạch sợ hết hồn, giờ nghe thím ba nói vậy lại càng thêm rối loạn, thế mà con trai thì chẳng chịu nói gì với bà. Mất cả đêm suy nghĩ, hôm sau bà chỉ còn cách đích thân đến thăm bà Hàn.

Tuy bà Hàn không thấy những bức ảnh trên mạng nhưng qua lời bạn bè kể, thấy mẹ Thiệu Minh Trạch đến nói chuyện này thì tất nhiên là bà chẳng vui vẻ gì, tức giận nói:

- Làm gì có chuyện tát vào mặt người ta như thế? Dù Nhiễm Nhiễm có tốt như thế nào đi nữa thì cũng không thể để người khác bắt nạt như vậy được.

Mẹ Thiệu Minh Trạch cố nở nụ cười nói vài câu xin lỗi, cũng mắng con trai mình, nhưng trong lúc nói lại bất giác giải thích thay anh vài câu nên mọi sai lầm đều đổ vào Tô Mạch, người đàn bà xấu xa.

Bà Hàn mặt lạnh tanh:

- Bà không cần phải nói gì cả, tình hình thế nào còn phải đợi Minh Trạch tự giải thích. Chúng tôi không để ý chuyện trước đây cậu ấy có bạn gái, nhưng tuyệt đối không thể để hai đứa chia tay mà chưa rõ đầu của tai nheo thế nào. Nếu cậu ấy không cắt đứt được với người con gái đó thì cứ nói thẳng, Nhiễm Nhiễm nhà chúng tôi không đến mức không lấy nổi chồng, không có cậu ấy không được.

Mẹ Thiệu Minh Trạch bị bà Hàn nói thế thì vừa ngại vừa hổ thẹn, vội nói:

- Chị Hàn, chị đừng nói như vậy. Chẳng phải ngay từ đầu đã nói Minh Trạch thật lòng thích Nhiễm Nhiễm hay sao? Tôi cũng mong Nhiễm Nhiễm thành con dâu mình lâu rồi. Bọn chúng tính còn trẻ con chẳng nói làm gì, chúng ta làm bố mẹ thì không thể như vậy được. Chuyện này dù nói thế nào cũng đều là lỗi của Minh Trạch. Về tôi sẽ bảo nó đến xin lỗi Nhiễm Nhiễm. Chị cũng khuyên Nhiễm Nhiễm một chút. Mỗi nhân duyên của hai đứa tốt như vậy, không thể vì thế mà tan vỡ được.

Bà Hàn thật sự cũng không mong Nhiễm Nhiễm và Thiệu Minh Trạch chia tay, chỉ là muốn trút hết nỗi giận dữ trong lòng nên mới tỏ thái độ này với Thiệu gia. Thấy mẹ Thiệu Minh Trạch nhún nhường như vậy, mặt bà dần hiền hòa trở lại, nói:

- Không giấu gì bà. Tôi cũng rất quý Minh Trạch, tất nhiên là cũng muốn gả con gái cho cậu ấy. Nhưng bà cũng biết bố Nhiễm Nhiễm tính rất nóng nảy, hôm qua vừa nghe chuyện này đã gắt lên rồi, nói là thà không hợp tác chứ quyết không để con gái phải chịu ầm ức.

Mẹ Thiệu Minh Trạch lại nhận lỗi vài câu. Hai người nói chuyện một lát rồi bà Hàn mới tiễn mẹ Thiệu Minh Trạch về. Đợi bà ấy đi rồi, bà Hàn lại gọi điện cho Nhiễm Nhiễm, không ngờ cô vẫn tắt máy. Mặt bà Hàn tối sầm lại, tuy bà không lo Nhiễm Nhiễm sống dở chết dở vì Thiệu Minh Trạch nhưng bà sợ cô kích động lại làm điều gì đó ngốc nghếch không thể cứu vãn được. Bà trơ mắt nhìn điện thoại, rồi dứt khoát đi tìm cô.

Nhiễm Nhiễm đang ở nhà. Vừa mở cửa ra thấy bà Hàn đứng ngoài, cô cũng chẳng để lộ ra vẻ ngạc nhiên, còn khách sáo hỏi bà có uống trà không. Tuy Nhiễm Nhiễm bình tĩnh như thế, nhưng bà Hàn vừa liếc nhìn đã thấy mắt cô sưng đỏ thì cơn giận trong lòng bà bỗng chốc càng bốc cao, không kìm được lạnh lùng giáo huấn:

- Nhìn bộ dạng con kìa. Chuyện này có gì mà phải khóc chứ?

Nhiễm Nhiễm không nói gì, chỉ cúi đầu, im lặng ngồi xuống.

Bà Hàn lại hỏi:

- Sao lại tắt điện thoại?

- Điện thoại nhiều quá phiền chết đi được nên con tắt máy.

Bà Hàn không hài lòng cau mày:

- Sao con không đi làm? Con càng trốn tránh như vậy thì sẽ càng chỉ nghe được những tin đồn nhảm thôi. Chuyện này có gì ghê gớm chứ? Có đáng để con như vậy không?

Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt bà Hàn, bình thản nói:

- Đó không phải là tin đồn nhảm.

Bà Hàn sững người, lập tức nghiêm giọng nói:

- Chỉ cần nhà họ Thiệu nói là tin đồn nhảm thì nó chính là tin đồn nhảm.

Nhiễm Nhiễm lặng im nhìn mẹ hồi lâu, khước môi cô khẽ cong lên, nói:

- Mẹ không cần phải vội. Dù đó có phải là lời đồn không thì mẹ và ông Hạ Hồng Viễn cũng không cần phải cuống cuống lên như thế. Con và Thiệu Minh Trạch đã thống nhất, chúng con sẽ không chia tay. Thế nên chuyện hợp tác giữa Thiệu Thị và Hồng Viễn sẽ không bị ảnh hưởng gì. Tài sản của ông Hạ Hồng Viễn cũng không thể thiếu phần của con được.

Bà Hàn lập tức ghen hòng, trong lòng có bao điều muốn nói mà chẳng thể thốt nổi nên lời. Bà chỉ nói:

- Con có thể hiểu như thế là tốt. Mẹ cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi.

Nhiễm Nhiễm nhìn bà giây lát rồi từ tốn hỏi:

- Mẹ, con muốn hỏi mẹ một chuyện. Tại sao hồi đó mẹ lại đồng ý ly hôn với bố? Hồi đó, nhà ngoại vẫn còn rất nhiều mối quan hệ, chỉ cần mẹ níu giữ, bố con có muốn cũng không thể ly hôn được. Như vậy thì bà Bành Tinh cũng chẳng thể lấy nổi ông ấy, cho dù bà ta có sinh con trai thì đó cũng chỉ là con riêng. Mẹ là người thông minh như vậy, tại sao hồi đó mẹ lại đồng ý ly hôn chứ? Lại còn chẳng cần gì cả, để toàn bộ gia sản lại cho ông ấy.

Sắc mặt bà Hàn có phần khó coi. Bà hiểu Nhiễm Nhiễm muốn nói gì, cũng nghe ra ý mỉa mai trong đó, nhưng bà không thể trả lời câu hỏi của cô. Bà hít thật sâu, bình tĩnh đáp:

- Ông Hạ Hồng Viễn có tình nhân từ lâu rồi. Thậm chí, không chỉ một người. Khi Bành Tinh ôm cái bụng to đến nhà, lòng mẹ đã sớm nguội lạnh. Hồi đó mẹ nghĩ ông Trời có mắt, người sai trái thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt, bị báo ứng. Thế nên trong cơn tức giận, mẹ đã ly hôn với ông Hạ Hồng Viễn mà không màng tới bất cứ thứ gì. Nhưng sau này mẹ mới hiểu, ông Trời đã không mở mắt, kẻ làm chuyện xấu cũng chẳng bị báo ứng, họ vẫn sống rất thoải mái. Thế nên đừng mong ông Trời sẽ giúp con điều gì, muốn cái gì thì tự mình phải tranh giành, cướp lấy. Nếu không, dù con có nhường cho người khác thì họ cũng sẽ không mang ơn con đâu, họ còn cảm thấy con thật là ngốc, cảm thấy con như thế là đáng đời.

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ rồi lại hỏi:

- Thế nên mẹ mới muốn con về Hồng Viễn, thay mẹ đòi lại những tài sản thuộc về mẹ, đúng không?

- Đúng vậy. – Bà Hàn lạnh lùng trả lời: - Ông Hạ Hồng Viễn phải dựa vào quan hệ của Hàn gia mới có được như ngày hôm nay. Nhưng năm đó, vì tức giận mà mẹ đã không đòi ông ta một xu nào. Mẹ ngốc như vậy, hồi ấy không biết ông ta đã cười giễu mẹ thế nào, mẹ luôn khẳng khái nghĩ rằng mình làm như thế là có

chí khí. Mẹ phải mất mười mấy năm trời mới hiểu được điều này. Mẹ không thể để con phạm tiếp những sai lầm mà mẹ đã phạm phải.

Nhiễm Nhiễm nhướn mày gật đầu, khẽ nói:

- Vâng. Con hiểu rồi.

Bà Hàn có phần bất ngờ. Bà không ngờ con gái lại có phản ứng như vậy. Bà hoài nghi nhìn Nhiễm Nhiễm rất lâu nhưng thực sự là không nhận ra điều gì trên khuôn mặt cô, chỉ có thể hỏi:

- Con định xử lý chuyện này thế nào?

- Con đã nghĩ kỹ rồi. – Nhiễm Nhiễm cúi nhìn cốc nước nóng trên tay, nửa đùa nửa thật nói: - Thiệu Minh Trạch đã giải thích với con, có người cố ý sắp đặt để chụp những bức ảnh đó. Giữa anh ấy và Tô Mạch không có chuyện gì cả. Nhưng không thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Nếu đã bị người ta chụp ảnh thì chứng tỏ giữa anh ấy và Tô Mạch ít nhiều cũng có vấn đề. Mẹ và bố cứ bên đánh bên xoa đi. Còn con, con sẽ tránh xa Thiệu Minh Trạch một chút nhưng cũng không cắt đứt quan hệ với anh ấy. Để anh ấy chịu khổ một chút thì sau này mới biết trân trọng những thứ mình có.

Nhiễm Nhiễm suy nghĩ lý trí, phân tích rõ ràng, những lời nói ấy chứng tỏ cô đã nghĩ sâu tính kỹ. Cuối cùng bà Hàn đã có thể yên tâm, dặn dò cô vài câu rồi đứng lên đi về.

Nhiễm Nhiễm tiễn bà Hàn. Sau khi quay lại ghế, cô ôm cốc nước nóng ngồi thất thần. Cô sớm đoán được thái độ của bà Hàn nên hôm nay cũng không cảm thấy bất ngờ hay đau lòng. Sự việc đã xảy ra được mấy ngày nên những cảm xúc bức tức, thất vọng, buồn đau cũng đã dần rời xa cô, cuối cùng cô đã đủ bình tĩnh.

Cốc nước nóng trong tay mất đi hơi ấm, nước trong cốc cũng hơi nguội nhưng cô vẫn uống từng ngụm nhỏ cho tới khi hết rồi lại tiếp tục ngậm người trên ghế sofa. Nghĩ đi nghĩ lại thì Mục Thanh nói rất đúng, dù thế nào thì vẫn phải để mình thoát ra ngoài cuộc, chỉ như vậy mới có thể nhìn rõ thế cục, mới có thể mưu cầu lợi ích cho bản thân.

Nhiễm Nhiễm đang miên man nghĩ ngợi như vậy thì chuông cửa bỗng reo. Cô nhất thời không nhúc nhích, trong lòng chỉ có một suy nghĩ là lúc này còn có ai đến tìm cô nữa chứ? Thiệu Minh Trạch đã bị cô đuổi đi, bà Hàn đã về, hôm qua ông Hạ Hồng Viễn đã tỏ thái độ rõ ràng nên sẽ không đích thân đến đây đâu.

Chuông cửa vẫn không ngừng reo, Nhiễm Nhiễm chẳng còn cách nào khác đành phải bò dậy đi đến sau cửa. Ngoài cửa là một người đàn ông trẻ mặc áo gió trắng hơi cúi đầu, một tay đang ấn vào chuông cửa. Như có linh cảm, anh ta ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt anh ta như xuyên qua cánh cửa, nhìn thấy khuôn mặt Nhiễm Nhiễm. Anh ta nói:

- Nhiễm Nhiễm, anh biết em ở trong đó.

Là Trần Lạc.

Nhiễm Nhiễm không ngờ anh ta lại tìm đến. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy anh ta đến cũng có lý. Cô ngăn ngừa giấy lát rồi mở cửa ra nhưng chẳng có ý mời Trần Lạc vào nhà, chỉ ngăn anh ta ở ngoài cửa:

- Sao anh lại đến đây? Còn chưa về công ty chi nhánh sao?

Trần Lạc đút hai tay vào túi áo khoác, đứng im lặng nhìn cô hồi lâu rồi mới hỏi:

- Em vẫn khỏe chứ?

Nhiễm Nhiễm bỗng cảm thấy có chút xót xa trong lòng. Bao nhiêu người như vậy, nhưng anh ta là người đầu tiên không hỏi nguyên do tại sao, chỉ hỏi cô bây giờ có khỏe không. Cô gượng cười, không hề trả lời câu hỏi ấy, mà hỏi lại:

- Anh ăn cơm chưa? Bây giờ tôi rất đói. Anh cùng tôi ra ngoài ăn chút gì nhé.

Trần Lạc hơi bất ngờ nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ nhìn lướt cô một lượt từ trên xuống dưới rồi nói:

- Vậy em vào nhà mặc thêm áo đi, ngoài trời lạnh đấy.

Nhiễm Nhiễm mặc chiếc áo khoác dày vào rồi theo Trần Lạc ra ngoài. Vừa ra khỏi tòa nhà, không khí lạnh lập tức phủ vào mặt, cô chỉ biết co mình trong áo khoác:

- Ôi! Lạnh thật đấy!

Trần Lạc liếc nhìn, dẫn cô đến chỗ đỗ xe rồi hỏi:

- Muốn ăn gì?

Cô ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ăn chút đồ nóng ở quán đầu khu chung cư cũng được. Anh đừng lấy xe vội.

Trần Lạc đã mở cửa xe, nghe vậy lại đóng vào, quay người vui vẻ đáp:

- Được.

13. Chương 13

Vết thương tình ngày xưa

- Yêu và hận đều là thứ tình cảm quá mãnh liệt, đều sẽ khắc sâu một cái tên trong trái tim mình, chỉ khác biệt là khắc ở nơi nào trong trái tim thôi. Thế nên không yêu không phải là hận, mà là không bận tâm, là cho dù rõ ràng anh ta xuất hiện trước mắt em nhưng em không thêm bận tâm tới.

*

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, mới hơn năm giờ chiều mà trời đã nhá nhem tối, đèn các nơi lần lượt được thắp lên nhưng ánh sáng đó vẫn không thắng nổi đêm đen. Đường như dù có chiếu sáng thế nào thì cũng không thể đấu lại với bóng tối. Hai người chậm rãi men theo con đường trong khu chung cư. Thi thoảng có chiếc xe chạy ngang qua, Trần Lạc liếc nhìn, đứng đĩnh nói:

- Lúc này lái xe là mệt nhất. Người quê anh thường nói lúc này chính là lúc “mắt châu chấu”.

Nhiễm Nhiễm đang mải nghĩ ngợi nhưng nghe Trần Lạc nói, cô vẫn hỏi:

- Mắt châu chấu ư? Tại sao lại gọi như vậy?

Trần Lạc quay đầu bắt chước đôi mắt châu chấu cho cô xem:

- Mắt lơ lơ, không di chuyển, nhìn cái gì cũng lơ lơ.

Nhiễm Nhiễm bị anh ta chọc cho phì cười, Trần Lạc lặng lẽ nhìn cô một lát rồi bỗng khẽ nói:

- Vô lo vô nghĩ như vậy thật tốt biết mấy.

Lòng Nhiễm Nhiễm chùng xuống, nụ cười trên môi dần tan biến. Cô cúi đầu chậm rãi bước về phía trước, nhìn thật kỹ con đường dưới chân mình, chọn giẫm lên những chiếc lá khô. Đường như chỉ cần như vậy là có thể vờ như không nghe thấy những lời anh ta nói.

Trần Lạc dừng bước, khẽ gọi tên cô:

- Nhiễm Nhiễm...

Cô quay lại nhìn anh ta, sắc mặt bình tĩnh nói:

- Trần Lạc, tôi thừa nhận bây giờ chính là lúc tôi yếu đuối nhất trong chuyện tình cảm, rất có thể một câu vô tâm của anh cũng khiến tôi phải nghĩ ngợi rất nhiều. Nhưng, điều này không có nghĩa là tôi muốn tiếp nhận một tình cảm ảm áp khác. Tôi ghét sự ảm áp, ghét tất cả những tình cảm lén lút lút lút, che che giấu giấu giữa nam và nữ. Vẫn câu nói đó, nếu anh thật sự có quyết tâm sống cùng tôi, vậy thì xin hãy kiên nhẫn đợi tôi một thời gian. Đợi tôi giải quyết xong chuyện tình cảm trước đây, cũng có thể chúng ta sẽ thử bắt

đầu. Nhưng nếu anh biết rõ là không có kết quả gì, chỉ là chơi bời thì rất xin lỗi. Tôi không thể cùng anh được.

Trần Lạc im lặng rất lâu, mãi sau mới khẽ thở dài:

- Nhiệm Nhiệm, em đừng lý trí như vậy có được không? Không thể dùng tình cảm để mang em đi được sao?

Nhiệm Nhiệm lắc đầu một cách nặng nhọc:

- Không thể.

Khuôn mặt Trần Lạc hiện rõ nụ cười bất lực, anh ta nói:

- Vậy chúng ta đừng bàn luận vấn đề này vội. Cứ đi ăn cơm trước đã. Không phải em đói rồi sao?

Nhiệm Nhiệm xoay người tiếp tục đi về phía trước, khẽ nói:

- Thực ra, trong lòng anh rất rõ, dù chúng ta có bắt đầu thì cũng sẽ không có kết quả gì. Anh đã phải vất vả khổ sở mới leo lên được vị trí như ngày hôm nay, anh hiểu ông Hạ Hồng Viễn quá rõ, làm thế nào mới có thể lấy được con gái của ông ta chứ? Nếu lấy tôi, sẽ chẳng ích gì cho sự nghiệp của anh, chỉ làm anh mất đi sự tín nhiệm của ông Hạ Hồng Viễn mà thôi, hơn nữa ông ấy sẽ chối bỏ tất cả những nỗ lực của anh trước mặt mọi người. Còn tôi, có được ngày hôm nay cũng đã phải trả giá rất nhiều. Sao tôi có thể cam lòng buông xuôi như vậy được?

Trần Lạc im lặng nghe, chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua xót vừa cay đắng, nhất thời không nói nổi đó là cảm giác gì. Anh ta muốn lớn tiếng phản bác cô. Anh ta muốn nói: “Nhiệm Nhiệm, em sai rồi, anh vốn không quan tâm đến sự nghiệp, không quan tâm đến sự tín nhiệm của ông Hạ Hồng Viễn, càng không để tâm đến ánh mắt của người đời”. Nhưng Trần Lạc không tài nào mở miệng. Trần Lạc phải nói với cô thế nào đây? Nói rằng điều anh ta quan tâm không phải là những thứ ấy, mà là có một vài thứ khác đã khiến anh ta không thể nào vứt bỏ được sao?

Trần Lạc chậm chậm nhắm mắt, khi mở ra thì anh ta đã trấn tĩnh như thường. Anh ta im lặng hồi lâu, bỗng hỏi cô:

- Nhiệm Nhiệm, em đã từng nghĩ đến chuyện ra nước ngoài chưa?

- Ra nước ngoài?

- Ừ. Ra nước ngoài, ra nước ngoài học tiếp cũng tốt, đi đây đó du lịch một thời gian cũng tốt. Tóm lại là đi ra nước ngoài khoảng hai năm. – Khóe môi Trần Lạc hơi hé nụ cười, dường như lại trở thành Trợ lý Trần khéo léo, từ tốn nói với cô: - Thực ra, anh cũng muốn ra nước ngoài, thậm chí còn muốn đi du lịch vòng quanh thế giới, xem xét rốt cuộc thế giới này có bộ dạng như thế nào. Nhưng ban đầu vì không có tiền nên không đi được. Sau đó, có tiền thì lại không có thời gian.

Nhiệm Nhiệm bỗng nhớ tới Mục Thanh, bất giác nở nụ cười, nói:

- Cách nghĩ của anh rất giống người bạn cùng phòng của tôi trước đây. Cô ấy cũng muốn đi khắp nơi nhưng không có tiền, thế nên chỉ có thể chọn cách đi trong nước.

Hai người không hẹn mà gặp cùng chọn cách vứt bỏ chủ đề nặng nề, chuyển sang nói chuyện du lịch. Trần Lạc là người rất có tài ăn nói nên nhanh chóng khơi gợi được sự hào hứng của Nhiệm Nhiệm. Anh ta cười nói:

- Dù sao bây giờ em vừa có tiền lại vừa có thời gian. Chỉ bằng nhân lúc này đi ra nước ngoài, vừa lấy danh nghĩa là đi du học vừa có thể đi du lịch. Đi châu Âu đi, môi trường ở đó khá tốt, trường học cũng không quá nghiêm khắc.

Nhiệm Nhiệm có chút động lòng, cảm thấy bây giờ mình ra nước ngoài cũng là một ý hay, ít nhất thì có thể tránh được những chuyện phiền phức ở trong nước.

- Về nhà, tôi sẽ suy nghĩ thêm về chuyện này.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không biết đã ra đến đầu khu chung cư từ lúc nào. Hai bên cổng có không ít tiệm ăn nhỏ, Nhiễm Nhiễm đều đã ăn qua, nên đặc biệt dẫn Trần Lạc vào một quán cháo khá ngon ở đó. Cô quay đầu lại nói với Trần Lạc:

- Tôi nhớ anh cũng rất thích ăn cháo. Không nhầm chứ? Hôm nay trời lạnh như vậy, bê bát cháo nóng lên ăn là dễ chịu nhất.

Trần Lạc cười gật đầu, đang định trả lời thì nụ cười trên khóe môi bỗng hơi đông cứng lại. Nhiễm Nhiễm nhìn theo ánh mắt của anh ta về phía trước thì thấy Thiệu Minh Trạch.

Thiệu Minh Trạch không mặc áo khoác, bộ vest trên người rất phẳng phiu, trông bộ dạng như anh vừa hết giờ làm vậy. Rõ ràng là anh đã nhìn thấy Nhiễm Nhiễm và Trần Lạc từ trước nhưng không hề lên tiếng, chỉ đứng nhìn họ.

Nhiễm Nhiễm tối sầm mặt, vô thức đứng thẳng lưng. Trần Lạc nở nụ cười chào hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Anh Thiệu cũng đến ăn cháo à? Thật trùng hợp!

Ánh mắt Thiệu Minh Trạch chuyển từ Nhiễm Nhiễm sang Trần Lạc, khẽ gật đầu, giọng có vẻ không được thân thiện lắm:

- Gặp Tổng giám đốc Trần ở đây mới là trùng hợp!

Trần Lạc mỉm cười, không nói gì.

Nhân viên phục vụ từ phòng bếp xách hai hộp cháo đựng trong túi ra đưa cho Thiệu Minh Trạch:

- Cháo của anh đây ạ.

Minh Trạch xách chiếc túi, thản nhiên quay sang hỏi Nhiễm Nhiễm: - Ăn ở đây hay mang về?

Sắc mặt Nhiễm Nhiễm càng trở nên u ám, cô lạnh lùng nhìn Thiệu Minh Trạch hồi lâu rồi quay sang nói với Trần Lạc:

- Xin lỗi anh. Hôm nay tôi có chút việc cần giải quyết. Hôm khác, tôi mời anh đi ăn nhé.

- Được. – Trần Lạc nở nụ cười độ lượng, lịch sự chào Thiệu Minh Trạch rồi quay người bước ra khỏi quán.

Thiệu Minh Trạch hơi bất ngờ, đứng đó im lặng nhìn Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm nhìn anh mà như không, tự chọn chiếc bàn trong góc rồi ngồi xuống vẫy tay gọi nhân viên phục vụ:

- Phiên anh mang cho tôi một bát cháo Bát Bảo.

Thiệu Minh Trạch nhíu mày, bước đến ngồi xuống đối diện.

Một lát sau, nhân viên phục vụ bê một bát cháo Bát Bảo nóng hổi đến đặt trước mặt Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm không nói lời nào, cúi xuống ăn cháo. Thiệu Minh Trạch ngồi đối diện cũng không nói gì, chỉ mở nắp hộp cháo ra, cầm thìa, lặng lẽ ngồi ăn. Trong lúc ăn, hai người chẳng ai để ý đến ai. Khi Nhiễm Nhiễm ăn xong, gọi nhân viên phục vụ ra thanh toán thì người phục vụ này nhìn họ với ánh mắt có chút cổ quái.

Nhiễm Nhiễm trả tiền rồi ra khỏi quán. Vừa ra khỏi cửa, cô mới phát hiện không biết những bông tuyết đã rơi từ lúc nào. Cô thu mình trong chiếc áo khoác, bước nhanh đến bậc thềm, đi men theo vỉa hè.

Khi sắp về đến nhà mới quay đầu nhìn lại, quả nhiên xe của Thiệu Minh Trạch từ từ đi phía sau.

Cô dừng lại, quay người đợi anh, tới khi anh xuống xe, bước đến trước mặt cô, cô mới hỏi anh với vẻ mỉa mai:

- Thiệu Minh Trạch, anh làm vậy có ích gì không? Làm như thế anh yêu tôi lắm vậy.

Thiệu Minh Trạch ngược mắt lên nhìn cô, hỏi:

- Bây giờ em đã bình tĩnh lại chưa? Nếu bình tĩnh rồi, chúng ta sẽ nói chuyện.

- Còn có chuyện gì để nói sao? – Nhiễm Nhiễm hỏi.

Thiệu Minh Trạch cau mày, đôi mắt dài và nhỏ trước đây càng sâu hơn:

- Có rất nhiều chuyện để nói. Cho dù muốn chia tay cũng không thể nói là làm ngay được. Tóm lại, giữa chúng ta có rất nhiều chuyện cần phải nói rõ.

Nghe anh nhắc đến chia tay, Nhiễm Nhiễm gật đầu nói:

- Được, nếu nói chuyện chia tay thì tôi không có ý kiến gì.

Thiệu Minh Trạch sải bước định vào tòa nhà thì lại bị Nhiễm Nhiễm ngăn lại. Cô cười mỉa mai, nói:

- Muộn rồi. Đừng lên nữa, tìm chỗ nào đó nói chuyện đi.

Thiệu Minh Trạch nhìn cô, quay người đi về phía ô tô:

- Lên xe đi.

Nhiễm Nhiễm nghĩ rằng anh sẽ tìm một quán cà phê nào đó để nói chuyện, nào ngờ anh lại lái xe thẳng đến con đường nhỏ phía tây trường Đại học A. Thời tiết rất lạnh, lại là ban đêm, nên người đi bộ trên đường khá thưa thớt. Thi thoảng có vài đôi tình nhân có vẻ là sinh viên dắt tay nhau bước đi.

Thiệu Minh Trạch dừng xe bên đường, hỏi cô:

- Em còn nhớ nơi này không?

Nhiễm Nhiễm đã học ở Đại học A bốn năm, học Thạc sĩ hai năm, sao có thể không nhớ con đường này chứ?

Con đường này có tên là Hữu Nghị. Phía đông con đường là Đại học A, phía tây con đường là Đại học B. Một con đường ngắn cách hai trường đại học nổi tiếng nhất của Tây Bình. Mọi người thường có tâm lý “ngọn núi đối diện đẹp hơn” nên sinh viên hai trường thường thích chọn người yêu ở trường đối diện chứ ít khi yêu người trong trường. Thế là Hữu Nghị đã trở thành con đường ắt phải đi qua của những cặp tình nhân hai trường. Dần dần, nó được sinh viên gọi là đường Tình yêu và quên mất tên gọi ban đầu.

Thiệu Minh Trạch nhìn thẳng vào mắt Nhiễm Nhiễm, rồi nhìn lên cây Hải Đường khô gầy bên ngoài xe, khẽ nói:

- Thực ra anh đã gặp em từ trước buổi họp mặt đồng hương. Không phải nhìn qua ảnh, mà là gặp người thật.

- Ở đây sao?

- Ủ. – Thiệu Minh Trạch khẽ gật đầu. – Trong một buổi tối của sáu năm về trước, anh lái xe qua đây đã suýt nữa đâm phải một nữ sinh. À không, nên nói là suýt nữa đâm phải một cô gái say rượu.

Nhiễm Nhiễm sững người, rồi lập tức phản ứng lại:

- Hôm đó, anh đã lái một chiếc xe thể thao?

Thiệu Minh Trạch hơi bất ngờ, hỏi cô:

- Em còn nhớ sao? Anh tưởng em say đến mức như vậy thì sẽ chẳng nhớ nổi điều gì chứ.

Nhiễm Nhiễm còn nhớ rất rõ, đó là khi Lâm Hường An và cô chia tay, cô đau khổ nên đã uống rất nhiều rượu. Khi một mình quay lại trường học, suýt nữa cô bị một chiếc xe thể thao đâm phải. Lúc đó, cô còn mắng người lái xe vài câu, mượn rượu để trút giận, gào lên:

- Có giỏi thì anh đâm chết tôi đi.

Nghe Thiệu Minh Trạch nhắc đến chuyện này, trong lòng cô có chút xấu hổ, không kìm được cười chính mình:

- Thật trùng hợp! Bây giờ anh nói chuyện này, không phải là muốn nói cho tôi biết rằng khi ấy anh đã trúng tiếng sét ái tình với tôi đấy chứ?

Khóe môi Thiệu Minh Trạch mang theo nụ cười mỉm như có như không:

- Không đến mức ấy, chỉ là ấn tượng rất sâu sắc. Lúc đó, em thật sự rất hung dữ. Em đập nắp xe của anh suýt nữa thì lúm hai mảng. Anh tức đến mức thực sự muốn đâm chết em cho xong.

Nhiễm Nhiễm “hứ” một tiếng lạnh lùng:

- Bớt nói tôi đi, anh thì tốt đẹp gì cho cam. Lái xe nhanh như bay, xuống xe một cái là mở miệng ra mắng người ta luôn được.

- Ủ, đúng. Anh thừa nhận vì hôm đó tâm trạng anh cũng vô cùng tồi tệ. – Thiệu Minh Trạch ung dung nói: - Khi đó anh vừa biết tin Tô Mạch ra nước ngoài. Tuy lúc trước, cô ấy luôn đòi chia tay nhưng anh nghĩ cô ấy chỉ tức giận nên nói thế. Không ngờ, cô ấy lại ra đi biệt vô âm tín. Khi ấy, công ty vừa mới gây dựng, cả ngày bận rộn, anh thực sự không còn sức đâu mà hằng ngày dỗ dành cô ấy. Anh chỉ nghĩ hai người không gặp nhau vài hôm để bình tĩnh lại. Ai ngờ, khi anh đến tìm thì cô ấy đã không còn ở trong nước nữa. Anh đã đi tìm tất cả những nơi có thể tìm. Tối hôm đó, anh lại đến Đại học B để tìm bạn học của Tô Mạch, và kết quả là biết cô ấy đã ra nước ngoài.

- Thiệu Minh Trạch! – Nhiễm Nhiễm bỗng lên tiếng ngắt lời anh, lạnh lùng nói: - Nếu anh muốn kể ước muốn của mình thì hãy tìm người khác đi. Từ đây đi thẳng về phía trước, đến ngã tư rẽ phải, bên đường có một quán rượu nhỏ. Trong quán có rất nhiều cô gái trẻ. Phần lớn đều là sinh viên của hai trường đại học này. Trong số họ, chắc chắn sẽ có người muốn nghe câu chuyện của anh. Nếu tài ăn nói của anh đủ tốt, chưa biết chừng người ta còn nguyện dùng thân mình để khóa lấp nỗi đau trong lòng anh đấy.

Thiệu Minh Trạch nhất thời bị câu nói của cô làm cho phì cười. Anh lấy ra một bao thuốc, hỏi cô:

- Có hút không?

Nhiễm Nhiễm lắc đầu.

Anh rút một điếu thuốc ra, đưa lên miệng châm lửa, tiện tay hạ cửa kính xe xuống. Gió lạnh ùa vào, không khí ẩm áp trong xe tan biến nhanh chóng. Nhiễm Nhiễm hơi rung mình. Anh liếc mắt nhìn cô, dụi tắt điếu thuốc rồi lại đóng kín cửa xe, bật điều hòa làm ấm không khí.

- Nói tiếp chuyện đêm đó. – Anh nói: - Khi ấy đúng là anh đã nhanh chóng mất đi lý trí. May mà bạn em đã kéo em tránh khỏi đầu xe của anh, nếu không thì sau này chúng ta sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

- Nói thế là tôi còn phải cảm ơn anh vì anh đã không đâm chết tôi sao? – Nhiễm Nhiễm hỏi lại.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười, tiếp tục nói:

- Sau đó, anh lái xe đi, nhìn qua gương chiếu hậu thì thấy em ôm bạn khóc. Anh nghĩ, chắc nha đầu này gặp chuyện gì đau lòng. Có thể là thất tình nên mới uống rượu say, khóc lóc khổ sở như vậy.

- Chúc mừng anh đã đoán đúng. – Cô cười tự giễu. – Haizzz! Lúc đó hai chúng ta cùng cảnh ngộ. Tô Mạch bỏ anh không lời từ biệt, Lâm Hướng An thì chạy theo cô ta. Khi đó, tôi và anh đều là người bị bỏ rơi. Khi đó, anh nên quay lại cùng tôi khóc một trận, như vậy thì hai chúng ta đã có thể quen nhau sớm hơn mấy năm rồi.

Thiệu Minh Trạch im lặng một lát, quay đầu khẽ nói:

- Khi đó, anh rất yêu Tô Mạch. Anh vì cô ấy mà cãi lại mẹ, vì cô ấy mà rời khỏi Thiệu Thị tự thân lập nghiệp. Anh đã bày tỏ hết tấm lòng của mình, cho rằng chỉ cần hai người yêu nhau thì có thể cùng nhau đối mặt với mọi gian nan thử thách. Nhưng cô ấy lại dễ dàng rút lui như thế, quay người lặng lẽ bỏ đi. Trước giờ cô ấy luôn rất lý trí, trước khi tiến lên một bước thì đều đã tính sẵn đường lui. Hôm đó, nhìn thấy em uống say và khóc lóc như vậy, anh nghĩ tại sao cô gái này không phải là bạn gái của mình. Tại sao bạn gái của anh lại chưa bao giờ vì anh mà như vậy.

Nhiễm Nhiễm hít thật sâu, lạnh lùng nói:

- Anh nên nói những lời này cho Tô Mạch nghe.

Thiệu Minh Trạch chậm rãi lắc đầu:

- Không đâu. Anh sẽ không bao giờ nói những điều này cho cô ấy nghe. Anh nói với em những điều này, chỉ là muốn để em hiểu quá khứ của anh và Tô Mạch. Anh thà nói ra thế này còn hơn là để em đoán mò lung tung.

Nhiệm Nhiệm cố nhếch khóe môi, khẽ nhún vai, làm ra vẻ chẳng hề quan tâm.

- Sau này anh nhìn thấy tấm ảnh của em ở chỗ mẹ anh. Dáng vẻ của em khác lúc đó rất nhiều. Ban đầu, anh không hề nhận ra em, nhưng bà nói cô gái này là Hạ Nhiệm Nhiệm thì anh lập tức nhớ ra cô gái đã chặn trước xe anh. Anh nhớ rất rõ, khi đó bạn học của em đã gọi cái tên này.

Nhiệm Nhiệm sững người, lạnh nhạt nói:

- Bây giờ nói những điều này cũng chẳng ích gì.

Thiệu Minh Trạch bỗng hỏi:

- Nhiệm Nhiệm, anh có thể hỏi em một câu không?

Nhiệm Nhiệm cảm thấy không khí thật bức bối, liền hé chút cửa xe:

- Hỏi đi.

- Nếu bạn gái cũ của anh không phải là Tô Mạch, mà là người con gái khác em không quen thì phản ứng của em có giống như bây giờ không?

Nhiệm Nhiệm im lặng rất lâu rồi nói:

- Giả thiết thế này không có ý nghĩa.

Anh ngắt lời cô:

- Nhiệm Nhiệm, anh đoán em chắc chắn sẽ không như bây giờ. Nhưng tại sao vì người ấy là Tô Mạch thì em lại nhất quyết đòi chia tay anh như vậy? Đến cả lời giải thích của anh em cũng chẳng buồn nghe, chứ nói gì đến chuyện cứu vãn tình cảm của chúng ta. Tại sao lại như vậy?

Ánh mắt cô nhìn anh khó chịu, hỏi:

- Anh có ý gì?

Thiệu Minh Trạch cười một mối, tựa đầu vào ghế, khẽ thở hắt ra:

- Nhiệm Nhiệm, hai ngày nay anh luôn nghĩ đến câu hỏi này. Tại sao em lại có phản ứng kịch liệt như vậy với những chuyện chưa từng xảy ra? Như thể anh đã ngoại tình, đã phản bội em, thậm chí... đã bỏ rơi em.

- Rốt cuộc anh muốn nói gì? Lẽ nào rõ ràng tôi phát hiện ra chuyện mà vẫn phải vờ như không biết, đợi tới khi anh bỏ tôi thì tôi mới tự oán trách mình sao? – Cô lạnh lùng hỏi, giọng nói có phần không kiềm chế nổi, như thể có thứ gì đó đang dần dần từ trong tim cứ thế đâm ra, chỉ cần đâm qua một lớp da mỏng nữa là chảy máu.

- Nhiệm Nhiệm! – Thiệu Minh Trạch bình tĩnh gọi tên cô: - Em không cảm thấy điều gì sao? Em đã trút mọi oán hận với Lâm Hường An lên người anh.

Giọng Thiệu Minh Trạch bình tĩnh, như thể lại quay về là Thiệu Minh Trạch lạnh lùng lý trí lần đầu gặp mặt, ngôn từ sắc nhọn đâm xuyên sự ương bướng của cô, đâm thẳng đến nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô:

- Khi đó Lâm Hường An không lời từ biệt. Em oán hận nhưng không tìm được nơi để trút oán hận. Thậm chí em còn không biết anh ta ở đâu. Bây giờ, cuối cùng em đã tìm được tình huống tương tự, em cảm thấy anh có thể sẽ phản bội em và đối phương lại là Tô Mạch. Tình huống đơn giản như sáu năm trước. Mọi oán hận tích tụ trong em bao lâu nay cuối cùng đã có chỗ để trút ra.

Cô đặt hai tay lên đầu gối, nắm thành nắm đấm. Nhưng cho dù như vậy vẫn không thể giữ cho người cô không run lên. Vừa rồi còn cảm thấy không khí trong xe ngột ngạt bức bối, nhưng giờ lại như lập tức đóng băng, hơi lạnh xuyên qua lớp áo khoác dày, ngấm vào cơ thể cô, sau đó lan dần đến tận xương.

- Nhiễm Nhiễm, anh nói có đúng không? Thực ra, trong lòng em không quên được Lâm Hướng An. Dù là yêu hay hận, em đều không thể quên nỗi anh ta. Em nói em thẳng thắn với anh, nhưng sao em có thể thẳng thắn nói với anh về quá khứ của em và một người con trai khác. Nếu yêu anh, liệu em còn có thể thẳng thắn như vậy không? Không, em không thể. Dù em chỉ có chút ý nghĩ yêu anh, em sẽ không thể thẳng thắn như vậy. Vì em chưa từng yêu anh nên cũng không hề suy nghĩ đến cảm nhận của anh, nên em vô tư thẳng thắn với anh về tất cả mọi thứ giữa em và anh ta. Nhưng Nhiễm Nhiễm, anh thực sự không muốn nghe chút nào.

Nhiễm Nhiễm nhắm mắt lại để thể xác và tinh thần của mình được nhẹ nhõm đôi chút:

- Anh nói những điều này để chứng minh điều gì? Anh không yêu tôi, tôi cũng không yêu anh sao? Tôi và anh vốn vì xem mặt mà đến với nhau, làm bạn với nhau như vậy nên hai chúng ta đều không có gì để chỉ trích đối phương. Anh muốn nói điều này, đúng không?

- Không. Em sai rồi. – Thiệu Minh Trạch nhìn cô, ánh mắt trầm lắng như mặt nước: - Nhiễm Nhiễm, em đi xem mặt rồi mới biết anh. Còn anh, biết em rồi mới đi xem mặt.

Anh đưa tay ra giúp cô vén mấy sợi tóc ra sau tai:

- Nhiễm Nhiễm, anh không muốn lừa dối em. Khi vừa gặp Tô Mạch, đúng là anh đã bị dao động. Anh đã từng dành cho cô ấy tình cảm rất sâu đậm, vậy mà cô ấy lại ra đi như thế, anh không cam lòng. Thậm chí, anh còn có ý nghĩ sẽ theo đuổi lại Tô Mạch, nhưng sau đó anh hiểu ra rằng, anh không thể đem sự không cam lòng trở thành tình yêu, anh không thể khiến tình yêu hiện tại biến thành sự không cam lòng sau này. Thế nên, Nhiễm Nhiễm, dù em không cam lòng với tình yêu trước đây như thế nào thì cũng đừng vì Lâm Hướng An mà bỏ anh, được không? Như vậy không công bằng.

Không khí trong xe dần trầm lắng, điều hòa vẫn chạy hết công suất. Nhiễm Nhiễm bỗng cảm thấy như có vật gì đó nặng trĩu đè lên lồng ngực, khiến cô gần như không thở nổi. Cô đẩy mạnh cửa xe, bước ra đón gió lạnh. Ngay lập tức, phía bên kia cũng truyền tới tiếng đóng cửa xe. Cô cố giữ chút lý trí cuối cùng, quay người nói với Thiệu Minh Trạch đang đuổi theo phía sau:

- Tôi muốn đi một mình.

Thiệu Minh Trạch dừng bước, nói:

- Anh sẽ không làm phiền em. Muộn rồi, em đi một mình không an toàn.

Nhiễm Nhiễm đứng đó nhìn anh một lát rồi quay người men theo con đường nhỏ đi về phía trước. Thiệu Minh Trạch chậm rãi đi sau cô hơn chục mét, không quá gần cũng chẳng quá xa.

Lòng Nhiễm Nhiễm rối bời, đến cả việc suy nghĩ đơn giản cũng trở nên vô cùng khó khăn. Cô thử lựa chọn đường đi inh nhưng vừa đi đã mất phương hướng. Lời nói của Thiệu Minh Trạch như lưỡi dao sắc nhọn, chỉ cần một nhát cửa vào làn da mà cô tưởng chừng như vô cùng dẻo dai ấy, thì ngay tức khắc có dòng máu tuôn trào xối xả, để lộ ra những thớ thịt rợn người phía dưới.

Cô đã cố gắng quên Lâm Hướng An như thế, quên đi tất cả quá khứ, nhưng họ không nên ép cô quay đầu, ép cô hiểu thấu nỗi đau và oán hận trước đây.

Không sai, Thiệu Minh Trạch nói không sai. Cô hận, cô hận Lâm Hướng An, bởi thế cũng ghét Tô Mạch vô cùng, thậm chí còn ghét cả Thiệu Minh Trạch đã từng yêu Tô Mạch... Cô dừng bước, quay lại nhìn anh:

- Tôi thừa nhận, tôi đã đẩy nỗi căm hận sang anh, nhưng tôi không yêu Lâm Hướng An. Tôi chỉ hận anh ta, mong muốn tất cả những người, những vật liên quan đến anh ta chưa bao giờ tồn tại.

Bao gồm cả Tô Mạch, bao gồm cả anh!

Thiệu Minh Trạch chậm rãi lắc đầu:

- Yêu và hận đều là thứ tình cảm quá mãnh liệt, đều sẽ khắc sâu một cái tên trong trái tim mình, chỉ khác biệt là khắc ở nơi nào trong trái tim thôi. Thế nên không yêu không phải là hận, mà là không bận tâm, là cho dù rõ ràng anh ta xuất hiện trước mắt em nhưng em không thêm bận tâm tới.

Nhiệm Nhiệm đứng đó hơi ngẩng đầu nhìn anh. Anh cũng im lặng nhìn cô, gương mặt lạnh lùng dưới ánh đèn đường có chút xa xăm mơ hồ, mắt dường như càng trở nên sâu hơn khiến người ta không tài nào nhìn thấu.

Cô bỗng hỏi anh:

- Anh yêu tôi sao?

Anh hơi nhếch môi, không chịu trả lời.

Cô lại hỏi:

- Bắt đầu từ khi nào?

Bắt đầu từ khi nào ư? Bản thân anh cũng không thể nói rõ được thì biết trả lời cô thế nào đây? Anh ngẫm nghĩ rồi lựa chọn cách trả lời né tránh:

- Nhiệm Nhiệm, về thôi. Trời lạnh quá!

Nhiệm Nhiệm không phản đối. Hai người sánh vai men theo con đường chậm rãi quay trở lại. Một lát sau, cô bỗng hỏi:

- Anh yêu tôi vì điều gì?

Cô vẫn chưa thôi, Thiệu Minh Trạch đành trả lời:

- Anh cũng không biết. Có lẽ là vì em đã từng dám yêu dám hận. Anh mong có một ngày em sẽ dành tình yêu mãnh liệt ấy cho anh.

Nhiệm Nhiệm suy nghĩ, lại khẽ hỏi:

- Vậy anh yêu tôi chừng nào? Có nhiều hơn tình yêu dành cho Tô Mạch trước đây không?

Thiệu Minh Trạch dừng bước, im lặng hồi lâu, tự cười chính mình rồi nói:

- Anh cũng không biết, nhưng e là không thể. Tuy rõ ràng biết em không muốn nghe đáp án này, nhưng anh không thể nói dối. Sự điên cuồng của thời tuổi trẻ, một khi đã qua rồi thì không thể quay lại được nữa. – Anh quay đầu nhìn cô, cười khổ sở hỏi: - Rất ích kỷ, đúng không? Không thể trao cho đối phương tình cảm mãnh liệt như thế nhưng lại khao khát có được điều đó từ đối phương. Điều này là sự thực.

- Ừm. Đúng là sự thực. – Nhiệm Nhiệm khẽ nhếch khóe môi. Người là động vật có trí nhớ, chịu tổn thương một lần thì lần sau ắt sẽ càng chú ý bảo vệ mình, làm gì có người nào càng thất bại càng dũng cảm hơn chứ?

Hai người đều không muốn nói tiếp, nhất thời im lặng. Đường phố đêm đông rất yên tĩnh, ánh đèn đường vàng vọt lặng lẽ kéo dài bóng hai người rồi lại chậm chậm thu ngắn, sau đó cứ thế tiếp tục vòng luân hồi, đơn điệu, nhàm chán như chính cuộc đời con người vậy. Nhiệm Nhiệm bỗng có chút thất thần.

Khi đi qua một ngã ba nhỏ, Thiệu Minh Trạch bỗng kéo cô lại. Cô hơi bất ngờ quay lại nhìn anh thì thấy ngón tay anh khẽ đặt lên môi suýt một tiếng, sau đó hất cằm về phía đoạn đường đối diện.

Nhiệm Nhiệm nhìn theo hướng đó thì thấy bà Bành Tinh mặc chiếc áo khoác lông thú. Rõ ràng bà ta vừa từ ngôi nhà nhỏ bước ra. Một người đàn ông đi theo dừng lại bên chiếc BMW màu bạc đỗ cách đó không xa.

Nhiệm Nhiệm sững người, Thiệu Minh Trạch đã kéo cô nấp sau thân cây.

Bà Bành Tinh dùng chìa khóa điều khiển từ xa mở khóa xe, khi kéo cửa xe thì bà ta bị người đàn ông phía sau kéo lại. Bà Bành Tinh sững người một chút nhưng lập tức quay lại ôm người đàn ông đó. Cơ thể hai người áp sát vào nhau.

Nhiệm Nhiệm vô thức đưa tay rút di động trong túi ra, còn chưa kịp chụp ảnh thì đã bị Thiệu Minh Trạch kéo lại. Anh khẽ nói:

- Đừng lăm chuyện.

Nhiệm Nhiệm gạt tay anh ra. Trong tay cô có ảnh, cũng có thể sẽ khiến bà Bành Tinh sau này bớt gây rắc rối cho cô.

Thiệu Minh Trạch không ngăn nổi cô, chỉ có thể khẽ nhắc nhở:

- Cần thận kéo bị họ phát hiện.

Nhiệm Nhiệm chụp liên tiếp mấy tấm ảnh, khẽ nói:

- Họ say đắm như vậy nên sẽ không phát hiện ra đâu.

Bà Bành Tinh và người đàn ông đó lại quần lấy nhau bên xe một lúc rồi mới bịn rịn lên xe rời đi.

Thiệu Minh Trạch và Nhiệm Nhiệm đứng sau thân cây một lúc, đợi người đàn ông đó quay vào nhà thì mới ra khỏi chỗ nấp. Nhiệm Nhiệm cúi đầu xem mấy bức ảnh trên di động, vô cùng hài lòng nói:

- Không tồi. Nếu bà ấy còn dám chọc giận em thì em sẽ đặt những bức ảnh này lên bàn của ông Hạ Hồng Viễn.

Thiệu Minh Trạch không nhịn được phì cười, theo thói quen đưa tay lên xoa đầu cô. Nhiệm Nhiệm bỗng nghiêng đầu sang một bên khiến tay Thiệu Minh Trạch chơi vơi trong không trung. Anh hơi sững người, từ từ rút tay lại. Anh nói rất nhiều, giải thích rất nhiều, nhưng cô vẫn như vậy. Thiệu Minh Trạch bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, trong phút chốc chẳng muốn nói gì nữa.

Cứ như vậy đi! Anh nghĩ. Anh đã làm hết những gì anh có thể rồi. Anh không còn sức đâu mà làm những việc khác nữa.

- Đi thôi. – Thiệu Minh Trạch khẽ nói, một mình bước lên phía trước.

Anh lái xe đưa Nhiệm Nhiệm về. Trên đường đi, anh không nói gì. Chỉ khi Nhiệm Nhiệm sắp xuống xe, anh mới lên tiếng gọi cô, nói:

- Em đừng cố chấp nữa. Cho chúng ta một cơ hội, được không?

Cô quay người lặng lẽ nhìn anh, mãi sau mới gật đầu đáp:

- Được. Em sẽ suy nghĩ.

Cô xuống xe, anh nhìn theo bóng dáng cô mất hút trong tòa nhà, sau đó lại một mình ngồi trong xe lặng lẽ hút một điếu thuốc rồi mới lái xe đi.

Thực ra Nhiệm Nhiệm đứng ngay sau rèm cửa sổ, áo khoác mặc trên người cô cũng không thêm cớ. Cô đứng rất lâu nhìn xe Thiệu Minh Trạch đỗ dưới lầu, thấy anh mở cửa sổ xe hút thuốc, cuối cùng anh ngẩng lên nhìn cửa sổ căn hộ của cô rồi mới lái xe đi.

Đêm nay, cô lại mất ngủ.

Cô nhớ từ lần gặp lại Lâm Hướng An, những gì đã qua trong ký ức cứ lần lượt hiện về, đến cả rất nhiều chuyện cô đã cố gắng hết sức để quên đi cũng từ đó mà quay trở lại, rõ ràng chi tiết. Những ngọt ngào và cay đắng, những niềm vui và đau khổ khi ấy, những thứ mà cô vốn tưởng sẽ ghi nhớ cả đời thì không biết từ lúc nào đã mất đi màu sắc và vẻ sinh động của nó.

Rất nhiều chuyện đã trở nên mơ hồ, những thứ lưu lại chỉ là ký ức nhạt nhòa, là cảm giác đau lòng vô hạn. Nhưng cảm giác ấy lại được cô ghi nhớ sâu đậm, rồi dần dần trở thành ác mộng.

Cô thật sự yêu Lâm Hướng An sao? Cô không thể buông xuôi như thế, rốt cuộc tuổi thanh xuân ngây ngô của Lâm Hướng An hay của cô đã một đi không trở lại? Rốt cuộc là cô không thể buông xuôi điều gì?

Tới nửa đêm, cô lấy di động ra ngồi trên giường gọi điện cho Thiệu Minh Trạch, nói với anh:

- Em sai rồi. Người em không thể buông xuôi không phải là Lâm Hướng An, mà là Hạ Nhiệm Nhiệm đã từng dám yêu dám hận.

Đúng vậy. Cô đã sớm hiểu rõ, người cô không thể buông xuôi không phải là Lâm Hưởng An, mà là sự dũng cảm và chân thành khi ấy của chính bản thân mình, và đó là Hạ Nhiễm Nhiễm thẳng thắn ngông cuồng, dám yêu dám hận.

Đó là cô gái có thể vì người con trai mình thích mà từ một học sinh cấp ba học hành chẳng ra gì thi đỗ vào trường Đại học A. Đó là cô gái dám đoạn tuyệt với mẹ, dựa vào tiền học bổng và tiền làm thêm để sống qua những năm đại học. Đó là người kiên trì theo đuổi người mình thích mà chẳng hề quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh.

Không phải là Hạ Nhiễm Nhiễm qua loa cho xong chuyện, không phải là Hạ Nhiễm Nhiễm trôi dạt buông xuôi, không phải là Hạ Nhiễm Nhiễm sống như cái xác không hồn. Mà là Hạ Nhiễm Nhiễm có sức sống vô hạn, có tâm hồn sâu sắc, dũng cảm đến cùng.

Nhưng Hạ Nhiễm Nhiễm đó đã bị họ hủy diệt hoàn toàn.

Không ai biết cô đã từng có thai, không ai biết cô đã từng một mình chạy đến phòng khám tư để phá thai, không ai biết nỗi đau khổ và sự hoang mang bất lực của cô lúc đó, đến cả Mục Thanh cũng không biết.

Cô từng gọi điện cho Lâm Hưởng An nhưng không đợi cô nói, anh đã vội vàng cúp máy. Cô từng gửi email cho Tô Mạch, cầu xin cô ta trả Lâm Hưởng An lại ình, nhưng Tô Mạch nói chuyện này không liên quan gì đến cô ấy, xin đừng quấy rầy cuộc sống của cô ấy nữa.

Tại sao cô không thể hận đôi nam nữ đó? Sao cô có thể không hận họ chứ?

Còn Thiệu Minh Trạch, anh có biết Hạ Nhiễm Nhiễm của ngày xưa ấy đã chết từ lâu rồi không?

Nhiễm Nhiễm nằm vật ra giường, bịt miệng khóc đau khổ. Hạ Nhiễm Nhiễm lúc đó đã chết, nhưng Hạ Nhiễm Nhiễm bây giờ phải tiếp tục sống, còn phải sống thật tốt nữa. Nhưng thế giới này, hiện thực thế này, phải đi tới đâu để tìm được một người tâm đầu ý hợp, lại có thể không bao giờ rời bỏ bạn chứ? Mọi người đều bị danh lợi làm mờ mắt cả thôi. Nếu đã như vậy, tại sao còn ôm ảo tưởng không thực tế chứ? Tại sao còn muốn dễ dàng vứt bỏ như vậy chứ?

Không, cô không thể vứt bỏ. Thiệu Minh Trạch có tiền, có gia thế, có năng lực, không có tật xấu, thậm chí còn có chút tình cảm với cô, còn có đối tượng kết hôn nào tốt hơn anh chứ? Có lẽ sau này sẽ có người yêu cô hơn anh, nhưng liệu gia thế của người đó có tốt như anh không? Còn những người có gia thế tốt hơn, liệu có yêu cô hơn anh không?

Chẳng phải chỉ là trước đây anh từng có bạn gái thôi sao? Quá khứ của cô cũng chẳng phải là một tờ giấy trắng. Chẳng phải bạn gái cũ của anh là Tô Mạch sao? Còn bạn trai cũ của cô lại là Lâm Hưởng An. Ai kém ai chứ? Chẳng phải anh đã từng giấu cô sao? Lẽ nào cô lại không giấu giếm anh điều gì?

Hiện thực, đây chính là hiện thực. Tất cả đều đã không còn là những cô cậu sinh viên trẻ tuổi đầy nhiệt huyết thì làm gì còn tình yêu trong trắng nữa? Liệu có ai không thăm dò, đo lường, cân nhắc mọi bề? Dựa vào cái gì mà cô có thể làm được còn anh thì không?

Cô càng nghĩ càng thông suốt, đầu óc cũng càng lúc càng bình tĩnh, nhưng tận đáy lòng lại thấy giá lạnh khôn cùng, sự giá lạnh tràn đầy lồng ngực cô.

Điện thoại vẫn chưa tắt, đầu dây bên kia anh im lặng không nói, chỉ có tiếng khóc mà cô cố gắng kìm nén vẫn thốn thức trong điện thoại. Rất lâu sau, cô nghe thấy giọng nói thấp trầm của anh trong điện thoại:

- Nhiễm Nhiễm, em mở cửa ra đi, anh đang ở bên ngoài.

Cô sững người giây lát rồi lồm cồm bò dậy bước xuống giường, ra mở cửa cho anh.

Thiệu Minh Trạch đứng ngoài cửa, người còn mang đầy khí lạnh, anh bước đến ôm lấy cô, cúi đầu hôn cô thật sâu. Hình như anh vừa hút thuốc, mùi thuốc ở miệng anh phả ra chẳng dễ chịu chút nào. Nhưng Nhiễm Nhiễm hoàn toàn không bận tâm, cô kiên nhẫn ôm lấy cổ anh. Anh hôn cô một cách thô lỗ, hậm hực nói:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, em là nha đầu xấu xa. Bây giờ em cũng không yêu anh, em chỉ cần anh thôi, đúng không? Hả?

Tình cảm của cô có thể mạnh mẽ như thế, nhưng con người lại ích kỷ lạnh lùng đến vậy. Cô gọi điện cho anh, ôm anh và hôn anh, nhưng không phải vì yêu anh, chỉ vì bây giờ cô yếu đuối, cô cần có người ở bên cạnh.

Nhưng dù có hiểu rõ điều ấy, anh vẫn không nỡ bỏ rơi cô.

Anh bỗng nhớ đến lời nói của Tô Mạch: Thiệu Minh Trạch, tạo hóa vì sao lại bắt công như vậy? Tại sao đàn ông có thể dễ dàng quên đi một cuộc tình, quay sang bắt đầu một cuộc tình mới, còn phụ nữ lại phải chìm sâu, đơn độc trong một cuộc tình? Tại sao? Tại sao rõ ràng phụ nữ là người từ bỏ trước nhưng đàn ông vẫn thoát ra khỏi cuộc tình đó nhanh hơn phụ nữ? Thiệu Minh Trạch, anh đã từng yêu em sâu đậm như thế, tại sao lại dễ dàng yêu người con gái khác như vậy?

Anh không trả lời, yêu hay không yêu, chuyện đơn giản như thế nhưng anh không thể cho Tô Mạch một nguyên do đơn giản.

14. Chương 14

Sắp đặt

Ai trong đời chẳng có một lần đánh cược?

Nếu đã đánh cược thì phải chấp nhận thắng thua.

*

Hôm sau, Thiệu Minh Trạch thức dậy sớm hơn nhưng cũng không rời khỏi giường, anh nằm đó im lặng nhìn ngắm Nhiệm Nhiệm. Cô vẫn ngủ rất ngon, vùi đầu vào gối, mái tóc xòa che gần hết khuôn mặt, chỉ để hở ra chóp mũi thon gọn và chiếc cằm nhỏ nhắn. Những sợi tóc đen bóng mềm mại phủ lên làn da trắng ngần.

Anh nhất thời nhìn như kẻ mất hồn, không tìm được kẻ sát cô, hôn nhẹ lên đôi môi cô. Cô đang ngủ mơ, không biết lẩm bầm câu gì đó, vùi cả khuôn mặt vào gối.

Thiệu Minh Trạch phì cười, đưa tay vuốt tóc cô, nói:

- Ra đi. Đừng trốn nữa.

Lúc này, Nhiệm Nhiệm mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, sưng người nhìn anh.

Ánh mắt Thiệu Minh Trạch mang theo nụ cười, anh hôn cô, vồ vào người cô vô cùng thân thiết, kéo tung chăn ra, để cô nằm một mình trên giường cho tỉnh giấc. Một lát sau, anh từ nhà tắm bước ra, vừa mặc bộ đồ cởi ra đêm qua vừa nói với cô:

- Mau dậy đi, sắp muộn giờ rồi.

Nhặt chiếc áo sơ mi hơi nhàu trên nền nhà, Thiệu Minh Trạch chau mày, xoay người mở tủ quần áo ra tìm chiếc khác, anh hỏi:

- Ở đây còn chiếc sơ mi nào của anh không?

Lúc này, đầu óc Nhiệm Nhiệm mới tỉnh táo đôi chút, cảm thấy hơi áy náy:

- Không. Em đã xếp hết cho anh mang đi rồi.

Thiệu Minh Trạch quay người nhìn cô, ánh mắt cô mơ màng hỏi:

- Chúng ta thế này có coi là giảng hòa không?

- Em nói xem? – Anh khẽ nhướn mày hỏi lại.

Nhiệm Nhiệm cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng như thế vừa tung một cước nhưng chân lại bị hẫng trong không trung, chẳng đánh trúng người ta mà còn suýt nữa loạn choạng.

- Dằn vặt nhau như vậy, lẽ nào coi như xong?

Thiệu Minh Trạch đỏ khốc đỏ cười, tới bên giường, dùng tay nâng mặt cô, cúi người xuống hôn cô một cái:

- Nha đầu đáng ghét!

Cô còn chưa rửa mặt nên vội đẩy anh ra nhưng không quên ra điều kiện với anh:

- Giao hẹn rồi đấy. Sau này anh cố gắng ít liên lạc với Tô Mạch đi, có thể không gặp thì đừng gặp. Bất luận là ai, em cũng không muốn anh gần gũi với người con gái khác, chứ không riêng gì Tô Mạch. Hơn nữa, em là phụ nữ nên em có thể hiểu rõ tâm tư của Tô Mạch. Nếu nói cô ấy không có chút tình cảm nào với anh thì quý cũng chẳng thể tin nổi.

- Ồ? Thế sao? – Anh đứng thẳng người, nói trêu đùa: - Được rồi. Anh sẽ bớt tiếp xúc với Tô Mạch. Có điều, Hạ tiểu thư, xin hỏi em có thể tránh xa Trợ lý Trần đó một chút không? Anh cũng không thích anh ta đâu.

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ rồi gật đầu nghiêm túc:

- Không thành vấn đề. Chỉ cần còn ở bên anh, em sẽ cố gắng tránh giao tiếp thân mật với những người đàn ông khác, như vậy được rồi chứ?

Cô vừa dứt lời, chiếc di động đặt đầu giường đổ chuông báo có tin nhắn. Cô cầm điện thoại lên xem, quả nhiên là tin nhắn của Trần Lạc. Nội dung ngắn gọn chỉ có ba chữ: “Không sao chứ?”.

Thiệu Minh Trạch liếc mắt, khẽ “hừ” một tiếng lạnh lùng, giọng điệu có chút ghen tuông, hỏi cô:

- Quan tâm đến em thật đấy! Em trả lời người ta thế nào đây?

Cô ngược lên nhìn anh với ánh mắt vô tội. Nghĩ một lát, cô bấm mấy chữ, trước khi gửi đi còn đưa anh xem rồi hỏi:

- Thế này được không?

Thiệu Minh Trạch thấy cô trả lời: “Cảm ơn, tôi rất ổn!”, thì mới miễn cưỡng gật đầu.

Nhiễm Nhiễm trả lời xong thì lát sau lại nhận được tin nhắn khác của Trần Lạc: “Hôm nay, anh phải về công ty chi nhánh. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh. Em hãy suy nghĩ về chuyện ra nước ngoài. Anh có người bạn làm môi giới du học. Có lẽ có thể giúp được em đấy!”

Sắc mặt Thiệu Minh Trạch tối sầm, anh nhíu mày nhìn Nhiễm Nhiễm, hỏi:

- Em muốn ra nước ngoài sao?

Nhiễm Nhiễm cảm thấy chuyện này chẳng có gì phải giấu giếm, thản nhiên nói:

- Lúc trước từng có ý nghĩ như vậy. Em cảm thấy chuyện của anh và Tô Mạch thật quá phiền phức nên muốn trốn ra nước ngoài để được yên thân.

- Vậy bây giờ thì sao? – Thiệu Minh Trạch hỏi với vẻ mặt không vui.

Cô ngoác miệng cười, nhảy từ trên giường xuống đất, vừa bước vào nhà tắm vừa lớn tiếng trả lời:

- Bây giờ tất nhiên là đổi ý rồi. Đồ ngốc!

Thiệu Minh Trạch chậm rãi lùi lại hai bước, tựa người vào tủ quần áo, lẳng lặng nhìn cái bóng cử động sau lớp kính mờ. Cô đang tắm, miệng đang lẩm nhẩm giai điệu nào đó, người cô cũng nhẹ nhàng đung đưa theo nhạc, nhìn bộ dạng rất vui vẻ! Anh không tìm được nghĩ rằng Hạ Nhiễm Nhiễm của thời hai mươi chắc cũng có dáng điệu như vậy nhỉ?

Khi Nhiễm Nhiễm quấn khăn tắm đi ra, Thiệu Minh Trạch còn tựa người đứng đó như mất hồn. Cô vừa bắt ngờ vừa kinh ngạc, bước đến khua tay trước mặt anh, hỏi:

- Mất hồn rồi à?

Anh không đáp, chỉ kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô. Cô vội lùi lại, tránh cái hôn của anh, có chút thẹn thùng, nói:

- Thiệu Minh Trạch, sáng nay anh lại sao thế?

Thiệu Minh Trạch chẳng thèm để ý, không chạm được vào môi thì anh hôn lên má, hôn lên cổ cô. Hai người vốn đã dậy muộn, cứ quần quýt thế này lại càng muộn hơn, chẳng kịp ăn sáng mà vội vội vàng vàng đi làm.

Nhiễm Nhiễm không bảo Thiệu Minh Trạch đưa cô đến công ty mà xuống xe ở bến tàu điện ngầm gần đó. Tới nơi, cô quay lại cười hì hì, nói với anh:

- Đi tàu điện ngầm nhanh hơn ô tô. Thật ngại quá! Hôm nay, em không đi làm muộn cùng anh đâu.

Cô nói xong thì chạy xuống chờ tàu điện ngầm trong khi chân đang đi đôi giày cao gót gần chục centimet, bỏ lại Thiệu Minh Trạch ngồi trong xe lo lắng vội gọi giật phía sau:

- Chạy chậm một chút!

Lời anh còn chưa dứt thì bóng cô đã mất hút xuống dưới đường tàu điện ngầm.

Khi vào khu chờ, Nhiễm Nhiễm nhận được cuộc gọi của Mục Thanh, cô trầm ngâm giây lát rồi mới nói:

- Tớ và Thiệu Minh Trạch đã giảng hòa rồi.

Mục Thanh lập tức nóng nảy, quát lên:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, cậu lòi tớ ra làm trò đùa sao? Để gọi cho cậu cuộc điện thoại này mà tớ phải quay về thị trấn đấy. Thế mà cậu lại nói với tớ, cậu và Thiệu Minh Trạch đã giảng hòa. Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi? Còn yêu đương kiểu trẻ con đó sao? Hôm nay chia tay, ngày mai lại giảng hòa sao?

Nhiễm Nhiễm biết giải thích ra sao, cũng chẳng biết nên giải thích thế nào. Cô bỗng hỏi:

- Thế cậu nói xem phải làm thế nào? Giống như nuốt một con ruồi vào cổ họng, nếu không nôn ra được thì phải cố mà nuốt vào thôi. Nếu không thì có thể làm thế nào? Lẽ nào cứ để nó thỉnh thoảng lại vo ve ở cổ họng sao?

Mục Thanh nhất thời im lặng, mãi sau mới cất tiếng hỏi:

- Tại sao không chia tay? Tại sao không thể nôn ra?

Nhiễm Nhiễm cười tự giễu:

- Vì tớ không cam lòng, vì tớ còn quá nhiều thứ không muốn bỏ.

Tàu điện tuy đông, nhưng đúng là đi nhanh hơn ô tô rất nhiều. Khi Nhiễm Nhiễm đến công ty mới là chín giờ kém hai mươi phút, vẫn chưa thể coi là đi muộn. Từ khi đập cửa phòng làm việc của ông Hạ Hồng Viễn rồi bỏ đi, cô đã không đi làm mấy ngày rồi. Hôm nay, cô nghĩ thế nào đến công ty cũng bị ông Hạ Hồng Viễn giáo huấn ấy cầu, nhưng nào ngờ đến lúc hết giờ làm việc, ông vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Nhiễm Nhiễm thầm thấy kỳ lạ, không biết ông có biết cô đã đi làm rồi hay không? Hay là ông bỗng nhiên đổi tính đổi nết. Cô ngẫm nghĩ rồi gọi điện đến văn phòng của ông Hạ Hồng Viễn, không ngờ thư ký nói hôm nay ông không đến công ty, ngay cả thư ký cũng không biết ông đi đâu, chỉ nói nếu cô Hạ có việc thì có thể trực tiếp gọi cho Tổng giám đốc Hạ hoặc là Trợ lý Lưu.

Là con gái của Hạ Hồng Viễn nên đương nhiên Nhiễm Nhiễm có số điện thoại riêng của ông, nhưng cô không định nghe giáo huấn. Cô không muốn gọi cho ông Hạ Hồng Viễn cuộc điện thoại này. Trợ lý Lưu về thay sau khi Trần Lạc đi, cô không quen anh ta lắm nên e là cũng chẳng hỏi được gì.

Nhiễm Nhiễm cúp điện thoại, lẩm bẩm. Con người ông Hạ Hồng Viễn còn có ưu điểm gì chứ? Đó là chăm chỉ làm việc, mà nói trắng ra là vì công ty mà làm việc bán sống bán chết. Vì chuyện riêng mà ông để lỡ việc công ty thế này là điều cực kỳ hiếm thấy.

Mấy ngày sau, Nhiễm Nhiễm cũng chẳng gặp mặt ông Hạ Hồng Viễn. Chỉ đến trước buổi họp đầu năm, ông Hạ Hồng Viễn mới gọi cô tới văn phòng. Nhiễm Nhiễm vừa ngẩng lên nhìn ông đã giật mình thẳng thốt,

không ngờ chỉ có vài ngày không gặp mà dường như ông đã già thêm mấy tuổi. Mặt ông lộ rõ vẻ mệt mỏi, tinh thần cũng vô cùng sa sút.

Ông Hạ Hồng Viễn đã sớm nguôi giận, hỏi mấy câu về chuyện của cô và Thiệu Minh Trạch, nghe cô nói đã giảng hòa với anh thì thần sắc của ông cũng nhẹ nhõm hơn đôi chút. Ông nói:

- Vậy thì tốt. Hai đứa cũng không còn là trẻ con nữa. Có hiểu lầm gì thì nên giải thích cho rõ.

Ông dừng lại, rồi bổ sung thêm:

- Bố đã sớm thấy chuyện đó kỳ lạ. Không ngờ là Thiệu Minh Nguyên gây chuyện. Bây giờ tất cả đã rõ ràng. Đằng sau chuyện này, chắc chắn còn có bố cậu ta đứng sau giúp đỡ. Con nhắc Thiệu Minh Trạch đề phòng bố con nhà đó, cẩn thận kẻ người ta đâm sau lưng. Không cần đi mách tội với ông Thiệu đâu, cũng đừng nghĩ tới chuyện trả thù Thiệu Minh Nguyên. Bây giờ chịu thiệt một chút không phải là chuyện xấu. Ông cụ họ Thiệu đó rất tinh quái, không gì có thể che mắt được ông ta đâu. Bây giờ có thể ông ta đang quan sát xem Minh Trạch sẽ làm thế nào đấy. Thiệu Thị là tập đoàn gia tộc như vậy, nên trước tiên phải tỏ ra có phong độ với mọi người. Hơn nữa, ông Thiệu đã già rồi nên không muốn chứng kiến cảnh anh em con cháu tương tàn.

Nhiệm Nhiệm gật đầu, do dự hồi lâu, rồi cô tỏ ra quan tâm đến ông Hạ Hồng Viễn, hỏi:

- Bố, trông sắc mặt bố không tốt lắm. Có phải là đã xảy ra chuyện gì không ạ?

- À, không có gì đâu. – Ông Hạ Hồng Viễn gượng cười: - Chuyện phê duyệt dự án ngoại ô phía nam không thuận lợi lắm. Bố hơi mệt một chút thôi.

Nhiệm Nhiệm không tin lời ông nói. Sau khi lấy được dự án ngoại ô phía nam thì dự án tiến triển không mấy thuận lợi, đây chẳng phải là chuyện mới xảy ra mấy hôm, rõ ràng là ông Hạ Hồng Viễn phiền muộn vì chuyện khác. Nhưng qua chuyện của Thiệu Minh Trạch, Nhiệm Nhiệm đã hiểu thấu bản chất của cái gọi là “lợi ích là trên hết” mà ông Hạ Hồng Viễn từng nói. Ông vẫn cần giữ một chút thể diện về chuyện tình cảm với người phụ nữ của mình, thế nên Nhiệm Nhiệm cũng không tiện hỏi.

Ông Hạ Hồng Viễn lại hỏi:

- Con làm ở dưới thế nào? Đã quen chưa?

Nhiệm Nhiệm gật đầu nói:

- Ổn ạ. Mọi người đều rất quan tâm chú ý tới con, con cũng học được khá nhiều.

Ông Hạ Hồng Viễn ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cũng phải cố gắng rèn luyện. Xong việc thì quay lại với bố. Bên cạnh bố chẳng còn ai khiến bố hài lòng. Tuy Trợ lý Lưu cũng khá, nhưng vẫn kém xa Trần Lạc. Con quay về làm quen với công việc của cậu ta trước. Hai năm sau thì thay thế vị trí của cậu ta.

Câu nói này của ông Hạ Hồng Viễn khiến cô vô cùng bất ngờ, nhất thời có chút sững sờ. Ông Hạ Hồng Viễn nhận ra biểu hiện của cô, trên mặt thoáng chút ưu phiền, ông thở dài rồi tiếp tục nói:

- Nhiệm Nhiệm, bố chỉ có một cô con gái là con, sớm muộn gì công ty này cũng giao cho con. Trước đây, bố bảo con xuống dưới rèn luyện cũng là vì muốn tốt cho con. Con cũng biết trên thương trường không thể tin cậy vào ai, chỉ có bản thân mình là hiểu rõ và không để người khác làm mình hờ hững. Con phải hiểu cho nỗi khổ tâm của bố.

Nhìn bộ dạng chân thành của ông, Nhiệm Nhiệm chỉ biết đáp “vâng” nhưng trong lòng lại không cho là vậy. Cô thầm nghĩ: Trước đây ông cũng nói sẽ giao công ty cho tôi, nhưng chẳng phải chỉ cần một cái vung tay đã đẩy tôi xuống dưới làm nhân viên quen sao? Những lời của ông chẳng đáng tin chút nào, chỉ là tôi không biết chuyện gì đã khiến ông đổi ý như vậy thôi.

Nhiệm Nhiệm trở về nhà, kể chuyện này với Thiệu Minh Trạch. Anh khuyên cô:

- Dù là vì nguyên nhân gì, ông ấy đã chịu trao quyền cho em là tốt rồi. Tóm lại em chỉ cần cẩn thận là được.

Nhiệm Nhiệm ngồi bó gối trên ghế sofa, cuộn tròn người như quả bóng, nghiêm túc gật đầu nói:

- Trước mắt cũng chỉ có thể bước từng bước mà thôi.

Thiệu Minh Trạch không kìm được phì cười, bước đến ngồi bên cô, đưa tay xoa bóp vai cho cô, cười nói:

- Không cần căng thẳng thế đâu. Cùng lắm thì em quay về làm bà chủ gia đình. Cả đời mẹ anh không đi làm, thế mà chẳng phải bây giờ sống vẫn rất tốt sao?

Nhiệm Nhiệm liếc anh một cái tỏ vẻ không tán đồng:

- Thứ đáng là của em, tại sao em lại từ chối chứ? Tóm lại là không thể uống công gọi ông ấy là bố được.

Thiệu Minh Trạch cười, cầm cuốn tạp chí lên xem:

- Tùy em.

Nhiệm Nhiệm ngẫm nghĩ một lát bỗng nói:

- Em chẳng cần chức vụ gì cả, em chỉ cần cổ phần của Hồng Viễn thôi.

Chỉ thứ đó mới thực tế. Không phải ông Hạ Hồng Viễn luôn nói sớm muộn gì cũng sẽ giao công ty cho cô con gái duy nhất là cô sao? Vậy thì giao cổ phiếu cho cô trước là được rồi.

Thiệu Minh Trạch nhướng mày, quay đầu nhìn cô, hỏi:

- Em nói thật chứ?

Nhiệm Nhiệm gật đầu:

- Đương nhiên là thật rồi.

Thiệu Minh Trạch lim dim mắt, trầm ngâm hồi lâu mới nói:

- Vậy chúng ta phải tính toán xem làm thế nào mới có thể làm được chuyện này?

Buổi chiều, ông Hạ Hồng Viễn vừa gọi điện cho cô nói về việc phê duyệt dự án ngoại ô phía nam. Ý ông là muốn mượn sức Thiệu Thị, nếu không thì dự án chẳng thể triển khai được, hai nhà cũng không thể bắt đầu hợp tác.

Nhiệm Nhiệm liền hỏi:

- Anh có cách làm cho các khâu của dự án được phê duyệt không?

Thiệu Thị cũng làm về bất động sản, ắt hẳn cũng có chút liên quan. Chỉ cần Thiệu Thị chịu ra mặt, chưa biết chừng có thể giúp chuyện phê duyệt của ông Hạ Hồng Viễn được tiến hành nhanh chóng hơn. Thiệu Minh Trạch cân nhắc nói:

- Không dám khẳng định nhưng cũng chắc đến bảy, tám phần.

Nhiệm Nhiệm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, hào hứng đứng phắt trên ghế sofa:

- Vậy thì dễ rồi. Chúng ta sẽ làm một cuộc trao đổi với ông Hạ Hồng Viễn. Anh ra mặt giúp ông ấy chuyện phê duyệt. Ông ấy sẽ dành cho em chút cổ phần.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười, ngẩng đầu nhìn cô, nói trêu đùa:

- Nhiệm Nhiệm, em tính toán hay thật đấy.

Anh bỏ sức, còn cô thu lợi, nghe anh nói vậy đương nhiên cô cũng có chút chột dạ. Cô cười hì hì bước đến ngồi trước mặt anh, giúp anh chỉnh lại cổ áo sơ mi:

- Hai ta có cần phân biệt rõ ràng như vậy không? Của em không phải là của anh à? Em muốn lấy cổ phần làm của hồi môn. Chỉ cần người kết hôn với em là anh thì số cổ phần đó đâu thể thuộc về người khác được.

Từ sau đêm ấy, thái độ của cô với anh thân mật hơn rất nhiều. Lời nói, cử chỉ cũng mạnh bạo hơn nhiều. Thiệu Minh Trạch khẽ lắc đầu, đến khi thấy Nhiệm Nhiệm có chút sốt sắng, anh mới từ từ giải thích:

- Em nghĩ lệch lạc quá. Ý anh là chỉ cần anh làm được chuyện này cho em, em không nên chỉ đòi ông ấy “chút” cổ phiếu, mà có thể đòi nhiều hơn.

Nhiệm Nhiệm bỗng cảm thấy vừa yêu vừa hận anh, cúi xuống hôn chụt anh một cái thật kêu, rồi nói:

- Thiệu Minh Trạch, em yêu anh thật rồi. Chỉ cần anh gỡ trò lưu manh một cách quang minh chính đại thôi.

Thiệu Minh Trạch vòng tay ôm eo cô, khẽ mỉm cười, đáp:

- Cũng chỉ có em tính toán với bố để mình mới được coi là quang minh chính đại thôi.

Ông Hạ Hồng Viễn quyết định thật nhanh chóng. Hạ Nhiệm Nhiệm còn chưa biết mở miệng đòi ông ta cổ phần thế nào thì đã bị điều về phòng trợ lý. Trước đây cô rời khỏi phòng trợ lý vì người tình bé nhỏ của ông Hạ Hồng Viễn có thai, ông tự nhận là có con trai kế thừa cơ nghiệp, lại muốn xoa dịu bà Bành Tinh nên mới điều Nhiệm Nhiệm xuống bộ phận Tiêu thụ. Cho dù muốn lấy lòng Thiệu Minh Trạch thì ông cũng chỉ cần ngầm giúp đỡ cô là được, cần gì phải cao giọng điều cô quay về, còn thiếu mỗi nước tuyên bố với bên ngoài, cô là người thừa kế Hạ Hồng Viễn mà thôi.

Nhiệm Nhiệm vô cùng kinh ngạc, không biết tại sao bỗng nhiên ông Hạ Hồng Viễn lại làm vậy. Nhưng cô nhanh chóng biết được nguyên do.

Ngày thứ hai khi cô quay về phòng trợ lý, có một người đàn ông trung niên dẫn theo gần chục người có cả nam cả nữ xông qua hàng rào bảo vệ dưới tòa nhà, đến thẳng phòng làm việc của ông Hạ Hồng Viễn, đòi ông phải giải thích, họ nói gì mà con gái lớn của họ không thể ra đi một cách vô cớ như vậy được.

Lúc này, Nhiệm Nhiệm mới biết người tình bé nhỏ đang mang thai của ông Hạ Hồng Viễn đã bị tai nạn xe lúc ra ngoài đi dạo vào buổi tối. Người lái xe gây tai nạn đã bỏ chạy. Người đi đường có lòng tốt đã gọi cấp cứu nhưng tiếc là không kịp, không những không giữ được đứa trẻ mà người mẹ cũng tử vong. Người nhà của cô gái đó không cam lòng nên đã dẫn người đến làm loạn ở công ty của ông Hạ Hồng Viễn.

Nhiệm Nhiệm bỗng nhiên tỉnh ngộ, thảo nào dạo này ông Hạ Hồng Viễn lại sa sút như vậy. Hóa ra, cậu con trai ông mong đợi bấy lâu đã không còn nữa. Cô nhất thời không nói ra nỗi cảm giác của mình là thế nào. Có chút vui mừng trên sự đau khổ của người khác nhưng cũng không khỏi thương cảm ẹ con họ. Dù người lớn có sai trái gì thì trẻ con vẫn luôn vô tội, không ngờ đứa trẻ ấy lại phải mất mạng cùng mẹ mình.

Người tình bé nhỏ ấy là người ngoại tình. Sau khi xảy ra chuyện mấy ngày, người nhà mới biết tin, vội đến bệnh viện mới biết con gái mình chết lúc đang có thai. Họ dẫn người đến tìm bố của đứa bé. Người nhà của người tình bé nhỏ khí thế hùng hổ đến đòi lại công bằng, đập nát đồ trong văn phòng của ông Hạ Hồng Viễn. Cuối cùng, không biết ông Hạ Hồng Viễn đã bồi thường họ bao nhiêu tiền mà họ chịu ra về.

Ông Hạ Hồng Viễn sắc mặt tái xanh, một mình ngồi trong văn phòng cả buổi rồi khăng khăng đòi ly hôn với bà Bành Tinh.

Khi Nhiệm Nhiệm mang công văn đến cho ông Hạ Hồng Viễn thì tình cờ nghe lén được vài câu.

Bà Bành Tinh khóc lóc với ông Hạ Hồng Viễn:

- Chuyện này không phải do em làm. Thật sự không phải do em làm, Hồng Viễn, anh phải tin em. Em hận con hồ ly tinh đó, nhưng cũng không đến mức đâm xe vào người ta. Em thật sự không có gan giết người.

Giọng ông Hạ Hồng Viễn lạnh lùng, cay độc:

- Cô không có gan sao? Gan cô to lắm cơ mà. Cô nghĩ rằng con phố đó ít người, lại là buổi tối nên không ai nhìn thấy sao? Bành Tinh, tôi nói cho cô biết, camera của cửa hàng tiện lợi ven đường đã chụp lại rất rõ chiếc xe của cô. Nếu không phải tôi bỏ tiền ra mua đoạn phim đó về thì cô đã sớm bị cảnh sát bắt đi rồi.

Bành Tinh vội nói:

- Không đâu. Không đâu. Có người hãm hại em.

Ông Hạ Hồng Viễn cười lạnh lùng:

- Hãm hại cô? Ai hãm hại cô chứ? Đây có phải là lần đầu cô làm chuyện này đâu. Cô đừng tưởng tôi không biết. Năm ấy, cô đã gửi lá thư đó đến trường, cô hại cho A Nghiên bị đuổi học, hại cô ấy bị dồn vào bước đường cùng. Cô ép cô ấy phải nhảy lầu.

Bà Bành Tinh hoảng loạn giải thích:

- Không phải em, thật sự không phải em. Quan hệ giữa em và A Nghiên rất tốt. Sao em có thể làm chuyện đó được chứ? Là có bạn học trông thấy cô ấy ở bệnh viện phụ sản, nên chuyện cô ấy có thai mới bị lộ ra ngoài. Mọi người đều bàn luận. Cô ấy nghĩ không thông nên mới...

Căn phòng bỗng chìm trong yên lặng, mãi sau mới nghe thấy tiếng ông Hạ Hồng Viễn thở dài:

- Bành Tinh, dù chuyện trước đây như thế nào thì bây giờ tôi cũng không muốn so đo nữa. Chúng ta ly hôn, Thần Thần ở với tôi. Tôi sẽ cho cô một khoản tiền đủ để cô tiêu hết nửa đời còn lại. Cô ra nước ngoài đi, cũng để tránh gây thêm rắc rối ở đây. Chuyện này giấu được, nhưng ai biết được liệu sau này nó có bị lộ không. Đến lúc đó dù có nhiều tiền mức nào thì cũng không bảo vệ nổi cô đâu.

Nhiễm Nhiễm đứng ở ngoài nghe mà vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ thảo nào thư ký ở phòng bên cũng phải ra ngoài. Hóa ra hai người trong phòng lại nói chuyện cơ mật như vậy. Nhiễm Nhiễm rón rén quay lại phòng của mình. Cô ngồi xuống ghế mà tim vẫn đập thình thịch như gõ trống.

Trước đây, cô biết Bành Tinh là người phụ nữ nham hiểm xảo quyệt, nhưng không ngờ bà ta lại ra tay độc ác đến như vậy. Bà ta còn dám tự mình lái xe đâm vào người phụ nữ đang mang thai. Phải cảm hận nhường nào mới có thể làm nổi việc đó? Hơn nữa, ông Hạ Hồng Viễn nói đây không phải là lần đầu tiên bà ta làm chuyện hại người. Trước đây có cô A Nghiên nào đó cũng từng bị bà ta hãm hại.

Nhiễm Nhiễm càng nghĩ càng thấy sợ. Buổi tối, cô về chỗ bà Hàn để hỏi xem rốt cuộc bà Bành Tinh là người thế nào, quen ông Hạ Hồng Viễn ra sao.

Bà Hàn vừa nghe nhắc đến cái tên Bành Tinh thì sắc mặt liền không vui, liếc nhìn Nhiễm Nhiễm, hỏi:

- Con nhắc đến người đó làm gì?

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Ông Hạ Hồng Viễn đang đòi ly hôn với bà ta.

Bà Hàn có chút ngạc nhiên:

- Ly hôn ư?

- Vâng. Ly hôn. – Nhiễm Nhiễm gật đầu: - Ông Hạ Hồng Viễn đồng ý cho bà Bành Tinh một khoản tiền rồi đưa bà ta ra nước ngoài, nhưng Thần Thần sẽ ở với ông ấy.

Đây là điều mà Nhiễm Nhiễm thực sự không hiểu nổi. Ông Hạ Hồng Viễn đã sớm biết Thần Thần không phải là con trai mình, tại sao lại đòi quyền nuôi Thần Thần? Lẽ nào ông muốn giữ cậu con trai này để ra uy trước mặt mình sao?

Bà Hàn trầm tư giây lát rồi mới hiểu ra, cười lạnh lùng nói:

- Ông Hạ Hồng Viễn là người thù dai. Sao ông ta có thể nuôi con trai cho kẻ khác. Con nghĩ xem, nếu đứa trẻ đó theo ông ta thì không biết bị ông ta nuôi dạy thành ra thế nào?

Nhiễm Nhiễm không kìm nổi, hỏi bà Hàn:

- Ý mẹ là ông ấy cố ý làm hư hỏng Thần Thần ư?

Bà Hàn không trả lời, chỉ tự nhủ một câu:

- Báo ứng.

Nhiễm Nhiễm chỉ biết im lặng ngồi đó rất lâu rồi mới hỏi bà Hàn biết A Nghiên là ai không. Bà Hàn cảm thấy rất lạ khi Nhiễm Nhiễm biết cái tên này. Bà trở nên cảnh giác hơn, nhìn cô thăm dò, hỏi lại:

- Sao con biết người này?

Nhiễm Nhiễm đáp:

- Con nghe từ chính miệng ông Hạ Hồng Viễn nói. Hình như bà Bành Tinh cũng quen người này.

Sắc mặt bà Hàn dịu lại, bà cúi đầu chậm rãi chỉnh lại vạt áo, khoe môi hơi nhếch lên mĩa mai:

- Đương nhiên là bà ta quen rồi. Bà ta và A Nghiên đó là bạn tốt của nhau. Hai người là bạn cùng phòng trong ký túc, cũng đều là người chẳng ra gì. A Nghiên đi lại với ông Hạ Hồng Viễn trước, qua người đó ông Hạ Hồng Viễn mới quen biết bà Bành Tinh. Ai ngờ người chị em tốt đã dẫn người ta vào bước đường cùng.

- Sao A Nghiên lại chết? – Nhiễm Nhiễm lại hỏi.

- Nhảy lầu tự sát. Bị mang tiếng là chưa chồng đã chữa, lại bị đuổi khỏi trường, tiếng xấu khắp nơi, hơn nữa, lại bị người bạn tốt nhất của mình phản bội nên chẳng thể sống nổi nữa. – Bà Hàn nói rất chậm, giọng lạnh lùng nhưng vẫn không giấu nổi niềm vui: - Thật vui! Hai người đó cũng chỉ là chó mèo cắn nhau, đều chẳng phải hạng người tử tế gì.

Nhiễm Nhiễm nghe vậy mà toàn thân ớn lạnh, không kìm nổi ngắt lời bà:

- Mẹ!

Bà Hàn như thể sực tỉnh, ánh mắt hoảng loạn giây lát nhưng nhanh chóng trấn tĩnh, lạnh lùng hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Bây giờ con và Thiệu Minh Trạch thế nào rồi? Cậu ta còn liên lạc với Tô Mạch không?

Nhiễm Nhiễm cố gắng không để ý đến vẻ ác độc vừa nãy trên khuôn mặt bà Hàn, trả lời bà như không có chuyện gì:

- Chắc là không. Nhưng cho dù có cũng chẳng sao. Quá khứ là quá khứ. Con không yêu Lâm Hường An nữa nên tất nhiên anh ấy cũng có thể quên Tô Mạch.

Bà Hàn hơi bất ngờ, nhìn cô một lúc rồi mới nói:

- Con có thể hiểu được như vậy là tốt.

Đương nhiên là cô phải hiểu rồi. Dù không muốn hiểu thì cũng có người ép cô phải hiểu. Nhiễm Nhiễm mỉm cười, không nói gì.

Bà Hàn đứng dậy đi vào bếp nấu cơm.

- Con ăn cơm rồi hẵng về. Trong tủ lạnh có thịt dê đấy. Mẹ làm mỳ vằn thắn cho con ăn.

Nhiễm Nhiễm lắc đầu, ôm áo khoác đứng dậy:

- Không cần đâu ạ. Lát nữa Thiệu Minh Trạch hết giờ làm, chúng con hẹn nhau ra ngoài ăn.

Bà Hàn vừa nghe con gái nói đã hẹn với Thiệu Minh Trạch rồi thì cũng không cố giữ cô nữa.

Thực ra Nhiễm Nhiễm không hề hẹn Thiệu Minh Trạch. Tối nay, anh có bữa cơm với người phê duyệt dự án ngoại ô phía nam. Nhiễm Nhiễm đã nói dối vì cô không muốn nán lại đây với bà Hàn nữa. Với lại, trong lòng cô rất mâu thuẫn, không biết có nên đem chuyện bà Bành Tinh lái xe đâm chết người tình bé nhỏ của ông Hạ Hồng Viễn kể cho bà Hàn nghe không? Nếu kể ra thì bà Hàn sẽ có phản ứng như thế nào?

Không còn nghi ngờ gì nữa. Chắc chắn là bà Hàn hận Bành Tinh lắm. Thực ra cô cũng hận, nhưng không thể vì chuyện này mà đi tố giác bà Bành Tinh. Đây là vụ bê bối, là chuyện xấu động trời. Một khi chuyện này bị tiết lộ, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến ông Hạ Hồng Viễn và tập đoàn của ông. Còn cô, dù là con gái của ông Hạ Hồng Viễn hay là người kế thừa Tập đoàn Hồng Viễn thì tất nhiên lợi ích sẽ bị tổn hại rất lớn.

Tại sao cô phải vì một người chưa từng gặp mặt mà lên tiếng đòi chính nghĩa chứ? Hơn nữa, cô gái ấy chẳng qua cũng chỉ là một trong số những người tình bé nhỏ của ông Hạ Hồng Viễn mà thôi. Bà Hàn nói không sai, đám đàn bà của ông Hạ Hồng Viễn đến đến đi đi, tranh giành đấu đá, cắn xé lẫn nhau, làm gì có ai vô tội chứ?

Nghĩ vậy, Nhiễm Nhiễm đã bình tĩnh hơn nhiều. Ai trong đời chẳng có một lần đánh cược? Nếu đã đánh cược thì phải chấp nhận thắng thua.

Buổi tối, Thiệu Minh Trạch về nhà hơi muộn, người anh nồng nặc mùi rượu. Vừa bước vào cửa, anh đã đổ vật trên ghế sofa, cổ nới lỏng cà vạt, khăn giọng nói:

- Nhiệm Nhiệm, rót cho anh cốc nước.

Nhiệm Nhiệm vội đi rót cho anh cốc nước mật ong, nâng đầu anh dậy, chậm chậm cho anh uống. Vừa giúp anh cởi áo vest vừa hỏi:

- Sao anh uống nhiều thế?

Thiệu Minh Trạch cười nhạt:

- Cầu cạnh người ta, làm gì có chuyện không uống được chứ?

Anh xua tay, từ chối đề nghị diu anh ra giường của Nhiệm Nhiệm, anh chỉ nằm ngửa trên ghế sofa, không chịu nhúc nhích. Nhiệm Nhiệm thấy anh chau mày, rõ ràng là rất khó chịu, liền đứng dậy vòng ra phía sau xoa bóp đầu cho anh.

Thiệu Minh Trạch nhắm mắt nghỉ ngơi một lát rồi cầm tay Nhiệm Nhiệm, khẽ nói:

- Em ngồi xuống đi. Anh có chuyện muốn nói với em.

Nhiệm Nhiệm đi vòng sang ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thiệu Minh Trạch suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Hôm nay anh mời mấy người có “máu mặt” trong thành phố đi ăn, chính là vì chuyện phê duyệt dự án ngoại ô phía nam. Sau bữa cơm, Sở trưởng họ Vu có nói mấy câu. Ý ông ấy là có người cố ý gây khó dễ.

- Có người cố ý gây khó dễ ư? – Nhiệm Nhiệm có chút bất ngờ. Ai cố ý gây khó dễ ông Hạ Hồng Viễn vậy? Hơn nữa, phải là người có thể lực khá mạnh thì mới ngăn được việc phê duyệt dự án ngoại ô phía nam chứ.

Thiệu Minh Trạch chậm rãi gật đầu.

Khi đó, Sở trưởng Vu uống khá nhiều, lại nhận được “đặc sản” Thiệu Minh Trạch biểu nên cao hứng coi anh như bạn bè thân thiết, nói:

- Người anh em, anh cũng không dễ chịu gì. Trên là quy định, dưới là tình anh em. Anh bị kẹt ở giữa, khó xử vô cùng. Không ai muốn là kẻ ác cả, mọi người cùng phát tài chẳng phải là tốt nhất sao?

Thiệu Minh Trạch mỉm cười, mặc cho anh ta kể khổ. Ai ngờ, cuối cùng Sở trưởng Vu thì thâm bên tai anh nói ra bí mật:

- Chuyện này cậu yên tâm. Anh có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp. Nhưng cậu cũng phải xoa dịu chỗ khác. Dù sao cũng là người một nhà, chuyện khó khăn gì mà không thể dùng tiền giải quyết được chứ?

Khi đó Thiệu Minh Trạch nghe mà tim đập thình thịch nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như chẳng có gì, mỉm cười nói:

- Em cũng biết, chỉ là nhất thời chưa biết làm thế nào. Hay là Sở trưởng Vu chỉ dạy em chút ít đi?

Sở trưởng Vu đó không chịu nói rõ, chỉ nheo mắt, nở nụ cười tỏ ý “chúng ta biết rõ rồi mà”, rồi loạng choạng bước lên xe.

Nhiệm Nhiệm nghe mà càng thấy kinh ngạc:

- Người nhà ư? Nói như vậy là bị người nhà gây khó dễ sao?

“Người một nhà” này là ai nhỉ? Lê nào là bà Hàn đang trả thù ông Hạ Hồng Viễn? Không đâu, Nhiệm Nhiệm lắc đầu. Bây giờ bà Hàn đang dồn hết tâm tư để giúp cô trở thành người kế thừa Tập đoàn Hồng Viễn, sao bà có thể làm chuyện tổn hại đến lợi ích của tập đoàn được chứ?

Lê nào lại là bà Bành Tinh? Nhưng liệu bà ta có khả năng lớn như vậy không? Cô không tin.

Thiệu Minh Trạch ngẫm nghĩ rồi mới chậm rãi nói:

- Có lẽ là người bên Thiệu gia, chẳng hạn như... Thiệu Vân Bình.

Thiệu Vân Bình? Bác cả của anh? Nhiễm Nhiễm nhất thời có chút sững sờ.

Sắc mặt Thiệu Minh Trạch bình lặng như nước, trầm tư suy nghĩ hồi lâu, anh khẽ dặn Nhiễm Nhiễm:

- Em về nhắc nhở bố em một chút, bảo ông có chuyện gì cũng nên đề phòng. Dự án ngoại ô phía nam đầu tư khá nhiều vốn. Nếu không thể khởi động, anh e là sẽ xảy ra vấn đề với bên ngân hàng.

Tất nhiên, ông Hạ Hồng Viễn cũng đã lường trước sự việc nên mới vội vàng chạy dự án như thế. Vừa nghe nói Thiệu Minh Trạch có thể giải quyết chuyện này thì ông dứt khoát ký ngay quyền chuyển nhượng mười phần trăm cổ phần tập đoàn cho Nhiễm Nhiễm. Trong một đêm, thân thể của Nhiễm Nhiễm bỗng được đẩy cao. Mọi người đều tin vào lời đồn trước đây, rằng đại tiểu thư mới thật sự là người kế thừa giang sơn Hồng Viễn.

Nhiễm Nhiễm gặp Trần Lạc trong buổi họp thường kỳ của tập đoàn. Rất nhiều người đến nói chuyện với cô nhưng riêng Trần Lạc chỉ đứng nhìn cô từ xa. Khi ánh mắt cô hướng về phía anh ta thì anh ta chỉ mỉm cười với cô rồi quay người bỏ đi.

Cô không kìm nổi nghĩ, suy cho cùng cô đã phụ lòng tốt của Trần Lạc, rõ ràng cô có thể bỏ đi như anh ta nói, nhưng cô vẫn quay đầu trở lại để một lần nữa rơi vào “chiến trường” ác liệt, lấy máu làm kiếm, lấy thịt làm lá chắn. Máu dần trở lạnh, lòng càng cứng rắn, cô như được sống lại khi phải trải qua bao gian nan vất vả, nhưng cô không còn là Hạ Nhiễm Nhiễm ban đầu nữa.

Quyết định như vậy, rốt cuộc là lợi nhiều hơn hại, hay là được một mất mười đây? Cô không biết, cô thật sự không biết, nhưng nếu bảo cô rời đi như vậy thì cô không cam lòng.

Cuối tuần, Nhiễm Nhiễm cùng mẹ Thiệu Minh Trạch đi tham gia một hội đấu giá từ thiện. Không ngờ cô lại gặp Tô Mạch. Đường như Tô Mạch hơi gầy, tóc cũng cắt ngắn, dáng dong dỏng cao.

Rất nhiều người tới tham gia buổi đấu giá này đều biết “trò cười” gây xôn xao trên mạng, ánh mắt họ không ngừng đảo qua đảo lại giữa Nhiễm Nhiễm và Tô Mạch, thì thoảng họ còn nhắc đến tên của Thiệu Minh Trạch. Trước sự chú ý của mọi người, Nhiễm Nhiễm cười, bước tới chào Tô Mạch, rồi quay sang giới thiệu mẹ của Thiệu Minh Trạch với cô ta.

Nụ cười trên mặt Tô Mạch rất khiên cưỡng, nhưng mẹ Thiệu Minh Trạch thì tối sầm lại. Bà kéo Nhiễm Nhiễm qua một bên, khẽ dặn dò:

- Đừng để ý đến người đó. Cô ta có tâm địa xấu xa đấy.

Nhiễm Nhiễm nở nụ cười hiền hậu, chủ động biện bạch giúp Tô Mạch:

- Bác ơi, con người Tô Mạch rất tốt ạ. Trước đây chúng cháu đã từng làm việc cùng nhau. Chuyện lần trước chỉ là hiểu lầm. Minh Trạch đã nói hết với cháu rồi. Có người cố ý hại anh ấy, chuyện không liên quan gì đến Tô Mạch. Tô Mạch cũng là người vô tội thôi ạ.

Mẹ Thiệu Minh Trạch nghe thế có chút hậm hực, hận là không rèn sắt thành thép được.

- Nha đầu ngốc, cháu thật thà quá! Lại còn cô ta là người tốt. Minh Trạch là đàn ông, không nhìn thấu tâm tư cô ta thì thôi, nhưng cháu đừng học nó, phải đề phòng cô ta một chút. Cháu nghe bác đi, bác không xui đại cháu đâu.

Nhiễm Nhiễm mỉm cười không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó cùng bà đi chào hỏi các quý bà khác. Khi nghỉ giải lao trong buổi đấu giá, cô lại gặp Tô Mạch ở hành lang nhà vệ sinh. Nhiễm Nhiễm nhìn trước sau, thấy không có ai, cô bèn chặn trước Tô Mạch, cười khẩy nói:

- Cô Tô, chúng ta có duyên thật. Thế giới này lớn như vậy mà tôi và cô lần nào cũng nhầm trúng một người đàn ông.

Tô Mạch nhìn xuống, hơi nhếch khóe môi, khẽ nói:

- Hạ tiểu thư, tôi không biết cô đang nói gì.

- Cô biết. Chắc chắn là cô biết. – Nhiễm Nhiễm cười, ngẩng đầu lên nhìn nét mặt của Tô Mạch, hỏi: - Cô còn yêu Thiệu Minh Trạch, đúng không?

Nét mặt Tô Mạch cứng đờ, rồi cô ta mau chóng phản bác:

- Không phải, cô hiểu lầm rồi. Bây giờ tôi và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Nhiễm Nhiễm cười mỉa mai:

- Tô tiểu thư, phạm vi bạn bè bình thường của cô rộng quá đấy! Lâm Hường An cũng là bạn bè bình thường sao?

Tô Mạch không trả lời, chỉ đành mặt nói:

- Xin cô tránh ra, tôi muốn đi qua.

Từ trong nhà vệ sinh cách đó không xa có người đi ra. Nhiễm Nhiễm từ tốn tránh sang bên một bước, mỉm cười nhường đường cho Tô Mạch.

Khi buổi đấu giá kết thúc, vừa hay Thiệu Minh Trạch có việc gần đó nên tiện thể qua đón Nhiễm Nhiễm về. Nhiễm Nhiễm vốn định bảo Thiệu Minh Trạch đưa mẹ về rồi hai người về sau, nào ngờ mẹ anh lại giục hai người đi trước, còn cười nói:

- Mẹ có tài xế riêng rồi, hai đứa về trước đi. Minh Trạch, lái xe chậm một chút. Nhớ chăm sóc Nhiễm Nhiễm cẩn thận đấy.

Thiệu Minh Trạch cũng chẳng khách sáo với mẹ, anh gật đầu rồi dắt tay Nhiễm Nhiễm đi về chỗ mình đỗ xe. Khi Minh Trạch mở cửa xe cho cô, cô bỗng kéo anh lại và hôn lên môi anh. Anh hơi ngạc nhiên, mỉm cười hỏi:

- Lại muốn làm loạn gì đây?

Nhiễm Nhiễm nhướn mày đáp:

- Sắc đẹp ở ngay trước mắt, không kìm nổi lòng.

Cô nói như vậy khiến Thiệu Minh Trạch phì cười, cúi xuống hôn lên môi cô, cười nói:

- Có qua có lại, thế mới công bằng.

Xe đi khá xa, Nhiễm Nhiễm mới nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Tô Mạch đứng trước cửa quán rượu như người mất hồn nhìn theo hướng họ rời xa. Nhiễm Nhiễm bỗng cảm thấy rất vui, không kìm được bật cười. Thiệu Minh Trạch ngồi bên ghế lái lấy làm lạ liếc nhìn cô, hỏi:

- Có chuyện gì mà em vui thế?

Nhiễm Nhiễm trầm nghĩ: Lén lút làm chuyện khiến người ta ghét bỏ thì quyết không thể lộ ra kể cho anh nghe được. Nếu không, Thiệu Minh Trạch lại nghĩ rằng cô biến thái. Có điều, hành động của cô lúc này thật sự sắp biến thái rồi. Cô chuyển đề tài hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Sao anh về sớm thế?

Chiều Chủ nhật nào Thiệu Minh Trạch cũng cùng mấy người bạn đi chơi bóng, thường là ăn cơm tối xong anh mới về, nhưng hôm nay lại về sớm hơn một chút. Thiệu Minh Trạch nghe cô hỏi chuyện này, mặt lộ rõ vẻ bực tức, nói:

- Anh Hoàng đòi đi ăn đồ Ấn Độ. Anh ghét mấy thứ đó nên không đi.

Nhiễm Nhiễm “ồ” một tiếng, cười mắng anh lập dị, bỗng cô nổi hứng, nói:

- Chúng ta đi siêu thị mua thức ăn, em nấu cơm cho anh ăn nhé.

Thiệu Minh Trạch hơi bất ngờ, không kìm nổi quay lại nhìn cô, hỏi:

- Hôm nay thật sự em không gặp chuyện gì vui chứ?

Nhiễm Nhiễm cười hì hì lắc đầu:

- Chẳng phải là muốn lấy lòng anh sao? Đừng nói nhiều nữa, anh có đi không?

- Đi, tất nhiên là đi. – Thiệu Minh Trạch đáp, nét mặt vui hẳn lên. Anh mỉm cười nói:

- Anh thấy hay là chúng ta không cần đi siêu thị đâu. Anh đưa em đến khu chợ phía đông. Nghe nói đồ ăn ở đó rất phong phú. Thứ gì cũng có.

Hai người bàn xem mua gì rồi lái xe đến khu chợ lớn nhất thành phố Tây Bình, xách túi lớn túi nhỏ về nhà. Tài nghệ nấu ăn của Nhiễm Nhiễm không tồi. Không ngờ cũng có lúc cô được trở tào bếp núc với Thiệu Minh Trạch. Hai người bận rộn trong bếp hai tiếng đồng hồ để làm ra cả một bàn đầy thức ăn.

Nhiễm Nhiễm lấy chai rượu vang ra, Thiệu Minh Trạch sợ cô đau dạ dày nên ngăn cô đừng uống nhiều, nhưng cô chẳng quan tâm mà uống hơi nhiều một chút. Cô mượn rượu ôm Thiệu Minh Trạch lắc lư, miệng nói chẳng rõ lời:

- Minh Trạch, chúng ta kết hôn đi. Em muốn sinh con. Người ta nói độ tuổi tốt nhất để phụ nữ sinh con là hai mươi tám. Năm nay, em hai mươi bảy rồi, nếu không kết hôn e là sẽ không kịp mất.

Thiệu Minh Trạch nghe vậy đỡ khóc đỡ cười, áp úng trong miệng, nói:

- Ừ. Chúng ta kết hôn.

Anh bế cô vào phòng tắm, cô lại đẩy anh xuống bồn. Hơi nước bốc lên bỗng trở nên lấp lánh đầy màu sắc dưới con mắt của người đã ngấm men rượu như cô, đẹp đến mức có thể tràn lan như nước. Bờ môi mịn màng của cô hôn một đường uyển chuyển vào giữa cơ thể anh. Ban đầu, anh còn khê phản kháng, nhưng sau đó thì hoàn toàn mất lý trí để mặc mình chìm đắm dưới đôi môi cô, cam tâm tình nguyện để mình đắm chìm trong sự dịu dàng của cô.

Cô ngẩng lên nhìn anh, cười hi hi hỏi:

- Minh Trạch, anh có yêu em không?

Anh không trả lời, kéo Nhiễm Nhiễm xuống thấp, dùng môi bịt chặt miệng cô, dùng cơ thể để trả lời câu hỏi của cô. Phòng tắm trở nên lộn xộn, mọi thứ đều rơi xuống nền. Cô bị anh làm cho kiệt sức, thở hổn hển cầu xin:

- Minh Trạch, em sai rồi. Anh tha cho em đi, em sai rồi.

Nhưng giọng dịu dàng nũng nịu của cô càng khiến anh thêm hưng phấn, không chịu ngừng nghỉ. Lúc này, Nhiễm Nhiễm mới biết hối hận thật sự không nên mượn rượu trêu chọc anh trong nhà tắm. Cô thầm chửi rửa người viết sách là kẻ lừa gạt, phòng tắm mới là nơi không tốt đẹp gì.

Cuối cùng, cơ thể cô mềm nhũn, được Thiệu Minh Trạch bế ra.

15. Chương 15

Yêu em, nằm ngoài dự liệu của anh

Ngay cả bản thân anh cũng không biết rốt cuộc là từ khi nào anh lại có cảm giác lo được lo mất khi đối diện với tình cảm này, sợ cô không đủ yêu anh, thậm chí là không hề yêu anh.

*

Ngủ một giấc trên giường, sáng hôm sau thức dậy, eo đau, chân mỏi. Có thể là sẽ không thử địa điểm mới gì gì đó nữa, ngoan ngoãn ở nơi truyền thống vẫn là tốt nhất.

Từ sau khi được ông Hạ Hồng Viễn đề bạt lại, cô không còn cái may mắn là ngủ lười nữa. Cơ thể cho dù mỗi ngày đau nhức thì cũng phải cần ráng bỏ dậy. Thiệu Minh Trạch thấy Nhiễm Nhiễm như vậy thì nhếch khóe môi, bảo cô nên chịu khó tập thể dục, rèn luyện sức khỏe.

Nhiệm Nhiệm lườm anh một cái, đứng dậy đi vào nhà tắm. Chưa được bao lâu thì cô đã thất thanh gọi tên anh. Thiệu Minh Trạch buông tờ báo xuống và đi đến, thấy cô vừa cời váy ngủ vừa nghiêng người soi gương nhìn sau lưng mình, giọng đầy bực tức:

- Thiệu Minh Trạch, anh xem việc tốt anh làm này! Lưng em bị tím cả mảng lớn rồi.

Thiệu Minh Trạch nhìn qua, đúng là lưng cô bị tím cả mảng lớn, da cô lại trắng ngần nên vết tím càng rõ. Anh không khỏi có chút hối hận trong lòng, đưa tay khẽ xoa, nói với giọng áy náy:

- Hay là hôm nay em đừng đi làm nữa. Để anh ra ngoài mua thuốc về bôi cho em.

Nhiệm Nhiệm hậm hực gạt tay anh ra, mặc đồ vào rồi bực tức nói:

- Hôm nay, công ty có cuộc họp buổi sáng. Sao em có thể nghỉ được chứ? Thôi đi, để tối về rồi nói.

Thiệu Minh Trạch càng cảm thấy áy náy, cố sức dỗ dành Nhiệm Nhiệm ăn sáng, sau đó lái xe đưa cô đi làm. Tình cờ anh gặp ông Hạ Hồng Viễn ngay bên ngoài tòa nhà của tập đoàn.

Không biết ông Hạ Hồng Viễn đã dùng thủ đoạn gì với bà Bành Tinh mà có thể nhanh chóng làm xong thủ tục ly hôn. Sắc mặt ông khá hơn trước rất nhiều. Thấy Thiệu Minh Trạch lái xe đưa Nhiệm Nhiệm đi làm, ông cố ý sầm mặt xuống, trách mắng con gái:

- Con còn bắt Minh Trạch đưa đi làm à? Con biết là đoạn đường này hay tắc mà. Cậu ấy còn phải về công ty nữa chứ. Cũng may mà Minh Trạch dễ tính nên mới chiều được mấy thói xấu này của con.

Nhiệm Nhiệm không ngờ vừa đến nơi đã bị ông giáo huấn, lại còn giáo huấn ngay trước mặt mọi người nữa. Cô nhất thời không vui, đang định cãi trả vài câu thì Thiệu Minh Trạch đã vội bước lên ngăn lại:

- Chú Hạ, là cháu có việc đi qua đây, tiện thể đưa Nhiệm Nhiệm đi thôi.

- Ồ! Ra là thế. – Ông Hạ Hồng Viễn lại nghiêm mặt nhìn Nhiệm Nhiệm, nói với Thiệu Minh Trạch: - Nhiệm Nhiệm còn trẻ con lắm. Cháu đừng chiều chuộng nó quá!

Thiệu Minh Trạch mỉm cười nói:

- Nhiệm Nhiệm rất tốt!

Ông Hạ Hồng Viễn hài lòng gật đầu, cười nói:

- Cháu làm dự án Thịnh Cảnh rất tốt. Dạo này chú nghe không ít người khen ngợi đâu. Đúng là tuổi trẻ đầu óc nhanh nhạy.

Thiệu Minh Trạch nghe chỉ mỉm cười đứng mực.

Thịnh Cảnh là dự án đầu tiên Thiệu Minh Trạch làm sau khi tiếp quản mảng bất động sản của Thiệu Thị. Mảnh đất đó ở vùng hơi hẻo lánh, cách thành phố khá xa, cũng chẳng gần khu ngập nước ngoại ô phía nam, kẹp giữa trung tâm thành phố và công viên ngập nước. Ưu thế duy nhất của nó là gần đó có con sông lớn, nhưng cũng cách bờ sông tới vài cây số.

Vì những lý do trên, rất nhiều người không thích mảnh đất đó. Nào ngờ Thiệu Minh Trạch đã có hướng làm khác, anh đã đầu tư không ít công sức và tiền bạc để sửa sang lại môi trường nơi đây, chẳng những đào một con kênh vòng quanh Thịnh Cảnh, mà ở ngay bên trong Thịnh Cảnh cũng được đầu tư quy hoạch thành mấy đường sông uốn lượn.

Người có tiền rất cầu kỳ chuyện phong thủy tài vận, mà đối với chuyện phong thủy thì điều đầu tiên không thể thiếu là “thủy”. Sau khi được Thiệu Minh Trạch quy hoạch lại, khu đất đó không chỉ có phong cảnh đẹp mà cả phong thủy cũng rất hài hòa. Thế là mảnh đất mà ban đầu chẳng ai thèm ngó ngang đến bỗng trở thành khu đất giá cao thu hút khách thập phương.

Vùng đất hẻo lánh ư? Không sao, chỉ cần giao thông thuận tiện là được. Những người mua nhà, ai mà chẳng có vài chiếc ô tô chứ. Giá cao ư? Lại chẳng phải vấn đề gì to tát. Cứ như vậy, khu đất Thịnh Cảnh vẫn chưa rao bán nhưng người muốn mua đã ùn ùn kéo đến.

Ông Hạ Hồng Viễn thấy vậy vừa tức vừa phục. Hồng Viễn cũng có mấy tòa nhà rao bán, tuy tình hình cũng khả quan nhưng còn xa mới có được cái cảnh “chưa rao bán mà đã sốt sình sịch” như khu đất Thịnh Cảnh của Thiệu Minh Trạch.

Buổi sáng có cuộc họp trực tuyến của tập đoàn, kéo dài đến tận trưa mới kết thúc. Sau đó, ông Hạ Hồng Viễn lại giữ mấy người của bộ phận Tài vụ lại họp tiếp.

Trước mắt, vì dự án ngoại ô phía nam chưa được phê duyệt nên khoản tiền vốn của ngân hàng gặp rắc rối, hơn nữa mấy tòa vẫn chưa bán được, việc quay vòng tiền vốn bị ảnh hưởng, thế nên tiền vốn của tổng công ty hiện nay có phần eo hẹp. Phó tổng giám đốc bộ phận Tài vụ nhìn ông Hạ Hồng Viễn định nói gì đó nhưng lại thôi.

Ông Hạ Hồng Viễn nói:

- Có chuyện gì thì cứ nói.

Vị phó tổng giám đốc đó ngần ngừ giây lát rồi nói:

- Tổng giám đốc Hạ, công ty có hai khoản tín dụng sắp đến hạn. Nếu khoản tín dụng bên giám đốc ngân hàng Lý không suôn sẻ thì e là tiền vốn của công ty...

Ông ta còn chưa hết câu, ông Hạ Hồng Viễn đã gật đầu nói:

- Việc phê duyệt dự án ngoại ô phía nam đã có tiến triển, đang làm thủ tục. Tôi sẽ đích thân đến gặp giám đốc ngân hàng Lý, vấn đề tín dụng không phải là chuyện gì lớn lắm. Chỉ ít, tình hình tiêu thụ mấy tòa cao ốc bây giờ cũng khá, việc quay vòng tiền vốn sẽ không thành vấn đề.

Ông Hạ Hồng Viễn nhìn vấn đề luôn khá tích cực, việc khó nhất là phê duyệt dự án đã có tiến triển, việc tiêu thụ mấy tòa cao ốc khác cũng không tồi, thế nên chuyện eo hẹp tiền vốn trước mắt không phải là không thể giải quyết. Vì vậy, ông cũng không quá lo lắng chuyện này, chỉ nghĩ rằng cứ tuân thủ theo từng bước mà làm là được.

Nhưng làm thì làm, ông vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Khoản tín dụng chỗ Giám đốc Lý không được chấp nhận. Chuyện này nằm ngoài dự liệu của ông. Ông và Giám đốc Lý có thể coi là chỗ thân tình. Trước đây, với khoản tiền tín dụng thế này chỉ cần nói chuyện vài câu là ổn, không ngờ người này lại trở mặt như vậy.

Ông Hạ Hồng Viễn cũng có phần thiếu kiên nhẫn, ông tìm đến chỗ Giám đốc Lý mấy lần. Có một lần ông căng thẳng quá. Giám đốc Lý đành nói:

- Anh Hạ, chúng ta là bạn bè bao năm nay. Tôi cũng rất tin tưởng anh. Không phải tôi không muốn cho anh vay nhưng cấp trên không chịu phê duyệt khoản tiền này. Tôi cũng là bất đắc dĩ thôi.

Ông Hạ Hồng Viễn nghe mà vô cùng ngạc nhiên. Nhiệm Nhiệm đã nhắc nhở ông chuyện này, xem ra thật sự đang có người giở trò, cố ý gây khó dễ cho ông. Ông quay về gọi Nhiệm Nhiệm tới văn phòng, nói lại với cô chuyện này. Nhiệm Nhiệm trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

- Bố, rốt cuộc là ai muốn gây khó dễ cho Hồng Viễn vậy?

Số người mà trước đây ông Hạ Hồng Viễn đắc tội nhiều vô số, cũng chẳng thể tìm ra một người có khả năng và thủ đoạn làm việc này. Ông không thể không nghi ngờ Thiệu Văn Bình, bác cả của Thiệu Minh Trạch đã ngầm ngầm ra tay. Ngẫm nghĩ một lát, ông nói:

- Con về bàn với Minh Trạch bảo cậu ấy nghĩ cách nhắc chuyện này với ông nội xem thái độ của ông ấy thế nào. Hai nhà Thiệu – Hạ sắp kết thông gia, nhà chúng ta gặp rắc rối thì nhà họ cũng chẳng có lợi lộc gì.

Nhiệm Nhiệm gật đầu. Hai người đang nói chuyện thì thư ký thông báo có hai viên cảnh sát muốn tìm ông Hạ Hồng Viễn. Ông Hạ Hồng Viễn nhúm mày, mặt có vẻ lo lắng nhưng vẫn mời hai viên cảnh sát vào, sau đó sai thư ký đi in tài liệu, bảo Nhiệm Nhiệm đi pha trà.

Không biết tại sao, Nhiệm Nhiệm bỗng nghĩ đến chuyện mà bà Bành Tinh đã làm, trong lòng không khỏi lo lắng. Khi cô bê khay trà vào thì quả nhiên nghe một trong hai viên cảnh sát nói về vụ án lái xe gây tai nạn rồi bỏ chạy đó.

- Người đi đường nói xe gây tai nạn là chiếc BMW màu bạc. Theo chúng tôi được biết thì vợ ông có lái một chiếc xe như vậy. Sau khi tai nạn xảy ra, có người đã bán đoạn băng đó với giá cao. Không biết Tổng giám đốc Hạ có biết chuyện này không?

Sắc mặt ông Hạ Hồng Viễn vô cùng kinh hãi:

- Các anh nghi ngờ Bành Tinh đâm xe vào Tiểu Miêu sao? Không thể nào!

Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu nhìn ông Hạ Hồng Viễn với ánh mắt sắc bén, không khỏi cảm phục tài diễn xuất của ông. Rõ ràng ông biết người là do bà Bành Tinh đâm, thế mà lúc này có thể làm ra bộ mặt kinh ngạc đến thất sắc như vậy. Nhiễm Nhiễm không dám ở lại lâu, đặt những cốc trà xuống rồi đi ra ngoài. Khi vừa quay người ra đến cửa, cô nghe viên cảnh sát kia lại hỏi ông Hạ Hồng Viễn.

- Tổng giám đốc Hạ, xin hỏi trong khoảng thời gian từ tám đến chín giờ tối ngày Hai mươi ba tháng Hai, ông ở đâu?

Ngày Hai mươi ba tháng Hai? Nhiễm Nhiễm bỗng rùng mình, chẳng phải là tối hôm đó Thiệu Minh Trạch kéo cô đến công viên Đại học A sao? Cô mở điện thoại ra xem những bức ảnh chụp tối hôm đó để xem lại ngày chụp. Thời gian họ đến Đại học A khoảng tám rưỡi, hai người ở trong xe nói chuyện vài câu, sau đó cô ra ngoài một vòng. Tính như vậy, khi cô gặp bà Bành Tinh thì chưa chắc đến chín giờ.

Địa điểm tai nạn là con phố nhỏ nơi người tình bé nhỏ của ông Hạ Hồng Viễn sống, ở phía đông bắc thành phố Tây Bình, còn Đại học A lại ở phía tây. Lẽ nào bà Bành Tinh đâm người xong lại lái xe chạy qua nửa thành phố để đến gặp người tình sao? Tâm lý của bà ấy tốt đến vậy ư?

Khi trở về nhà, Nhiễm Nhiễm vẫn nghĩ về chuyện này, cô không tìm được hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Anh nói xem liệu có ai giết người xong mà vẫn còn tâm trạng đi nói chuyện yêu đương không?

Thiệu Minh Trạch hỏi cô:

- Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện kỳ quái như vậy?

Nhiễm Nhiễm mỉm cười nói:

- Em xem tivi thấy thế. Nói rằng một kẻ giết người, sau đó lập tức lái xe chạy đến một nơi khác lén lút hẹn hò với người tình.

Thiệu Minh Trạch khẽ chau mày:

- Vậy thì người đó quá biến thái rồi.

Nhiễm Nhiễm không hỏi tiếp vấn đề này nữa. Cô nói với Thiệu Minh Trạch về chuyện khoản tín dụng của Hồng Viễn. Thiệu Minh Trạch trầm tư giây lát rồi đáp:

- Được rồi. Mai anh sẽ đến gặp ông nội. Nhưng anh cảm thấy dù là bác Thiệu Văn Bình làm chuyện này thì ông ấy cũng chẳng để lại dấu vết gì đâu. Chuyện tín dụng không thể kéo dài, nếu không được thì thử liên hệ với mấy ngân hàng nữa xem sao.

- Em đã chạy đến các ngân hàng khác rồi – Nhiễm Nhiễm ngã người trên ghế sofa than thở: - Cả ngày lo mấy chuyện này mệt quá đi mất! Ngoài chuyện tiền nong còn phải phòng người này phòng người kia. Phiền chết đi được.

Thiệu Minh Trạch không nhịn được phì cười, đặt tờ báo trên tay xuống, đưa tay vuốt tóc cô, mỉm cười nói:

- Vậy thì thôi việc đi. Chúng ta kết hôn, anh sẽ nuôi em.

Nhiễm Nhiễm nghe vậy nghiêng đầu nhìn anh một lát rồi gật đầu:

- Được thôi.

Nhiễm Nhiễm nói rồi ôm laptop, xem váy cưới của mấy tiệm. Thiệu Minh Trạch cũng lại xem. Anh không ưng mấy mẫu váy cưới cô chọn, cuối cùng nói:

- Đừng xem ở đây nữa. Hôm khác anh đưa em đi xem. Tốt nhất là đặt nhà thiết kế, thiết kế riêng một chiếc theo dáng người em.

Nhiễm Nhiễm vẫn ôm laptop, quay đầu lại hỏi anh:

- Anh đã nghĩ ra mình sẽ đi nghỉ tuần trăng mật ở đâu chưa?

Thiệu Minh Trạch hỏi cô:

- Sao? Em muốn đến nơi nào?

Mặt Nhiễm Nhiễm lộ vẻ phấn chấn, cô chạy ra giá sách lấy một cuốn album nhỏ, mở ra rồi chỉ cho Thiệu Minh Trạch xem:

- Chúng ta đi Quảng Tây nhé. Tìm một thôn có sơn thủy hữu tình rồi nghỉ ngơi ở đấy.

Thiệu Minh Trạch hơi bất ngờ. Anh cúi xuống xem mấy bức ảnh đó, đều là ảnh chụp phong cảnh, kỹ thuật chụp không khá lắm nhưng phong cảnh thật sự rất đẹp. Anh bất giác động lòng, lấy ảnh ra khỏi cuốn album ngắm kỹ rồi hỏi cô:

- Em tự chụp à?

Nhiễm Nhiễm lắc đầu:

- Không, trước đây có một người bạn gửi cho em, nói đó là quê hương của mình. Khi đó, em rất muốn đến nhưng tiếc là không có cơ hội. Sau này những khi tâm trạng sa sút, em đều muốn một mình đến đó, dựng ngôi nhà bên hồ rồi trồng rau nuôi gà để sống qua ngày.

Thiệu Minh Trạch nghe mà phì cười. Anh vô tình nhìn thấy dòng chữ viết thời gian sau bức ảnh, nét bút khá rần rở, anh bất giác nhướn mày:

- Nét chữ của bạn nam à?

- Nghe nói thế, nhưng em cũng không chắc lắm. – Nhiễm Nhiễm nhăn mũi, cũng nhìn nét chữ đó rồi cười nói: - Vì hồi ấy em dùng giới tính giả nên không biết người ta có thể không?

Đó là người bạn cô quen từ thời trung học. Cô đăng tin tìm bạn trên Tạp chí Thiếu niên, dùng tên “Hạ Nhiễm” và ghi rõ giới tính là nam. Khi ấy cô và bạn học đánh cược xem liệu có bạn nam nào gửi thư đến cho cô không. Kết quả là, thật sự có nam sinh đại học tên là Vu Văn Kỳ gửi thư đến cho cô.

Khi hai người viết thư qua lại, Vu Văn Kỳ đang ở Đại học B. Nhiễm Nhiễm còn định lên đến trường xem anh ta thế nào nhưng chưa thực hiện được việc đó thì cô đã quen Lâm Hướng An. Sau đó, cô chẳng có hứng thú gì với các nam sinh khác. Sau đó nữa, hai người cũng dần dần cắt đứt liên lạc.

Nhiễm Nhiễm bỗng xốn xang trong lòng, nghĩ không biết làm thế nào để tìm được người bạn ấy.

Vì chuyện này, cô đã từng đến Đại học B một chuyến, tìm tới văn phòng của ngành Kiến trúc nhờ họ tìm giúp người có tên là Vu Văn Kỳ. Thấy cô nghe Nhiễm Nhiễm nói tìm người bạn mất liên lạc trước đây thì nhiệt tình giúp đỡ và thật sự đã tìm được một nam sinh bình thường, tướng mạo không có gì nổi bật. Nhiễm Nhiễm còn chưa biết nên làm gì, thầy giáo đó đã có chút thất vọng, nói:

- Sau khi tốt nghiệp, học sinh này đã ra nước ngoài, không để lại điện thoại liên lạc.

Nhiễm Nhiễm gật đầu, lại hỏi:

- Liệu có thể tìm cách liên lạc với anh ấy không ạ?

Thầy giáo đó không ngờ Nhiễm Nhiễm xem ảnh xong mà vẫn cố chấp như vậy, lòng nhiệt tình lại dâng cao. Thầy thâm nghĩ rồi nói:

- Tôi có thể giúp em tra tư liệu lớp cậu ấy xem có thể liên lạc với bạn học của cậu ấy không. Chưa biết chừng họ lại liên lạc được với cậu ấy.

Thầy giáo đó tìm hồ sơ lớp Vu Văn Kỳ, một bức ảnh tốt nghiệp rơi ra. Nhiễm Nhiễm tiện tay nhặt lên xem thì sững người. Cô quay đầu lại hỏi thầy giáo đang đứng bên:

- Thầy có thể giúp tra xem lớp học có ai tên là Trần Lạc không?

Thầy giáo gật đầu, tra danh sách lớp rồi mỉm cười nói:

- Đúng là có người này. Sao vậy? Em quen cậu ta à?

Nhiệm Nhiệm nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi của thầy giáo thế nào? Đầu óc cô bỗng rối bời, dường như rất nhiều chuyện nghĩ không thông trước đây bỗng lóe lên mạnh mẽ, nối kết với nhau một cách hỗn độn. Khi cô thật sự bình tĩnh lại thì những mạnh mẽ ấy lại biến mất.

Cô rời khỏi trường, vừa ra cổng, cô gọi điện cho Trần Lạc, hỏi anh ta:

- Trong những bạn học đại học của anh, có người nào tên là Vu Văn Kỳ không?

Đầu bên kia im lặng rất lâu, khi cô định bỏ cuộc thì giọng nói bình tĩnh của Trần Lạc vang lên:

- Có. Em quen cậu ta à?

- Vâng. – Nhiệm Nhiệm ngần ngừ giây lát rồi lại hỏi: - Anh có biết cách liên lạc với anh ấy không?

Trần Lạc trầm giọng nói:

- Không. Khi ấy cũng không thân thiết lắm, sau này thì không hề liên lạc.

- Ồ! Vậy à! – Cô có vẻ thất vọng nhưng giọng vẫn khô khốc, chẳng hề có chút sắc thái tình cảm nào.

Trần Lạc không nói gì, im lặng, không hề hỏi tại sao bỗng nhiên Nhiệm Nhiệm lại muốn tìm Vu Văn Kỳ.

Nhiệm Nhiệm cũng im lặng đợi rất lâu, cuối cùng kết thúc bằng một câu “Làm phiền anh rồi”.

Sau khi cúp điện thoại, một mình cô lặng lẽ ngồi bên ngoài trường, ngẩng đầu nhìn quảng trường nhỏ đối diện bên kia đường. Cô chỉ nhớ Tô Mạch học ở Đại học B mà quên mất Trần Lạc cũng tốt nghiệp ở đó. Thậm chí, hồi cô còn học trung học thì anh ta đã là sinh viên Đại học B và còn là bạn học của Vu Văn Kỳ.

Trần Lạc cũng là người Quảng Tây. Ngay từ đầu, cô cảm thấy anh ta rất quen. Anh ta hiểu khá rõ tính cách của cô. Anh ta biết tất cả thói quen ăn uống của cô, thậm chí rõ cả việc cô thích đồ ăn vặt gì... Nhiệm Nhiệm bỗng tự nhủ:

- Dừng lại. – Cô nghĩ không nên tiếp tục truy cứu chuyện này nữa. Nếu cố truy đến cùng thì kết quả rất có thể là khiến hai người sau này gặp nhau càng thêm khó xử.

Thiệu Minh Trạch lái xe đón Nhiệm Nhiệm đến nhà họ Thiệu dùng bữa, thấy sắc mặt cô có vẻ buồn buồn, anh liền hỏi:

- Sao vậy? Không tìm được cách liên lạc với người bạn đó hả?

- Tìm được rồi. – Nhiệm Nhiệm trả lời, thở dài một hơi, giọng mệt mỏi: - Chỉ là trông hơi bị... khó coi một chút.

Thiệu Minh Trạch sưng người, sau đó không nhịn được phì cười, đưa tay xoa đầu cô:

- Thất vọng hả?

Nhiệm Nhiệm hơi nghiêng đầu, khẽ oán trách:

- Anh làm rối tóc em rồi.

Tóc cô rất đẹp, mềm mại mượt mà, ngắn ngắn, che kín tai, cảm giác khi chạm vào còn thích hơn cả chạm vào chiếc áo lông thú đắt tiền. Anh luôn không kìm nén được chỉ muốn đưa tay ra xoa đầu cô. Nhiệm Nhiệm hầu như không để ý nhưng thi thoảng cũng thấy phiền, cô vừa tránh tay anh vừa hét toáng lên:

- Thiệu Minh Trạch, anh đừng có xoa đầu em như vậy. Em không phải là thú cưng của anh đâu!

Thiệu Minh Trạch không kìm được suy nghĩ, nếu em thực sự là thú cưng của anh thì tốt biết mấy. Nương tựa vào anh, trung thành với anh, để anh không cần phải lo em sẽ rời xa hay biến mất. Ngay cả bản thân anh cũng không biết rốt cuộc là từ khi nào anh lại có cảm giác lo được lo mất khi đối diện với tình cảm này, sợ cô không đủ yêu anh, thậm chí là không hề yêu anh.

Khi hai người đến nhà họ Thiệu, mọi người đã tề tựu đông đủ. Mấy cô con dâu, cháu dâu đang nói chuyện với bà nội. Nhiễm Nhiễm theo sau Thiệu Minh Trạch bước vào cửa, mẹ anh mỉm cười vẫy cô:

- Nhiễm Nhiễm, mau lại đây. Chúng ta đang nói về con đấy.

Nhiễm Nhiễm mỉm cười, cùng Thiệu Minh Trạch bước đến trước mặt bà nội, vui vẻ chào:

- Bà nội!

Mẹ Thiệu Minh Trạch kéo cô ngồi xuống bên cạnh bà nội rồi quay đầu bảo anh:

- Ông nội và bác cả đang ở thư phòng. Ông nội có dặn là nếu con tới thì vào đó gặp ông.

Thiệu Minh Trạch mỉm cười với Nhiễm Nhiễm rồi đi vào thư phòng.

Bà nội hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Thế nào rồi? Cháu đã đặt váy cưới chưa?

Nhiễm Nhiễm còn chưa kịp trả lời thì mẹ Thiệu Minh Trạch ngồi bên cạnh đã cười nói:

- Nhiễm Nhiễm, chuyện váy cưới thì nên nhờ bà nội. Nhà bà nội có cô cháu gái là nhà thiết kế váy cưới nổi tiếng đấy.

Thực ra Nhiễm Nhiễm cũng không quá cầu kỳ chuyện váy cưới, cô vui vẻ nói:

- Váy thì chuyện này cháu trông cậy cả ở bà nội. Khi nào có thời gian, bà dẫn cháu đi xem và cho ý kiến giúp cháu nhé. Cháu hoa hết cả mắt rồi, chẳng biết nên mặc bộ váy cưới thế nào nữa.

Quả nhiên bà nội nghe vậy liền cao hứng, cười vui vẻ, vỗ mu bàn tay Nhiễm Nhiễm, nói:

- Không thành vấn đề, cứ để đó cho bà nội. Vóc dáng của cháu gần như bà hồi trẻ, không hợp với loại váy cưới rườm rà nhiều họa tiết, càng đơn giản càng hợp.

Bác dâu cười nói:

- Mẹ là người biết ăn mặc nhất. Con còn nhớ mẹ có bức ảnh chụp khi mặc xường xám. Đẹp ơi là đẹp! Con đã lén đem đi may một bộ nhưng mặc vào lại chẳng hợp gì cả.

Thím ba lập tức tiếp lời:

- Chị dâu, chị đừng nhắc chuyện này nữa. Em cũng xem bức ảnh đó của mẹ rồi, cũng thích lắm, về thuê người may mấy bộ. Em lén mặc ở nhà, ai ngờ chồng em nhìn thấy cười sặc sụa, nói gì mà vóc dáng em như vậy mà cũng đòi học người ta mặc xường xám, ba vòng gần như nhau chẳng khác nào làm khó thợ may.

Mọi người nghe vậy đều cười, bà nội càng vui hơn. Không khí đang vui vẻ thì Thiệu Minh Nguyên dẫn vợ bước vào, mỉm cười chào hỏi mọi người rồi cố ý gạt đầu chào Nhiễm Nhiễm, cười mà như không, hỏi cô:

- Nhiễm Nhiễm, Minh Trạch đâu?

Nhiễm Nhiễm mỉm cười đứng dậy, lễ phép chào: - Anh cả, chị dâu. - Rồi mới từ tốn trả lời Thiệu Minh Nguyên: - Anh ấy đang ở thư phòng với ông nội và bác.

Phản ứng của cô như vậy khiến Thiệu Minh Nguyên không biết nói gì, đành quay người đi đến thư phòng, để vợ mình ngồi nói chuyện với mọi người. Một lát sau, chị giúp việc đến nói cơm đã dọn xong. Bà nội vừa sai người chạy lên lầu bảo mấy người ở thư phòng xuống ăn cơm, vừa bảo con dâu cả dìu mình vào phòng ăn.

Nhiễm Nhiễm không muốn tranh vị trí bên bà nội với mọi người nên cố ý đi chậm lại phía sau, nào ngờ Thang Như Bảo - vợ Thiệu Minh Nguyên - thân thiện đến bên. Khác hẳn với chồng, Thang Như Bảo là người phóng khoáng, dám nói dám làm. Nhiễm Nhiễm đã tiếp xúc với người này mấy lần, không những không ghét mà con có vài phần quý mến tính cách thẳng thắn của chị ta.

Chị ta kéo tay Nhiễm Nhiễm, cố ý đi chậm lại một chút, nhân lúc mọi người không chú ý khẽ hỏi:

- Chuyện Tô Mạch êm rồi chứ?

Nhiệm Nhiệm nhất thời không đoán được ý tứ trong câu hỏi của chị ấy, cô không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Thang Như Bảo lại cố hạ giọng, nói:

- Chị khuyên em đừng vì chút thể diện mà nhún nhường. Trước đây, chị đã gặp người đàn bà đó. Chẳng phải người tử tế gì đâu. Em nên cẩn thận với cô ta một chút. Đàn ông nhà họ Thiệu đều phong lưu lắm. Trước đây, chị còn tưởng Thiệu Minh Trạch khác họ. Nào ngờ cậu ấy cũng ham vui như vậy.

Nhiệm Nhiệm bị câu nói trước đó của chị ta làm cho tò mò, không kìm được hỏi:

- Chị dâu cũng quen Tô Mạch sao?

Thang Như Bảo cười khẩy, sắc mặt lộ rõ vẻ khinh thường:

- Không chỉ quen thôi đâu. Năm đó, hai anh em họ vì người đàn bà này mà suýt nữa trở mặt với nhau. Thiệu Minh Trạch cũng vì cô ta mà rời bỏ công ty của gia đình.

- Minh Trạch và anh cả suýt trở mặt với nhau ư? – Đây là lần đầu tiên Nhiệm Nhiệm nghe chuyện này nên không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc.

- Ủ! Hồi đó, cô ta là thực tập sinh ở chỗ Thiệu Minh Nguyên. Thiệu Minh Nguyên có tính dù là con muỗi cái bay ở bên anh ấy cũng phải dụ dỗ chứ nói gì đến gái đẹp. Khi ấy, bọn chị mới kết hôn chưa lâu, còn non nớt, biết chuyện cũng không dám làm rùm beng lên, chỉ âm thầm hẹn gặp người đàn bà đó. Kết quả là, không ngờ mới nói được hai câu đã bị người ta chặn họng, chẳng thể nói được gì. Sau đó cũng không biết tại sao cô ta lại qua lại với Thiệu Minh Trạch. Tình cảm giữa hai anh em họ vốn rất tốt, vì chuyện này mà rạn nứt.

Nhiệm Nhiệm chưa hề nghe nói đến chuyện này, càng không ngờ Thiệu Minh Nguyên và Tô Mạch từng có quan hệ với nhau. Cô muốn hỏi thêm thì Thiệu Minh Trạch và mọi người đã xuống lầu. Thang Như Bảo cũng vội im lặng, ra hiệu không nói nữa.

Đến tối về nhà, Nhiệm Nhiệm vẫn lẩn tẩn về chuyện này. Thiệu Minh Trạch tắm xong đi ra, gọi cô mấy tiếng mà không thấy cô có phản ứng gì, anh bèn đến bên cô ngồi xuống hỏi:

- Nghĩ gì mà thất thần thế?

Lúc này, Nhiệm Nhiệm mới sực tỉnh, lấy khăn bông trên tay Thiệu Minh Trạch, ngồi quỳ để lau tóc cho anh:

- Không nghĩ gì cả. Chỉ cảm thấy mệt. Không có gì cả.

Thiệu Minh Trạch tưởng Nhiệm Nhiệm vẫn buồn phiền chuyện công ty, anh kéo cô vào lòng, ấn cằm lên vai cô, khẽ nói:

- Em đừng lo lắng nữa, có anh rồi. Về anh sẽ bàn với ông nội xem có thể lấy vốn của Thiệu Thị ra đầu tư vào dự án ngoại ô phía nam trước được không. Một khi chuyện bên đó đi vào quỹ đạo thì em cũng dễ làm việc hơn.

Nhiệm Nhiệm nghe thế có chút mất tập trung, cô không có phản ứng gì, chỉ khẽ “vâng” một tiếng.

Thiệu Minh Trạch cảm thấy Nhiệm Nhiệm có vẻ không bình thường, liền nâng khuôn mặt cô lên nhìn kỹ rồi hỏi:

- Rất cuộc là có chuyện gì vậy?

Nhiệm Nhiệm gạt tay anh ra, nói:

- Không biết tại sao, em cứ thấy lo lo như có chuyện gì không hay sắp xảy ra.

Thiệu Minh Trạch nghe lại không nhịn được phì cười:

- Anh cứ tưởng là đã xảy ra chuyện gì rồi. Hóa ra em đang nghĩ ngợi linh tinh.

Cánh tay vòng qua cổ anh bất giác siết chặt hơn, cô vùi mặt vào cổ anh, khẽ nói:

- Không phải là nghĩ ngợi linh tinh đâu. Trực giác của em luôn rất chuẩn. Chuyện với Tô Mạch lần trước, em đã có linh cảm, sau đó thì chuyện xảy ra thật.

Cô vừa dứt lời thì cảm thấy người Thiệu Minh Trạch cứng đờ ra. Lát sau, anh mới dần dần thả lỏng cơ thể rồi nói:

- Nhiệm Nhiệm, anh không thích em hoài nghi như vậy. Anh đã hứa với em là sẽ bớt gặp mặt Tô Mạch thì nhất định anh làm được.

Nhiệm Nhiệm biết chuyện này chỉ có thể dừng tại đây, tuyệt đối không được nói thêm gì nữa, liền ngẩng đầu lên nửa đùa nửa thật:

- Em xin lỗi. Minh Trạch, không phải là em không tin anh. Chỉ là... em sợ, sợ không biết khi nào anh bỗng nhiên bỏ đi.

Thiệu Minh Trạch im lặng nhìn Nhiệm Nhiệm rất lâu, mãi tới khi nhận ra sự lo lắng nơi cô, anh mới cúi xuống thở dài, vén tóc mái của cô, khẽ chạm môi lên trán cô rồi nói:

- Nhiệm Nhiệm, anh biết em vẫn không tin anh.

Nhiệm Nhiệm sững người, muốn mở miệng giải thích nhưng anh đã dùng ngón tay chặn trước môi cô:

- Dừng nói nữa. Nếu đã quyết định sống nốt nửa đời còn lại bên nhau thì cứ để từ từ đi. Chỉ cần hai người đều thẳng thắn thì nhất định sẽ có ngày có thể hiểu rõ lòng nhau.

Có lẽ để chứng minh lời mình nói, khi nhận được tin nhắn của Tô Mạch, Thiệu Minh Trạch bèn đưa di động của mình cho Nhiệm Nhiệm xem, anh hỏi:

- Em có muốn đi cùng anh không?

Nhiệm Nhiệm cúi đầu đọc tin nhắn đó. Một tin nhắn rất ngắn gọn, hẹn Thiệu Minh Trạch ra ngoài gặp mặt và không hề nói thêm điều gì. Cô hoài nghi nhìn anh, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thiệu Minh Trạch hơi nhíu mày, thản nhiên nói:

- Sau chuyện trên mạng, Dịch Mỹ đã cử người khác đến phụ trách công việc ở Thiệu Thị. Từ đó về sau, anh không gặp lại Tô Mạch nữa. Bây giờ cô ấy đột nhiên gửi tin nhắn hẹn gặp, anh cũng không biết là chuyện thể nào.

Nhiệm Nhiệm nhìn xuống, khẽ hỏi anh:

- Anh định đi gặp cô ta sao?

Anh gật đầu trả lời:

- Nhiệm Nhiệm, anh vẫn nói câu đó. Anh chưa từng phủ nhận chuyện đã từng yêu cô ấy. Đối với tình cảm trước đây, anh muốn nhìn thẳng vào nó chứ không phải né tránh. Hơn nữa, Tô Mạch cũng không phải là người dây dưa lằng nhằng chuyện tình cảm. Cô ấy đột nhiên muốn gặp anh, anh nghĩ chắc là có nguyên do, thế nên anh phải đi.

Nhiệm Nhiệm cong khóe môi, mỉm cười nói:

- Được. Vậy anh đi đi.

Anh lại trầm giọng nói:

- Em đi cùng anh.

Cô ngẩng lên nhìn anh, hỏi:

- Có cần như thế không?

- Có. – Anh trả lời.

Cô nhìn anh hồi lâu rồi phì cười, nói:

- Được, em đi cùng anh.

Cô không còn là trẻ con, sẽ không tức giận vì chuyện này. Nếu Thiệu Minh Trạch có ý tỏ rõ thái độ trước mặt Tô Mạch thì tại sao cô không thể làm được như vậy chứ? Nghĩ thế, cô trang điểm cẩn thận, kéo tay Thiệu Minh Trạch đến quán cà phê Tô Mạch hẹn gặp.

Tô Mạch hình như lại gầy hơn một chút. Khuôn mặt vốn không lớn lắm giờ nhô ra chiếc cằm nhỏ, đôi mắt vừa to vừa sâu, ánh nhìn sâu thẳm. Cô ta cúi đầu nói với Thiệu Minh Trạch:

- Em có chuyện muốn nói với anh. Anh có thể để vợ chưa cưới tránh đi một lát được không?

Nhiễm Nhiễm mỉm cười ảm đạm, quay người định đi thì bị Thiệu Minh Trạch kéo lại. Anh kéo cô ngồi xuống trước mặt Tô Mạch, trầm giọng:

- Chuyện của anh, anh không giấu cô ấy. Không sao đâu, em cứ nói đi. Tìm anh có việc gì?

Mặt Tô Mạch lộ rõ nụ cười mỉa mai, nhưng ánh mắt không giấu nổi nỗi buồn, cô ta cúi xuống nhìn cốc cà phê trước mặt, nói:

- Em có thể nhờ anh đến bệnh viện thăm người bệnh không? Đó là một cô bé, năm nay năm tuổi. Từ khi sinh ra, con bé chưa một lần được gặp bố. Em luôn nói dối con bé bố nó đi công tác xa, phải vài năm mới có thể quay về gặp nó. Bây giờ con bé bị bệnh rất nặng, nó nói với em rằng muốn gặp bố. Em biết không nên tiếp tục lừa dối nữa. Thế nên, chỉ có thể đến nhờ anh, liệu anh có thể đến bệnh viện thăm con bé không?

Giọng cô ta rất khẽ, ngữ điệu nhẹ nhàng bình thản như thể đang nói chuyện về người khác vậy.

Nhiễm Nhiễm mới nghe được một nửa đã không kìm được rung mình một cái, cổ họng như mắc nghẹn thứ gì đó, đến cả hít thở cũng khó khăn. Cổ tay cô bỗng truyền tới một cảm giác đau điếng. Cô cúi đầu nhìn mới biết Thiệu Minh Trạch đang nắm cổ tay rất chặt, mu bàn tay anh hằn rõ những đường gân xanh.

- Minh Trạch! – Nhiễm Nhiễm khẽ gọi tên anh: - Anh buông tay em ra. Cổ tay em đau quá!

Anh quay đầu lại sững sờ nhìn cô như không hiểu cô vừa nói gì, liền hỏi lại:

- Em nói gì?

Nhiễm Nhiễm không nói gì nữa, chỉ cúi xuống gỡ ngón tay anh. Lúc này, anh mới bình tĩnh, vội buông tay ra. Cổ tay cô bị anh nắm chặt đến mức đỏ ửng. Cô dùng tay xoa nhẹ, chẳng nói năng gì, một mình đứng lên đi ra ngoài.

Thiệu Minh Trạch muốn gọi cô lại nhưng mở miệng ra mà không thể thốt nên lời.

Ánh mặt trời bên ngoài hơi gắt, Nhiễm Nhiễm vô thức đưa tay lên che ánh sáng nhức mắt mới nhìn rõ người đang đợi bên kia đường là Lâm Hướng An.

Anh bước lại gần, hơi cúi đầu nhìn cô:

- Nhiễm Nhiễm!

Lâm Hướng An bỗng nhiên xuất hiện ở đây, Nhiễm Nhiễm chẳng bắt ngờ chút nào, cũng có thể sau biến cố vừa rồi, dù xảy ra chuyện gì thì cô cũng không hề cảm thấy bất ngờ nữa. Cô không để ý đến Lâm Hướng An, quay người men theo con phố, thông thả đi về phía trước. Lâm Hướng An cũng không nói thêm câu nào, chỉ lặng lẽ đi theo cách cô vài bước.

Cứ như vậy đi qua hai con phố, cô bỗng dừng bước, quay người lại hỏi: - Anh có mang tiền không?

Lâm Hướng An sững người, móc ví trong túi áo ra đưa cho cô. Nhiễm Nhiễm rút tờ một trăm tệ, nói “cảm ơn” rồi trả ví lại cho anh, sau đó đến bên đường vẫy taxi. Hai chiếc taxi chạy qua đều có khách nên cô không bắt được xe, bèn quay đầu nhìn Lâm Hướng An hỏi:

- Anh đi theo tôi làm gì?

Lâm Hướng An nhếch môi, không nói.

Nhiễm Nhiễm lại hỏi:

- Anh sợ tôi nghĩ không thông nên làm chuyện dại dột, hay là đến khuyên tôi chia tay với Thiệu Minh Trạch?

Lâm Hướng An vẫn im lặng nhìn cô. Cô mỉm cười, tiếp tục nói:

- Thực ra dù vì lý do gì thì anh cũng không cần phải đi theo tôi. Trước hết, tôi sẽ không vì chuyện này mà làm điều dại dột, thứ nữa tôi cũng không dễ dàng chia tay Thiệu Minh Trạch đâu. Tôi cảm thấy mình ở đó không thích hợp nên mới bỏ ra ngoài thôi.

Ánh mắt Lâm Hướng An có phần phức tạp, khẽ hỏi:

- Tại sao?

Nhiễm Nhiễm nhướn mày:

- Gì mà tại sao?

Lâm Hướng An ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hồi ấy, Tô Mạch vì sự bức bách của Thiệu gia nên mới phải ra nước ngoài. Sau khi đi thì mới phát hiện ra mình có thai, sau đó cô ấy bất chấp tất cả để giữ lại đứa bé. Vì đứa trẻ này, Tô Mạch đã phải chịu biết bao khổ cực, chịu biết bao tội lỗi. Nhiễm Nhiễm, em nói xem, nếu Tô Mạch không yêu sâu đậm người đàn ông đó thì tại sao cô ấy có thể làm như vậy? Họ vốn là một cặp trời sinh. Là vì hoàn cảnh bên ngoài bức ép nên mới tạm thời chia tay.

Nhiễm Nhiễm cúi đầu, dùng đầu ngón chân đá ngón cỏ trôi qua khe gạch.

Lâm Hướng An hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, em có thật sự yêu Thiệu Minh Trạch đến thế không? Không có anh ta không được sao?

Cô ngẩng đầu cười khẩy:

- Có lẽ tôi không yêu Thiệu Minh Trạch đến thế, nhưng tôi càng không quý gì Tô Mạch. Tại sao tôi phải hy sinh lợi ích bản thân để tác hợp cho cô ta chứ? Vì cô ta là bạn gái cũ của Thiệu Minh Trạch hay chỉ vì anh yêu cô ta?

Lâm Hướng An nhếch bờ môi, nói:

- Giữa họ còn có một đứa con.

Nhiễm Nhiễm cười nói:

- Tôi không quan tâm. Tôi cũng chẳng ngại làm mẹ kế của đứa trẻ đó. Hơn nữa chẳng phải đứa trẻ đó bị bệnh nan y sao? Chắc cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Tôi có thể đợi, đợi đến khi đứa trẻ đó chết, đợi đến khi quan hệ giữa Tô Mạch và Thiệu Minh Trạch không còn gì ràng buộc nữa.

Lâm Hướng An không ngờ cô có thể mỉm cười mà nói ra những lời cay nghiệt vô tình này. Sau sự ngạc nhiên là cơn phẫn nộ, anh lạnh lùng chỉ trích:

- Nhiễm Nhiễm, nó mới chỉ là đứa trẻ. Em không thương xót nó thì thôi. Lẽ nào em còn trù ẻo nó chết nữa? Em còn có lương tâm không thế?

Nhiễm Nhiễm ngẩng mặt lên lạnh lẽo nhìn Lâm Hướng An, mãi sau mới bước lại gần, khẽ đặt tay lên ngực anh, hỏi:

- Lâm Hướng An, thực ra tôi cũng luôn muốn hỏi anh câu này. Anh còn có lương tâm không thế? Sự khác biệt giữa yêu và không yêu lớn đến vậy sao? Vì không yêu nên có thể mặc kệ sự sống chết của tôi. Vì yêu nên giúp Tô Mạch giành lại cả người mà cô ta yêu. Anh thế này là vĩ đại hay ích kỷ vậy? Anh tôn thờ tình yêu của cô ta thì mặc anh, tại sao còn bắt người khác phải tác hợp cho tình yêu của anh chứ. Anh dựa vào cái gì chứ?

Lâm Hướng An thật sự bị sốc. Anh trầm tư rất lâu, ấn tay cô vào ngực mình, khẽ nói:

- Nhiễm Nhiễm, chúng ta ở bên nhau được không? Anh nợ em thì để anh trả. Em trả Thiệu Minh Trạch lại cho Tô Mạch. Hai người bọn họ còn có một đứa con. Không phải em đã từng nói làm cha mẹ nên cho

con cái một gia đình toàn vẹn sao? Em coi như thương xót đứa trẻ đó đi. Nó còn nhỏ như vậy, lại đang bị bệnh, có lẽ nó có thể không sống qua năm tuổi.

Nhiễm Nhiễm rút tay mình ra, cười mà như không, nhìn Lâm Hường An, sau đó kiễng chân thì thầm bên tai anh từng câu từng chữ một:

- Tôi không thương xót nó. Ít nhất nó còn có năm năm sống trên thế gian này, còn con tôi chẳng có cơ hội nhìn thấy thế giới này cơ. Lâm Hường An, anh biết không, khi anh chăm sóc Tô Mạch và con của cô ta, tôi phải một mình phá thai trong bệnh viện. Chẳng có ai thương xót tôi thì sao tôi phải thương xót người khác chứ?

Cô lùi lại hai bước, giơ tay vẫy taxi. Trước khi lên xe, cô còn quay lại nhìn Lâm Hường An đang đứng sững ở đó, khẽ nói:

- Nếu muốn nói tôi trù ẻo thì người tôi trù ẻo chỉ có một mà thôi. Đó là Lâm Hường An anh. Tôi trù cho anh đời này chỉ yêu Tô Mạch, suốt đời suốt kiếp, không oán không hận.

Nắng xuân tháng Ba rực rỡ, phong cảnh ngoài xe rất đẹp. Nhiễm Nhiễm kéo cửa kính xe xuống để những cơn gió bên ngoài ùa vào mặt mình. Khi bắt đầu, cô còn cảm thấy gió lạnh như dao cắt, sau đó mặt cô dần tê cứng, chẳng có cảm giác gì nữa. Giống như trái tim con người, ban đầu còn có thể vui buồn oán giận, nhưng khi đã trải qua mọi chuyện rồi thì trái tim sẽ chẳng còn cảm xúc gì nữa.

Bây giờ cô đang nghĩ, mình nên làm thế nào? Bỏ chạy ư? Trừ phi cô hạ quyết tâm không quay lại nữa, nếu không, đi rồi mà quay lại thì trong mắt người khác, cô chẳng qua cũng chỉ là cố tình giả tạo thôi. Tìm một nơi không có người để lén lút khóc lóc ư? Không, trước đây cô đã khóc quá đủ rồi nhưng có đổi được điều gì tốt đẹp đâu?

Cô không muốn khóc, cũng không muốn chạy trốn. Việc cô muốn làm là đối diện, dũng cảm đối diện.

16. Chương 16

Chân tướng

Cốc trà sượt qua vai Nhiễm Nhiễm, đập vào tường, “choang” một tiếng vỡ thành mấy mảnh. Nhiễm Nhiễm hơi nghiêng đầu né nhưng bên má vẫn bị rách do bị một mảnh sứ vỡ văng vào. Cô cảm giác đau nhói bên má, cô đưa tay chạm vào thì thấy vết máu ở những đầu ngón tay.

*

Nhiễm Nhiễm không đi đâu hết mà về thẳng nhà. Sau đó cô thay bộ đồ thể thao và ra chợ mua thức ăn. Một mình cô ở trong bếp cả buổi chiều ung dung nấu nướng một bàn đồ ăn.

Thiệu Minh Trạch mãi tới tối mới về. Vừa bước vào cửa, thấy Nhiễm Nhiễm một mình ngồi lặng lẽ bên chiếc bàn đầy thức ăn đợi anh, trái tim anh đau nhói, mọi lời giải thích đã chuẩn bị sẵn để nói ra nhưng anh chẳng thể thốt nổi một từ. Anh chỉ đứng ở cửa lặng lẽ nhìn cô.

Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu lên mỉm cười hỏi:

- Anh ăn cơm chưa?

Thiệu Minh Trạch không trả lời, chậm rãi bước đến kéo cô vào lòng, giọng khàn khàn nói:

- Anh xin lỗi, Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm dịu dàng ngả vào lòng anh, giọng buồn buồn hỏi:

- Nói xin lỗi chuyện đã xảy ra hay nói vì chuyện sắp xảy ra?

Thiệu Minh Trạch im lặng, cô bỗng bật khóc trong lòng anh. Nước mắt nhanh chóng ướt đầm áo sơ mi, khiến lồng ngực anh cũng trở nên nóng hổi. Anh không biết có thể làm gì, chỉ ôm cô thật chặt.

Ban đầu Nhiễm Nhiễm chỉ định diễn kịch một chút, nhưng khóc mãi khóc mãi thành ra nhập tâm quá, nhất thời muốn ngừng lại cũng không ngừng nổi. Cô nghĩ, chuyện này thật khiến người ta phiền muộn! Khó khăn lắm mới tìm được đối tượng kết hôn phù hợp về mọi phương diện, khó khăn lắm mới nhận được sự kính trọng để nuốt con ruồi trong miệng, thế mà thoáng cái một đĩa ruồi khác lại ở ngay trước mặt.

Thiệu Minh Trạch không nói gì, chỉ im lặng ôm cô.

Nhiễm Nhiễm khóc đủ rồi, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều. Cô vùng ra khỏi lòng anh, giọng nghẹn ngào hỏi:

- Anh định thế nào?

Thiệu Minh Trạch lắc đầu trả lời cô:

- Anh không biết.

Nhiễm Nhiễm cảm thấy câu nói này của anh là thật lòng. Đối lại là cô, nếu bỗng nhiên có một đứa con riêng năm tuổi thì có lẽ cô cũng không biết làm thế nào. Nghĩ vậy, cô không khỏi cảm thấy tội nghiệp cho Thiệu Minh Trạch. Có nhiều đôi yêu nhau rồi chia tay, nhưng chuyện một người sau khi chia tay lại lên lút sinh đứa bé mình đang mang trong bụng ra thì quả là hiếm gặp.

Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi anh:

- Anh đã gặp đứa trẻ đó chưa?

Thiệu Minh Trạch chậm rãi gật đầu. Anh vừa từ bệnh viện trở về, cũng đã gặp đứa trẻ đó. Nếu nói trước đây, trong lòng anh tràn đầy bức tức vì bị lừa dối thì khi vừa thấy con bé, trong lòng anh chỉ còn lại niềm vui và xót thương. Con bé rất ngoan, cũng rất đáng yêu. Quan hệ máu mủ là thứ đáng sợ thế đấy, chỉ cần gặp mặt là anh không thể bỏ rơi đứa trẻ ấy, bởi nó là con gái của anh.

Nhiễm Nhiễm lại hỏi:

- Anh phải nhận đứa trẻ ấy. Dù sao thì nó vẫn là con của anh, không thể để con bé sống cả đời mà không biết bố mình là ai. Nhưng trước tiên anh phải giấu chuyện này, cho dù chúng ta có chia tay...

- Sẽ không chia tay. – Thiệu Minh Trạch bỗng ngắt lời cô: - Nhiễm Nhiễm, anh sẽ không chia tay em.

Nhiễm Nhiễm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng nét mặt vẫn không có gì thay đổi, tiếp tục nói:

- Anh để em nói xong đã, ý em là chuyện này không thể làm ầm lên được, gia đình hai bên sẽ không cho phép. Chúng ta chữa bệnh cho đứa trẻ trước, những việc khác sau này hẵng nói.

Thiệu Minh Trạch cúi đầu thở dài một tiếng, khẽ xoa đầu cô, hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, tại sao em có thể lý trí như vậy?

Nhiễm Nhiễm hỏi lại anh:

- Vậy anh nói xem em nên làm thế nào?

Cô còn có thể làm thế nào? Cãi nhau với anh, đẩy anh đến bên Tô Mạch, sau đó nhìn ba người bọn họ gương vỡ lại lành sao?

Cái gì gọi là lý trí? Lý trí chính là làm khổ chính mình. Nếu như có thể, cô cũng không muốn lý trí, cô muốn xông đến trước mặt Tô Mạch, chỉ vào mặt cô ta mà chửi:

- Cô có giỏi sinh con một cách lên lút thì tự mà nuôi lấy nó. Dù sống chết thế nào cũng đừng đi quấy nhiễu cuộc sống của người khác.

Nhưng tiếc là Nhiễm Nhiễm không thể. Thiệu Minh Trạch không phải là không thể sống thiếu cô, nên cô chỉ có thể làm khổ chính mình.

Ban đêm, cô mơ thấy ác mộng, mơ thấy mình rơi xuống vực sâu không đáy. Cô cố gắng bò lên nhưng bốn bề đều là đất mềm, càng vùng vẫy càng lún sâu, càng lúc cô càng trượt sâu xuống nơi tối tăm hơn. Cô thật sự hiểu được thế nào là sợ hãi, sợ đến mức không dám nhúc nhích, chỉ có thể gào thật lớn, hy vọng có người có thể nghe thấy, thả cho cô một sợi dây thừng...

- Nhiễm Nhiễm! Nhiễm Nhiễm! – Có người gọi tên cô, cô cố gắng mở mắt ra thì thấy khuôn mặt lo lắng của Thiệu Minh Trạch ở ngay trước mắt. Anh hỏi: - Sao thế? Nhiễm Nhiễm, có phải em mơ thấy ác mộng không?

Ánh mắt Nhiễm Nhiễm mơ màng, sững sờ nhìn anh, mãi sau vẫn không phân biệt được nổi cảnh trước mắt là mơ hay thực. Anh đưa tay vén đám tóc rối trước trán cho Nhiễm Nhiễm, rồi áp má mình vào vầng trán ướt đầm mồ hôi của cô, nhẹ nhàng dỗ dành:

- Không sao, không sao đâu. Chỉ là nằm mơ thôi.

Nhiễm Nhiễm cũng dần hiểu ra vừa rồi chỉ là mơ, nhưng vẫn không khỏi sợ hãi, mãi sau mới nghẹn ngào nói:

- Minh Trạch, em sợ. Em rất sợ.

Cô thật sự rất sợ. Cô không nhìn thấy tương lai, cho dù có thể giữ Thiệu Minh Trạch ở bên, nhưng một cuộc hôn nhân mà ngay từ đầu đã đầy rẫy nghi ngờ và toan tính có thể đem lại hạnh phúc đến cho cô không?

Rốt cuộc hạnh phúc là gì?

Thiệu Minh Trạch ôm chặt cô, trầm giọng nói:

- Em không cần phải lo gì cả. Tất cả đã có anh, anh sẽ lo mọi chuyện.

Thực ra không cần Thiệu Minh Trạch nói, Nhiễm Nhiễm cũng biết bây giờ cô chẳng thể làm được gì. Chuyện đến nước này, càng làm sẽ càng sai. Việc duy nhất cô có thể làm là im lặng, chờ đợi, im lặng đứng sau Thiệu Minh Trạch, cho dù trong lòng cô có tin anh hay không thì trước mặt vẫn phải tỏ ra tin tưởng, sau đó đợi anh giải quyết xong mọi chuyện.

Thiệu Minh Trạch thường chạy đến bệnh viện, cũng thường giấu cô nghe những cuộc điện thoại. Tuy anh chưa từng nói với Nhiễm Nhiễm, nhưng cô biết, anh đang cố gắng hết sức để tìm cơ hội sống cho đứa con gái bỗng nhiên xuất hiện ấy. Nhiễm Nhiễm đã tới bệnh viện thăm dò tình hình và biết rằng nếu không tìm được cách chữa trị tốt hơn thì tính mạng của đứa bé sẽ khó mà giữ nổi.

Lúc này, lý trí biến Nhiễm Nhiễm trở nên máu lạnh. Thậm chí, cô còn mong đứa trẻ đó không thể khỏi bệnh và chết. Nếu không thì mối quan hệ giữa Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch sẽ có đứa trẻ đó gắn kết, cả đời không thể chấm dứt hoàn toàn. Mỗi khi có ý nghĩ này trong đầu, cô đều không khỏi sợ hãi. Đó chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ chưa hề hiểu chuyện, vì tư lợi, cô mong đứa trẻ vô tội ấy chết đi. Cô làm sao thể này? Lẽ nào trái tim cô chỉ còn lại cái gọi là lợi ích và toan tính thôi sao?

Nhìn người phụ nữ dần trở nên xa lạ, người đó là cô, cô không kìm nổi ánh mắt căm ghét và khinh bỉ chính mình.

Tất cả đều có vẻ sống yên bình lặng. Ban đầu Nhiễm Nhiễm còn sợ Thiệu Minh Nguyên sẽ mượn cơ sinh sự, nào ngờ anh ta chẳng có phản ứng gì. Không biết là Thiệu Minh Trạch khéo léo giữ kín hay là Thiệu Minh Nguyên đã nhận ra chuyện này không thể ảnh hưởng đến cuộc liên hôn của hai nhà Hạ - Thiệu nên chẳng phí tâm sức làm gì.

Về phía ông Hạ Hồng Viễn, ông vẫn không có được khoản vay tín dụng, nhưng Thiệu Minh Trạch đã đề xuất trước cuộc họp Hội đồng Quản trị của Thiệu Thị, không những đầu tư vốn trước mà còn tặng số vốn đầu tư. Nếu như chuyện này ổn thỏa, áp lực tài chính của Hồng Viễn sẽ giảm đi đáng kể. Ông Hạ Hồng Viễn rất vui, trước mặt Nhiễm Nhiễm toàn khen Thiệu Minh Trạch là chỗ dựa đáng tin cậy.

Nhiễm Nhiễm nghe thế chỉ mỉm cười. Cô cảm thấy Thiệu Minh Trạch cố gắng giúp Hồng Viễn như vậy có thể là vì anh muốn chuộc lỗi với cô.

Hôn lễ vẫn được tổ chức, Thậm chí bà nội Thiệu Minh Trạch còn đích thân đưa Nhiễm Nhiễm đi đặt váy cưới. Nếu không để ý đến những cái chau mày của Thiệu Minh Trạch, coi chuyện đi sớm về muộn của anh là bận rộn công việc, thì cuộc sống dường như vẫn chẳng khác trước là mấy, vẫn chậm rãi quay theo quỹ đạo vốn có của nó.

Mãi tới hôm Nhiễm Nhiễm nhận được một cú điện thoại từ số máy lạ.

Điện thoại của đồn công an gọi đến, giọng nói lịch sự mà lạnh lùng hỏi Nhiễm Nhiễm có phải là con gái bà Hàn không. Sau khi có được câu trả lời, họ mới nói cho cô biết, bà Hàn vì cố ý giết người nên đã bị bắt đến đồn cảnh sát, mời cô đến sở cảnh sát thành phố một chuyến.

Đầu Nhiễm Nhiễm ong ong, vì quá kinh hoàng nên phản ứng của cô rất chậm. Viên cảnh sát nói rõ ràng từng tiếng nhưng từ ngữ vào tai cô nó lại trở nên mơ hồ, hỗn loạn. Mãi sau, cô mới nghe ra, bà Hàn bị bắt vì cố ý lái xe đâm chết một phụ nữ mang thai khiến sản phụ và thai nhi đều tử vong.

Không biết tại sao, cô bỗng nhớ đến người tình bé nhỏ bị đâm chết của ông Hạ Hồng Viễn, nghĩ đến hôm cảnh sát tới thẩm vấn ông Hạ Hồng Viễn, nhớ đến những bức ảnh cô lên chụp bà Bành Tinh và người tình vẫn còn lưu trong di động của mình... Nếu thật sự không phải là bà Bành Tinh đâm, vậy còn ai sẽ đóng giả bà ta để làm chuyện này? Trong chuyện này, ai sẽ là người được lợi nhất?

Nhiễm Nhiễm luôn cảm thấy mình là người bình tĩnh, đến cả Thiệu Minh Trạch cũng nói cô như vậy, nhưng bây giờ tay cô đang run lẩy bẩy. Cô gọi điện cho Thiệu Minh Trạch nhưng anh tắt máy. Cô bỗng nhớ ra, buổi sáng anh nói hôm nay phải ra sân bay, nhưng anh không hề nói tới đó làm gì. Có điều, những khi anh không nói thì thường là đi để tìm thầy tìm thuốc cho con gái.

Cô lại định gọi điện cho ông Hạ Hồng Viễn nhưng vừa gọi đi, cô lập tức cúp máy. Nếu thật sự bà Hàn cố ý đâm chết người tình và đứa con chưa chào đời của ông Hạ Hồng Viễn, thì người hận bà Hàn có thể là ông ấy, nên cô không thể gọi cuộc điện thoại này.

Sắc mặt cô trắng bệch, hai hàm răng nghiến chặt, ngón tay run run đang tìm kiếm trong danh bạ điện thoại, tìm số điện thoại có thể cầu cứu. Nhưng không có. Họ hàng bên ngoại chẳng còn ai, chỉ còn lại vài người thân ở nước ngoài. Tuy bên ông Hạ Hồng Viễn còn vài người thân thích nhưng gần như cũng chẳng liên lạc gì. Có vài người bạn học nhưng không đủ thân thiết.

Nhất thời Nhiễm Nhiễm không tìm nổi một ai có thể giúp đỡ mình. Cô muốn khóc, muốn khóc thật lớn. Nếu không phải đang ở công ty, cô nghĩ chắc chắn bây giờ mình đã òa khóc rồi.

Cô lại gọi điện cho Thiệu Minh Trạch vẫn không liên lạc được. Cuối cùng, cô tuyệt vọng. Cô lại lần tìm trong danh bạ một lần nữa, gọi cho Trần Lạc, cố kìm tiếng khóc để nói:

- Đồn cảnh sát thông báo mẹ tôi bị bắt vì có liên quan tới vụ cố ý giết người. Tôi cần tìm luật sư.

Đầu dây bên kia, Trần Lạc sững sờ vài giây, sau khi hỏi lại cô mấy câu, anh ta nói:

- Em đừng lo lắng quá, anh quay lại Tây Bình ngay đây.

Khi Nhiễm Nhiễm gặp Trần Lạc thì trời đã sẩm tối. Cô vừa từ đồn cảnh sát về. Cô thấy anh ta đang đứng đợi trước cửa nhà. Cô đứng đó nhìn Trần Lạc một lát rồi chậm rãi bước đến gục đầu vào vai anh ta, im lặng hồi lâu mới nghẹn ngào nói:

- Họ nói người nhà không được gặp nghi phạm, chỉ có luật sư mới được gặp.

Trần Lạc không nói gì, khẽ vỗ vỗ vào lưng cô.

Giống như chiếc công tắc được bật, nước mắt mà Nhiễm Nhiễm cố nín nhịn cả ngày trời bỗng chốc trào ra. Cô không thể ngờ bà Hàn lại giết người, lại lái xe đâm một người phụ nữ đang mang thai. Từ trước tới nay, cô chưa từng yêu quý bà Hàn, một chút cũng không, thậm chí còn oán hận bà, hận bà luôn ình là đúng, hận sự bảo thủ của bà, hận sự lạnh lùng của bà... nhưng sao cô có thể bỏ mặc bà chứ? Đó là mẹ cô, là người mẹ đã sinh ra cô, nuôi dạy cô.

Trần Lạc để cô khóc, đến khi tiếng nấc nghẹn ngào dần ngừng lại thì mới khẽ nói:

- Anh đã liên lạc với luật sư. Sáng mai, chúng ta sẽ cùng đi gặp luật sư.

Nhiễm Nhiễm rời khỏi bờ vai Trần Lạc, lùi lại hai bước. Cô muốn nói một câu “cảm ơn” với anh ta nhưng lại cảm thấy nói thế thì giả tạo quá, vậy nên chẳng nói gì, chỉ khẽ gật đầu:

- Vâng.

Trần Lạc nhìn cô, lại nói:

- Em vào nhà trước đi. Tối nay, anh còn có cuộc hẹn người bạn ở sở cảnh sát. Anh đi gặp cậu ấy trước xem có thể biết thêm được thông tin gì không.

Nhiễm Nhiễm nói:

- Tôi đi cùng anh.

Trần Lạc lắc đầu:

- Không cần đâu. Em đi sẽ không tiện nói. Em cứ ở nhà đợi tin tức của anh đi.

Nhiễm Nhiễm không cãi lại, ngoan ngoãn vào nhà.

Căn phòng lạnh lẽo, một mình cô ngồi trên sofa lúc lâu rồi mới đứng lên vào bếp tìm đồ ăn. Trong tủ lạnh có sữa, sờ vào lạnh buốt tay. Dạ dày cô trống rỗng cả ngày, cô không dám bữa bãi uống thứ lạnh thế này nên bèn cho sữa vào lò vi sóng hâm nóng lên.

Lúc cô đứng đợi sữa nóng, Thiệu Minh Trạch gọi điện hỏi:

- Em gọi điện cho anh à? Có chuyện gì vậy?

Bây giờ Nhiễm Nhiễm chẳng dám nổi giận với anh nữa, nghe vậy chỉ hỏi:

- Khi nào anh có thể quay về?

Thiệu Minh Trạch im lặng vài giây rồi đáp:

- Mai anh có hẹn gặp một chuyên gia, khả năng là ngày kia mới về.

Nhiễm Nhiễm hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, sau đó lại hỏi:

- Minh Trạch, anh có thể về sớm hơn không? Ở nhà xảy ra chuyện rồi.

- Xảy ra chuyện gì? – Thiệu Minh Trạch hỏi.

Nhiễm Nhiễm như thể kiệt sức, cô nhắm mắt, đáp:

- Mẹ em bị bắt vì bị tình nghi cố ý giết người.

Lò vi sóng vang lên tiếng “tít tít tít”. Cô cúp máy, tựa vào bàn bếp đứng thất thần. Mãi sau, cô mới quay người lấy sữa trong lò vi sóng ra uống. Dạ dày cảm thấy dễ chịu hơn, sau đó là cơn đau bụng cứ ào ào kéo đến.

Di động trong tay lại đổ chuông. Nhiễm Nhiễm nghe máy, giọng bình tĩnh nhưng lộ rõ vẻ mệt mỏi:

- Minh Trạch, em không giận gì anh. Em đang đợi một cuộc điện thoại. Có chuyện gì về nhà rồi nói, được không?

Thiệu Minh Trạch nói:

- Được rồi. Chiều mai anh về. Em đừng quá lo lắng.

Nhiễm Nhiễm đáp “vâng” một tiếng rồi cúp điện thoại. Cô ép mình uống nốt chỗ sữa còn lại trong cốc, sau đó ngồi xuống sofa đợi điện thoại của Trần Lạc. Khoảng hơn chín giờ tối, Trần Lạc cuối cùng cũng gọi điện cho cô thuật lại tin tức biết được từ chỗ người bạn.

Người chết năm nay hai mươi hai tuổi, trước đây từng làm người mẫu hai năm, sau đó sống bằng tiền bao của ông Hạ Hồng Viễn. Sau khi có thai thì nghỉ việc ở nhà dưỡng thai. Khoảng tám rưỡi tối ngày Hai mươi ba tháng Hai, cô ta đang ở con phố cách nhà không xa thì bị xe đâm. Dù được đưa đến bệnh viện cấp cứu nhưng vẫn không qua khỏi.

Ban đầu, bên cảnh sát cho rằng đây là vụ án gây tai nạn giao thông rồi bỏ chạy, nhưng qua điều tra thì phát hiện sự việc không đơn giản như vậy. Thân phận của người chết khá đặc biệt, là người tình của một đại gia. Theo lời kể của người giúp việc nhà cô ta thì cô ta nhận được một cuộc điện thoại rồi vội vã ra ngoài. Vì hiện trường xảy ra tai nạn khá vắng vẻ, bên cảnh sát không thể tìm được người chứng kiến. Sau đó cảnh sát phát hiện có một cửa hàng gần đó gắn camera, nhưng trước khi cảnh sát đến, một người lạ mặt đã mua đoạn băng với giá cao.

Vụ án đầy rẫy nghi ngờ. Bên cảnh sát vừa tiếp tục điều tra về chiếc xe gây tai nạn vừa cử người đi điều tra về cuộc điện thoại gọi cho nạn nhân trước lúc xảy ra tai nạn. Người gọi dùng di động, số điện thoại này mới được bán ở một cửa hàng di động hai tháng trước, chưa có bất kỳ thông tin gì về người mua. Hơn nữa, vì thời gian đã quá lâu nên chủ cửa hàng cũng không nhớ nổi là bán chiếc sim ấy cho ai. Điều kỳ lạ là trong thời gian hai tháng nay, số máy này chưa từng gọi một cuộc điện thoại nào. Rõ ràng là chiếc sim chỉ được mua để gọi cho nạn nhân.

Ban đầu cảnh sát nghi ngờ đối tượng gây án là bà Bành Tinh, sau đó cũng xác định chắc chắn là camera ở cửa hàng tiện lợi ven đường có ghi lại hình ảnh xe của bà ta. Điều quan trọng nhất là bà Bành Tinh không thể nói rõ hành tung của mình trong buổi tối ngày Hai mươi ba. Khi bên cảnh sát bắt đầu điều tra từ chỗ bà Bành Tinh thì bà ta và ông Hạ Hồng Viễn bỗng thỏa thuận ly hôn. Sau đó, bà ta khai báo rõ ràng tối hôm ấy bà ta hẹn hò với người tình và cung cấp bằng chứng chứng minh mình không ở hiện trường.

Vụ án tiến triển đến đây lại quay lại về điểm ban đầu. Đây dường như chỉ là vụ án gây tai nạn giao thông rồi bỏ chạy, nhưng cảnh sát đã chú ý đến chiếc xe trong camera, nó giống với chiếc xe BMW màu bạc của bà Bành Tinh. Thế là họ lại điều tra từ chiếc xe đó. Họ đã điều tra toàn bộ loại xe này trong thành phố Tây Bình, cuối cùng tìm đến một công ty cho thuê chiếc xe đó và điều tra ra người thuê là Hàn Văn. Hóa ra, tất cả đều do một tay bà dầy công tính toán.

- Bên cảnh sát đã tìm được biển số xe giả ở nơi bà ở. Bà đã thừa nhận toàn bộ. Chính bà đã mua chiếc sim đó từ trước để gọi điện hẹn nạn nhân ra ngoài gặp mặt, sau đó thuê xe gắn biển số giả là biển số xe của bà Bành Tinh. Đợi khi nạn nhân băng qua đường thì lái xe đâm vào nạn nhân. – Trần Lạc ngừng lại, im lặng hồi lâu mới tiếp tục nói: - Cảnh sát hỏi bà động cơ giết người. Bà nói mình rất hận bà Bành Tinh nên mới cố ý đổ tội cho bà ta.

Nhiệm Nhiệm nắm chặt di động không nói nên lời. Cô cũng không biết bây giờ mình còn có thể nói gì. Cô biết mẹ mình luôn hận Bành Tinh nhưng không ngờ bà lại hận đến mức này, thậm chí còn dùng tính mạng của một người khác để đổ tội cho bà ta.

Nhiệm Nhiệm không ngờ, thậm chí còn có chút không tin. Khi bà Bành Tinh cướp chồng của bà Hàn, bà không hề trả thù. Khi bà Bành Tinh điên cuồng đặc ý vì sinh được con trai, bà không hề trả thù. Tại sao bây giờ tình cảm giữa bà Bành Tinh và ông Hạ Hồng Viễn đổ vỡ, ngay cả đứa con trai cũng không được thừa nhận thì đột nhiên bà Hàn lại nghĩ đến chuyện trả thù chứ?

Rốt cuộc bà Hàn muốn trả thù bà Bành Tinh hay muốn diệt trừ đứa con trai trong bụng người tình bé nhỏ của ông Hạ Hồng Viễn? Nhiệm Nhiệm rùng mình, một ý nghĩ mơ hồ dấy lên trong đầu: Mẹ đã vì mình nên mới đâm người sản phụ đó. Mẹ sợ bố có con trai rồi thì sẽ lại một lần nữa bỏ rơi đứa con gái như mình.

Trần Lạc ở đầu dây bên kia có vẻ cũng nghĩ đến điều này. Anh ta thở dài, ôn tồn khuyên Nhiệm Nhiệm:

- Nhiệm Nhiệm, em đừng nghĩ ngợi linh tinh. Có chuyện gì, đợi ngày mai chúng ta đi gặp luật sư rồi nói.

Toàn thân cô run lấy bầy, hỏi Trần Lạc:

- Là cố ý giết người phải không? Liệu có bị án tử hình không?

Trần Lạc im lặng hồi lâu rồi từ tốn trả lời:

- Anh cũng không rõ lắm. Phải hỏi luật sư mới biết được.

Nhiệm Nhiệm không nói nữa.

Trần Lạc lại nói:

- Nhiệm Nhiệm, em nghỉ ngơi đi. Dù thế nào, em cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân. Em cần cứng rắn. Chuyện này không thể giải quyết trong ngày một ngày hai được đâu. Nghe lời anh, bây giờ em lên giường ngủ đi.

Nhiệm Nhiệm rất nghe lời, ngoan ngoãn đi ngủ. Cô nghĩ Trần Lạc nói đúng. Cô tuyệt đối không thể để mình gục ngã trước. Nếu thế giới tình cảm của cô đã hỗn loạn, thì bây giờ việc cô có thể làm là giữ cho lý trí của mình thật tỉnh táo. Cô lấy hai viên thuốc ngủ trong ngăn kéo ra uống rồi lên giường nằm đợi mình chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Lạc lái xe đến đón Nhiệm Nhiệm đi gặp luật sư. Nghe xong tình tiết vụ án, vị luật sư họ Dương liền nói:

- Thông thường những vụ án như thế này thì kẻ phạm tội sẽ bị lĩnh án tử hình.

Rõ ràng, Nhiệm Nhiệm đã chuẩn bị tâm lý nhưng nghe điều này từ chính miệng luật sư, cô vẫn bị sốc, vội hỏi:

- Liệu có thể tìm được cách gì để không bị tử hình không?

Trần Lạc cũng khẽ hỏi:

- Nếu cố gắng bù đắp về kinh tế cho gia đình nạn nhân thì sao? Liệu có thể giảm nhẹ án không?

Luật sư đáp:

- Tình tiết vụ án này rất tồi tệ. Cho dù được gia đình nạn nhân thông cảm thì khả năng bị tử hình vẫn rất lớn. Có điều có thể tìm cách để hoãn thi hành án.

Nhiệm Nhiệm cúi đầu im lặng hồi lâu, khóe môi lộ ra nụ cười đau khổ, nói:

- Hoãn thi hành án thì hoãn thi hành án, cứ giữ được tính mạng rồi nói.

Trần Lạc lo lắng nhìn cô, khẽ nói:

- Nhiệm Nhiệm, em ra bên cạnh ngồi nghỉ đi. Anh sẽ bàn với luật sư Dương xem nên làm thế nào.

Nhiệm Nhiệm chậm rãi lắc đầu:

- Không cần đâu. Em không sao.

Trần Lạc không biết nói gì, đành mỉm cười, vỗ nhẹ tay Nhiệm Nhiệm.

Ba người ngồi bàn bạc đến tận buổi chiều mới vạch ra được phương án khả thi. Họ quyết định để luật sư Dương đi thăm bà Hàn trước đã. Nhiệm Nhiệm liên lạc với gia đình nạn nhân.

Từ chỗ luật sư, Trần Lạc lái xe đưa Nhiệm Nhiệm về. Trên đường đi, anh ta bỗng nói:

- Để anh liên lạc với gia đình nạn nhân. Em ra mặt sẽ không hay đâu.

Nhiệm Nhiệm gật đầu, khẽ đáp:

- Ừm.

Trần Lạc nhìn cô định nói rồi lại thôi

Nhiệm Nhiệm nhận ra anh ta có điều muốn nói, liền bảo:

- Đến lúc này rồi, còn có gì không tiện nói chứ? Có chuyện gì thì anh cứ nói. Em không sao.

Trần Lạc do dự giây lát rồi nói:

- Bây giờ tốt nhất là em đi tìm Tổng giám đốc Hạ. Chuyện này phải nói để ông ấy hiểu. Cứ cho là chúng ta có thể dùng tiền mua chuộc được gia đình nạn nhân, nhưng nếu ông Hạ Hồng Viễn khẳng khái muốn truy cứu thì chúng ta sẽ khó làm. Hơn nữa, anh không quen nhiều người trong tòa án. Muốn cứu mẹ em, vẫn cần sự giúp đỡ của ông ấy.

Nhiệm Nhiệm thất thần nhìn hai tay mình đặt trên đùi. Cô không biết nên cầu cứu ông Hạ Hồng Viễn thế nào. Cô phải nói gì đây? Nói tuy bà Hàn cố ý đâm chết người tình bé nhỏ và con trai ông, nhưng xin ông hãy niệm tình vợ chồng mười mấy năm trời mà giúp bà sao?

Ông sẽ nói thế nào? Liệu ông có giúp không?

Không, ông sẽ không giúp, ông Hạ Hồng Viễn sẽ không giúp. Bà Hàn giết chết cậu con trai mà ông đang mong chờ, bây giờ người hận bà Hàn nhất chính là ông. Sao ông có thể giúp bà được chứ? Thế nên, cô không thể đi cầu xin ông Hạ Hồng Viễn được. Ông là người không có lương tâm, ông sẽ không mềm lòng, không thể nói chuyện tình cảm với ông, mà chỉ có thể bàn chuyện lợi ích thôi.

Trần Lạc quay đầu lại nhìn Nhiệm Nhiệm, gọi:

- Nhiệm Nhiệm?

Nhiệm Nhiệm nhắm mắt, mệt mỏi nói:

- Anh đưa tôi về công ty nhé, tôi sẽ đi tìm ông ấy.

Ông Hạ Hồng Viễn vừa nhận được tin từ bên cảnh sát. Ngước mắt lên thấy Nhiệm Nhiệm đẩy cửa vào liền nổi giận ném cốc trà trên tay về phía cô, lớn tiếng quát:

- Cút!

Cốc trà sượt qua vai Nhiệm Nhiệm, đập vào tường “choang” một tiếng vỡ thành mấy mảnh. Nhiệm Nhiệm hơi nghiêng đầu né nhưng bên má vẫn bị rách do bị một mảnh sứ vỡ văng vào. Có cảm giác đau nhói bên má, cô đưa tay chạm vào thì thấy vết máu ở những đầu ngón tay.

Ông Hạ Hồng Viễn chỉ thẳng vào cô mà mắng:

- Mẹ con chúng mày đều chẳng ra gì. Mày đừng tưởng tao không biết tại sao Hàn Vân lại đâm xe vào Tiểu Miêu. Bà ta sợ Tiểu Miêu sinh con trai cho tao, sợ có người đến giành tài sản thừa kế của tao.

Nhiệm Nhiệm bắt giác đứng thẳng lưng, xoay người đóng cửa lại.

Ông Hạ Hồng Viễn trừng mắt nhìn cô, giận giữ nói:

- Tao nói ày biết, mày đến cầu xin tao cũng vô ích thôi. Nhất định tao sẽ bắt Hàn Vân đền mạng cho con trai tao.

Nhiệm Nhiệm ngược mắt lạnh lùng nhìn ông, nói:

- Tôi biết nên tôi không đến để cầu xin ông. Tôi đến để ra điều kiện với ông.

Ông Hạ Hồng Viễn hơi sững người:

- Điều kiện gì?

- Dự án ngoại ô phía nam. – Nhiệm Nhiệm lạnh lùng đáp: - Ông tha ẹ tôi, tôi sẽ bảo Thiệu Minh Trạch đầu tư cho ông. Nếu không, dù ông có đạt được những điều kiện quy định trong hợp đồng, thì Thiệu Thị cũng sẽ không rót vốn đầu tư. Dự án này bị ngừng trệ, ngân hàng cũng không cho ông vay vốn, nếu kéo dài vài tháng, tiền vốn Hồng Viễn sớm muộn gì cũng cạn kiệt.

Ông Hạ Hồng Viễn không ngờ Nhiệm Nhiệm lại dùng kế này để uy hiếp ông, nhất thời tức tới mức nói không nên lời, chỉ dùng ngón tay chỉ về phía Nhiệm Nhiệm:

- Giỏi, giỏi, giỏi! Mày quả nhiên là con gái ngoan của Hàn Vân.

Nhiệm Nhiệm hơi nhếch khóe môi, đứng đó im lặng nhìn ông Hạ Hồng Viễn.

Ông Hạ Hồng Viễn rối trí đi đi lại lại hai vòng, vừa ngược lên thấy thái độ lạnh lùng vô tình của con gái thì tức giận ném đồng hồ tay từ trên bàn vào Nhiệm Nhiệm.

Lần này Nhiệm Nhiệm không tránh, để mặc đồng hồ tay đập vào người. Giấy bay tung tóe. Cô cúi xuống nhặt, xếp chúng lại rồi đặt lên bàn ông Hạ Hồng Viễn, nói:

- Bố, bố cứ suy nghĩ cho kỹ đi. Con trai không còn thì có thể sinh. Chỉ cần bố có tiền thì sẽ có đàn bà đến sinh con trai cho bố. Nhưng nếu công ty sụp đổ thì khó mà vực dậy được.

Ông Hạ Hồng Viễn cảm hận nhìn con gái, thở hồng hộc, ngồi phịch xuống ghế, cổ sức chỉ ra cửa quát:

- Cút! Cút! Mày cút đi cho tao.

Nhiễm Nhiễm đứng đó rồi xoay người đi ra. Khi cánh cửa đóng lại, sức lực trong cô như bị rút cạn trống nháy mắt, hai chân bỗng chốc mềm nhũn, suýt nữa thì ngã quỵ ở hành lang. Cô vịn tay vào tường, đứng đó rất lâu, mãi sau mới tiếp tục thẳng người đi ra ngoài.

Trần Lạc vẫn đợi ở ngoài công ty, vừa nhìn thấy Nhiễm Nhiễm, anh ta chẳng nói gì mà kéo cô đến một nhà hàng. Anh ta gọi liền một lượt mấy món dễ tiêu hóa rồi nói như ra lệnh:

- Ăn đi, ăn hết cho anh.

Nhiễm Nhiễm cúi đầu ăn mà không biết thức ăn có mùi vị gì. Khi ăn được một nửa, bỗng cô dừng đũa, sững sờ nhìn chiếc đĩa trước mặt lẩm bẩm:

- Tại sao bà ấy lại là mẹ tôi chứ? Nếu bà ấy không phải là mẹ tôi thì tốt biết mấy.

Trần Lạc ngược mắt nhìn, gấp chiếc bánh bao nhỏ đặt vào đĩa của Nhiễm Nhiễm, ôn tồn nói:

- Em ăn đi.

Nhiễm Nhiễm không nói nữa, chỉ ngoan ngoãn ăn hết số đồ anh ta gấp vào đĩa.

Trần Lạc đưa cô về nhà, cẩn thận dặn dò:

- Em về ngủ đi một giấc, những chuyện còn lại cứ để anh lo.

Chuyện đã đến nước này, Nhiễm Nhiễm không thể dùng hai từ “cảm ơn” để bày tỏ lòng cảm kích với anh ta. Vì vậy, cô cũng không nói lời cảm ơn mà chỉ hỏi:

- Anh định đi tìm gia đình nạn nhân ư?

- Anh nghe bạn bè nói hôm nay bố mẹ nạn nhân đã đến. Anh đi gặp mặt trước, xem thái độ của họ thế nào.

- Trần Lạc nói.

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Để tôi đưa tiền cho anh.

- Không cần đâu. - Trần Lạc mỉm cười lắc đầu: - Bây giờ chưa cần dùng đến khoản tiền lớn. Đợi khi cần dùng đến, anh sẽ báo em.

Nhiễm Nhiễm gật đầu, đứng đó nhìn Trần Lạc lái xe đi rồi mới quay người bước lên nhà.

Căn phòng vẫn lạnh lẽo như cũ, chần trên giường vút bữa bãi, Thiệu Minh Trạch cũng chưa về. Lòng Nhiễm Nhiễm trống trải, nhưng lại nhanh chóng bị lấp đầy bởi cảm giác oán hận. Cô đứng ở cửa hít một hơi thật sâu, khi cảm thấy đã bình tĩnh trở lại, cô mới vào nhà tắm xả nước tắm.

Hơn mười một giờ tối, Thiệu Minh Trạch mới về, Nhiễm Nhiễm đã ngủ rồi.

Nhiễm Nhiễm đang mơ, mơ thấy mình quay lại hồi nhỏ. Đầu tiên là cô ham vui chạy xuống sông, ngay sau đó bị bà Hàn đánh ột trận, rồi không biết thế nào lại bị sốt cao. Bà Hàn quần chiếc chăn thật dày cho cô và mở hôi ra. Cô bị đè đến không thở nổi, cổ sức kêu cứu nhưng bà Hàn vẫn ngồi bên giường mà không hề quan tâm gì tới cô. Trong nháy mắt, cảnh tượng thay đổi, chuyển thành cô đang đứng bên bờ sông, còn bà Hàn rơi xuống sông. Cô giương mắt đứng nhìn nước sông sắp nhấn chìm bà Hàn nhưng chân cô thì như mọc rễ, cứ đứng đó mà chẳng hề nhúc nhích.

Đang lúc mơ mơ màng màng thì có người đặt tay lên trán cô, cô nắm chặt lấy bàn tay đó, gọi trong nước mắt:

- Mẹ, mẹ, mẹ...

Thiệu Minh Trạch đau lòng, ôm Nhiễm Nhiễm khẽ dỗ dành:

- Nhiễm Nhiễm, tỉnh dậy đi. Em đang nằm mơ thôi, đừng sợ.

Nhiễm Nhiễm từ từ mở mắt ra, mơ màng nhìn Thiệu Minh Trạch. Một lát sau, Nhiễm Nhiễm mới tỉnh táo hẳn. Cô sững sờ nhìn Thiệu Minh Trạch hồi lâu rồi ngồi thẳng dậy, nghẹn ngào nước mắt hỏi anh:

- Anh về khi nào vậy?

Thiệu Minh Trạch áy náy trong lòng, khẽ trả lời:

- Có chút việc gấp nên phải nán lại. Anh vừa mới về.

Nhiễm Nhiễm khẽ gật đầu, cũng không hỏi anh có việc gấp gì.

Thiệu Minh Trạch muốn giải thích với cô rằng, vì vị chuyên gia Y học cần gấp có buổi hội chẩn đột xuất nên anh mới bị nhờ thời gian, khiến anh không thể lên máy bay ngay chiều nay được. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy giải thích như vậy cũng vô ích nên anh chẳng nói gì nữa, chỉ khẽ hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Rốt cuộc chuyện của cô Hàn là như thế nào?

Nhiễm Nhiễm cố gắng xốc lại tinh thần, kể lại sơ qua tình hình cho anh rồi hỏi:

- Minh Trạch, anh có quen người nào trong tòa án không?

- Có quen vài người. – Thiệu Minh Trạch hơi nhíu mày, trầm ngâm nói: - Trước tiên phải giải quyết ổn thỏa với bên gia đình nạn nhân đã. Chỉ cần đối phương không quá gay gắt, chúng ta sẽ tìm thêm các mối liên hệ để nhờ vả, sự việc sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Nhiễm Nhiễm nghe anh nhắc đến đây, cúi đầu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Phía gia đình nạn nhân đã có Trần Lạc lo rồi. Anh giúp em liên hệ với mấy người ở tòa án là được.

Thiệu Minh Trạch nghĩ đến người đàn ông luôn sẵn sàng nụ cười mỉm nơi khóe miệng đó, trong lòng có chút khó chịu, ánh mắt nhất thời có vẻ phức tạp. Anh cúp hàng mi để che giấu cảm xúc, làm như không có chuyện gì, gật đầu nói:

- Được. Mai anh sẽ đi.

Nhiễm Nhiễm ngược lên nhìn anh, ngần ngừ giây lát lại khẽ hỏi:

- Hội đồng quản trị đã thông qua kế hoạch đầu tư vào dự án ngoại ô phía nam chưa?

Thiệu Minh Trạch nghe cô nhắc đến chuyện này thì có chút bất ngờ:

- Vẫn chưa. Nhưng chắc sẽ nhanh thôi. Sao thế?

Nhiễm Nhiễm hít một hơi thật sâu, nói:

- Anh có thể hoãn chuyện này lại, đợi vụ án của mẹ em kết thúc rồi làm được không?

Thiệu Minh Trạch rất kinh ngạc, nhưng anh nhanh chóng hiểu ra tại sao Nhiễm Nhiễm lại làm như vậy, trong lòng càng không kìm được cảm giác thương xót cô, bèn kéo cô vào lòng khẽ nói:

- Được. Em yên tâm. Anh sẽ lo liệu mọi chuyện.

Nhiễm Nhiễm sững người, bỗng nhớ ra dường như Trần Lạc cũng vừa nói câu như này. Cô ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn Thiệu Minh Trạch, nhất thời hoảng hốt, cảm thấy như thể khuôn mặt trước mắt chồng chéo lên khuôn mặt của Trần Lạc. Thực ra, bộ dạng của hai người không hề giống nhau, Thiệu Minh Trạch có bộ mặt với những đường nét rõ ràng, lạnh lùng, mạnh mẽ, còn Trần Lạc lại mang vẻ ảm áp tao nhã. Rõ ràng là tướng mạo hai người không giống nhau, nhưng lúc này cô bỗng thấy họ giống nhau đến kinh người.

Thiệu Minh Trạch gọi cô:

- Nhiễm Nhiễm? Nhiễm Nhiễm?

Nhiễm Nhiễm sực tỉnh, cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình thật nực cười.

Mấy ngày nay, khá nhiều người phải vất vả vì vụ án bà Hàn Vân. Tình tiết vụ án rất rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, nghi phạm lại thừa nhận hành vi phạm tội, hơn nữa tình tiết khá nghiêm trọng nên vụ án nhanh chóng được Cục Công an chuyển đến Viện Kiểm sát. Nửa tháng sau, Viện Kiểm sát đã gửi bản cáo trạng tội cố ý giết người lên Tòa án Nhân dân thành phố Tây Bình.

Lúc này, Trần Lạc đã thay mặt Nhiễm Nhiễm thỏa hiệp với gia đình nạn nhân, dùng số tiền bồi thường lớn để bù đắp cho họ. Đồng thời, không biết Thiệu Minh Trạch liên hệ với tòa án thế nào, tuy Thẩm phán Lưu không trả lời rõ ràng nhưng giọng cũng nhẹ nhàng hơn, nói rằng sẽ tận tình giúp đỡ. Còn bà Hàn Vân, luật sư cũng ra ám thị dặn bà nhất quyết chỉ được khai lúc đó mình chỉ muốn đâm bị thương nạn nhân chứ không có ý định giết cô ấy.

Cuối cùng, Nhiễm Nhiễm cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, chỉ mong tất cả tiến triển đúng như dự định, hoàn tuyên án tử hình bà Hàn để trước tiên giữ được tính mạng, những việc khác sẽ tính sau.

Sau khi vụ án được chuyển đến tòa án thì sự việc bỗng có thay đổi. Thẩm phán Lưu đột nhiên gọi điện cho Nhiễm Nhiễm, nói có lãnh đạo chỉ thị phải làm nghiêm vụ án của bà Hàn, thành ra ông cũng không tiện giúp đỡ. Nhiễm Nhiễm nghe vậy hết sức kinh ngạc, lập tức hỏi vị lãnh đạo nào chỉ thị. Thẩm phán Lưu không chịu nói rõ cuộc là ai nhằm vào vụ án này, chỉ khuyên Nhiễm Nhiễm mau tìm cách khác.

Việc đã đến nước này, thần kinh của Nhiễm Nhiễm cũng dần tê liệt. Cô đặt điện thoại xuống, bắt đầu nghĩ xem rốt cuộc ai muốn dồn bà Hàn vào chỗ chết. Phía bên gia đình nạn nhân đã lo xong, chắc không phải là họ. Còn ông Hạ Hồng Viễn tuy những ngày này đều không để ý gì đến Nhiễm Nhiễm nhưng cũng không hề nhắc đến chuyện của bà Hàn. Xem ra, ông cũng cảm thấy dự án ngoại ô phía nam quan trọng hơn chuyện trả thù cho cậu con trai chưa ra đời.

Ngoài hai bên đó, còn có ai chứ? Nhiễm Nhiễm nghĩ mãi không ra. Cô đang định tìm Thiệu Minh Trạch để bàn chuyện này thì di động trên tay bỗng đổ chuông, màn hình hiển thị số máy lạ nhưng vừa nghe máy thì lại nhận ra giọng nói quen thuộc:

- Nhiễm Nhiễm, là anh, Lâm Hướng An. Bây giờ em có rảnh không?

Nhiễm Nhiễm không ngờ Lâm Hướng An gọi đến, cô bất giác nhíu mày:

- Có, nhưng tôi không muốn gặp anh.

Lâm Hướng An bị cô nói thế, anh chỉ im lặng một lát rồi khẽ lên tiếng:

- Chuyện liên quan đến vụ án của cô Hàn. Anh nghĩ bây giờ em cần sự giúp đỡ của anh.

Nhiễm Nhiễm cảnh giác hỏi:

- Ý anh là gì?

Lâm Hướng An im lặng rồi nói trong điện thoại:

- Nhiễm Nhiễm, bây giờ anh đang làm việc ở tòa án. Anh rất rõ vụ án của cô Hàn.

Nhiễm Nhiễm chưa từng để ý tới chuyện Lâm Hướng An công tác ở đó. Nghe anh nói thế, cô bỗng hiểu ra liền hỏi:

- Anh đã gỡ trò sau lưng sao?

Lâm Hướng An không nhận cũng chẳng chối, chỉ bình tĩnh nói:

- Bây giờ anh đang ở dưới lầu, em ra ngoài một chút được không?

Ngoài trời tối đen như mực, Nhiễm Nhiễm lấy áo khoác có mũ mặc lên người, đi đôi giày vải ra ngoài.

17. Chương 17

Chuyện tình cảm không do mình quyết định

- Chính vì yêu anh nên em mới không chịu đựng nổi. Trước đây, em không quan tâm vì em nghĩ mình không thể yêu anh.

*

Lâm Hướng An đang đứng tựa vào xe hơi Nhiễm Nhiễm, đấm thuốc trên đầu ngón tay lúc tỏ lúc mờ trong đêm đen. Anh nhìn thấy cô từ trong tòa nhà đi ra thì lập tức đứng thẳng lên, bước về phía trước. Nhưng khi đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Nhiễm Nhiễm, anh lại ngập ngừng dừng bước.

Vì không đi giày cao gót nên nhìn dáng cô thấp hơn ngày thường khá nhiều, lại mặc chiếc áo màu xám nên trông người càng nhỏ, giống như cậu bé chưa lớn. Lâm Hướng An bỗng nhớ lại vóc dáng của cô hồi còn đi học, cô cũng thường ăn mặc thế này, tóc ngắn, áo thun, quần bò. Có điều, lúc đó trông cô còn mập mạp, ánh mắt luôn ẩn chứa nụ cười ngây ngô.

Lâm Hướng An bỗng thấy chua xót trong lòng, khẽ gọi tên cô:

- Nhiễm Nhiễm...

Cô bước lại gần Lâm Hướng An mấy bước, hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, hỏi:

- Lâm Hướng An, lời anh vừa nói là ý gì? Anh đã làm gì?

Đối mặt với câu chất vấn lạnh lùng của cô, Lâm Hướng An chỉ biết liếm môi, tự nhủ mình không làm sai, rồi trầm giọng hỏi:

- Chúng ta lên xe nói chuyện, được không?

Nhiễm Nhiễm bình tĩnh nhìn anh vài giây, lặng lẽ vòng qua đầu xe, mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.

Lâm Hướng An cũng vội lên xe, hỏi cô:

- Em ăn tối chưa? Anh đưa em đi ăn nhé? Muốn ăn gì nào?

Nhiễm Nhiễm thờ ơ nói:

- Chưa ăn, cũng chẳng muốn ăn gì cả. Trông thấy anh, tôi chẳng muốn ăn nữa rồi.

Lâm Hướng An cực kỳ bối rối đành im lặng, Nhiễm Nhiễm cười khẩy hỏi:

- Nói đi. Rốt cuộc chuyện là thế nào? Vụ án của mẹ tôi có liên quan gì đến anh?

Lâm Hướng An rủ mắt, thản nhiên nói:

- Anh đã xem qua hồ sơ vụ án đó. Tình tiết rất căng, theo luật thì sẽ bị án tử hình.

Nhiễm Nhiễm tức giận cười lạnh lùng, nắm hai tay thành nắm đấm:

- Sao nào? Anh đến lên tiếng đòi chính nghĩa cho người chết sao?

Lâm Hướng An chậm rãi lắc đầu:

- Không đâu. Anh chỉ nói ra sự thực thôi.

Khóe môi Nhiễm Nhiễm vẫn còn nụ cười mỉa mai, cô giận dữ nhìn trừng trừng vào Lâm Hướng An, hỏi:

- Bên tòa án nói có lãnh đạo để ý tới vụ án này. Không ngờ vị lãnh đạo ấy lại là anh?

- Anh không phải là lãnh đạo gì cả. Anh chỉ là thư ký. - Lâm Hướng An ôn tồn trả lời, ngừng lại giây lát, anh tiếp tục nói: - Có điều, đúng là anh đã nhờ người để ý đến vụ án này.

Nhiễm Nhiễm cắn răng căm hận, cố gắng kiềm chế bản thân để không bỏ nhào đến cầu xé người đàn ông trước mặt. Cô đã cố hết sức, cơ thể như đang run lên. Một lát sau, cô mới thả lỏng cơ hàm đã tê cứng, hỏi anh:

- Lâm Hường An, tôi đã làm chuyện có lỗi với anh sao? Anh thù hận tôi thế ư?

Lâm Hường An né ánh nhìn của cô, khẽ trả lời:

- Không. Là anh luôn có lỗi với em.

Cuối cùng, Nhiễm Nhiễm không kìm nổi tức giận, gần như điên cuồng gào thét:

- Thế tại sao anh lại làm vậy? Không làm như vậy không được sao? Phải ép mẹ tôi vào chỗ chết mới được sao? Đây là chính nghĩa ư? Không sai. Bà ấy đã giết người, bà ấy có tội. Tôi có thể làm thế nào chứ? Bà ấy là mẹ tôi. Bà ấy là mẹ của tôi! Anh muốn tôi phải làm thế nào? Giương mắt nhìn bà ấy bị xử bắn sao? Lâm Hường An, tôi không định giúp mẹ tôi trốn chạy khỏi sự trừng phạt. Tôi chỉ muốn giữ tính mạng cho bà ấy thôi, hoãn tử hình không được sao? Phạt bà ấy mức tù chung thân không được sao?

Lâm Hường An lặng lẽ nhìn cô, nhẫn nại đợi cô gào thét xong mới nói:

- Được, có thể hoãn tử hình. Anh có thể bảo người ta đừng quá chú ý tới vụ án này. Anh có thể bảo toàn tính mạng cho cô Hàn, lui lại vài năm thì ắt sẽ nghĩ ra biện pháp thôi. Nhưng... em phải chấp nhận một điều kiện của anh.

Nhiễm Nhiễm lập tức ngăn người, vô thức hỏi lại:

- Điều kiện gì?

Lâm Hường An nhếch khóe môi, chậm rãi nói:

- Em và Thiệu Minh Trạch chia tay. Chúng ta đến với nhau.

Nhiễm Nhiễm tưởng mình nghe nhầm, liền hỏi lại anh một lần nữa:

- Anh nói gì?

Lâm Hường An nhìn cô, nói:

- Anh nói em chia tay với Thiệu Minh Trạch và ở với anh. Anh sẽ giúp em giải quyết vụ án của cô Hàn.

Nhiễm Nhiễm sững sờ nhìn anh giây lát rồi bỗng phá lên cười. Cô như nghe một câu chuyện nực cười, ngẩng mặt lên cười mà nước mắt lại trào ra.

Lâm Hường An có chút lo lắng, bảo cô:

- Nhiễm Nhiễm, em đừng cười nữa.

Nhiễm Nhiễm lại cười rất lâu. Cố gắng lắm, cô mới nín được cười, rồi dùng tay lau nước mắt trên mặt, hỏi Lâm Hường An:

- Lâm Hường An, ý anh là chúng ta quay lại ngày xưa, để Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch gương vỡ lại lành sao? Anh tính toán kiểu gì vậy? Vì Tô Mạch mà chẳng thiết thân mình hay sao? Hơ! Tình yêu của anh thật vĩ đại! Bái phục, bái phục! Có điều, anh yêu Tô Mạch như vậy mà có thể nhìn cô ta lấy người khác sao? Anh không ghen à? Cô ta sẽ lấy một người đàn ông khác rồi sinh con. Họ sẽ ôm nhau, hôn nhau, ân ái...

- Đủ rồi, Nhiễm Nhiễm. - Sắc mặt Lâm Hường An thật khó coi, bực bội nhìn cô.

Nhiễm Nhiễm không nhịn được lại phá lên cười:

- Nhìn xem. Tôi chỉ nói mấy câu mà anh đã không chịu nổi rồi. Nhưng họ có thể làm như vậy đấy. Lẽ nào anh chỉ nghĩ ra được cách này để làm động lòng Tô Mạch, để cô ta phát hiện ra điểm tốt của anh, sau đó quay lại với anh? Khả năng đó thực sự là quá nhỏ! Tôi nói cho anh biết nhé, kỹ thuật trên giường của Thiệu Minh Trạch rất tốt, đàn bà đều khó có thể cưỡng nổi. Anh xem Tô Mạch và anh ấy chia tay lâu như vậy rồi mà cô ta vẫn nhớ đến anh ấy. Anh cũng nhìn tôi đây này, trước đây tôi sống chết yêu anh, chia tay đã mấy năm mà không quên nổi, nhưng từ khi lên giường với anh ấy xong, trong mắt tôi chỉ còn lại mình anh ấy thôi.

Lời cô nói thực sự rất khó nghe, sắc mặt Lâm Hường An càng lúc càng tái mét. Anh bặm chặt môi, không nói lời nào, nổ máy xe, chiếc xe lao vút ra khỏi khu chung cư.

Nhiễm Nhiễm cũng tối sầm mặt, lạnh lùng hỏi:

- Anh định đưa tôi đi đâu?

Lâm Hường An hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh bản thân rồi mới bình tĩnh trả lời:

- Anh đưa em đi gặp Thiệu Minh Trạch, xem xem bây giờ anh ta đang ở đâu, làm gì, sau đó em hãy quyết định có chấp nhận điều kiện của anh không.

Nhiễm Nhiễm sững người, quát lớn:

- Tôi không đi. Tôi không cần đi.

Đúng vậy, cô không cần đi. Cô biết Thiệu Minh Trạch đang ở đâu, cũng biết bây giờ anh đang làm gì. Bây giờ anh đang ở bệnh viện bên con gái bé bỏng của anh và Tô Mạch. Cô biết, cô luôn biết điều đó. Tuy chưa từng tận mắt chứng kiến nhưng cô biết. Điều này thì sao chứ? Thiệu Minh Trạch cũng chẳng giấu giếm cô. Anh vẫn chạy qua chạy lại hai bên. Anh sẽ đến bệnh viện chăm sóc cho con gái, cũng cố sức giúp cô nhờ người giữ lại tính mạng cho bà Hàn.

Lâm Hường An liếc mắt nhìn cô, hỏi:

- Em đang sợ điều gì?

Nhiễm Nhiễm không nói, bỗng quay người kéo cánh cửa xe.

Lâm Hường An nhất thời hoảng hốt vội kéo cô lại, nói:

- Em định làm gì?

Tay Nhiễm Nhiễm đặt trên cửa xe, cô quay đầu lại nhìn anh và thét lên:

- Anh dừng xe lại, nếu không tôi sẽ nhảy xuống.

Cánh cửa xe đã mở ra, tuy Lâm Hường An giữ được một cánh tay Nhiễm Nhiễm nhưng nếu cô cố tình nhảy xuống thì sẽ xảy ra chuyện. Lâm Hường An cuối cùng cũng sợ, vội đạp phanh đỗ xe vào lề đường.

Xe còn chưa dừng lại hẳn, Nhiễm Nhiễm đã lao xuống. Lâm Hường An vội xuống xe đuổi theo cô, muốn kéo tay cô lại.

Nhiễm Nhiễm vùng tay lùi lại vài bước, trông giống như con mèo hoang vừa cảnh giác vừa sợ hãi trừng mắt nhìn anh. Cô thét lên:

- Anh đừng động vào tôi!

Sắc mặt Lâm Hường An hiện lên nét bi thương, đứng cách Nhiễm Nhiễm mấy bước, khàn giọng hỏi:

- Em thật sự yêu Thiệu Minh Trạch đến thế sao?

Lòng ngực Nhiễm Nhiễm phập phồng, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, dần dần cô không kìm nén nổi, nước mắt trào ra, giọng nghẹn ngào hỏi:

- Lâm Hường An, tôi cũng muốn hỏi anh, anh thật sự yêu Tô Mạch đến thế sao? Còn giúp Tô Mạch giành lại người đàn ông mà cô ta yêu sao?

Dường như có thứ gì đó mắc kẹt trong cổ họng Lâm Hường An, lồng ngực anh đau nhói từng cơn, anh bước lên một bước, cúi xuống hỏi cô:

- Nhiễm Nhiễm, chúng ta sống cùng nhau được không? Anh sẽ yêu em, yêu em thật lòng.

Nhiễm Nhiễm ngẩng lên nhìn anh:

- Nếu như tôi nói không thì sao?

Lâm Hường An nhếch khóe môi, hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm nói:

- Vậy thì vụ án của cô Hàn phán tội gì thì phán.

Nhiễm Nhiễm cười lạnh lùng:

- Anh chắc chắn như vậy sao? Anh tìm người theo dõi vụ án đó thì tôi cũng có thể tìm được người có thể giữ tính mạng của mẹ mình.

Lâm Hướng An khẽ thở dài:

- Nhiễm Nhiễm, không phải lúc nào có tiền cũng có thể mua được quan hệ. Hơn nữa, em thật sự mạo hiểm tính mạng của cô Hàn sao? Nếu một khi bị tuyên án tử hình thì dù mọi người có kháng án lên trên, cơ hội thay đổi cũng rất nhỏ.

Nhiễm Nhiễm toàn thân run rẩy, cô chưa từng hận người nào như lúc này. Cô nhìn Lâm Hướng An rất lâu, mãi sau mới cố nén cơn giận, cắn răng nói từng chữ một:

- Được. Tôi và Thiệu Minh Trạch chia tay.

Lâm Hướng An vẫn nhìn cô bất động, ánh mắt không hề ẩn chứa niềm vui mà chỉ ngập tràn u sầu. Anh khẽ gọi:

- Nhiễm Nhiễm!

Nhiễm Nhiễm đã hiểu, người đàn ông đang đứng trước mặt cô trong lòng chỉ có nữ thần Tô Mạch thôi. Dù cô có giận dữ hay đau buồn thì anh cũng không quan tâm, thế nên chẳng cần phải đóng kịch làm gì, cô chỉ nhìn anh, lạnh lùng hỏi:

- Lâm công tử còn muốn nhấn nhủ gì nữa sao? Hay là muốn tận mắt thấy tôi gọi điện báo chia tay với Thiệu Minh Trạch mới yên tâm?

Cô rút di động trong túi ra, làm tư thế chuẩn bị gọi điện cho Thiệu Minh Trạch. Lâm Hướng An vội ngăn cô lại:

- Nhiễm Nhiễm, không cần.

Nhiễm Nhiễm cười lạnh lùng, thông thả cất điện thoại đi, nói:

- Cũng phải. Ít nhất tôi và Thiệu Minh Trạch cũng đã đính hôn, không thể chia tay đơn giản chỉ bằng một cuộc điện thoại, kéo lại lãng nhăng về sau.

Lâm Hướng An bỗng nói:

- Bây giờ em và anh đến bệnh viện.

Nhiễm Nhiễm chau mày:

- Ý anh là gì?

Lâm Hướng An nói:

- Em không thể để Thiệu Minh Trạch biết anh ép em chia tay với anh ta được.

Nhiễm Nhiễm sững người, lập tức cười lạnh lùng, nói:

- Sao nào? Lâm công tử dám làm mà không dám chịu ư? Anh sợ Thiệu Minh Trạch biết chuyện sẽ khiến nữ thần của anh phải chịu ầm ứ à?

Lâm Hướng An chẳng thềm để ý đến lời mỉa mai của cô, từ tốn nói:

- Tới bệnh viện nhé. Tới xem gia đình nhà họ. Đến lúc đó, có lẽ em sẽ cảm thấy chia tay là lựa chọn đúng đắn. Họ vốn là một gia đình. Em, anh, hai chúng ta thực ra đều là người ngoài.

Từ “một gia đình” này khiến trái tim Nhiễm Nhiễm nhói đau. Cô đứng sững rất lâu rồi mới nghe thấy Lâm Hướng An gọi mình lên xe.

Trong phòng bệnh, Thiệu Minh Trạch đang ngồi ghế sát đầu giường kể chuyện cổ tích cho con gái. Tô Mạch ngồi ở chiếc ghế nhỏ phía bên kia, cúi xuống lặng lẽ gọt táo. Quả táo rất lớn, lớp vỏ đỏ cuộn thành vòng

theo lưỡi dao nhỏ trên tay Tô Mạch để lộ ra lớp thịt táo màu mật ong, nhìn họ có vẻ rất vui. Lúc sau, Tô Mạch gọt xong vỏ táo, bổ một miếng táo nhỏ đưa cho con gái, phần còn lại thì khoét hạt rồi đưa cả cho Thiệu Minh Trạch.

Tay cô bé vẫn đang cầm ống truyền dịch, khuôn mặt gầy gò, xanh xao. Nhận miếng táo xong, miệng nó còn lẩm bẫm:

- Mẹ thiên vị. Cái gì cũng dành cho bố.

Sắc mặt Tô Mạch hiện vẻ lúng túng, lên tiếng la mắng con gái. Thiệu Minh Trạch xoa đầu con, cười nói:

- Con thật không có lương tâm. Bố kể chuyện cho con khô cả miệng, ăn nhiều táo hơn con một chút mà cũng không được. Được rồi. Hai chúng ta đổi cho nhau là được mà.

Con bé nghe vậy tỏ vẻ xấu hổ, vội nói:

- Bố mau ăn đi. Ăn xong rồi kể chuyện cho con nghe tiếp nhé.

Thiệu Minh Trạch và Tô Mạch đều bất giác bật cười. Con bé lại vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình:

- Mẹ, mẹ cũng lại đây. Chúng ta cùng nghe bố kể chuyện.

Tô Mạch không nỡ từ chối yêu cầu của con gái, cùng ghé ngồi kế bên, cùng Thiệu Minh Trạch đùa vui cùng con gái.

Nhiễm Nhiễm đứng ngoài cửa nhìn thấy cảnh tượng: Thiệu Minh Trạch ngồi kể chuyện cho con gái nghe. Tô Mạch yên lặng ngồi bên, mỉm cười nhìn hai bố con, thì thoảng lại nhìn lên chai dịch truyền đang treo đầu giường. Cảnh gia đình ba người ấm áp và thân mật này giống như một bức tranh. Họ ở trong tranh, cô ở ngoài tranh, không thể xen vào được, chỉ có thể đứng ngoài lặng lẽ ngắm nhìn.

Thực ra, vì đã sớm tưởng tượng ra cảnh này nên cô cứ ngần ngại không muốn vào bệnh viện tìm Thiệu Minh Trạch. Dường như chỉ cần không đến, cô có thể vờ như bức tranh ấy không hề tồn tại, vì vậy mà cũng có thể bỏ qua một thân phận khác của Thiệu Minh Trạch - anh không chỉ là vị hôn phu của cô, mà anh còn là bố của cô bé trong kia.

Một lần Tô Mạch vô tình nhìn lên thì thấy Nhiễm Nhiễm đứng ngoài cửa, nhất thời sửng sốt. Cô ta vội đứng dậy.

Thiệu Minh Trạch cũng ngạc nhiên trước hành động của Tô Mạch, hoài nghi nhìn ra cửa thì vừa hay chạm phải ánh mắt của Nhiễm Nhiễm.

Không biết thế nào, Nhiễm Nhiễm bỗng nở nụ cười nhẹ. Sắc mặt Thiệu Minh Trạch có chút thay đổi, bất giác không kể tiếp câu chuyện nữa.

Con bé nghe kể chuyện quá nhập tâm, thấy bố bỗng nhiên dừng lại thì đưa tay kéo bố, nói giọng không vui:

- Bố, bố mau kể tiếp đi!

- Nha Nha! Không được nhõng nhẽo với bố! - Tô Mạch khẽ nói rồi cúi xuống đắp chăn cho con gái: - Muộn rồi. Con phải đi ngủ thôi.

Thiệu Minh Trạch đứng dậy, đặt quyển truyện sang một bên, đi về phía Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm lại mỉm cười, không đợi anh lên tiếng đã nói trước:

- Em có việc ở gần đây, tiện thể qua thăm bé. Sao rồi? Bệnh tình của bé đã ổn định chưa?

Thiệu Minh Trạch không nói gì, kéo tay Nhiễm Nhiễm đi ra ngoài. Nha Nha ở phía sau bỗng nói:

- Bố, bố đi đâu thế?

Thiệu Minh Trạch dừng bước, quay đầu nói với con gái:

- Bố có việc. Mai bố lại đến chơi với con. Con ngoan ngoãn vâng lời mẹ nhé.

Con bé đã năm, sáu tuổi, rõ ràng là không dễ bị lừa như thế. Nó nhìn Thiệu Minh Trạch và Nhiễm Nhiễm rồi quay lại nhìn mẹ, ánh mắt đen láy nhìn qua nhìn lại, rồi hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Cô ơi, cô đến thăm cháu hay đến tìm bố cháu?

Nhiễm Nhiễm chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay Thiệu Minh Trạch, quay lại gọi con bé là Nha Nha. Con bé rất xinh, đường nét giống hệt Tô Mạch, chỉ có vùng trán là có nét giống người nhà họ Thiệu, lông mày dày và đen, thể hiện bản lĩnh phi thường. Nhiễm Nhiễm mỉm cười, đang định nói gì đó thì Lâm Hướng An xách giỏ tảo bước vào, nói với Nha Nha:

- Đúng rồi, cô ấy tới thăm cháu.

Con bé nhìn thấy Lâm Hướng An thì mắt sáng lên, vui mừng gọi:

- Chú Lâm!

Lâm Hướng An bước lên phía trước khẽ vỗ vai Nhiễm Nhiễm, khẽ đẩy cô tới trước giường bệnh, giới thiệu:

- Đây là cô Nhiễm Nhiễm. Nha Nha, cháu chào cô đi.

Rõ ràng là con bé và Lâm Hướng An cực kỳ thân thiết. Con bé gọi Nhiễm Nhiễm một tiếng “cô” rồi lại phần khởi nhìn Lâm Hướng An nói:

- Chú Lâm mau lại đây. Cháu tìm được ảnh cưới của bố mẹ rồi. Đẹp lắm. Bố cháu đẹp trai hơn chú Lâm nhiều!

- Nha Nha! - Tô Mạch khẽ quát, dường như có chút bối rối khi nhìn Nhiễm Nhiễm, rồi cô ta nhanh chóng rời ánh mắt, chỉ khẽ dạy bảo con: - Con không được nói linh tinh. Bác sĩ đã dặn rồi, con phải ngủ sớm. Như vậy thì mai mới có thể ra vườn hoa chơi được.

Con bé bị mẹ mắng ầm ục bĩu môi, kéo tay Lâm Hướng An:

- Cháu không nói linh tinh. Bức ảnh đó ở trong ngăn kéo. Chú Lâm lấy giúp cháu với.

Thực ra Lâm Hướng An đã biết cuốn album trong đó từ lâu rồi. Nghe vậy, anh quay người đi lấy. Tô Mạch vội bước tới ngăn lại, hạ giọng nói:

- Hướng An, anh làm gì vậy?

Lâm Hướng An ngẩng lên nhìn Nhiễm Nhiễm đang mỉm cười, rồi lại nhìn sang Thiệu Minh Trạch vẫn đứng ngoài cửa im lặng không nói gì, anh đưa tay đẩy Tô Mạch sang bên, mặc cô ta ngăn cản, anh vẫn lấy cuốn album trong ngăn kéo ra, mỉm cười hỏi con bé trên giường bệnh:

- Nha Nha, là cái này hả?

- Vâng. Là nó đấy ạ. - Khuôn mặt tái nhợt của Nha Nha nở nụ cười tươi rói. Con bé vẫy Lâm Hướng An bằng cánh tay không cầm kim truyền: - Chú Lâm mau lại đây. Cô Nhiễm Nhiễm cũng lại đây xem đi. Bố mẹ cháu mặc đồ cưới đẹp lắm!

Lời nói của cô bé thật ngây thơ, rõ ràng là một đứa trẻ đem đồ khoe với mọi người. Chán Nhiễm Nhiễm như nặng trĩu, nhấc lên vô cùng khó khăn.

Thiệu Minh Trạch bỗng nói:

- Nhiễm Nhiễm, anh đưa em về trước.

Nhiễm Nhiễm quay lại nhìn anh, rồi lại nhìn cô bé gầy gò xanh xao, cô khẽ cong khóe môi bước đến giường bệnh:

- Là ảnh cưới sao? Cho cô xem với nào.

Con bé hơi ngồi dậy, vẫy Lâm Hướng An cầm cuốn album lại, lật từng trang cho Nhiễm Nhiễm xem, rồi cười hì hì hỏi:

- Cô ơi, cô thấy mẹ cháu có đẹp không?

- Đẹp! - Nhiễm Nhiễm khê khen, nhìn thật kỹ đôi nam nữ trong bức ảnh. Cô không nói dối, đó thật sự là một đôi trai anh tuấn, gái kiều diễm. Gương mặt Thiệu Minh Trạch thoáng nụ cười hờ hững, giống như anh thường ngày. Mặc bộ lễ phục chỉnh tề càng khiến anh trở nên anh tuấn. Tô Mạch cũng rất đẹp. Tuy để tóc ngắn nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp và kiều diễm.

Nhiễm Nhiễm xem xong cả cuốn album mới dụi dằm nói với con bé:

- Cô xem xong ảnh rồi. Có phải cháu cũng buồn ngủ rồi không?

Lúc này, con bé mới gật đầu lên nhìn sắc mặt Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm vờ như không thấy, đứng lên nhường chỗ cho Tô Mạch. Khi hai người đi ngang qua nhau thì cô nghe Tô Mạch nói rất khê:

- Xin lỗi.

Nhiễm Nhiễm dừng bước, ngược mắt nhìn Tô Mạch.

Tô Mạch có vẻ ngại ngùng, lại khê nói:

- Mấy bức ảnh đó chụp vài ngày trước để mừng Nha Nha. Hy vọng cô không để ý.

Nhiễm Nhiễm không nói gì, chỉ mỉm cười, lắc đầu nhìn Tô Mạch. Cô lại quay người nói “Tạm biệt” với Nha Nha rồi đi ra mà chẳng thèm nhìn Thiệu Minh Trạch lấy một cái.

Thiệu Minh Trạch sầm mặt nhìn Lâm Hướng An trong phòng bệnh rồi quay người đi theo Nhiễm Nhiễm ra cửa.

Nhiễm Nhiễm từ tốn bước đi, tới cuối hành lang thì dừng lại, đứng bên cửa sổ lặng lẽ nhìn ra ngoài như kẻ mất hồn. Bên kia con đường ngoài cửa sổ là hồ sen, những lá sen màu xanh non chưa nở hết mang theo vẻ thẹn thùng, tranh thủ lúc bóng đêm bao trùm mà lặng lẽ vươn lên mặt nước, dần dần lan khắp hồ.

Thiệu Minh Trạch bước đến, anh không nói gì, chỉ tựa vào cửa sổ, cùng cô im lặng.

- Minh Trạch! - Cô bỗng cất tiếng, khê nói: - Chúng ta chia tay đi.

Thiệu Minh Trạch sững người, một lát sau mới hỏi:

- Lý do?

Nhiễm Nhiễm nhếch khóe môi, nở nụ cười nhạt, quay đầu nhìn anh:

- Anh đã vì Nha Nha mà chụp ảnh cưới với Tô Mạch, chẳng lẽ không thể vì con bé mà gương vỡ lại lành với Tô Mạch sao? Anh, Tô Mạch, Nha Nha, ba người mới là một gia đình. Em chỉ là người ngoài.

Thiệu Minh Trạch hơi chau mày, ngắt lời cô:

- Nhiễm Nhiễm, Nha Nha là trách nhiệm chứ không phải là cuộc đời của anh. Để con bé vui, anh có thể chụp những bức ảnh vợ vắn đó, nhưng sẽ không vì con bé mà làm ảnh hưởng đến cả đời. Tuy bây giờ con bé còn nhỏ, lại bị bệnh nặng nhưng nó sẽ khỏe lại, sẽ lớn lên, sẽ hiểu chuyện.

- Nhưng em không chịu nổi. - Nhiễm Nhiễm đưa tay ra sờ lên khuôn mặt anh, những ngón tay lạnh giá chạm vào hàng lông mày đậm: - Em không chịu nổi, em không chịu nổi khi phải ở cùng máu thịt của anh và người đàn bà khác. Em không thể chịu nổi khi nhìn thấy con của người đàn bà khác mang khuôn mặt, hình bóng của anh. Em ghen tị, em ghen tị muốn chết. Con bé gọi anh là bố nhưng lại gọi một người đàn bà khác là mẹ. Nó sẽ là sợi tơ gắn kết anh và Tô Mạch suốt đời.

Thiệu Minh Trạch nắm tay Nhiễm Nhiễm, ôm chặt cô vào lòng:

- Nhiễm Nhiễm, em quá cố chấp, quá vô lý rồi. Đứa trẻ đã tồn tại, đó không phải là chuyện mà anh có thể quyết định được. Chẳng phải chúng ta đã giao hẹn với nhau rồi sao? Em không cần phải lo chuyện này. Anh sẽ lo tất cả.

- Minh Trạch! - Cô bỗng ngắt lời anh: - Em yêu anh.

Thiệu Minh Trạch sững sờ, niềm vui trong lòng anh như đợt sóng dâng trào mãnh liệt. Nhưng những lời nói phía sau của cô lại như một gáo nước lạnh ào ào trút xuống:

- Chính vì yêu anh nên em mới không chịu đựng nổi. Trước đây, em không quan tâm vì em nghĩ mình không thể yêu anh.

Thiệu Minh Trạch sững người đứng đó, không hề có phản ứng gì.

Bóng dáng Lâm Hường An xuất hiện trong hành lang, khẽ gọi tên Nhiệm Nhiệm:

- Đi thôi. Sắp hết giờ thăm bệnh rồi.

Nhiệm Nhiệm khẽ cúi đầu, quay người bước đi.

Thiệu Minh Trạch trầm tư đứng đó, im lặng nhìn cô bước theo sau Lâm Hường An.

Ra khỏi cổng bệnh viện, Nhiệm Nhiệm không lên xe cùng Lâm Hường An mà đi theo hướng ngược lại. Lâm Hường An gọi cô, đuổi theo mấy bước, khẽ nói:

- Anh lái xe đưa em về.

Nhiệm Nhiệm liếc nhìn anh, hỏi:

- Sao? Anh còn chưa hài lòng? Tôi có nói mình bị anh bắt ép đâu.

Lâm Hường An hơi nhếch khóe môi:

- Em thật sự yêu Thiệu Minh Trạch rồi sao?

Nhiệm Nhiệm không ngờ Lâm Hường An lại hỏi câu này, cô cười lạnh lùng nói:

- Tôi yêu hay không thì có can hệ gì chứ? Chỉ cần Tô Mạch yêu anh ấy, như thế chẳng phải là đủ rồi sao?

Lâm Hường An bỗng trở nên bướng bỉnh, kiên trì hỏi tiếp:

- Nhưng em nói yêu anh ta.

Nhiệm Nhiệm cười mỉa mai hỏi:

- Không thành đôi thì vẫn còn tình nghĩa. Anh chỉ muốn tôi chia tay với anh ấy, chứ có nói tôi phải coi anh ấy như kẻ thù đâu. Dự án ngoại ô phía nam còn phải hợp tác với Thiệu Thị, tôi tuyệt tình với anh ấy thì có gì tốt đẹp chứ? Thà rằng để anh ấy cảm thấy có lỗi với mình còn hơn.

Lâm Hường An há hốc miệng kinh ngạc.

Nhiệm Nhiệm hơi nghiêng đầu nhìn anh, hỏi:

- Không ngờ chứ gì? Vậy thì hôm nay anh được mở rộng tầm mắt rồi nhé. Đàn bà diễn kịch giỏi nhất mà. Tôi như vậy, Tô Mạch cũng như vậy. Nếu không, tại sao anh lại sống chết vì cô ta chứ?

Lâm Hường An vẫn chưa hết kinh ngạc. Nhiệm Nhiệm phì cười một tiếng, không thèm để ý tới Lâm Hường An nữa mà quay người bước đi.

Hai ngày sau, Trần Lạc đến thăm Nhiệm Nhiệm nghe cô kể chuyện này liền hỏi:

- Lâm Hường An lấy vụ án đó ra để ép buộc em sao?

Sau khi từ bệnh viện về, Nhiệm Nhiệm đến thẳng nhà bà Hàn ở, cũng không nhận điện thoại của Thiệu Minh Trạch, nghe Trần Lạc hỏi, cô khẽ gật đầu:

- Thẩm phán Lưu đã báo cho tôi biết tin, nói có lãnh đạo để ý đến vụ án này. Tôi chỉ không ngờ là nhà họ Lâm lại có sức ảnh hưởng lớn đến thế. Lâm Hường An mới chỉ là thư ký của thẩm phán mà đã có thể làm được như vậy.

Trần Lạc nhìn cô, nói:

- Bố Lâm Hường An và Chánh án Cao là bạn học cũ. Hai nhà khá thân thiết, quan hệ đương nhiên là không bình thường. Có điều, mấu chốt không phải ở đó, mà là Lâm Hường An vẫn còn mối quan hệ khác. Tuy

bố anh ta chỉ là một cục trưởng nhưng gia thế bên mẹ anh ta lại rất lớn. Ông ngoại và hai người cậu của anh ta đều làm chính trị, đến cả Chánh án Cao cũng phải nể vài phần. Nếu không, em nghĩ vì sao ông ta lại cất nhắc Lâm Hướng An vừa về nước như vậy?

Nhiệm Nhiệm cúi đầu một lát rồi nói:

- Tôi chỉ biết nhà Lâm Hướng An rất có gia thế nhưng không ngờ gia thế lại lớn như vậy.

Trần Lạc thở dài:

- Khi đầu tư vào dự án ngoại ô phía nam, Tổng giám đốc Hạ đã sai anh đi điều tra về nhà họ Lâm. Nếu anh ta cố ý nhắm vào vụ án này thì chúng ta không thể nào lật lại bản án được. Đứng trước một thế lực lớn thì tiền tài chẳng có nghĩa lý gì.

Nhiệm Nhiệm chậm rãi gật đầu:

- Tôi biết rồi.

Trần Lạc ngừng lại rồi hỏi:

- Em định thế nào? Thật sự chia tay với Thiệu Minh Trạch như vậy sao?

Nhiệm Nhiệm cười đau khổ:

- Nếu không thì còn có thể làm thế nào? Thật sự đem tính mạng của mẹ tôi ra đánh cược hay sao?

Trần Lạc lặng lẽ nhìn cô hồi lâu, bỗng bật cười, nói:

- Điều này khiến anh hơi bất ngờ. Anh còn tưởng em mà bị bắt ép chia tay với Thiệu Minh Trạch thì sẽ làm loạn thế nào cơ.

Nhiệm Nhiệm ngược lên nhìn anh ta, nói:

- Anh thật hiểu tôi đấy.

- Sao, thật sự sẽ làm loạn lên sao? - Trần Lạc hỏi.

- Có, nhất định phải làm! - Nhiệm Nhiệm gật đầu nặng trĩu, bàn tay vô thức siết chặt gối ôm, cúi đầu nói:
- Trước tiên, tôi sẽ nhẫn nhịn, đợi vụ án này phán quyết xong, đợi qua thời gian khiếu nại, đợi tất cả đã định đoạt, tôi sẽ làm. Đồ của tôi, tôi có thể không cần nhưng không thể để người khác cướp chúng ra khỏi tay mình. Thiệu Minh Trạch, tôi có thể không cần nhưng cũng không thể để anh ấy rơi vào tay Tô Mạch như vậy được.

Thần sắc Trần Lạc có chút phức tạp. Anh ta cúi đầu nhìn cô, bỗng hỏi câu giống như Lâm Hướng An đã hỏi:

- Em thật sự yêu Thiệu Minh Trạch rồi sao?

Nhiệm Nhiệm hơi sững người, ngẩng đầu nhìn Trần Lạc.

Trần Lạc nhìn thẳng vào mắt cô:

- Nếu không yêu anh ta thì có cần thiết phải làm như vậy không?

Cô sững sờ giây lát rồi đáp:

- Tôi không nuốt trôi cơn giận này.

Trần Lạc nhìn cô rất lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, khẽ hỏi:

- Có cần thiết phải như vậy không?

Nhiệm Nhiệm không trả lời. Cô nghĩ, nếu chuyện này xảy ra với người khác thì cô có thể cũng thở dài mà hỏi “Có cần thiết không?”, nhưng chuyện này lại xảy ra với chính cô, cô thực sự không thể dễ dàng buông xuôi.

Tòa án đã ấn định ngày xét xử. Khi Nhiễm Nhiễm chạy đến tòa án thì lại gặp Lâm Hường An. Anh gọi cô, khi cô bước đến trước mặt, anh lại không biết nên nói gì, chỉ im lặng nhìn cô. Nhiễm Nhiễm hỏi:

- Thư ký Lâm, sao thế, còn có gì dặn dò sao?

Lâm Hường An lắc đầu, khẽ hỏi:

- Em có khỏe không?

Nhiễm Nhiễm nghe mà bất giác bật cười:

- Thư ký Lâm, anh bảo tôi nên trả lời anh thế nào đây? Nói tôi rất khỏe, tôi bị ép chia tay với chồng chưa cưới, đem người đàn ông tôi yêu dâng ụ đàn bà tôi căm ghét nhất. Tôi vui, tôi thật sự rất vui.

- Nhiễm Nhiễm! - Sắc mặt Lâm Hường An có phần khó coi, cổ lên tiếng ngăn Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm cười mỉa mai, bước lên phía trước nói với Lâm Hường An:

- Lâm Hường An, anh đã đạt được điều mình muốn, việc gì phải tỏ vẻ trước mặt tôi nữa. Thật khiến người khác ghê tởm!

Thời tiết ngày một nóng. Nhiễm Nhiễm quay về chỗ ở của mình để thay đồ, khi bước ra ngoài thì trời đã gần trưa. Ánh nắng chói chang, cô vô thức nheo mắt lại, ngẩng đầu lên thì thấy xe của Thiệu Minh Trạch đang đỗ bên kia đường.

Thiệu Minh Trạch ra khỏi xe, giữa hai hàng mây đậm mang theo nét mệt mỏi, sắc mặt không đổi, anh hỏi:

- Em chặn điện thoại của anh sao?

Nhiễm Nhiễm gật đầu:

- Đã chia tay rồi thì không cần dây dưa lằng nhằng nữa.

Thiệu Minh Trạch cúi đầu nhú mày, lại hỏi:

- Lâm Hường An ép em đúng không?

Nhiễm Nhiễm không trả lời, vô cùng ngạc nhiên nhướng mày nhìn anh.

Thiệu Minh Trạch nói:

- Anh đã điều tra rồi. Đúng là anh ta can thiệp vào vụ án. Anh đã nhờ người xử lý chuyện này.

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Anh có thể nắm chắc được bao nhiêu phần?

Ánh mắt Thiệu Minh Trạch tối sầm, trầm giọng đáp:

- Không chắc được mấy phần. Gia thế họ ngoại của Lâm Hường An rất mạnh. Lâm Hường An lại được chú anh ta yêu quý. Nếu anh ta không chịu buông xuôi thì e là không ai có thể lật lại vụ án.

Tia hy vọng vừa le lói trong lòng Nhiễm Nhiễm bỗng vụt tắt. Cô mỉm cười chua xót, nói:

- Nếu anh đã biết như vậy thì cũng không cần phải nói gì với em nữa. Chuyện đã đến nước này, em cũng chẳng còn cách nào khác. Em không thể lấy tính mạng mẹ mình ra để đánh cược với tâm tư của Lâm Hường An được.

Thiệu Minh Trạch gật đầu:

- Anh hiểu, thế nên trước tiên cứ như vậy đi. Dù có chuyện gì xảy ra thì cứ đợi vụ án kết thúc rồi hẵng nói.
- Anh ngừng lại, đưa tay lên vuốt tóc cô theo thói quen: - Lâm Hường An điên thật rồi. Anh sẽ nói chuyện này với Tô Mạch. Cô ấy sẽ nói rõ mọi chuyện với Lâm Hường An. Em yên tâm. Sẽ không có chuyện gì đâu.

Nhiễm Nhiễm ngược lên nhìn anh bằng ánh mắt sững sờ.

Anh khẽ nói:

- Nhiễm Nhiễm, anh muốn sống bên em.

Rõ ràng là một câu nói cực kỳ bình thường nhưng Nhiễm Nhiễm nghe mà khóe mắt cay cay. Cô cúi đầu để cổ che giấu sự chua xót đang trào nơi sống mũi. Mãi sau, cô mới khẽ nói:

- Thực ra, em cũng định như vậy. Em nghĩ cứ làm theo yêu cầu của Lâm Hướng An, đợi vụ án của mẹ kết thúc rồi sẽ giành lại anh từ tay Tô Mạch.

Thiệu Minh Trạch nở nụ cười, dịu dàng xoa đầu cô:

- Nha đầu ngốc, không cần em đi giành lại. Anh vẫn ở đây. Nhưng, nếu có chuyện gì thì em đừng giữ ở trong lòng, hãy nói với anh, anh sẽ cố gắng giúp em. Nếu anh không giúp em được thì anh sẽ cùng em đối diện với nó. Chỉ cần đừng nói những lời làm tổn thương anh nữa. Anh không chịu đựng nổi đâu.

Mắt Nhiễm Nhiễm đỏ hoe, cô khẽ gạt đầu.

Thiệu Minh Trạch lại hỏi vài câu về chuyện vụ án của bà Hàn rồi nói:

- Mấy ngày nữa Nha Nha phải chuyển viện, có thể anh không đến lo cho em được. Thứ Ba tuần sau xét xử, anh sẽ đi cùng em.

Nhiễm Nhiễm biết lúc này mình nên tỏ ra rộng lượng một chút, ít nhất cũng phải hỏi thăm bệnh tình của con gái Thiệu Minh Trạch, nhưng cô không thốt nên lời. Cô chỉ có thể gạt đầu khẽ nói:

- Em hiểu.

Thiệu Minh Trạch rất bận, anh chỉ đứng nói với cô vài câu dưới lầu rồi phải lái xe về công ty. Mấy ngày sau, quả nhiên chẳng thấy bóng dáng Thiệu Minh Trạch đâu. Tối tối, anh mới gọi điện hỏi thăm tình hình của Nhiễm Nhiễm, rồi thuật sơ qua vài câu ngắn gọn về tình hình bên mình.

Trong điện thoại, Nhiễm Nhiễm biết tình hình của Nha Nha rất tồi tệ, con bé không thể chịu đựng nổi dù chỉ là một chút chấn động, chỉ còn cách là mời chuyên gia về Tây Bình tiến hành phẫu thuật thôi.

Có một hôm, qua điện thoại, Thiệu Minh Trạch bỗng hỏi Nhiễm Nhiễm về tình hình tài vụ bên Hồng Viên. Đã lâu rồi Nhiễm Nhiễm không đến công ty nên cũng chỉ có thể nói với anh là không rõ lắm. Thiệu Minh Trạch không hỏi lại nhưng Nhiễm Nhiễm lại không yên tâm hỏi anh có phải là đã xảy ra chuyện gì không. Thiệu Minh Trạch trầm ngâm giây lát, chỉ nói:

- Không có gì. Anh chỉ tiện miệng hỏi thôi.

Từng ngày trôi qua, đêm trước khi xét xử vụ án bà Hàn, Nhiễm Nhiễm nhận được điện thoại của Thiệu Minh Trạch như thường lệ. Giọng anh hơi khàn, khuyên cô nghỉ sớm, sáng mai anh đón cô đến tòa án.

Nhiễm Nhiễm nghe giọng anh có vẻ không bình thường, không kìm được hỏi anh:

- Bây giờ anh đang ở đâu?

Thiệu Minh Trạch trả lời:

- Anh đang ở bệnh viện. Tình hình Nha Nha không ổn.

Nhiễm Nhiễm im lặng, muốn nói vài câu an ủi anh mà lại không biết nói gì. Thiệu Minh Trạch hiểu sai ý cô, anh im lặng giây lát rồi bảo:

- Nha Nha là con gái anh. Tuy sự ra đời của con bé nằm ngoài kế hoạch của anh nhưng anh vẫn phải có trách nhiệm với nó. Nhiễm Nhiễm... xin lỗi em.

Buông điện thoại, cô ngồi một mình trên ghế sofa lật album ra xem. Cô xem lại một lượt những bức ảnh có bà Hàn. Đồng hồ trên tường chỉ mười hai giờ, cô chẳng buồn ngủ chút nào, chỉ còn cách là lấy thuốc ngủ trong ngăn kéo ra thôi. Nhờ hai viên thuốc, cô mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ nhưng trời chưa sáng thì đã thức giấc.

Thực sự trong lòng Nhiễm Nhiễm thấp thỏm không yên, thậm chí là sợ hãi, trở thành một sự kích động khó hiểu. Cô vã nước lạnh vào mặt, khẽ vỗ vỗ vào mặt rồi soi mình trong gương. Cô đánh một lớp phấn che

hốc mắt thâm quầng, thay đồ rồi lặng lẽ ngồi trên sofa đợi điện thoại của Thiệu Minh Trạch. Anh nói hôm nay sẽ tới đón cô đến tòa án.

Sắp đến bảy rưỡi, di động trên tay Nhiễm Nhiễm vẫn chẳng có động tĩnh gì. Chuông cửa bỗng vang lên, cô đứng người đứng dậy, bước đến ấn vào máy thu âm, giọng Lâm Hướnɡ An truyền lại. Anh nói:

- Nhiễm Nhiễm, anh đang đợi em ở ngoài nhà, em mở cửa cho anh vào.

Cô lập tức sững sờ:

- Anh đến làm gì?

- Em mở cửa cho anh trước đã. Anh vào nhà rồi nói. - Lâm Hướnɡ An nói.

Cô do dự, bây giờ cô không dám đắc tội với Lâm Hướnɡ An, đành mở cửa tòa nhà cho anh ta vào. Lâm Hướnɡ An đẩy cửa ra, đứng đó nói với cô:

- Nhiễm Nhiễm, em lấy hộ khẩu và chứng minh thư ra đây. Bây giờ chúng ta đi đăng ký kết hôn.

Nhiễm Nhiễm nhìn Lâm Hướnɡ An như nhìn quái vật, hỏi:

- Anh nói gì?

Trông bộ dạng Lâm Hướnɡ An chẳng ra sao, thậm chí còn có chút nhếch nhác. Anh ngược nhìn Nhiễm Nhiễm, dùng giọng nhẹ nhàng mà kiên định nói:

- Anh nói bây giờ chúng ta đi kết hôn.

- Tại sao? - Cô sững người hỏi: - Tôi đã chia tay với Thiệu Minh Trạch, anh còn chưa hài lòng sao?

Lâm Hướnɡ An tránh ánh mắt của cô, hơi nghiêng đầu, chỉ nói:

- Mau lên. Mười giờ xét xử. Chúng ta đi đăng ký xong thì đến đó luôn.

Nhiễm Nhiễm nhìn Lâm Hướnɡ An bằng ánh mắt căm hận, chỉ cảm thấy lồng ngực nhói đau. Cô nghĩ, mình phải hít một hơi thật sâu, nếu không thì sẽ chết ngạt mất. Cô hít thật sâu nhưng trong lòng vẫn đau, cơn đau ào lên não khiến đầu óc cô chỉ còn một cảm giác đau đớn tột cùng, cô chẳng thể suy nghĩ được bất cứ điều gì.

Lâm Hướnɡ An nghiêng đầu đứng đó:

- Chúng ta đi đăng ký xong, anh sẽ gọi điện cho họ. Họ đang đợi tin của anh. Nếu trước khi xét xử mà không nhận được điện thoại của anh thì vụ án sẽ bị xử nghiêm theo pháp luật.

Đồng hồ trên tường vẫn đang tích tắc không ngừng, Nhiễm Nhiễm ngậy người một lát, tay run rẩy lật tìm sổ hộ khẩu trong ngăn kéo, rồi lại mở ví ra lấy chứng minh thư. Cô cố gắng nói với Lâm Hướnɡ An bằng giọng bình tĩnh:

- Được rồi. Đi thôi.

Lâm Hướnɡ An không nói gì, bước ra trước cô. Hai người lặng lẽ xuống lầu. Nhiễm Nhiễm theo Lâm Hướnɡ An lên xe. Đến khi chiếc xe sắp lao ra khỏi khu chung cư, Nhiễm Nhiễm mới nhớ ra Thiệu Minh Trạch nói sẽ đến đón mình, cô liền quay đầu hỏi Lâm Hướnɡ An:

- Tôi muốn gọi một cuộc điện thoại, có được không?

Lâm Hướnɡ An không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

Nhiễm Nhiễm rút điện thoại ra gọi cho Thiệu Minh Trạch, mãi sau anh mới nghe máy, không đợi cô lên tiếng, anh đã nói:

- Xin lỗi Nhiễm Nhiễm. Bây giờ anh không đến được. - Tiếng anh nghẹn ngào, cổ che giấu giọng run run: - Bệnh tình Nha Nha đột nhiên xấu đi. Con bé vừa được đưa vào phòng phẫu thuật.

Trong điện thoại có thể nghe được cả tiếng khóc của Tô Mạch, dường như lúc này cô ta đang gục đầu vào vai Thiệu Minh Trạch. Nhiễm Nhiễm nghe Thiệu Minh Trạch an ủi Tô Mạch:

- Tô Mạch, không sao đâu. Nha Nha sẽ không sao đâu. Tô Mạch, đừng khóc. Có anh ở đây.

Nhiễm Nhiễm không nói nên lời, thậm chí hít thở cũng khó khăn. Cổ họng cô như bị dội một gáo nước sôi, nóng từ cổ họng đến tận sâu trong trái tim. Họ mới là một gia đình, cô nghĩ. Đôi nam nữ ở trong bệnh viện đó mới là một cặp, họ có con, họ mới là một gia đình thật sự.

Cô không nói gì, lặng im cúp điện thoại. Lạ thật! Con đau trong tim bỗng chốc tiêu tan, chỉ còn một khoảng trống, chẳng có cảm giác gì.

Lâm Hướng An nghẹn ngào nói:

- Anh vừa từ bệnh viện về. Tình hình của Nha Nha rất xấu, rất có thể... không qua khỏi. Tô Mạch không thể không có Thiệu Minh Trạch. Xin lỗi Nhiễm Nhiễm! Những gì nợ em, anh sẽ dần dần bù đắp cho em.

Nhiễm Nhiễm chậm chậm quay đầu nhìn Lâm Hướng An, không nói một lời.

Lâm Hướng An khẽ gọi tên cô:

- Nhiễm Nhiễm! Nhiễm Nhiễm...

Cô im lặng ngồi đó rồi lặng lẽ theo anh vào Cục Dân chính, bỏ tiền ra chụp bức ảnh chân dung, cuối cùng thì nhận quyển sổ đỏ từ tay nhân viên của cục.

Lâm Hướng An cẩn thận nhìn Nhiễm Nhiễm thăm dò, thử nắm tay cô, thấy cô không có phản ứng gì, sống mũi cũng cay cay, khẽ nói:

- Nhiễm Nhiễm, em yên tâm. Anh nhất định sẽ đối xử tốt với em.

Mặt cô chẳng có chút biểu cảm gì, chỉ ngẩng lên nhìn anh nói:

- Gọi cho họ đi. Sắp đến giờ xét xử rồi.

Lâm Hướng An bước sang bên cạnh gọi điện, khẽ dặn dò vài câu rồi kéo cô ra xe, vỗ về:

- Em yên tâm. Anh đã sắp xếp cả rồi. Sẽ không có chuyện gì đâu.

Khi họ đến thì buổi xét xử đã được tiến hành. Trần Lạc gọi cho Nhiễm Nhiễm mấy cuộc, thấy cô không nghe, cuối cùng anh ta nhắn cho cô một tin nhắn: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Lúc này, Nhiễm Nhiễm đã vào đến trước khu tòa án, cô chẳng còn chút sức lực nào mà bước lên bậc thang cao cao nữa. Cô chỉ có thể dừng lại, ngẩng đầu nhìn tòa nhà uy nghiêm hùng tráng.

Lâm Hướng An nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, cúi xuống hỏi:

- Tại sao em không vào?

Cô lắc đầu, quay người ngồi xuống bậc thang, khẽ nói:

- Tôi ở đây đợi kết quả.

Lâm Hướng An đứng bên cạnh, cũng ngồi xuống:

- Được. Anh ở đây với em.

Người lên người xuống, rất nhiều người nhìn họ với ánh mắt khó hiểu. Nhiễm Nhiễm chẳng quan tâm, chỉ cúi đầu lặng lẽ ngồi dưới ánh mặt trời. Rất lâu sau, di động của cô lại đổ chuông, là Trần Lạc. Lần này, cô nghe máy, hỏi:

- Sao thế?

- Không có gì. - Anh ta trầm giọng nói, ngừng lại giây lát rồi hỏi: - Em đang ở đâu?

Cô không trả lời, nhắm mắt khẽ gục đầu trên đầu gối, lát sau mới nói:

- Trần Lạc, tôi đã kết hôn rồi. Tôi và Lâm Hướng An đã kết hôn rồi.

Lâm Hướng An ngồi bên đưa tay ra nâng cô dậy. Cô gạt tay anh ra, chậm rãi đứng lên rút cuốn sổ đỏ ra xé trước mặt Lâm Hướng An, nói từng câu từng chữ.

- Lâm Hường An, anh nghĩ chỉ cần dùng tờ giấy này mà có thể giữ được tôi sao? Có thể giành được hạnh phúc cho Tô Mạch sao? Anh sai rồi. Tôi có thể ngoại tình. Tôi còn có thể đi dụ dỗ Thiệu Minh Trạch. Tôi có thể làm tình nhân của anh ấy, để Tô Mạch chẳng bao giờ được hạnh phúc.

- Em sẽ không làm thế. - Lâm Hường An bình tĩnh nhìn cô nói: - Nhiệm Nhiệm, anh biết em không phải là người như vậy. Em đã từng nói, em sẽ không phải là người phản bội trong hôn nhân. Em sẽ không bao giờ đi cướp chồng của người khác.

Đúng vậy. Đó là lời mà cô đã từng thề, là điều cô từng nói khi mới hiểu tình yêu nam nữ. Chẳng trách Lâm Hường An lại ép cô đến bước đường này. Hóa ra, anh muốn dùng lời thề của cô để trói buộc cô. Hóa ra, tất cả đều như con tầm quẩn kén. Cô trừng mắt nhìn Lâm Hường An một lát, tự cười bản thân rồi ngẩng cao đầu, rướn thẳng lưng, bước từng bước rời khỏi đó.

Trần Lạc tìm thấy Nhiệm Nhiệm trong hộp đêm. Đó là nơi cô đã từng nhắc đến khi họ còn là bạn bè qua thư. Anh ta còn nhớ rất rõ, cô nói khi nào không vui thì sẽ đến đó nhảy múa điên cuồng. Khi ấy, cô luôn dùng thân phận là nam sinh để viết thư cho Trần Lạc. Lần đó, cô đã không cẩn thận lỡ miệng nói, cô là cô gái nhảy giỏi nhất ở hộp đêm.

Cô không biết, sau khi đọc thư, Trần Lạc đã từng đến đó, âm thầm nhìn cô và các bạn nhảy.

Nhiều năm trôi qua, nơi này đã được sửa lại nhiều, khiến họ không còn nhận ra không gian của nó năm xưa nữa. Khi rượu ngấm vào máu, trong tiếng nhạc sôi động, anh ta nhìn thấy cô đứng trên sàn nhảy, đầu lắc lư theo điệu nhảy nóng bỏng bên một chàng trai trẻ.

Cô vẫn mặc trên người chiếc váy ngắn và áo sơ mi như bình thường. Áo sơ mi màu trắng ôm sát người để buong đến chiếc cúc thứ ba, “cảnh vật” bên trong lúc ẩn lúc hiện, chiếc váy ngắn để hở cả cặp đùi trắng mịn, cặp mông tròn trịa bị bó chặt như đang cọ sát mơn trớn cơ thể người đàn ông phía sau.

Những người thấy cảnh này đều không kìm nổi mà không ngừng huýt sáo. Người đàn ông trên sàn nhảy thấy Nhiệm Nhiệm phóng khoáng như vậy thì đặt hai tay lên eo cô rồi kéo cô vào lòng. Tiếng nhạc bỗng thay đổi, từ sôi động chuyển thành nhẹ nhàng mê hoặc khiến người ta đỏ mặt, tim đập thình thịch. Người đàn ông chạm vào người Nhiệm Nhiệm, lắc lư cơ thể cô theo điệu nhạc, tay hắn trượt dần trên những đường cong của cơ thể cô, thu hút ánh nhìn của bao người.

Sắc mặt Trần Lạc trở nên vô cùng khó coi. Anh ta chen vào đám đông, lao lên sàn nhảy, kéo Nhiệm Nhiệm ra khỏi vòng tay người đàn ông đó, dùng áo khoác của mình khoác lên người cô rồi bế cô ra khỏi sàn.

Nhiệm Nhiệm đã uống không ít, thần trí có phần hỗn loạn, miệng lẩm nhẩm hét lên:

- Buong tôi ra, buong tôi ra.

Đã rất lâu rồi Trần Lạc không tức giận như vậy, hoặc có thể nói là sau khi trưởng thành thì anh ta chưa từng mất kiểm soát như vậy. Người đàn ông trên sàn nhảy đuổi theo, chặn trước mặt Trần Lạc. Trần Lạc một tay kéo Nhiệm Nhiệm, một tay tóm chai rượu ở bàn bên cạnh, thuận tay đập vỡ chai rượu ngay trên bàn, rồi dùng mảnh thủy tinh nhọn gờ về phía người đó, lạnh lùng đe dọa:

- Tránh ra! Cô ấy là bạn gái của tôi!

Người đàn ông trước mặt nhất thời bị Trần Lạc dọa cho phát khiếp, ngần ngừ tránh đường.

Nhiệm Nhiệm vùng vẫy trong lòng Trần Lạc. Anh ta cố sức ôm chặt cô, ra ngoài hộp đêm mới buong tay. Anh ta cố sức kéo cô tới chỗ để xe, giận dữ chất vấn:

- Hạ Nhiệm Nhiệm, em định hủy hoại bản thân như vậy sao? Ai đáng để em làm như vậy? Là Thiệu Minh Trạch hay Lâm Hường An? Ai trong họ đáng để em phải làm như vậy?

Đầu óc cô ong ong. Cô cảm thấy lạ lẫm trước câu quát tháo tức giận của Trần Lạc. Chẳng phải anh ta vốn luôn từ tốn nho nhã sao? Lúc nào miệng Trần Lạc cũng nở nụ cười, dù là chuyện gì cũng không thể làm anh ta cuống lên. Cô nghi hoặc chạm vào khuôn mặt Trần Lạc, hỏi:

- Anh là ai?

Trần Lạc không thể nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ ôm chặt cô vào lòng, áp đầu cô vào lồng ngực mình thì thầm:

- Anh xin lỗi. Nhiễm Nhiễm, anh xin lỗi.

Nhiễm Nhiễm ở yên trong lòng anh ta một lát, bỗng phá lên cười, vùng ra nói:

- Tôi biết rồi. Anh là Trần Lạc, anh là Trần Lạc. Nhưng tại sao anh phải xin lỗi tôi?

Trần Lạc không biết nên trả lời câu hỏi ấy thế nào, chỉ im lặng nhìn cô, nắm chặt vào đôi vai cô:

- Đừng như vậy nữa được không? Nếu không yêu Thiệu Minh Trạch thì hãy vui vẻ buông xuôi. Đừng để ý chuyện yêu hận gì đó, chúng ta cùng rời khỏi nơi này. Được không em?

- Chúng ta ư? - Cô sững sờ hỏi.

Trần Lạc nhìn sâu vào mắt cô, trầm giọng nói:

- Không sai. Là chúng ta, anh và em. Anh sẽ ở bên em. Chúng ta có thể ra nước ngoài, có thể đến bất kỳ nơi đâu.

Lời nói của Trần Lạc khiến người ta quá bất ngờ, đầu óc cô trở nên hỗn loạn. Cô sững người nhìn anh ta rất lâu, mãi sau mới như sực nhớ ra điều gì, vội hỏi:

- Anh muốn rời khỏi Tập đoàn Hồng Viễn sao?

Trần Lạc nhìn cô gật đầu:

- Ừ! Anh rời khỏi Tập đoàn Hồng Viễn. Dù không làm ở đó nữa cũng chẳng sao. Anh đã tích lũy được một chút tiền, chỉ cần yêu cầu của em không quá cao thì cũng đủ để tìm một nơi sinh sống.

Trần Lạc bỗng thổ lộ tình yêu khiến Nhiễm Nhiễm nhất thời hỗn loạn. Cô hoang mang gạt tay Trần Lạc ra, suýt nữa thì trượt chân nên phải vội dựa người vào xe. Trần Lạc bước lên để đỡ cô nhưng lại bị cô gạt ra, cúi đầu nói:

- Trần Lạc, hôm nay tôi đã uống quá nhiều! Tôi muốn về nhà.

- Nhiễm Nhiễm! - Anh ta gọi tên cô: - Em còn nhớ hôm đó em đã từng nói gì không? Em nói chỉ cần anh dám nói yêu em, dám nắm tay em rời khỏi Hồng Viễn thì em dám đi cùng anh, dám cùng anh chịu khổ. Nhiễm Nhiễm, anh sẽ không để em phải chịu khổ. Anh chỉ muốn em đi cùng anh thôi.

Cô nhớ, đương nhiên là cô còn nhớ. Cô ngược mắt lên nhìn Trần Lạc:

- Anh muốn đưa tôi rời khỏi nơi này sao?

Trần Lạc gật đầu, chìa tay ra cho cô:

- Đúng vậy. Nhiễm Nhiễm, anh đưa em rời khỏi nơi này.

Nhiễm Nhiễm ngần ngừ giây lát, cuối cùng thì nhẹ nhàng đặt tay mình vào lòng bàn tay Trần Lạc.

Trần Lạc bảo Nhiễm Nhiễm lên xe ngồi đợi còn mình thì quay lại hộp đêm tìm túi xách cô để quên. Trên quầy rượu, túi xách của cô vẫn ở đó, chứng minh thư và sổ hộ khẩu đem theo cũng vẫn còn, tiền và điện thoại cũng không mất. Trần Lạc biết thế là đủ, vội quay lại xe, đánh thức cô đang mơ màng màng, hỏi:

- Em muốn đi đâu?

Cô không biết mình muốn đi đâu, chỉ ngẩn ngơ nhìn ánh đèn neon bên ngoài, khàn giọng nói:

- Rời khỏi Tây Bình là được.

Rời khỏi Tây Bình, rời khỏi bà Hàn, rời khỏi ông Hạ Hồng Viễn, rời khỏi Lâm Hướng An, rời khỏi Thiệu Minh Trạch...

- Được. Em chọn mất một lát đi. Anh sẽ lái xe.

Trần Lạc nói rồi lấy áo khoác của mình đắp lên người cô. Cô gật đầu, đắp áo khoác của anh ta và mơ màng chìm vào giấc ngủ.

18. Chương 18

Buông xuôi không phải là tha thứ

- Sau này tôi sẽ không hận anh thêm nữa nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, và quên luôn anh.

*

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Nhiễm Nhiễm và Trần Lạc đã ở một thị trấn nhỏ, cách thành phố Tây Bình hàng nghìn kilomet.

Nhiễm Nhiễm mê mẩn nhìn quang cảnh xa lạ ngoài xe, nhất thời không biết mình có phải đang mơ không. Một lát sau, cô mới lấy lại được tinh thần.

Trần Lạc từ một cửa tiệm nhỏ bên đường quay lại xe, đặt bánh mì và một hộp sữa nóng vào lòng cô, mỉm cười nói:

- Anh đã hỏi đường rồi. Em ăn một chút đi. Đến đó, chúng ta sẽ dừng dưới chân núi, nghỉ ngơi rồi lên núi chơi.

Thấy cô vẫn sững sờ, anh ta ngừng lại, hỏi:

- Sao thế? Hối hận rồi à?

Cô vội lắc đầu hỏi lại:

- Anh hối hận không?

Anh ta xoay vô lăng, cười nói:

- Anh chỉ hối hận là mình tỉnh ngộ quá muộn.

Cô không hiểu lời Trần Lạc nói, cũng chẳng muốn hỏi kỹ, chỉ mỉm cười hỏi:

- Chuyện công ty thì anh làm thế nào?

Trần Lạc vừa lái xe vừa quay lại nhìn cô mỉm cười:

- Khi em còn đang ngủ, anh đã giải quyết xong hết rồi. Sẽ có người giúp anh làm thủ tục thôi việc.

Nhiễm Nhiễm không ngờ Trần Lạc lại thật sự rời khỏi Hồng Viễn, thật sự vứt bỏ sự nghiệp mà trước đây mình đã phải vất vả phấn đấu mới có được, đồng thời cô cũng ngạc nhiên trước quyết định nhanh chóng của anh ta, không kìm được liền hỏi:

- Ông Hạ Hồng Viễn có buông tha anh không?

- E là không đâu, thế nên... - Trần Lạc mỉm cười gian xảo, đưa di động cho cô: - Anh đã vứt sim điện thoại cũ đi và thay sim mới vào rồi.

Nhiễm Nhiễm bất ngờ nhìn Trần Lạc, sau đó không nhịn được phì cười:

- Được. Chúng ta sẽ cắt đứt cuộc sống trước kia. Bắt đầu cuộc sống mới.

Hai người lái xe đi về hướng nam, cũng không vào đường cao tốc mà chỉ men theo con đường quốc lộ trước mắt tùy hứng đi không rõ mục đích. Gặp nơi nào hay thì dừng lại, hoặc nghỉ ngơi một chút rồi đi, hoặc dừng lại chơi vài ngày. Nhiễm Nhiễm không mua di động nữa. Mọi chuyện trước đây, mọi người trước đây đều như mây khói. Bây giờ cô chỉ biết người đàn ông bên cạnh này thôi, anh ta là Trần Lạc.

Cứ lang thang du ngoạn như vậy, khi họ đến cực nam của tổ quốc thì trời đã chuyển sang mùa hè oi ả. Hai người đều sợ nóng nên bàn với nhau lại lái xe về miền Tây Bắc. Họ định đi tìm nơi bốn mùa đều là mùa xuân để tránh mùa hạ. Sau khi xe tiến vào vùng Vân Nam, Nhiễm Nhiễm bỗng nhớ đến Mục Thanh, cũng không biết lúc này Mục Thanh còn ở đó không, tự nhiên lại muốn đến thăm cô ấy quá.

Nhiễm Nhiễm nhớ như in số điện thoại của Mục Thanh. Cô dùng điện thoại của Trần Lạc gọi cho cô ấy. Mục Thanh vừa nghe giọng cô thì lập tức cao giọng ngạc nhiên nói:

- Nhiễm Nhiễm? Cậu đi đâu thế? Cậu có biết mọi người tìm cậu đến phát điên không? Thiệu Minh Trạch còn đăng báo tìm người đấy.

Trên đường đi, Nhiễm Nhiễm không hề đọc báo nên tất nhiên không biết chuyện Thiệu Minh Trạch đăng báo tìm người. Cô ngẫm nghĩ rồi nói với Mục Thanh:

- Bây giờ tớ rất ổn! Mục Thanh, tớ không muốn gặp lại những người đó. Tớ muốn bắt đầu cuộc sống mới. Cô kể lại ngắn gọn mọi chuyện xảy ra cho Mục Thanh nghe, cuối cùng nói:

- Tớ đã cố gắng hết mức vì mẹ tớ rồi. Tớ không muốn quay lại cuộc sống trước đây nữa.

Mục Thanh nghe vậy im lặng rất lâu, mãi sau mới hỏi:

- Sau này, cậu định thế nào? Quyết định sống bên Trần Lạc sao?

- Tớ cũng không biết nữa. - Nhiễm Nhiễm khẽ đáp.

Đúng vậy, cô không biết.

Hai người lưu lại Vân Nam một tháng rồi mới quay về Tứ Xuyên. Có một hôm, Trần Lạc bỗng nói với cô:

- Nhiễm Nhiễm, chúng ta cùng ra nước ngoài nhé. Em có thể tiếp tục đi học, cũng có thể chẳng cần làm gì. Anh sẽ nuôi em.

Khi nói điều này, xe của họ đang chạy trên đường núi, một bên là vách núi dựng đứng, một bên là vực sâu thăm thẳm. Trần Lạc không chớp mắt, nhìn thẳng về con đường phía trước, nói câu này như thể đang tán gẫu. Nhiễm Nhiễm quay đầu nhìn Trần Lạc, từ gương mặt anh ta đến bàn tay đang nắm chặt vô lăng, cô bỗng phì cười hỏi:

- Có phải anh bị ám ảnh chuyện ra nước ngoài không? Sao lúc nào cũng có ý nghĩ ấy vậy?

Trần Lạc hơi sững sờ, quay lại nhìn cô. Cô sợ hãi, vội hươ tay trước mặt anh ta, nói:

- Chú tâm lái xe, chú tâm lái xe!

Trần Lạc đành quay đầu nhìn con đường trước mặt, nhả nạt nói với cô:

- Nhiễm Nhiễm, trả lời câu hỏi của anh.

- Về Tây Bình trước đã. - Nhiễm Nhiễm nói nghiêm túc: - Em phải về làm thủ tục ly hôn với Lâm Hướng An. Hơn nữa, dù muốn ra nước ngoài thì cũng phải quay về làm thủ tục.

Trần Lạc lập tức vui mừng, xúc động đến mức những ngón tay nắm vô lăng nhất thời buông lỏng khiến Nhiễm Nhiễm sợ hãi thét lên:

- Này! Nhìn đường, nhìn đường. Anh muốn xuống vực sao.

Đêm đó, khi dừng xe nghỉ ngơi, Nhiễm Nhiễm nói với Trần Lạc:

- Trần Lạc, em không muốn lừa dối anh. Em cũng không thể nói với anh, sau này chúng ta có thể chung sống được không. Nhưng em đồng ý thử, đồng ý cho chúng ta một cơ hội bắt đầu.

Hôm ấy, họ vẫn ở vùng núi Tứ Xuyên. Ánh đèn ở thị trấn nhỏ không giống như thành phố. Ở nơi đó, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cả biển sao lấp lánh, đẹp đến mức khiến người ta quên đi cả hơi thở. Trần Lạc khẽ kéo Nhiễm Nhiễm vào lòng, ánh mắt chuyển từ những vì sao sang khuôn mặt cô, mỉm cười nói:

- Anh biết mà, Nhiễm Nhiễm.

Sau khi ra khỏi Tứ Xuyên, họ thay đổi kế hoạch lên đường cao tốc về thành phố Tây Bình. Nhiễm Nhiễm nghĩ, đây là một khởi đầu mới, phải vứt bỏ mọi thứ trước đây, yêu cũng tốt, mà hận cũng chẳng sao, vứt bỏ tất cả, không so đo tính toán, cũng chẳng muốn trả thù, chỉ mong tìm cho mình một con đường sống.

Tiếc là chuyện không như lẽ thường, không được như ý nguyện.

Khi xe sắp đến Tây An, Mục Thanh gọi điện vào di động của Trần Lạc, hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Bây giờ cậu đang ở đâu?

Nhiễm Nhiễm cầm di động trên tay, quay sang hỏi Trần Lạc:

- Đến đâu rồi anh?

Trần Lạc giơ ngón tay chỉ về tấm biển chỉ đường cách đó không xa:

- Sắp đến Tây An rồi.

Nhiễm Nhiễm nói với Mục Thanh, Mục Thanh im lặng hồi lâu rồi nói:

- Cậu ở đó đợi tớ một hôm. Tớ sẽ đến tìm cậu.

- Cậu đến tìm tớ ư? - Nhiễm Nhiễm vô cùng ngạc nhiên. Lần trước khi gọi điện nói chuyện, Mục Thanh vẫn còn dạy học ở Thanh Hải. Sao giờ đột nhiên lại đến Tây An chứ?

- Ủm! Tớ nhớ cậu. Cậu đợi tớ nhé. - Mục Thanh không nói thêm gì, nhanh chóng cúp máy.

Chín giờ sáng hôm nay, họ ở sân bay quốc tế Hàm Dương đón Mục Thanh bay từ Tây Ninh đến. So với một năm trước, Mục Thanh có đen hơn một chút, da cũng không mịn như trước, tuy người gầy nhưng rắn rỏi hơn. Cô ấy bắt tay Trần Lạc rồi quay đầu nói với Nhiễm Nhiễm:

- Nhiễm Nhiễm, tớ có chút việc ở Tây Bình. Cậu phải đi cùng tớ.

Nhiễm Nhiễm sững sờ hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Là công việc trước đây của tớ. Đồng nghiệp cũ gọi điện cho tớ, bảo tớ phải quay về xử lý. Có chút việc cần cậu giúp nên cậu phải đi cùng tớ. - Mục Thanh trả lời rồi nhìn Trần Lạc, hỏi: - Anh Trần có thể đi cùng không? Càng đông người càng dễ giải quyết.

Nhiễm Nhiễm quay sang nhìn Trần Lạc:

- Cùng đi nhé?

Trần Lạc ngần ngừ rồi mỉm cười gật đầu:

- Được. Anh đi cùng hai em. - Trần Lạc ngẫm nghĩ rồi lại nói với Nhiễm Nhiễm: - Em và Mục Thanh đợi ở đây. Anh ra xe lấy ít đồ. Giấy tờ của anh vẫn còn ở trên xe.

Hằng ngày đều có chuyến bay về Tây Bình. Ba người mua vé máy bay buổi chiều. Họ ở sân bay ăn tạm chút gì đó rồi cùng đợi đến giờ máy bay cất cánh. Nhiễm Nhiễm bỗng phát hiện Trần Lạc sau khi đi tới xe lấy giấy tờ quay lại thì tinh thần có vẻ không được tốt. Cô còn tưởng là anh không vui vì bị Mục Thanh đến quấy rầy cuộc hành trình. Nhân lúc Mục Thanh đi vệ sinh, Nhiễm Nhiễm mới khẽ giải thích:

- Mục Thanh là người bạn tốt nhất của em. Cô ấy có chuyện, em không thể mặc kệ được.

Trần Lạc mỉm cười dịu dàng, nói:

- Đừng nghĩ ngợi linh tinh. Anh chỉ là lái xe triền miên nên hơi mệt thôi.

Họ đã ở bên nhau một thời gian, Nhiễm Nhiễm cũng sớm hiểu rõ Trần Lạc nên rất dễ dàng nhận ra nụ cười miễn cưỡng của anh ta. Nhưng cô thực sự không thể vì Trần Lạc mà mặc kệ Mục Thanh, chỉ có thể khẽ nói tiếng xin lỗi. May mà Mục Thanh không chú ý gì đến cảm xúc của Trần Lạc, cô ấy như dồn toàn bộ sự chú ý vào Nhiễm Nhiễm, không ngừng nói chuyện với cô. Sau khi lên máy bay, Mục Thanh vẫn còn vui vẻ kể những chuyện thú vị khi dạy học ở Thanh Hải.

Dần dần, Nhiễm Nhiễm cảm thấy Mục Thanh có gì đó không bình thường. Cô ấy nói quá nhiều, chẳng giống Mục Thanh thường ngày chút nào. Nhiễm Nhiễm mỉm cười hỏi:

- Trước đây cậu có nói nhiều như vậy đâu. Có phải là mắc bệnh nghề nghiệp khi làm giáo viên không? Cứ mở miệng ra là phải nói.

Mục Thanh sững sờ một chút, cuối cùng thì không cãi nhả nữa.

Nhiễm Nhiễm sợ cô ấy không vui, vội cười giải thích:

- Tớ không có ý gì đâu? Cậu đừng bận tâm nhé.

Mục Thanh im lặng, một lát sau bỗng hỏi băng quơ:

- Nhiễm Nhiễm, rốt cuộc cậu mạnh mẽ đến nhường nào?

Nhiễm Nhiễm sững người:

- Cậu nói gì thế?

Mục Thanh nhìn Nhiễm Nhiễm, nắm chặt tay cô:

- Nhiễm Nhiễm, cậu nhớ nhé. Bất luận là khi nào, bên cạnh cậu vẫn luôn có tớ.

Nhiễm Nhiễm bị câu nói của Mục Thanh khiến cho khó hiểu, hỏi đi hỏi lại mà vẫn không hiểu ra được điều gì.

Máy bay hạ cánh xuống thành phố Tây Bình. Khi thấy Thiệu Minh Trạch đứng ngoài khu vực đón người thân, Nhiễm Nhiễm mới phát hiện ra sự việc có vẻ không bình thường. Thiệu Minh Trạch lội ngược dòng người đi về phía cô. Cô kéo Mục Thanh đến bên cạnh hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mục Thanh, cậu nói cho tớ biết. Tớ muốn nghe từ chính miệng cậu.

Ánh mắt Mục Thanh nhìn cô đầy thương xót:

- Nhiễm Nhiễm, cậu phải mạnh mẽ lên. Bố cậu... có chuyện rồi.

Trong tiếng huyên náo của dòng người ngược xuôi, Nhiễm Nhiễm nhìn cánh môi Mục Thanh từ từ khép mở, nhìn thấy Thiệu Minh Trạch vội vã bước về phía mình, nhìn thấy bên cạnh có một đôi tay đỡ lấy cô nhưng giọng nói thì lại xa cách. Cô như bị người ta đẩy vào cửa kính, hoang mang nhìn ra thế giới bên ngoài.

Ông Hạ Hồng Viễn nhảy lầu tự sát.

Đầu tháng Sáu, giá bất động sản của thành phố Tây Bình trượt dốc không phanh. Ông Hạ Hồng Viễn đầu tư quá nhiều vốn vào dự án ngoại ô phía nam, tiền vốn của công ty cực kỳ eo hẹp. Các tòa nhà xây dựng xong lại không bán được, việc quay vòng vốn gặp rắc rối lớn. Ngân hàng là kẻ nghe ngóng tin tức nhanh nhất, thấy tình hình tài chính của Hồng Viễn không ổn bèn không dám cho Hồng Viễn tiếp tục vay vốn nữa.

Ông Hạ Hồng Viễn cố gắng cầm cự được hai tháng, tiền vốn của Hồng Viễn liên tục giảm sút. Cuối cùng, ông không thể gượng gờn hơn được nữa nên đã lên sân thượng tòa nhà của công ty và nhảy xuống kết thúc cuộc đời.

Họ không dám để Nhiễm Nhiễm nhìn thi thể ông Hạ Hồng Viễn. Thiệu Minh Trạch bước đến chắn trước cửa nhà xác, dang tay ngăn cô lại, nói:

- Nhiễm Nhiễm, em đừng nhìn.

Chân Nhiễm Nhiễm bủn rủn, tay cố sức bám vào Mục Thanh mới có thể đứng vững. Trần Lạc đi sau Nhiễm Nhiễm, lặng lẽ bước đến kéo cô vào lòng, nửa ôm nửa dìu cô. Ánh mắt Thiệu Minh Trạch chuyển dần từ Trần Lạc sang khuôn mặt Nhiễm Nhiễm nhưng anh không nói câu nào.

Đầu óc Nhiễm Nhiễm như bị chất đầy các thứ, lại như trống không, lý trí và tình cảm đều nhất loạt ra đi. Tình cảm giữa cô và ông Hạ Hồng Viễn vốn không tốt, tình cha con thì có thể nói là lạnh nhạt, thậm chí vì vụ án của bà Hàn mà cô còn dùng dự án ngoại ô phía nam để uy hiếp ông Hạ Hồng Viễn. Cho tới tận bây giờ, cô vẫn còn nhớ rất rõ nét mặt giận dữ của ông Hạ Hồng Viễn lúc ấy. Ông đã chỉ ra cửa và bảo cô cút đi.

Cô biết tại sao họ không để cô nhìn mặt ông Hạ Hồng Viễn. Rơi từ trên sân thượng tòa nhà cao như thế xuống, e là khuôn mặt ông đã không còn nguyên vẹn. Cô mơ hồ nhìn phía sau Thiệu Minh Trạch, ông Hạ Hồng Viễn đang nằm trong phòng, cách cô chưa đến vài mét nhưng lại không thể bước qua ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Đó là bố cô. Hồi cô còn nhỏ, ông thường mang đồ ăn về cho cô. Sợ đi đường, đồ ăn bị nguội, ông thường ôm vào lòng. Thế nên dù trời lạnh thế nào thì đồ ăn ông mang về vẫn ấm. Không biết đó là nhiệt độ của đồ ăn hay là nhiệt độ của cơ thể ông.

Đó là bố cô, người đã mua cho cô chiếc váy hoa, người đã dẫn cô đến khu vui chơi giải trí. Ông từng đạp xe đạp đưa cô đi khắp nơi. Ông từng nhắc cô lên cổ, cười và gọi tên cô.

Trong lòng cô chẳng có cảm giác gì, không thể nói là đau thương tuyệt vọng, chỉ có cảm giác trống trải, không chỉ trong tim, mà dường như ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng trống rỗng. Dù là vui buồn oán giận hay chua cay mặn ngọt đều không có.

Trần Lạc khẽ nói:

- Nhiệm Nhiệm, em về nghỉ một chút, được không?

Cô lắc đầu. Bố cô vẫn ở trong đó, bây giờ cô về nghỉ thế nào được chứ?

Nhờ sự giúp đỡ của mọi người, cô đã lo xong hậu sự cho ông Hạ Hồng Viễn, dùng toàn bộ tiền tích lũy được mua cho ông một chiếc hộp đựng tro cốt và phần mộ, an táng nơi nghĩa trang. Cô nghĩ, ông Hạ Hồng Viễn cả đời làm nghề xây dựng, bán nhà, dù sao cô cũng phải giúp ông có được nơi an nghỉ tốt.

Từ nghĩa trang trở về, cô lên giường ngủ suốt một ngày liền. Khi thức dậy thì đã là chiều ngày hôm sau. Điều hòa trong phòng vẫn chạy, gió lạnh từ trên cao dần dần lan tỏa khắp không gian. Thế giới bên ngoài bị ngăn cách bởi lớp cửa kính thành hai không gian hoàn toàn khác biệt: Bên ngoài nóng bức huyên náo, bên trong mát mẻ yên tĩnh.

Cô mở mắt, sững người nhìn lên trần nhà như kẻ mất hồn.

Thiệu Minh Trạch ngồi cuối giường nhìn cô, bộ dạng của anh trông giống như khi họ vừa quen nhau, vẻ mặt hồ hững, giọng nói lạnh lùng:

- Mọi chuyện đều không bình thường chút nào. Đầu tiên là dự án ngoại ô phía nam vướng mắc khâu phê duyệt, sau đó là ngân hàng không chịu cho Hồng Viễn vay tiền. Còn cả chuyện Thiệu Thị đầu tư nữa. Rõ ràng là trước đó anh đã tác động thông qua, nhưng đột nhiên hội đồng quản trị lại đổi ý, nhất quyết không chịu đầu tư vào dự án ở ngoại ô phía nam. Những chuyện này xảy ra một cách quá trùng hợp. Nếu cứ tiếp tục như thế thì thực sự sẽ không có tỷ suất sinh lợi, tiền vốn của Hồng Viễn sớm muộn gì cũng gặp rắc rối.

Đầu óc Nhiệm Nhiệm có chút tê dại. Đây là điều cô đã uy hiếp ông Hạ Hồng Viễn, không ngờ nó lại thành sự thực. Cuối cùng, ông Hạ Hồng Viễn đã mất hết sự nghiệp vì dự án ngoại ô phía nam này. Cô cũng sở một lát mới khẽ hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Là bố con Thiệu Vân Bình đúng không? Nếu Thiệu Thị không hứa sẽ đầu tư thì bố em cũng không to gan lớn mật tới mức nhận cả dự án lớn như thế, tiền vốn của Hồng Viễn cũng không đến mức bị cạn kiệt.

Thiệu Minh Trạch gật đầu.

Ánh mắt Nhiệm Nhiệm mơ hồ nhìn trần nhà, khóe môi hơi nhếch lên, mĩa mai nói:

- Quả đúng như lời bố em nói, thương trường là chiến trường, chỉ có lợi ích, không có tình cảm. Ông còn dùng câu này để dạy em, cuối cùng ông lại tự rơi vào nó nên mới bị bạn làm ăn đâm ọt nhát dao từ phía sau.

Cô ngồi dậy, ngả người ra sau, tựa vào đầu giường.

- Thiệu Vân Bình làm như vậy chỉ là cố để hạ bệ anh đúng không? Nhưng Hồng Viễn sụp đổ, Thiệu Thị cũng mất đi dự án ngoại ô phía nam, ông nội anh để mặc chuyện này sao?

Thiệu Minh Trạch im lặng hồi lâu, nói:

- Hồng Viễn không đủ tiền trả nợ nên tòa án đã bán lại dự án ngoại ô phía nam. Nếu không ngoài dự liệu của anh, Thiệu Thị sẽ mua lại.

Nhiễm Nhiễm ngậy người than thở.

- Quả nhiên là một kế hay.

- Thế nên anh nghĩ, ông nội đã sớm biết động cơ hèn hạ của bác Vân Bình, thậm chí còn dung túng cho bác ấy. Nếu không thì dựa vào khả năng của bản thân, bác ấy không thể tiến hành một cách thuận lợi như thế được. - Thiệu Minh Trạch nói.

Nhiễm Nhiễm ngồi thẳng người nhìn Thiệu Minh Trạch, hỏi:

- Vậy còn anh? Có thuận nước đẩy thuyền không?

Thiệu Minh Trạch ngược lên nhìn cô, ánh mắt đen láy không hề lẫn tẩn gọn sóng:

- Nhiễm Nhiễm, dù em có tin lời anh hay không, anh chỉ biết nói rằng anh không tham gia vào âm mưu này. Sau khi em đi, bố em đã đến tìm anh, nhờ anh giúp ông vượt qua khó khăn này. Nhưng mắng bất động sản của Thiệu Thị cũng bị ảnh hưởng lớn, anh còn không lo nỗi thân mình. Anh đã cố gắng hết sức nhưng Thiệu Thị không phải là của cá nhân anh. Bố con Thiệu Vân Bình lại luôn soi mói anh. Anh thật sự không thể bù được số vốn thiếu hụt lớn như vậy. Hơn nữa, lúc đó tiền vốn của Hồng Viễn đã hoàn toàn cạn kiệt. Cho dù Thiệu Thị có giữ đúng lời hứa, thì cũng không cứu nổi Hồng Viễn, và còn có thể kéo Thiệu Thị chết theo.

Anh ngập ngừng rồi tiếp tục nói:

- Điều bố con Thiệu Vân Bình hy vọng nhất là nhìn thấy anh bất chấp lợi ích của Thiệu Thị để cứu Hồng Viễn, vì vậy anh không thể làm được. Trước đó, anh đã quá khinh địch. Sau này, việc anh có thể làm chỉ là giữ vững lý trí. Nếu không thì đến cả anh cũng bị kéo xuống, không có khả năng phản kháng. Nhiễm Nhiễm, anh hy vọng em có thể hiểu cho hoàn cảnh của anh.

Nhiễm Nhiễm lặng lẽ cúi đầu, không nói gì. Lý trí mách bảo cô rằng, những lời Thiệu Minh Trạch nói không sai chút nào. Đường là do ông Hạ Hồng Viễn tự đi, dù anh có là con rể nhà họ Hạ thì cũng không có nghĩa vụ đi cứu Hồng Viễn, chứ nói gì tới chuyện anh và cô đã sớm chia tay. Anh là người của Thiệu gia, theo lẽ thường, tất nhiên anh phải ưu tiên cho lợi ích của Thiệu Thị.

Một lát sau, cô mới bình thản nói:

- Em hiểu.

Thiệu Minh Trạch ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nhiễm Nhiễm, có một chuyện mà anh nghĩ mãi không thông. Mỗi chiều của Thiệu Vân Bình đều nhắm trúng nhược điểm của Hồng Viễn. Điều này rất không bình thường. Sao bác ấy lại hiểu rõ Hồng Viễn như vậy. Thậm chí, bác ấy còn nắm rõ mọi khoản vốn của Hồng Viễn. Trước khi Hồng Viễn phá sản, còn có người đồn rằng Hồng Viễn ngụy tạo giấy tờ, có hành vi phạm pháp, thậm chí đã có người đem chứng cứ phạm pháp của bố em đến Viện Kiểm sát.

Nhiễm Nhiễm hỏi:

- Ý anh là trong nội bộ Hồng Viễn có người câu kết với Thiệu Vân Bình?

Thiệu Minh Trạch gật đầu:

- Anh ngờ rằng Hồng Viễn có nội gián.

- Tốt nhất phải điều tra xem ai có quan hệ với Thiệu Vân Bình. - Nhiễm Nhiễm nói, cô cúi đầu trầm ngâm giây lát, bỗng bật cười đau khổ, khẽ lên tiếng: - Kỳ thực dù có điều tra ra thì có thể làm gì chứ? Người đã không còn, còn có thể làm gì đây?

Thiệu Minh Trạch nhìn Nhiễm Nhiễm, đứng dậy đi vào bếp hâm nóng cốc sữa rồi quay lại đưa cho cô, hỏi:

- Sau này em có kế hoạch gì chưa?

- Kế hoạch? - Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn anh, mỉm cười bất lực, hỏi: - Anh muốn hỏi sau này em có trả thù cho ông Hạ Hồng Viễn không chứ gì?

Thiệu Minh Trạch không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào cô.

Cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, nói giọng mỉa mai:

- Không tiền không thế, em lấy gì để trả thù đây?

- Anh. - Thiệu Minh Trạch nói.

Nhiễm Nhiễm sững sờ, nhìn anh bằng ánh mắt hết sức ngạc nhiên.

Thiệu Minh Trạch cup mi xuống, khẽ nói:

- Anh có thể giúp em. Sớm muộn gì cũng có ngày, anh giành lại cả Thiệu Thị. Đến lúc đó, chuyện sống chết của bố con Thiệu Văn Bình sẽ do em định đoạt.

Nhiễm Nhiễm nhìn anh hồi lâu rồi hỏi:

- Sau đó thì sao?

Thiệu Minh Trạch nghe vậy ngẩng đầu nhìn cô. Cô lại tiếp tục hỏi:

- Trả thù họ xong, sau đó thì sao? Sống cùng anh ư? Quang minh chính đại kết hôn hay là lén lút làm người tình của anh?

- Nhiễm Nhiễm! - Thiệu Minh Trạch lạnh lùng ngắt lời cô, khuôn mặt mang vẻ ảo não: - Anh chưa bao giờ muốn em làm người tình của anh. Em coi anh là loại người gì chứ?

Cô gượng cười, bỗng hỏi:

- Nha Nha thì sao?

Thiệu Minh Trạch chau mày, rõ ràng là không vui nhưng vẫn nhẫn nại trả lời cô:

- Ca phẫu thuật rất thành công. Tô Mạch đưa con bé ra nước ngoài dưỡng bệnh. - Anh dừng lại giây lát rồi tiếp tục nói: - Anh biết hôm đó em buồn vì anh không thể đưa em đến tòa án. Nhưng trong tình hình ấy, anh thực sự không thể rời khỏi bệnh viện. Chuyện này, anh thật sự có lỗi với em. Nhưng sao em không nói lời nào đã bỏ đi thế? Đến cả cơ hội giải thích cũng không chịu cho anh.

- Em kết hôn rồi. - Nhiễm Nhiễm bỗng ngắt lời anh: - Em và Lâm Hướng An đã kết hôn rồi.

Thiệu Minh Trạch sững người như thể không nghe rõ lời cô, vô thức hỏi lại:

- Cái gì?

- Vì muốn cho anh và Tô Mạch gương vỡ lại lành, Lâm Hướng An đã dùng tính mạng của mẹ em ra để uy hiếp em, ép em phải đi đăng ký kết hôn với anh ta. - Thần sắc cô hết sức bình thản, giọng nói cũng vô cùng bình tĩnh như thể đang nói về chuyện của người khác vậy: - Chính buổi sáng hôm mở phiên tòa xét xử, khi em gọi điện cho anh, anh ta đang lái xe đưa em đến Cục Dân chính.

Thiệu Minh Trạch không thể tin nổi, lẩm bẩm:

- Tại sao lại như vậy?

Nhiễm Nhiễm cúi đầu, tay nắm chặt chiếc cốc thủy tinh, hỏi anh bằng giọng thật nhẹ nhàng:

- Anh muốn hỏi cái gì tại sao? Tại sao em lại nhận lời Lâm Hướng An hay là tại sao Lâm Hướng An lại ép em kết hôn? Nếu ý trước, là vì bà Hàn Vân là mẹ em, em không thể mặc kệ sự sống chết của bà. Nếu là ý sau, bởi anh ta biết em đã từng thề tuyệt đối không bao giờ ngoại tình trong hôn nhân, nên chỉ cần anh ta không ly hôn với em thì sớm muộn gì anh cũng là của Tô Mạch.

Thiệu Minh Trạch đứng phắt dậy, giận dữ nói:

- Thế không gọi là hôn nhân! - Anh bước lên kéo cánh tay cô: - Đi, cùng anh đi tìm Lâm Hướng An!

Nhiễm Nhiễm bị anh kéo xuống giường làm chiếc cốc thủy tinh rơi xuống sàn nhà, sữa bắn tung tóe.

- Anh buông tay ra. - Nhiễm Nhiễm thản nhiên nói: - Em sẽ ly hôn với Lâm Hướng An nhưng không phải là để ở bên anh.

Thiệu Minh Trạch sững sờ nhìn cô rất lâu, mãi sau mới từ từ buông tay, lùi lại tựa vào tủ quần áo, khẽ hỏi:

- Vì sao? Vì anh có một cô con gái ư?

- Vì em không muốn tiếp tục lãng nhãng nữa. - Nhiễm Nhiễm mệt mỏi trả lời, cô từ từ ngồi tụt từ trên giường xuống đất, ngồi co người ôm đầu gối: - Chỉ cần Tô Mạch còn yêu anh một ngày, chỉ cần Lâm Hướng An còn yêu Tô Mạch một ngày thì rắc rối này sẽ không bao giờ dứt. Mẹ em đang ngồi tù. Với gia cảnh của Lâm Hướng An, anh ta muốn gây khó dễ ột phạm nhân là chuyện quá dễ dàng.

Cô ngẩng đầu nhìn Thiệu Minh Trạch:

- Anh vừa nói muốn trả thù, nhưng anh biết em có bao nhiêu người cần trả thù không? Em phải trả thù bà Bành Tinh vì bà ta đã không màng tới đạo đức mà xen vào cuộc hôn nhân của bố mẹ em. Em phải trả thù ông Hạ Hồng Viễn vì ông đã phản bội hôn nhân, bỏ rơi gia đình, sinh ra em mà không nuôi dạy. Em phải trả thù bà Hàn Vân. Bà đã ép em theo đuổi những sở thích của bà, lấy danh nghĩa “muốn tốt cho em” mà ép em phải đi con đường bà chọn. Em càng muốn trả thù Lâm Hướng An. Anh ta phụ bạc em trước rồi ép buộc em sau, dùng tính mạng của mẹ em để ép em dâng chồng chưa cưới của mình cho người đàn bà mà anh ta yêu...

- Đừng nói nữa. - Thiệu Minh Trạch bước lên một bước, quỳ xuống kéo cô vào lòng, nghẹn ngào nói: - Nhiễm Nhiễm, đừng nói nữa.

Cô chậm rãi mà kiên định đẩy anh ra:

- Anh nghĩ xem, nếu muốn trả thù, phía sau bố con Thiệu Văn Bình có bao nhiêu thế lực? Anh bảo em phải trả thù thế nào đây? Em phải trả thù họ thế nào đây? Phải cùng họ đi đến chỗ chết sao? Thiệu Minh Trạch, anh nói cho em biết, em nên trả thù thế nào đây? Vì cứu tính mạng bà Hàn Vân mà em đã phải bán cuộc hôn nhân của mình cho Lâm Hướng An. Sau đó vì trả thù cho ông Hạ Hồng Viễn mà em phải hy sinh cả tính mạng của mình sao?

Thiệu Minh Trạch không trả lời. Lần đầu tiên, anh bị người khác hỏi cho cứng họng.

Nước mắt cũng không che giấu được. Cô dùng hai tay bưng mặt, cầu xin anh:

- Thiệu Minh Trạch, anh tha cho em đi. Em mệt rồi, cũng sợ rồi. Em muốn ình một con đường sống. Quan hệ giữa hai ta vốn không phải là tình yêu sâu đậm gì, chẳng qua chỉ là một sự thỏa hiệp, cứ thế này...

- Hóa ra, anh chỉ là một quân cờ của em sao? - Thiệu Minh Trạch nghẹn lời hỏi cô.

Có thật sự anh chỉ là một quân cờ của cô không? Cô không biết nên trả lời mình thế nào, càng không biết phải trả lời anh ra sao. Tình cảm là thứ khiến người ta khó nói nhất. Cô đã sớm rơi vào vực sâu, chẳng thể nói rõ nỗi điều gì, chỉ dựa vào bản năng sinh tồn mà cố gắng giành lấy sự sống.

Thiệu Minh Trạch lại hỏi:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, em có từng yêu anh không? Cho dù chỉ là một chút thôi, không chỉ vì anh là đối tượng kết hôn thích hợp mà vì yêu anh, có không?

Nhiễm Nhiễm cúi đầu, mãi sau mới khẽ trả lời:

- Có. Em từng yêu anh. Nhưng tình yêu này còn chưa kịp nảy nở thì đã bị lụi tàn.

Ngoài cửa có tiếng tra chìa khóa. Mục Thanh và Trần Lạc xách theo mấy chiếc túi lớn lần lượt bước vào. Thấy bộ dạng của Thiệu Minh Trạch và Nhiễm Nhiễm thì cả hai đều sững người. Mục Thanh phản ứng trước tiên, cô ấy vội kéo Trần Lạc đang đứng đứng sững phía sau:

- Nhanh lên, Trần Lạc, anh mau đem đồ ăn bỏ vào tủ lạnh đi.

Trần Lạc sững người, thu lại ánh nhìn đang hướng về phía Thiệu Minh Trạch và Nhiễm Nhiễm, lặng lẽ xách đồ vào bếp. Nhiễm Nhiễm lau nước mắt trên mặt, vịn vào thành giường và ngồi lên giường. Thiệu Minh Trạch cúi đầu nhìn Nhiễm Nhiễm, mãi sau mới khẽ nói:

- Được. Anh để em đi.

Anh nói xong, xoay người lặng lẽ bỏ đi.

Mục Thanh luôn để ý đến động tĩnh của hai người. Thấy vậy, cô ấy cố ý sắp xếp công việc trong bếp cho Trần Lạc, còn mình thì lấy khăn lau sữa đổ trên sàn nhà, khẽ hỏi Nhiễm Nhiễm:

- Sao rồi? Hai người nói xong mọi chuyện chưa?

Thiệu Minh Trạch đã từng liên lạc với Mục Thanh, giải thích chuyện của mình và Nhiễm Nhiễm. Lần này cũng là anh gọi điện cho Mục Thanh báo tin ông Hạ Hồng Viễn tự sát và xin cô ấy đưa Nhiễm Nhiễm cùng về. Tuy tiếp xúc không nhiều nhưng ấn tượng của Mục Thanh về Thiệu Minh Trạch rất tốt. Cô ấy sợ hai người chia tay chỉ vì hiểu lầm nên mới cố ý kéo Trần Lạc đi siêu thị để cả hai có cơ hội ở bên nhau.

Nhiễm Nhiễm vừa lau khô nước mắt, nhưng tròng mắt vẫn đỏ, nghe Mục Thanh hỏi vậy, cô liền trả lời:

- Chẳng có gì để xong cả. Chúng tớ đã sớm kết thúc từ lâu rồi.

Mục Thanh im lặng rất lâu, sau cùng không nén được thở dài, khẽ hỏi:

- Cậu đã quyết định cùng Trần Lạc ra nước ngoài sao?

Mục Thanh nói rất khẽ nhưng bóng người trong bếp vẫn dừng lại. Nhiễm Nhiễm quay đầu nhìn thì bắt gặp ánh mắt trầm tĩnh của Trần Lạc. Anh ta đang nhìn cô, đồng thời cũng đang đợi câu trả lời của cô. Nhiễm Nhiễm nhìn anh ta, khẽ gật đầu trả lời:

- Phải.

Mục Thanh im lặng rồi lại hỏi:

- Vậy còn người em trai kia của cậu thì sao?

Cậu em Hạ Thần của Nhiễm Nhiễm luôn sống ở chỗ người giúp việc. Sau khi Nhiễm Nhiễm quay về, cô đã gặp cậu ấy trong lễ tang ông Hạ Hồng Viễn. Sau lễ tang, cô chẳng còn tâm tư nào mà lo cho Hạ Thần, bèn nhờ người giúp việc đưa cậu ấy về nhà chăm sóc.

- Liên lạc với bà Bành Tinh, bảo bà ấy mang con mình đi. - Nhiễm Nhiễm trả lời. Theo như cô được biết, sau khi bà Bành Tinh và ông Hạ Hồng Viễn ly hôn thì bà ta đã cùng người tình về miền Nam. Tuy cô không biết liên lạc với bà Bành Tinh bằng cách gì nhưng chắc là Hạ Thần biết.

Trần Lạc bắt đầu làm thủ tục cho hai người ra nước ngoài. Trước đây anh ta đã định ra nước ngoài nên nắm rõ mọi thủ tục, lại có bạn trong ngành nên việc làm thủ tục rất thuận lợi. Khi thời tiết mát mẻ hơn, về cơ bản thủ tục đi du học của Nhiễm Nhiễm đã hoàn tất. Cô từng đến tìm Lâm Hướng An, nói mình đã quyết định ra nước ngoài cùng Trần Lạc, sẽ không còn là sự ỷ nại đối với Tô Mạch nữa, liệu anh có thể làm thủ tục ly hôn với cô không.

Không ngờ Lâm Hướng An lại từ chối. Anh cầu xin Nhiễm Nhiễm ở lại, nói sẽ bù đắp cho cô. Nhiễm Nhiễm chẳng còn gì để nói, quay người bỏ đi.

Tháng Mười một, cuối cùng bà Bành Tinh đã từ miền Nam về gặp con trai nhưng không chịu đón cậu ấy đi. Bà Bành Tinh lại có thai, người tình của bà ta cũng là người chồng hiện giờ không chấp nhận Hạ Thần nên bà ta dắt cậu thiếu niên còn cao hơn cả Nhiễm Nhiễm đến trước mặt cô, nói:

- Đây là em trai của cô, là người nhà họ Hạ. Tôi không thể đem nó đến nhà người ta. Tuy Hạ Hồng Viễn chết rồi nhưng trước đây, ông ấy đã cho cô không ít tiền. Thế nên, cô phải nuôi em trai mình.

Tuy Nhiễm Nhiễm chẳng hề có tình cảm gì với cậu em trai này nhưng không muốn nói chuyện trước mặt cậu ấy, bèn mượn cớ bảo Trần Lạc dẫn Hạ Thần ra ngoài, còn cô nói chuyện với bà Bành Tinh:

- Hạ Thần rốt cuộc có phải là người nhà họ Hạ hay không, tôi nghĩ bà là người rõ nhất. Điều khó nghe tôi cũng đã nói rồi, xin bà đem con trai bà đi.

Bà Bành Tinh nghe thế liền nóng nảy, đứng phắt lên nói:

- Đừng có nói linh tinh! Thần Thần là con trai của Hạ Hồng Viễn. Hạ Nhiễm Nhiễm, cô đừng tưởng tôi không biết cô tính toán gì. Không phải cô muốn độc chiếm tài sản của Hạ Hồng Viễn sao? Tôi nói cho cô biết, cô đừng mơ cướp quyền thừa kế của Thần Thần. Nếu không, tôi sẽ đến tòa án kiện cô!

Nhiễm Nhiễm phì cười trước vẻ giận dữ của bà Bành Tinh, nói:

- Hồng Viễn đã phá sản. Ông Hạ Hồng Viễn chẳng có tài sản thừa kế gì, chỉ có các khoản nợ. Bà có muốn không?

Bà Bành Tinh sững sờ rồi vẫn làm om sòm lên:

- Tôi mặc kệ! Dù sao Thần Thần cũng là người nhà họ Hạ các người. Tôi không lo được. - Bà ta nói rồi cầm túi xách đi, chẳng cần con trai mình nữa.

Nhiễm Nhiễm không kìm nổi thở dài. Người đàn bà này quả là thiên tài, vai diễn nào bà ta cũng diễn rất đạt, từ thực nữ dịu dàng đến người đàn bà chua ngoa, từ người vợ hiền dịu đến người tình dâm thấp. Trần Lạc dẫn Hạ Thần về, thấy chỉ còn lại mình Nhiễm Nhiễm liền hỏi:

- Làm sao đây?

Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn cậu thiếu niên lạnh lùng này rồi cùng Trần Lạc dẫn cậu ấy về gửi chỗ người giúp việc. Trước khi chia tay ở cửa, Hạ Thần vốn không nói gì trên suốt đường đi bỗng lên tiếng, cầm hận nói:

- Chị không muốn nhận tôi, tôi càng không muốn nhận chị. Chị vốn không phải là chị gái tôi.

Nhiễm Nhiễm gật đầu, bình thản nói:

- Cậu nói không sai. Đúng là tôi không phải chị gái cậu. Thế nên, cậu thiếu niên à, tôi không có nghĩa vụ phải nuôi dưỡng cậu. Nếu cần thì hãy gọi ẹ cậu ấy. Cho dù bà ta không chịu đón cậu đi thì ít nhất cũng phải gửi tiền nuôi dưỡng cậu.

Hạ Thần nhìn cô oán hận, quay người bước vào nhà, đóng sầm cánh cửa lại.

Nhiễm Nhiễm mỉm cười, kéo tay Trần Lạc đi lòng vòng. Trần Lạc nắm tay cô nhét vào túi áo của mình, nói:

- Nhiễm Nhiễm, em ra nước ngoài trước. Anh giải quyết xong việc trong nước sẽ đi tìm em. Chúng ta đón Giáng sinh cùng nhau, được không?

Cô gật đầu:

- Được.

Mục Thanh chưa về Thanh Hải mà vẫn sống cùng Nhiễm Nhiễm. Cô ấy vừa giúp Nhiễm Nhiễm thu dọn hành lý vừa hỏi:

- Bao giờ người bên trung tâm môi giới dẫn người đến xem nhà?

- Họ nói là buổi chiều. Đối phương cần mua nhà gấp, vừa hay tớ cũng cần bán gấp. Nếu không có vấn đề gì thì sẽ làm thủ tục sang tên đổi chủ. - Nhiễm Nhiễm vừa trả lời vừa mở chiếc hộp nhựa đựng ảnh ra. Cô lật từng trang xem kỹ từng bức một, rồi rút ra xếp thành chồng, đút vào phong bì đã chuẩn bị trước.

Mục Thanh liếc nhìn bức ảnh trên tay cô, không kìm được hỏi:

- Trước khi đi, cậu có đi thăm bà Hàn không?

Nhiễm Nhiễm cúi đầu, cẩn thận sắp xếp chồng ảnh, bình tĩnh trả lời:

- Có. Phải đi chứ.

Hôm sau, Trần Lạc có việc phải làm, cô cũng không gọi anh ta, một mình bắt xe đến thăm bà Hàn. Từ khi bị bắt đến giờ, đây là lần đầu tiên Nhiễm Nhiễm gặp bà, cô gần như không thể nhận ra bà. Bà già đi nhiều, mái tóc đen đã bạc hơn nửa.

- Mẹ biết con oán mẹ nên mới không chịu đến gặp mẹ. - Bà Hàn cúi đầu nói: - Nhưng mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con, mẹ muốn giúp con giành lại công ty.

Nhiễm Nhiễm lặng lẽ nhìn bà rồi chậm rãi nói:

- Công ty đã phá sản rồi. Vì chuyện này, ông Hạ Hồng Viễn cũng nhảy lầu tự sát.

Bà Hàn sửng sốt, mở to mắt không dám tin nhìn Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm tiếp tục nói:

- Con và Thiệu Minh Trạch cũng đã chia tay.

Bà Hàn bị những câu nói của cô làm cho đầu óc hoảng loạn, chỉ lẩm bẩm:

- Cuối cùng vẫn là con số không sao?

Nhìn người đàn bà tiêu tụy trước mặt, rõ ràng Nhiễm Nhiễm tự nhủ bản thân phải kiên cường nhưng khóe mắt vẫn bắt gặp giọt lệ. Cô cúi xuống, bình thản nói:

- Tuy mẹ nói vì con nhưng con cũng đã cố gắng hết sức để giữ tính mạng ẹ. Sau này như thế nào thì chỉ có thể còn dựa vào bản thân mẹ thôi. Vài ngày nữa, con sẽ ra nước ngoài. Có lẽ, sau này con không về nữa. Con đã giao nhà bên ngoài cho Mục Thanh, nhờ cậu ấy trông coi giúp. Có chuyện gì, mẹ đều có thể tìm cậu ấy.

Bà Hàn vẫn đắm chìm trong chuyện vừa nghe, chỉ ngồi đó thất thần.

Nhiễm Nhiễm ngần ngừ giây lát rồi đưa tay ra nắm bàn tay gầy gò của mẹ, mắt đỏ hoe nói:

- Mẹ, buông tay đi.

Buông tay, cũng là cho bản thân một con đường sống.

Từ nhà tù đi ra, ánh mặt trời chói chang, bầu trời trong xanh như ngọc. Nhiễm Nhiễm không vội bắt xe mà đi bộ men theo con đường. Cỏ dại bên đường đã bắt đầu ngả vàng, những chú chim sẻ từ trong bụi cỏ chốc chốc lại hoảng hốt bay lên khi có tiếng bước chân người, nhưng chúng cũng không bay xa, chúng lại đậu xuống cách bụi cỏ một đoạn, khi có người đến gần chúng sẽ bay lên. Nếu bạn càng đuổi theo một con chim sẻ, nó sẽ càng đùa bỡn bạn. Giống như khát vọng của con người, luôn dừng lại ở gần ngay trước mặt bạn, dù bạn theo đuổi, tới khi bạn đưa tay ra tóm thì nó lại bay đi.

Thực sự, nếu nghĩ thông rồi, những điều đó chẳng qua cũng chỉ là thứ có mà như không.

Khi chiếc taxi bóp còi bên cạnh Nhiễm Nhiễm, cô quay đầu mỉm cười xua tay với người lái xe, ra hiệu mình không muốn đi.

Lúc sắp đến thành phố, Mục Thanh gọi điện hỏi cô đang ở đâu và nói là Lâm Hướng An đợi cô ở dưới nhà.

Lâm Hướng An đến để ly hôn với Nhiễm Nhiễm. Có lẽ lương tâm của anh thức tỉnh, hoặc là cuối cùng anh đã nhận ra cô không còn là mối đe dọa với Tô Mạch nữa nên mới kết thúc cuộc hôn nhân hoang đường này.

Hai người ly hôn xong từ Cục Dân chính bước ra, Lâm Hướng An cúi đầu hỏi:

- Có phải em sẽ hận anh cả đời không?

Cô nghe vậy mà phì cười, nói:

- Tôi còn trẻ như vậy, nào biết hết được mọi chuyện của cuộc đời.

Lâm Hướng An im lặng một lát, bỗng nói:

- Nhiễm Nhiễm, xin lỗi em. Anh chỉ không thể bỏ mặc Tô Mạch thôi. Anh và cô ấy lớn lên bên nhau, cùng trải qua rất nhiều chuyện. Bây giờ anh không rõ, rốt cuộc tình cảm anh dành cho cô ấy là tình yêu hay tình

thân. Anh chỉ cảm thấy cô ấy rất quan trọng. Khi Nha Nha nguy kịch, thấy cô ấy không cầm cự nổi, anh...
- Anh nói đến đây thì ngừng lại, yết hầu lên xuống, khó khăn lắm mới nói tiếp được: - Anh đành để em chịu
ấm ức. Anh nghĩ, nếu làm như vậy, ba người nhà họ sẽ đoàn tụ. Còn em, anh sẽ dùng cả đời để bù đắp cho
em.

- Lâm Hướng An, thực ra anh không cần giải thích với tôi như thế, vì tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ tha thứ cho
anh. - Nhiệm Nhiệm bồng ngắt lời Lâm Hướng An, đút hai tay vào túi áo, hơi ngẩng lên nhìn anh: - Anh
hỏi tôi liệu có hận anh cả đời không? Tôi sẽ không, vì tôi không thể cả đời nhớ đến anh. Bây giờ tôi chỉ
buông xuôi thôi, chứ không phải tha thứ. Tôi nghĩ, nếu bây giờ anh rơi xuống giếng, chắc chắn tôi sẽ coi
anh là hòn đá. Tôi sẽ không trả thù anh, chỉ cảm thấy như vậy mới công bằng.

Cánh môi Lâm Hướng An run run, anh vừa kinh ngạc vừa đau khổ nhìn cô.

Nhiệm Nhiệm mỉm cười, nói:

- Thế mới nói, sau này tôi sẽ không hận anh thêm nữa nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, và quên
luôn anh.

Bởi cô không bao dung đến thế, cũng vì anh không đáng để nhận được sự tha thứ của cô.

19. Chương 19

Nội tình

- Anh yên tâm. Cho dù em có hối hận cũng không quay lại tìm anh đâu.

*

Căn nhà của Nhiệm Nhiệm nhanh chóng được bán đi, lại vì đối phương căn nhà ở gấp nên cô xách hành lý
chuyển đến chỗ Trần Lạc, giao nhà cho người ta.

Mục Thanh không muốn đến chỗ Trần Lạc cùng Nhiệm Nhiệm nên tạm thời đến ở nhờ nhà đồng nghiệp
trước đây. Nhiệm Nhiệm thấy Mục Thanh như vậy liền giục cô ấy mau về Thanh Hải nhưng cô ấy vẫn kiên
trì ở thêm mấy ngày, nói dù thế nào cũng phải tiễn Nhiệm Nhiệm lên máy bay rồi mới về.

Nhiệm Nhiệm không lay chuyển được Mục Thanh, đành thuận theo ý bạn.

Mục Thanh hỏi:

- Còn có nơi nào cậu muốn đến nữa không?

Nhiệm Nhiệm cười, vỗ vai Mục Thanh:

- Trông cậu kìa. Cứ như tớ đi không về nữa vậy, có cần tỏ ra như thế không?

Mục Thanh cúi đầu, nói giọng chẳng vui vẻ gì:

- Chẳng phải là đi không về nữa sao?

Nhiệm Nhiệm sững người. Cô thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện quay về. Khó khăn lắm mới rời khỏi nơi
này, tại sao lại phải quay về? Còn ai đáng để cho cô quay về? Cô cũng im lặng một lát rồi mới cảm thấy
không khí quá ngột ngạt, bèn kéo Mục Thanh ra cửa, nói:

- Cùng tớ đi vòng quanh thành phố Tây Bình nhé. Ít nhất thì tớ cũng lớn lên ở đây mà.

Mục Thanh cùng cô đi khắp thành phố Tây Bình cả ngày, cũng đến nơi cô từng sống hồi nhỏ. Hai người
chơi với nhau đến tận tối rồi lại tìm về quán ăn nhỏ gần trường ăn bữa cơm thanh đạm, sau đó chia tay ở
bến tàu điện ngầm, ai về chỗ ở của người đấy.

Nơi ở của Trần Lạc khá hẻo lánh. Khi Nhiễm Nhiễm về đã sắp chín giờ. Vừa lên lầu, cô nghe thấy tiếng đánh nhau vọng ra từ nhà Trần Lạc, tiếp đó có thứ gì đó đập “choang” xuống đất. Âm thanh rất lớn. Cô đứng ngoài cửa, tay cầm chìa khóa nhưng cô chần chừ một lát rồi gõ cửa.

Tiếng đánh nhau bên trong ngừng lại, một lát sau Trần Lạc dùng khăn bông áp vào vết máu ở đuôi mắt rồi ra mở cửa. Thấy Nhiễm Nhiễm đứng ngoài, anh ta sững sờ:

- Nhiễm Nhiễm?

Nhiễm Nhiễm thấy bộ dạng Trần Lạc như vậy cũng sững sờ. Mặt anh ta bị thương, cúc áo cũng bị bật tung hai chiếc, bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Cô không kìm nổi hơi nghiêng người vòng qua Trần Lạc, nhìn vào trong phòng khách thì thấy một đống lộn xộn. Đặc biệt là ở phòng ăn có hai chiếc ghế đổ. Một người đàn ông ôm bụng gục bên bàn ăn khê đứng lên. Chính là Thiệu Minh Trạch. Anh mặc âu phục, trông khá chỉnh chu, chỉ là sắc mặt rất tệ, sự thù hận hiện lên nơi ánh mắt, nghiêm mặt nhìn ra cửa.

Nhiễm Nhiễm vô cùng kinh ngạc, không ngờ Thiệu Minh Trạch sau nhiều ngày mất tăm lại tìm đến đây. Nhìn bộ dạng thì hình như anh vừa đánh nhau với Trần Lạc.

Thiệu Minh Trạch chắc cũng không ngờ người ngoài cửa lại là Nhiễm Nhiễm. Sau một hồi im lặng, anh sải bước tới.

Sắc mặt Trần Lạc lập tức thay đổi, quay người bước đến chỗ Thiệu Minh Trạch để ngăn anh lại. Thiệu Minh Trạch đẩy Trần Lạc ra, tung một nắm đấm lên mặt anh ta. Trần Lạc không hề phản kháng, nhận một cú đấm ngay vào má, ngã vật ra sofa.

- Thiệu Minh Trạch! - Nhiễm Nhiễm thét lên, lao đến ngăn trước mặt anh.

Thiệu Minh Trạch mặt lạnh tanh, lạnh lùng nói:

- Em tránh ra.

- Em không tránh. - Nhiễm Nhiễm hất cằm, cương quyết nói.

Đôi mắt đen láy của Thiệu Minh Trạch ẩn chứa cơn tức giận đến cùng cực, khóe môi hơi cong, anh nhìn cô chằm chằm, hỏi:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, em có biết...

- Tôi yêu cô ấy. - Trần Lạc bỗng lên tiếng ngắt lời Thiệu Minh Trạch, bình tĩnh nhìn anh, nói chậm rãi từng câu từng chữ: - Tôi có thể vì cô ấy mà vứt bỏ mọi thứ trước đây, một lòng một dạ yêu cô ấy.

Thiệu Minh Trạch sững người giây lát rồi cười lạnh lùng:

- Anh cũng xứng sao?

Trần Lạc từ từ ngồi dậy, đẩy Nhiễm Nhiễm qua một bên, đối mặt với Thiệu Minh Trạch, nói:

- Tôi không xứng nhưng anh cũng không xứng. Cái gì anh có thể cho cô ấy, tôi cũng có thể. Cái gì anh không thể cho cô ấy, tôi cũng có thể. Thiệu Minh Trạch, tôi đã cho anh cơ hội, là tự anh để tuột mất cô ấy. Bây giờ, nếu anh còn yêu cô ấy thì hãy để cô ấy thanh thản đi cùng tôi. Anh cũng nên bình tĩnh lại mà suy nghĩ xem, chỉ có như vậy mới là tốt nhất cho cô ấy.

Sắc mặt Thiệu Minh Trạch tái mét. Anh cắn răng, ánh mắt sắc như kiếm, hận là không thể chém người đàn ông trước mặt này thành nghìn mảnh.

Trần Lạc hơi nhếch khóe môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Thiệu Minh Trạch không chịu lùi dù chỉ một bước.

Nhiễm Nhiễm không biết lúc trước hai người này đã nói gì, sao lại đánh nhau. Bây giờ thấy hai người như vậy, lại nghe trong lời nói đều ám chỉ ý gì đó thì nhất thời cảm thấy mệt mỏi. Cô chậm rãi lùi lại phía sau, tựa vào tường nhìn hai người đàn ông, cười mỉa mai hỏi:

- Hai người đang đánh nhau vì tranh giành tôi sao? Còn muốn đánh nhau nữa không?

Hai người đàn ông trong phòng đều đứng sững như tượng. Nhiễm Nhiễm nhìn Thiệu Minh Trạch nhưng miệng lại hỏi Trần Lạc:

- Trần Lạc, anh có yêu em không?

Trần Lạc không biết tại sao bỗng nhiên cô lại hỏi như vậy, nhưng vẫn khẽ đáp:

- Có.

- Vậy anh có thể bảo đảm với em, sau này sẽ không dính dáng đến người đàn bà khác, cho dù bạn gái cũ của anh có đến xin ăn trước cửa nhà anh, anh cũng có thể không gặp mà đóng cửa, quyết không nói với cô ta nửa lời không?

Trần Lạc vẫn khẽ đáp:

- Có.

Lúc này, Nhiễm Nhiễm mới quay sang hỏi Thiệu Minh Trạch:

- Thiệu Minh Trạch, anh có thể không?

Thiệu Minh Trạch nhìn cô, mãi sau bỗng cười không thành tiếng, khẽ nói:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, sau này em đừng hối hận là được.

Nhiễm Nhiễm nhìn thẳng vào mắt anh, bình tĩnh nói:

- Anh yên tâm. Cho dù em có hối hận cũng không quay lại tìm anh đâu.

Thiệu Minh Trạch bực bội nhìn cô, mặt lạnh tanh đạp cửa bỏ đi.

Trần Lạc chậm rãi bước đến bên cô, cúi xuống khẽ kéo cô vào lòng, nói như thì:

- Nhiễm Nhiễm, em yên tâm. Anh sẽ không để em có cơ hội hối hận đâu.

Nhiễm Nhiễm không nói gì. Cô không biết sau này mình có hối hận không, chỉ biết rằng mình muốn rời khỏi nơi này, không bao giờ quay lại. Vé máy bay cô đã mua, đồ cần mang cũng đã sắp cả vào vali rồi.

Trần Lạc vì còn một số chuyện chưa làm xong nên không thể đi cùng cô. Anh giúp cô kiểm tra lại mọi giấy tờ mấy lần, cuối cùng còn không yên tâm, đặt hai tay lên vai cô dặn dò:

- Anh đã nhờ người ta đón em ở đó. Em cứ nghe theo sự sắp xếp của anh ấy là được. Không cần phải lo gì cả, nghỉ ngơi cho tốt nhé. Dù gì anh cũng sẽ đến ngay thôi. Tất cả cứ để anh lo liệu.

Nhiễm Nhiễm ngẩng lên nhìn Trần Lạc, cười hờ hững, nói:

- Trước đây, em không phát hiện ra anh lại lừa dối em như vậy. Hơn nữa, anh để câu này đến khi tiễn em ra sân bay hăng nói thì tốt hơn đấy. Em ở đây hai hôm rồi mới đi. Bây giờ anh nói rồi, đợi ra sân bay nhắc lại lần nữa nhé.

Trần Lạc không kìm được nở nụ cười khổ sở nhưng trong lòng lại cực kỳ mâu thuẫn. Nhất thời anh ta hận là không thể kéo Nhiễm Nhiễm lên máy bay ngay lập tức thì mới yên tâm, anh ta bỗng không nỡ để cô một mình bay đến nơi đất khách quê người.

- Sớm biết thế này, anh đã mặc kệ mọi chuyện mà đặt vé máy bay cùng em rồi.

Nhiễm Nhiễm nghe vậy vội nói:

- Đừng mà! Em không còn nhiều tiền. Ra nước ngoài, anh còn phải nuôi em nên anh lo xử lý chuyện tài sản thì sau này chúng ta mới không lo chết đói.

Trần Lạc gật đầu:

- Được rồi. Anh nghe em.

Sắp phải ra nước ngoài, Nhiễm Nhiễm càng rảnh rỗi. Trần Lạc cũng không đi lo việc, chỉ muốn ở bên cô. Nhiễm Nhiễm không muốn thế, cười nói:

- Sau này chúng ta còn có nhiều thời gian. Chưa biết chừng một ngày nào đó lại nhìn nhau mà phát chán ấy chứ. Hai ngày cuối cùng này, em đi cùng với Mục Thanh. Anh đừng có theo đấy.

Trần Lạc bất đắc dĩ, tuy anh ta không muốn nhưng cũng đành giao Nhiễm Nhiễm cho Mục Thanh.

Trước khi lên máy bay một ngày, sáng sớm Nhiễm Nhiễm vừa tiễn Trần Lạc ra khỏi cửa liền gọi điện cho Mục Thanh, nhưng cô chưa gọi đi thì di động đã đổ chuông. Người phụ nữ mua nhà của cô gọi đến nói là khi thu dọn nhà xe thì phát hiện ra một số thứ của cô, bảo cô quay lại lấy nốt.

Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ giây lát mới nhớ ra trong nhà xe có vài thứ linh tinh, nhưng không phải của cô, mà là của ông Hạ Hồng Viễn. Công ty phá sản, tuy ông Hạ Hồng Viễn đã chết nhưng để lại những khoản nợ chồng chất. Dù công ty và nhà cửa đã bị bán đấu giá, đến tài sản riêng của ông cũng bị tòa án cưỡng chế. Nhà bị bán, những thứ vô dụng của ông được người ta chuyển đến chỗ cô. Sau đó, cô chẳng xem mà bảo người ta chất vào trong nhà xe.

Nhiễm Nhiễm chẳng muốn qua đó, chỉ nói với người phụ nữ ấy cứ tùy ý dọn dẹp. Ai ngờ, người đó khẳng khái nói:

- Cô Hạ, cô tự đến dọn dẹp những thứ này đi. Đây là đồ cá nhân, chúng tôi không tiện xử lý.

Nhiễm Nhiễm chẳng còn cách nào khác, đành gọi điện cho Mục Thanh hẹn gặp sau rồi gọi người thu mua phế liệu, dẫn ông ta cùng đến nơi ở cũ. Cô nhận chìa khóa từ người phụ nữ mua nhà của mình, mở cửa nhà xe, chỉ vào đồng đồ bừa bãi, bảo với người thu mua phế liệu:

- Bác à, bác cứ dọn dẹp đi. Cháu không cần tiền của bác, cũng không cần phải trả tiền cho bác. Thế có được không ạ?

Bên trong phần lớn là sách, nếu đem bán đi, có thể kiếm được không ít tiền. Ông ta vui vẻ nhận lời, bảo Nhiễm Nhiễm đứng bên ngoài đợi, còn mình sẽ tự thu dọn sạch sẽ nhà xe.

Nhiễm Nhiễm gật đầu, ra ngoài ngồi cách đó không xa nghịch điện thoại. Đúng lúc cô cảm thấy vô cùng buồn chán thì người thu mua phế liệu đứng ở cửa nhà xe gọi:

- Cô ơi, tôi dọn xong rồi.

Nhiễm Nhiễm thở phào, gọi điện cho chủ mới của ngôi nhà xuống, lấy chìa khóa nhà xe, cũng vòng qua đó một lượt. Người thu mua phế liệu đã chất đầy đồ linh tinh lên xe đẩy, ông ta cầm một cuốn sách và mấy bức ảnh đưa cho cô, thật thà nói:

- Có mấy bức ảnh trong cuốn sách này bị rơi ra. Là người nhà cô à? Cô cầm lấy đi.

Nhiễm Nhiễm có chút ngạc nhiên nhận cuốn sách và mấy bức ảnh. Đó là một quyển từ điển bình thường. Các bức ảnh đều là ông Hạ Hồng Viễn chụp chung với một cô gái rất xinh đẹp. Nhiễm Nhiễm lật ra xem thì phát hiện ra một trong số những bức ảnh đó có dòng chữ: Năm 1996 cùng A Nghiên đi chụp ảnh ở Lư Sơn.

Cái tên “A Nghiên” này khiến Nhiễm Nhiễm chợt nhớ đến cô gái mà bà Hàn đã từng nói mười mấy năm trước, người vì ông Hạ Hồng Viễn mà nhảy lầu.

Hóa ra là người này! Nhiễm Nhiễm không kìm được nhìn kỹ cô gái trẻ trong bức ảnh một lượt. Cô ấy rất xinh đẹp, không tuyệt mỹ như bà Bành Tinh nhưng thanh thoát, gương mặt hài hòa, đầm thắm. Nhiễm Nhiễm bỗng cảm thấy quen quen nhưng nhất thời không thể nhớ nổi mình đã gặp ở đâu.

Người thu mua phế liệu đứng bên vừa sắp xếp lại đồ đạc trên xe đẩy vừa nói với Nhiễm Nhiễm:

- Không nên để mất những bức ảnh chân dung. Không may mất đâu.

Người phụ nữ mua nhà của Nhiễm Nhiễm từ trên lầu xuống lấy chìa khóa, nghe câu này, lại thấy Nhiễm Nhiễm ngây cười thì không kìm được nói xen vào:

- Ở quê tôi cũng kỳ như vậy. Những bức ảnh chụp có người đều không được vứt lung tung. Trước đây có cô gái chia tay với bạn trai đã để một bức ảnh hai người chụp chung lại cho bạn trai. Hai năm sau, cô ấy bỗng nhiên bị đau đầu, mặt nổi đầy mụn, đến bệnh viện khám mà không tìm ra nguyên nhân. Sau đó có người hỏi cô gái có đưa ảnh chụp cho người khác không. Cô gái ấy mới chợt nhớ và tới nhà bạn trai cũ tìm lại bức ảnh chụp chung. Đến nơi mới biết, người bạn trai cũ bỏ hết thư từ và ảnh trước đây của hai người trong một chiếc hộp giấy trên gác xép, có lần nhà bị đột mưa ướt hết cả thùng giấy. Bức ảnh đó đã mờ, chẳng còn nhìn rõ người nữa.

Nhiệm Nhiệm không để ý đến câu chuyện khủng khiếp này nhưng lại có một câu của bà ấy làm sự nhớ tới một chuyện. Đúng là cô đã từng thấy bức ảnh của cô gái này. Đó là rất lâu trước đây, khi cô đưa Trần Lạc say rượu về nhà. Ở phòng ngủ của anh ta có một bức ảnh hồi trẻ anh ta chụp với một người khác. Đó chính là cô gái trong bức ảnh này.

Trái tim Nhiệm Nhiệm như bị ai bóp chặt, nỗi sợ hãi giống như từng cơn sóng kinh hoàng ập ập kéo đến bủa vây lấy cô. Cô ngậy người nhìn người phụ nữ vẫn đang huyền thuyên trước mặt mình rồi đột nhiên bất chấp tất cả chạy ra ngoài.

Sau khi Nhiệm Nhiệm chuyển đến nhà Trần Lạc, anh ta đã nhường phòng ngủ lại cho cô, còn mình thì sang thư phòng. Nhiệm Nhiệm nhớ ở đầu giường của anh ta có đặt một tấm ảnh, lần này không thấy bức ảnh đó đâu, cô còn cười trêu Trần Lạc rằng có phải là đem xóa hết chứng cứ phạm tội trước đây hay không.

Cô còn nhớ rất rõ phản ứng lúc đó của Trần Lạc, anh ta chỉ cười dịu dàng, nói:

- Đều là chuyện quá khứ rồi. Chúng ta quên đi nhé.

Nơi ở của Trần Lạc rất hẻo lánh, gần như ở bên ngoài thành phố Tây Bình. Căn hộ lại ở sâu trong một khu chung cư nhỏ, trên tầng hai mươi sáu. Từ cửa sổ phòng khách có thể thỏa sức nhìn không gian rộng lớn mà không có bất kỳ vật nào chắn tầm mắt. Trước đây, Nhiệm Nhiệm rất thích căn hộ yên tĩnh này, nhưng bây giờ, cô lại thấy cảm giác yên tĩnh ấy thật đáng sợ, dường như có thể nghe được cả tiếng máu chảy trong huyết quản.

Đồ dùng của Trần Lạc đều để ở thư phòng. Cô vào lật tìm một lượt, cuối cùng cũng tìm được bức ảnh ấy ở trong ngăn kéo dưới giá sách. Tay cô run run đặt hai bức ảnh cạnh nhau. Vừa nhìn, đầu cô chỉ có những tiếng ong ong rồi trở nên trống rỗng.

Là một người, họ thật sự là một người.

Cô vịn vào giá sách từ từ ngồi xuống sàn nhà, ngậy người nhìn bức ảnh trên tay. Trần Lạc đã từng dùng tên của người khác để kết bạn với cô. Trần Lạc đã từng là trợ lý mà ông Hạ Hồng Viễn tín nhiệm nhất. Trần Lạc đã từng giúp Hồng Viễn lấy được dự án ngoại ô phía nam. Trần Lạc đã từng ủng hộ ông Hạ Hồng Viễn mạo hiểm đầu tư. Cô bỗng nhớ đến câu nói mà Thiệu Minh Trạch không thể nói hết hôm đó. Anh nói:

- Nhiệm Nhiệm, em có biết...

Anh chưa nói hết câu thì đã bị Trần Lạc ngắt lời.

Thiệu Minh Trạch lại nói:

- Hạ Nhiệm Nhiệm, sau này em đừng hối hận là được.

Còn cô, cô đã trả lời thế nào? Cô nói:

- Anh yên tâm. Cho dù em có hối hận cũng không quay lại tìm anh đâu.

Nhiệm Nhiệm vịn tay vào giá sách từ từ đứng dậy, xách túi ra khỏi cửa. Cô muốn đi tìm Thiệu Minh Trạch. Chắc chắn anh biết rất nhiều chuyện mà cô không biết. Cô muốn hỏi anh, anh muốn cho cô biết điều gì.

Tòa cao ốc của Tập đoàn Thiệu Thị tọa lạc ở khu thương nghiệp phồn hoa nhất thành phố Tây Bình. Nhiệm Nhiệm đã đến đây không ít lần nhưng đều là đứng bên ngoài đợi Thiệu Minh Trạch, cô chưa từng vào trong như hôm nay. Cô không gọi được vào di động của Thiệu Minh Trạch, chỉ có thể nhờ lễ tân liên lạc với trợ lý của anh. Một lát sau, người trợ lý đích thân xuống đón cô, nói:

- Cô Hạ, Tổng giám đốc Thiệu đang bận họp. Cô vào văn phòng của tổng giám đốc đợi một lát nhé.

Nhiệm Nhiệm gật đầu, đi theo người trợ lý lên lầu, lặng lẽ ngồi trong văn phòng đợi Thiệu Minh Trạch.

Khi sắp đến trưa, Thiệu Minh Trạch từ ngoài đẩy cửa bước vào. Rõ ràng là trợ lý đã thông báo cho anh biết Nhiệm Nhiệm đến nên thấy cô, anh chẳng hề bất ngờ. Anh lạnh lùng bước vào bàn làm việc, ngồi xuống rồi mới ngẩng lên nhìn cô, bình tĩnh hỏi:

- Em đến tìm anh có chuyện gì?

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, còn chưa nói gì thì Thiệu Minh Trạch đã chau mày hỏi:

- Sao sắc mặt của em lại khó coi như vậy?

Cô không trả lời, chỉ bình tĩnh hỏi anh:

- Nội gián của Hồng Viễn có phải là Trần Lạc không?

Thiệu Minh Trạch sững sờ:

- Em biết cả rồi sao?

Nhiễm Nhiễm khẽ gật đầu rồi nói:

- Biết cả rồi. Chỉ có chút việc không rõ, em có thể hỏi anh không?

Thiệu Minh Trạch nói:

- Em hỏi đi.

Nhiễm Nhiễm hỏi:

- Làm sao anh phát hiện ra chuyện này?

Thiệu Minh Trạch nhìn cô, ngả người ra ghế, khoanh hai tay trước ngực, nói:

- Em còn nhớ chuyện năm ngoái Thiệu Minh Nguyên bị người ta gài bẫy không? Có người đã lợi dụng nhân tình của anh ấy để ký kết hợp đồng với Thiệu Thị rồi bán nguyên vật liệu chất lượng kém cho Thiệu Thị. Cũng vì nguyên nhân này mà Thiệu Minh Nguyên bị ông nội đuổi ra khỏi Thiệu Thị. Bố con họ luôn nghĩ rằng chuyện này là do anh sắp đặt, vì người được lợi trực tiếp trong chuyện này là anh.

Nhiễm Nhiễm gật đầu:

- Em nhớ.

Thiệu Minh Trạch tiếp tục nói:

- Nhưng chuyện này không phải do anh làm. Anh luôn muốn biết rốt cuộc ai đã làm chuyện này, ai đã đem Thiệu Thị đến cho anh, lại còn khiến anh và bố con bác cả kết thù oán. Cuối cùng, anh đã tìm đến chỗ cô nhân tình của Thiệu Minh Nguyên, theo manh mối cô ấy nói thì tìm được một nhân viên mà công ty ấy thuê. Từ người đó, anh đã hỏi ra được một số thứ có ích, và phát hiện ra người đứng sau chuyện này là Trần Lạc.

Ngón tay Nhiễm Nhiễm nắm chặt vào quai túi xách, hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó, anh đi điều tra Trần Lạc và phát hiện anh ta có một tài sản lớn không rõ nguồn gốc. - Thiệu Minh Trạch bình tĩnh nói.

Tiền là manh mối tốt nhất, chỉ cần lần theo để điều tra thì sẽ ra tất cả. Thiệu Văn Bình đã chuyển cho Trần Lạc mấy khoản tiền, khoản sớm nhất là trước khi đầu tư vào dự án ngoại ô phía nam. Tiếp tục điều tra thì phát hiện, trước đây Trần Lạc từng thu một khoản tiền từ một nhà cung cấp nguyên vật liệu, và nhà cung cấp này đã cung cấp nguyên vật liệu ấy dự án của Thiệu Thị.

Nếu như bình thường, Thiệu Minh Trạch sẽ đoán là Thiệu Văn Bình cố ý gài bẫy Trần Lạc, nắm thóp Trần Lạc rồi dùng tiền mua chuộc anh ta, bảo anh ta làm nội gián ở Hồng Viễn. Nhưng trước đó, rõ ràng là Trần Lạc đã nhắm vào Thiệu Minh Nguyên. Một người mưu trí như vậy, sao có thể vì ham chút lợi nhỏ đó, lại còn cố tình chọn một nhà cung cấp nguyên vật liệu có liên quan đến Thiệu Thị nữa chứ?

Thiệu Minh Trạch suy nghĩ rất lâu, cảm thấy chuyện này chỉ có một khả năng: Tất cả đều là tính toán của Trần Lạc. Tính toán để ông Thiệu sa thải Thiệu Minh Nguyên ra khỏi Thiệu Thị, tính toán để bản thân rơi vào tay của Thiệu Văn Bình, để Thiệu Văn Bình tưởng mình đã nắm được anh ta.

Rốt cuộc là vì sao mà Trần Lạc lại tính toán như vậy?

Thiệu Minh Trạch suy nghĩ mãi về câu hỏi này, sau đó đành đợi xem kết quả. Cuối cùng, những tính toán ấy là nhằm làm cho Hồng Viễn sụp đổ, ông Hạ Hồng Viễn nhảy lầu. Những người khác hầu như không bị ảnh hưởng gì lớn lắm. Thậm chí, Thiệu Thị còn mua được một dự án lớn với giá hời. Từ đó có thể thấy, mục đích của Trần Lạc chỉ là trả thù ông Hạ Hồng Viễn, lợi dụng Thiệu Văn Bình để lật đổ Hồng Viễn.

Hôm ấy anh đến nhà Trần Lạc chính là để xác nhận những chuyện này. Không ngờ Trần Lạc lại thừa nhận, còn để Thiệu Minh Trạch đánh một trận, chỉ cầu xin anh:

- Đừng nói cho Nhiễm Nhiễm biết chuyện này. Cô ấy sẽ không chịu nổi.

Thiệu Minh Trạch nở nụ cười tức giận hỏi lại:

- Nếu anh đã sợ cô ấy không chịu nổi thì tại sao còn làm những chuyện này?

Trần Lạc cụp hàng mi xuống nói:

- Ban đầu tôi chỉ muốn trả thù Hạ Hồng Viễn, nhưng không ngờ lại yêu con gái ông ta. Sau đó, khi tôi muốn dừng lại thì tình thế đã không thể kiểm soát được nữa. Vậy nên tôi muốn đưa Nhiễm Nhiễm ra nước ngoài, để cô ấy rời khỏi nơi đây, cả đời sẽ không biết được chân tướng.

Lúc ấy Thiệu Minh Trạch tức không nói nên lời, chỉ cười lạnh lùng. Anh lại giáng cho Trần Lạc một cú đấm. Khi đang đánh thì Nhiễm Nhiễm ở bên ngoài gõ cửa.

Trong phòng làm việc rộng lớn chỉ có một mình Thiệu Minh Trạch bình tĩnh kể lại mọi chuyện đã qua. Nhiễm Nhiễm hơi cúi đầu, ngồi im tại chỗ.

Thiệu Minh Trạch ngừng lại, thần sắc lạnh lùng nhìn Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm im lặng ngồi đó rất lâu, mãi sau mới khẽ nói:

- Em biết cả rồi. Cảm ơn anh. Em về trước đây.

Cô nói xong lặng lẽ đứng dậy bước ra cửa.

Thiệu Minh Trạch thấy sắc mặt Nhiễm Nhiễm trắng bệch đến kinh người, anh không kìm nổi mà vội đứng dậy sau chiếc bàn làm việc, hỏi cô:

- Em không sao chứ?

Tay Nhiễm Nhiễm đã vịn vào nắm cửa, nghe Thiệu Minh Trạch hỏi vậy thì quay lại nhìn anh, muốn mỉm cười nói mình không sao nhưng miệng vừa hé thì đã nôn ra máu. Thiệu Minh Trạch hoảng hốt lao đến đỡ cô. Người cô cứng đờ như pho tượng đá ngã vào lòng anh, không ngừng nôn ra máu.

Sắc mặt Thiệu Minh Trạch thay đổi hẳn, vội bế cô ra ngoài, anh chưa từng hoảng loạn như vậy bao giờ.

- Em cố gắng một chút. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện.

Cô nắm chặt vạt áo anh, hơi nhếch khóe môi cười, hỏi anh:

- Có phải em là một kẻ ngốc không?

Sắc mặt Thiệu Minh Trạch trắng bệch, anh chỉ có thể an ủi cô:

- Trần Lạc cũng có nỗi khổ riêng, có thể cũng không ngờ kết cục lại như vậy. Hơn nữa, anh ta thật sự yêu em.

Nhiễm Nhiễm khẽ lắc đầu, chỉ lẩm bẩm:

- Anh không biết, anh không biết...

Anh không biết Trần Lạc đã sắp đặt, đã dự tính từ rất lâu rồi. Anh ta sắp đặt, mưu tính để hủy diệt nhà họ Hạ, để ép Hạ Hồng Viễn vào chỗ chết. Dùng cách chết tương tự để trả thù cho người con gái có tên là A Nghiên.

Thiệu Minh Trạch bấm môi, bế cô ra ngoài, không nói gì, chỉ bảo trợ lý mau xuống lấy xe. Hai người cùng đưa Nhiễm Nhiễm vào viện. Sau khi kiểm tra, bác sĩ gọi Thiệu Minh Trạch đang đứng ở đầu giường ra ngoài để Nhiễm Nhiễm không nghe thấy cuộc nói chuyện của ông với anh:

- Bệnh nhân nôn ra máu là vì quá kích động dẫn đến xuất huyết dạ dày. Bây giờ đã cầm được rồi. Nhưng bệnh nhân loét dạ dày rất nặng, nếu còn tái phát có khả năng sẽ bị di căn.

Thiệu Minh Trạch bị hai từ “di căn” làm cho choáng váng:

- Di căn?

Bác sĩ nhìn sắc mặt anh xấu như vậy, chỉ có thể an ủi:

- Chỉ là có khả năng bị như vậy. Nhưng nếu sau này tinh dưỡng tốt, bảo đảm cho bệnh nhân không bị mệt mỏi hay bị sốc tinh thần thì bệnh tình sẽ dần dần chuyển biến tốt.

Thiệu Minh Trạch khẽ gật đầu, bước ra khỏi phòng bác sĩ. Vừa bước vào phòng bệnh thì anh không thấy người đâu.

20. Chương 20

Năm tháng lặng lẽ trôi

Có lúc khoan dung không phải vì người khác, mà là vì chính bản thân mình.

*

Khi Nhiễm Nhiễm nghe điện thoại của Thiệu Minh Trạch thì cô đang đứng bắt taxi ở cổng bệnh viện. Nghe giọng anh gấp gáp hỏi mình đang ở đâu, cô bình tĩnh nói:

- Minh Trạch, em rất rõ sức khỏe của mình. Dạ dày của em không tốt. Lúc căng thẳng thì xuất huyết dạ dày. Không sao đâu, cảm ơn anh đã chăm sóc cho em.

Giọng Thiệu Minh Trạch vẫn lo lắng, truy hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, em đang ở đâu? Em định làm gì?

Nhiễm Nhiễm im lặng hồi lâu mới khẽ nói:

- Anh biết em muốn đi đâu mà. Anh yên tâm, em không sao. Em chỉ muốn đích thân tới hỏi anh ta thôi. Dù chân tướng sự việc có tồi tệ đến thế nào thì em cũng phải đối mặt với nó.

Thiệu Minh Trạch cầm di động trên tay, cô đã cúp máy. Anh tái mét mặt đi lại mấy vòng ở phòng bệnh, cuối cùng quyết định gọi điện cho Trần Lạc, lạnh lùng nói:

- Cô ấy biết cả rồi.

Đầu bên kia im lặng rất lâu, Thiệu Minh Trạch chau mày đang định nói thì nghe giọng Trần Lạc khản đặc truyền qua điện thoại:

- Tôi biết rồi.

Ở đầu dây bên kia, sắc mặt Trần Lạc có chút ngẩn ngơ. Anh ta ngẩng lên nhìn người phụ nữ trung niên ngồi trước mặt.

Khuôn mặt người phụ nữ trung niên lộ vẻ lo lắng, không kìm được hỏi:

- Trợ lý Trần, cậu sao thế? Không được khỏe ư?

Thần trí Trần Lạc dần tỉnh táo, khẽ cong khóe môi, nở nụ cười như mọi khi:

- Tôi không sao. Chúng ta tiếp tục nói chuyện vừa rồi đi. - Anh ta rút một tấm thẻ ngân hàng ra đặt lên mặt bàn rồi đẩy đến trước mặt người phụ nữ trung niên, giọng trầm ấm nói: - Chị Tổng, ở đây có một triệu tệ. Một phần là sinh hoạt phí và học phí mấy năm của Thần Thần, phần còn lại là lương của chị. Chị Tổng nhìn Thần Thần lớn lên, cũng biết tính khí của cậu ấy. Mong là chị có thể chăm sóc cậu ấy vài năm.

Chị Tổng ngần ngừ không chịu nhận tấm thẻ ngân hàng:

- Nhưng...

Trần Lạc mỉm cười:

- Chị Tổng, tôi biết chị muốn nói gì. Chị làm công cho nhà họ Hạ bao nhiêu năm nay, chị cũng biết đại khái tình hình nhà họ Hạ rồi đấy. Tuy Nhiễm Nhiễm là chị gái của Thần Thần. Nhưng bao nhiêu năm nay, chị em họ cũng chẳng gặp nhau được mấy lần, tình cảm cũng không tốt lắm. Thế nên Nhiễm Nhiễm thực sự không thể nuôi dạy cậu ấy, chỉ có thể dùng số tiền bán nhà đưa cho chị Tổng nhờ chị chăm sóc Thần Thần đến lúc thành niên. Chị yên tâm, sau này nếu có yêu cầu gì thì chị có thể gọi điện cho tôi. Tôi sẽ gánh mọi chi phí.

Lúc này, chị Tổng mới nhận tấm thẻ, cảm động nói:

- Cô Hạ đã tính toán thật chu đáo. Không cùng một mẹ, cũng không lớn lên bên nhau mà vẫn có được nhường đó tình cảm sao? Cô ấy còn lo cho Thần Thần như vậy, thật đúng là quá chu đáo. Còn mẹ đẻ thì sao chứ? Chẳng phải bà ta một mình ra ngoài tận hưởng cuộc sống, bỏ mặc con trai mình sao?

Trần Lạc chỉ cong khóe môi, không nói gì rồi rời khỏi nhà chị Tổng. Về đến nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa. Động tác đơn giản như vậy, thường ngày anh ta đã làm không biết bao nhiêu lần nhưng lúc này lại chẳng thể làm nổi. Anh ta nhắm mắt hít một hơi thật sâu, nắm chặt chiếc chìa khóa tra vào ổ, “tạch” một tiếng, cánh cửa mở ra.

Trong nhà tối om, khi Trần Lạc đưa tay lên bật đèn thì giọng Nhiễm Nhiễm từ cửa sổ phòng khách cất lên:

- Đừng bật.

Trần Lạc nghe vậy hơi sững người, bước đến chỗ có giọng nói thì thấy cô ngồi trên bệ cửa sổ, lặng lẽ nhìn mình. Tim Trần Lạc đập thình thịch trong lồng ngực như có thể nghe được từng nhịp đập. Anh ta liếm đôi môi khô nẻ, quay người đóng cửa, sau đó vừa cởi áo khoác vừa đi đến chỗ cô, hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, em ngồi ở đó nhìn gì thế?

Nhiễm Nhiễm nhanh chóng nhận ra ý đồ của Trần Lạc. Khi anh ta còn cách cửa sổ vài mét thì cô bỗng lên tiếng:

- Anh đừng lại đây!

Trần Lạc chỉ có thể dừng bước, ném áo khoác lên sofa, hai tay hơi giơ lên tỏ ý khoan nhượng, giọng nhẹ nhàng an ủi:

- Được rồi. Anh không qua đó.

Thấy anh ta nghe lời đứng yên ở đó, tâm trạng Nhiễm Nhiễm cũng dần nhẹ nhõm hơn, cô quay đầu nhìn sắc đêm trải dài ngoài cửa sổ. Ánh trăng rất sáng, giống như một chiếc đĩa bạc treo trên bầu trời đêm, chiếu ánh sáng trắng nhàn nhạt vào căn phòng. Cô bỗng khẽ nói:

- Em không sao. Em chỉ muốn biết rốt cuộc cái gì là tuyệt vọng, cái gì là không còn đường để đi, chỉ có thể nhảy từ trên lầu xuống thôi.

Cô lại quay đầu nhìn Trần Lạc, hỏi:

- Anh thử nói xem trước khi nhảy lầu ông Hạ Hồng Viễn đã nghĩ gì? A Nghiên nữa, cô ấy nghĩ gì?

Cả cơ thể Trần Lạc như thể đang khẽ run, nhưng giọng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, anh ta nói:

- Nhiễm Nhiễm, em xuống đi. Em muốn biết điều gì, anh đều có thể nói cho em.

Nhiễm Nhiễm bỗng cười không thành tiếng, gật đầu:

- Được. Anh nói cho em biết, ai là A Nghiên?

Yết hầu Trần Lạc lên lên xuống xuống, anh ta trả lời:

- Đó là chị gái anh. Chị ấy vốn là Trần Nghiên, sau đó có anh nên chị ấy tự đổi sang họ mẹ, là Cố Nghiên.

- Hóa ra là chị gái. - Nhiễm Nhiễm khẽ gật đầu nhìn Trần Lạc: - Vu Văn Kỳ, người bạn qua thư của em là ai?

Trần Lạc đáp:

- Là anh.

- Nội gián của Hồng Viễn là ai? - Cô lại hỏi.

- Cũng là anh. - Trần Lạc khẽ trả lời: - Tất cả là kế hoạch của anh, là anh đã sắp xếp cho bà Bành Tinh nhận cuộc phỏng vấn của tạp chí, cố ý kích thích mâu thuẫn giữa bà ấy và mẹ em. Anh còn làm kết quả giám định ADN giả, đẩy em đến trước mặt ông Hạ Hồng Viễn, để mẹ em đẩy lên đã tâm đoạt lại tập đoàn Hồng Viễn. Cũng là anh đã liên kết với Thiệu Văn Bình, khiến cho Tập đoàn Hồng Viễn từng bước đi đến bờ vực phá sản.

Trần Lạc nhắm mắt, đem tất cả nỗi bi thương và tuyệt vọng dồn nén vào con tim:

- Chỉ là, anh không ngờ mẹ em lại lái xe đâm người, cũng không ngờ cuối cùng ông Hạ Hồng Viễn lại nhảy lầu tự sát.

Cuối cùng, Trần Lạc đã nói ra tất cả, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái như được giải thoát. Đã nói ra cả rồi, không cần phải nghĩ cách xem nên giấu giếm như thế nào nữa. Không còn bị bí mật đè nén khiến bản thân không thở nổi, không còn phải tự chất vấn lương tâm trong mỗi đêm khuya nữa.

Trần Lạc nhìn cô, nói:

- Nhiễm Nhiễm, em xuống đi. Dù em có hận anh như thế nào, dù em có muốn trả thù anh như thế nào, anh đều chấp nhận.

Cô sững sờ nhìn Trần Lạc, rồi nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, đi chân trần và đứng rất gần anh ta, ngẩng đầu lên nhìn mặt anh ta, hỏi:

- Em có thể trả thù anh thế nào đây? Anh thủ đoạn cao siêu, không để lại dấu vết. Mẹ em bị chịu cảnh tù đầy nửa đời còn lại vì bà đã giết người, mà bà giết người chỉ vì tham vọng của bà. Còn bố em, ông nhảy lầu tự sát vì công ty phá sản, công ty phá sản vì ông quá tham lam. Trần Lạc, anh cũng chẳng làm gì cả. Anh chỉ khơi gợi tham vọng của họ ra, sau đó từng bước dẫn họ vào con đường chết thôi.

- Nhiễm Nhiễm! - Trần Lạc khẽ gọi tên cô, đưa tay ra chạm vào khuôn mặt cô như muốn xóa đi những lạnh lùng nơi ấy: - Anh đã hối hận từ rất lâu rồi...

Lời không thể nói hết đã tan biến trên bờ môi, đôi mắt anh ta mở to, sững sờ nhìn cô.

Con dao gọt hoa quả ở trong tay Nhiễm Nhiễm đã đâm thẳng vào bụng Trần Lạc, cô vẫn ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào mắt anh ta, nói từng câu từng chữ.

- Trần Lạc, tôi không có thủ đoạn như anh nên tôi chỉ có thể dùng cách đơn giản này.

Trần Lạc loạng choạng lùi lại hai bước, ôm bụng, từ từ ngồi xuống sofa. Con dao vẫn ở trên người anh ta, máu từ từ chảy, nhanh chóng làm ướt đầm chiếc áo sơ mi của Trần Lạc. Trần Lạc ngẩng đầu lên mỉm cười với cô, tay run run lấy chiếc khăn giấy trong hộp bên cạnh ra cẩn thận lau sạch cán dao, rồi từ từ in vân tay mình vào đó, nói với cô:

- Em gọi điện cho Thiệu Minh Trạch bảo anh ta đến đây.

Nhiễm Nhiễm không cử động, đứng đó nhìn máu vẫn không ngừng chảy, ướt đầm áo sơ mi, rồi từng giọt từng giọt nhỏ xuống sofa. Dũng khí và sức lực của cô đều cạn kiệt. Cô từ từ đổ vật xuống sàn nhà, giọng run run nói:

- Tôi sẽ đền mạng cho anh.

Trần Lạc chậm rãi lắc đầu, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch vì mất máu:

- Nhiễm Nhiễm, anh không sợ chết nhưng anh không muốn em chết: - Anh ta cố gắng đứng dậy, lấy điện thoại gọi cho Thiệu Minh Trạch, giọng hốt hển nói: - Anh mau đến nhà tôi đi. Xảy ra chuyện rồi.

Anh ta ngừng lại, thở khó nhọc hai tiếng rồi lại bổ sung:

- Bảo cả Mục Thanh đến nữa.

Thiệu Minh Trạch và Mục Thanh đều rất nhanh chóng, hai người gặp nhau ở trước cổng nhà, họ nhìn nhau rồi cùng chạy vội vào trong. Trần Lạc không đóng cửa, chỉ khép hờ. Đèn trong phòng cũng không bật. Mục Thanh vừa bước vào vội bật đèn lên, cùng Thiệu Minh Trạch nhìn quanh căn phòng và cả hai đều sững sờ.

Trần Lạc ngã vật trên sofa, người đầy máu, tuy thần trí còn tỉnh táo nhưng sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy, vô cùng đuối sức. Còn Nhiễm Nhiễm thì khụy gục cách chỗ anh ta không xa, đầu cúi xuống như người mất hồn.

Trần Lạc nỗ lực cười yếu ớt với Thiệu Minh Trạch, nói:

- Đừng động vào con dao trên người tôi, đưa tôi đến bệnh viện, cố gắng đừng làm kinh động đến cảnh sát. Mục Thanh, cô ở lại đây với Nhiễm Nhiễm. Hai người phải thống nhất trước kẻ ngỗ nghịch có người hỏi. Cứ nói là tôi cầu hôn Nhiễm Nhiễm không thành nên lấy cái chết ra để ép, vì muốn dọa cô ấy nên đã lỡ tay đâm mình một nhát dao.

Thiệu Minh Trạch nhìn Nhiễm Nhiễm, lúc này anh không thể lo được cho cô, vội dìu Trần Lạc ra ngoài. Mục Thanh vô cùng kinh ngạc nhưng không biết nên hỏi thế nào, chỉ quỳ xuống kéo Nhiễm Nhiễm vào lòng, dịu dàng an ủi:

- Không sao rồi, không sao rồi.

Nhờ có sự an ủi của Mục Thanh, cơ thể cứng đờ của Nhiễm Nhiễm dần thả lỏng, không biết từ khi nào, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt, miệng cô lắp bắp:

- Tôi phải đền mạng cho anh ta, tôi phải đền mạng cho anh ta...

Khi Trần Lạc được Thiệu Minh Trạch đưa đến bệnh viện thì anh ta đã hôn mê vì mất máu. Các bác sĩ đã phải cố gắng hết sức mới giữ được tính mạng của Trần Lạc. Khi Trần Lạc thoát khỏi cơn nguy kịch thì đã sang buổi trưa ngày hôm sau. Lúc này, Thiệu Minh Trạch mới từ bệnh viện về tìm Nhiễm Nhiễm. Mục Thanh một mình lau dọn nền nhà phòng khách, thấy Thiệu Minh Trạch về bèn chỉ vào cánh cửa phòng ngủ khẽ nói:

- Vừa khóc xong lại ngủ thiếp đi rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thành ra như vậy?

Sắc mặt Thiệu Minh Trạch cũng vô cùng mệt mỏi. Anh kể sơ qua chuyện Trần Lạc sắp đặt trả thù ông Hạ Hồng Viễn cho Mục Thanh nghe. Mục Thanh nghe mà không thể thốt nên lời. Hai người ngồi im lặng trong phòng khách một lúc lâu, Mục Thanh khẽ nói:

- Tôi phải đưa Nhiễm Nhiễm rời khỏi đây.

Thiệu Minh Trạch kinh ngạc nhìn cô ấy.

Mục Thanh nhìn anh, kiên định nói:

- Tôi phải đưa Nhiễm Nhiễm rời khỏi đây.

Thiệu Minh Trạch nhìn Mục Thanh, bình tĩnh nói:

- Chuyện này do Nhiễm Nhiễm tự quyết định.

- Em sẽ đi cùng Mục Thanh. - Giọng nói của Nhiễm Nhiễm bỗng vang lại từ cánh cửa phòng ngủ, hai người cùng quay lại thì thấy cô đứng đó, mắt đỏ hoe, gương mặt tiêu tụy, giọng nói khản đặc:

- Em muốn đi cùng Mục Thanh.

Thiệu Minh Trạch nhìn cô hồi lâu, rồi quay sang Mục Thanh, nói:

- Mục Thanh, cô có thể ra ngoài mua giúp tôi bao thuốc không?

Mục Thanh biết anh có ý bảo cô tránh ra ngoài một lát nên không có bất kỳ động tĩnh gì, chỉ nhìn Nhiệm Nhiệm với ánh mắt dò hỏi.

Nhiệm Nhiệm nói:

- Mục Thanh, cậu đi đi. Tôi không sao.

Lúc này Mục Thanh mới đứng dậy, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Căn phòng chỉ còn lại Thiệu Minh Trạch và Nhiệm Nhiệm. Hai người im lặng một lúc, Nhiệm Nhiệm lên tiếng trước:

- Anh ta chưa chết, đúng không?

Thiệu Minh Trạch gật đầu:

- Chưa.

Nhiệm Nhiệm cúi đầu nhìn đôi tay mình:

- Cũng may, may là chưa giết người. - Cô lại ngẩng đầu lên, nở nụ cười mệt mỏi hỏi anh:

- Thiệu Minh Trạch, anh biết rốt cuộc em là người như thế nào không?

Thiệu Minh Trạch không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô.

Cô cũng không nghĩ sẽ có được câu trả lời của anh, cô chậm rãi nói:

- Bố mẹ em ly dị từ khi em còn bé nên tính tình em trở nên cực kỳ lập dị, hung hăng, tàn bạo, lạnh lùng, dùng cách đấu tranh và căm ghét để thể hiện sự bất mãn với việc ly hôn của bố mẹ. Em nói với tất cả mọi người rằng em ghét bố mẹ mình, nhưng họ không hề biết, từ tận sâu thẳm trái tim, em mong họ có thể quay lại bên nhau đến nhường nào, có thể dành sự yêu thương cho em đến nhường nào. Em vừa tỏ ra thờ ơ với họ nhưng lại vừa mong họ sẽ chú ý đến mình. Vì những điều này, em đã kết bạn với những bạn xấu và cũng bị ảnh hưởng khá lớn. Em sợ phải hy sinh, sợ bị phản bội. Em từng bỏ nhà ra đi để làm một con người hoàn toàn mới. Thế là em đã bất chấp mọi thứ để yêu Lâm Hướng An và hy sinh tất cả. Nhưng anh ta lại bỏ đi theo Tô Mạch. Cuối cùng, em lại trở về nguyên hình. Rồi sau đó, dù bề ngoài em có ngụy trang mình bao nhiêu lớp thì trong lòng em vẫn là một cô gái lén khóc lóc vì sợ bố mẹ ly hôn. Em nhạy cảm, luôn cảm thấy bất an, luôn sợ rằng những hy sinh của mình sẽ chỉ đổi lại sự phản bội. Bề ngoài em nhe nanh múa vuốt nhưng trong lòng lại tự ti sợ hãi, nhìn thì có vẻ chẳng hề quan tâm nhưng thực sự lại chú ý mọi chuyện. Khi đối mặt với sự phản bội thật sự, em chỉ có thể bỏ chạy, trốn tránh. Đó không phải là rộng lượng, mà là yếu đuối. Nhưng em lại hy vọng có thể có người đối xử tốt với mình, nên khi có người tỏ ý tốt với em là em lại không kiềm chế được và dựa dẫm người ta, hận là không thể cả đời nương tựa vào người ấy. Ban đầu là Mục Thanh, sau đó là anh, sau nữa là Trần Lạc.

Cô nói một đoạn rất dài, rồi ngừng lại nhìn Thiệu Minh Trạch, khẽ mỉm cười với anh:

- Em được thừa hưởng tính cố chấp của mẹ nhưng không thể học được tính kiên trì của bà. Em mang gen ích kỷ của bố nhưng lại không có can đảm như ông. Thiệu Minh Trạch, anh xem, thực ra em là con người ích kỷ và hèn nhát vậy đấy. Rõ ràng em biết rõ như thế nhưng vẫn không có cách nào thay đổi được số phận của mình.

Thiệu Minh Trạch bình tĩnh nhìn cô, nói:

- Được rồi. Anh để em đi.

Ba hôm sau, Nhiệm Nhiệm cùng Mục Thanh lên máy bay về Tây Ninh, sau đó lại từ Tây Ninh vòng về nơi Mục Thanh dạy học. Đó là một trường học miền núi trên cao nguyên, là trường kết hợp cả tiểu học và trung học, nằm trên một khu đất trống trước ngọn núi, bốn bề hoang vắng và nghèo khó.

Mục Thanh nói, đời người còn rất nhiều việc có ý nghĩa có thể làm. Nếu bạn cảm thấy cuộc sống hiện tại của mình chẳng có ý nghĩa gì, vậy thì hãy đi tìm một việc có ý nghĩa để làm. Nhiệm Nhiệm cùng Mục Thanh ở lại ngôi trường này làm cô giáo, phần lớn thời gian là dạy môn Toán, có khi còn dạy cả Âm nhạc

và Khiêu vũ. Mục Thanh rất hài lòng, còn khen Nhiễm Nhiễm là người giỏi cả kiến thức và ca múa, không uổng công dạy dỗ của bà Hàn.

Trường không đông học sinh, nhưng học sinh nào cũng thật thà chất phác và đầy lòng nhiệt tình. Chúng luôn thích vây quanh Nhiễm Nhiễm, mỗi khi tan học hay giúp cô xách nước, khi được nghỉ còn đưa cô ra ngoài leo núi. Cuộc sống nơi miền núi như mặt trời mọc rồi lặn, đơn giản nhưng cũng vô cùng phong phú. Tuy Mục Thanh bận dạy học nhưng vẫn đúng giờ về giúp Nhiễm Nhiễm nấu cơm, ninh cháo, hấp bánh bao, tất cả là để chăm sóc cái dạ dày của Nhiễm Nhiễm.

Một tháng sau khi Nhiễm Nhiễm đến đây, Hạ Thần đã gửi thư cho cô, gọi cô là “Hạ Nhiễm Nhiễm”, nội dung thư rất đơn giản, chỉ là tổng kết thành tích học tập ở trường và tình hình cuộc sống ở nhà chị Tống. Nhiễm Nhiễm cảm thấy rất lạ, không biết tại sao đột nhiên cậu ấy lại gửi thư cho cô.

Tháng thứ hai, Hạ Thần lại gửi thư đến, nội dung cũng không khác lá thư trước là mấy. Nhiễm Nhiễm ngẫm nghĩ rồi viết thư trả lời, hỏi thăm việc học tập và cuộc sống của cậu.

Tháng thứ ba, Hạ Thần lại gửi thư đến, vẫn là báo cáo cuộc sống nơi trường lớp.

Cứ như vậy, thư đến thư đi, đến năm thứ hai, nội dung thư từ qua lại giữa hai người dần phong phú hơn, đầu thư của Hạ Thần đã thay bằng chữ “Chị”.

Mùa thu năm nay, nhà trường lại có thêm một thầy giáo cao cao gầy gầy, hình như là quen Mục Thanh, gặp cô ấy là mỉm cười, thi thoảng còn lén hái mấy bông hoa đặt vào bệ cửa sổ ký túc xá của giáo viên nữ. Giáo viên nữ ở trường chỉ có hai người chính là Mục Thanh và Nhiễm Nhiễm. Thế là Nhiễm Nhiễm cầm bó hoa ra trừu Mục Thanh, hỏi:

- Này, cậu nói xem, anh ấy tặng bó hoa này cho tớ hay cho cậu? Không phải là tặng cả hai chúng ta chứ?

Mục Thanh nghe vậy cũng chẳng hề giận dữ, cầm đĩa gỗ lên chiếc bàn gỗ thấp lè tè, cao giọng nói:

- Hạ Nhiễm Nhiễm, lại ăn cơm đi!

Đã là năm thứ ba Nhiễm Nhiễm ở ngôi trường này, thầy hiệu trưởng già vì lý do sức khỏe mà đành rời khỏi trường. Mục Thanh trở thành nữ hiệu trưởng. Năm nay, Mục Thanh đã ra sức đi quyên góp và đã sửa sang mở rộng ngôi trường, sắm thêm rất nhiều thiết bị dạy học tiên tiến. Những học sinh không cùng độ tuổi cuối cùng đã không cần phải học cùng trong một phòng học.

Cũng trong năm nay, thầy giáo có tên Phó Duyệt đã theo đuổi được Mục Thanh. Hai người tổ chức một đám cưới bình dị ở trường. Đêm trước hôm tổ chức lễ cưới, Nhiễm Nhiễm ôm Mục Thanh an ủi:

- Cuối cùng đã có thể lấy chồng trước năm ba mươi tuổi. Thật là không dễ dàng gì. Sau này nhất định phải ăn ít làm nhiều, trên hiếu thuận với bố mẹ chồng, dưới nuôi dạy con cái cho tốt, đừng để người ta đuổi về nhé.

Mục Thanh khóc đỏ hoe mắt, đánh yêu Nhiễm Nhiễm, rồi không kìm được hỏi:

- Còn cậu? Thiệu Minh Trạch và Trần Lạc, rốt cuộc cậu yêu ai?

Nhiễm Nhiễm xua tay đầy khí khái:

- Chớ nhắc chuyện cũ, chớ gợi chuyện xưa, một mình như thế này rất tốt mà.

Đến năm thứ tư, có một người đã đến trường tìm Nhiễm Nhiễm khiến ai cũng bất ngờ.

Tô Mạch nhìn Nhiễm Nhiễm với làn da bị sạm đen vì nắng gió vùng cao nguyên, than thở:

- Tôi không ngờ cô có thể ở đây bao nhiêu năm như vậy. Thật bất ngờ! Thật sự rất bất ngờ!

Nhiễm Nhiễm rót cho Tô Mạch một cốc nước, ngồi xuống chiếc ghế vuông, mỉm cười:

- Tôi cũng không ngờ là cô sẽ đến đây.

Tô Mạch cúi đầu im lặng hồi lâu rồi nói:

- Tôi sắp đi... Mỹ. Tôi muốn cho Nha Nha một môi trường giáo dục tốt.

Nhiệm Nhiệm gật đầu:

- Tôi có thể hiểu.

- Tôi đến đây là muốn nói với cô một chuyện. Chuyện này, tôi đã giấu kín trong lòng bao nhiêu năm nay, từ trước đến giờ chưa từng nói với ai. Bây giờ sắp đi rồi, tôi muốn nói cho cô biết. - Tô Mạch ngừng lại, không thấy Nhiệm Nhiệm nói gì, đành nói tiếp: - Chính là tại sao năm đó tôi đột nhiên ra nước ngoài, bỏ lại Thiệu Minh Trạch.

Tô Mạch cúi xuống, mắt nhìn cốc trà sứ trên tay, chậm rãi nói:

- Tôi nghĩ có thể cô không biết. Tôi quen Thiệu Minh Nguyên, anh họ của Thiệu Minh Trạch trước. Tôi đã nhân kỳ nghỉ đến công ty anh ta thực tập và vô tình khiến anh ta có cảm tình. Anh ta luôn mượn cớ công việc để quấy nhiễu tôi. Năm đó, Thiệu Minh Trạch còn trẻ tuổi bông bột, có lần thấy chuyện không vừa mắt đã ra mặt thay tôi. Cứ như vậy, chúng tôi dần quen nhau. Có điều, mẹ anh Minh Trạch không hề ưa tôi, cảm thấy gia đình tôi quá bình thường, chẳng giúp gì được cho anh ấy. Năm đó sắp tốt nghiệp, có một lần tôi và một người bạn học đến phỏng vấn xin việc ở một công ty, tình cờ gặp Thiệu Minh Nguyên qua đó làm việc. Anh ta và vị quản lý ấy khá quen thân. Anh ta đã mời tôi và người bạn học cùng đi ăn cơm với họ. Người bạn học ấy vì công việc nên tích cực bảo tôi nhận lời. Tôi không nỡ từ chối nên đã đồng ý. Họ chuốc rượu tôi. Tôi đã gọi điện cho Thiệu Minh Trạch nhưng anh ấy đi công tác nước ngoài, không thể liên lạc được.

Nói đến đây, Tô Mạch nhấp ngụm nước, ngừng lại rồi nói tiếp:

- Tối hôm đó, tôi bị họ chuốc quá nhiều. Thiệu Minh Nguyên nói quen tôi nên đã đưa tôi về.

Nhiệm Nhiệm gần như có thể đoán ra tình tiết sau đó, cô không nỡ để Tô Mạch kể tiếp, cố ý nói:

- Chuyện đã qua không nên nhắc lại. Khi nào cô đi Mỹ? Cô có bạn bè quen biết bên đó không?

Tô Mạch hiểu ý tốt của Nhiệm Nhiệm, khẽ mỉm cười:

- Cô cứ để tôi nói hết đã. Những lời này tôi giữ trong lòng quá lâu rồi, chưa bao giờ tìm được người nào thích hợp để tâm sự.

Nhiệm Nhiệm không biết làm thế nào khác, đành gật đầu:

- Được rồi. Cô nói đi.

- Tôi nghĩ cô cũng có thể đoán ra chuyện xảy ra sau đó. Tôi rất cảm phẫn, cũng vô cùng ảm ức. Lúc đó, tôi rất cần Thiệu Minh Trạch nhưng anh ấy lại không có ở bên tôi. Tôi cũng không có cách nào kể cho anh ấy nghe chuyện này, chỉ có thể tìm cách gây sự bằng chuyện khác. Khoảng thời gian ấy, cả hai chúng tôi đều rất đau khổ. Sau một lần cãi vã, anh ấy đã tức giận bỏ đi công tác. Vừa hay, khi đó mẹ anh ấy đến tìm tôi, bảo tôi rời xa con trai bà, còn nói sẽ bù đắp cho tôi, để tôi đi du học. Thế là tôi đã đi.

Nhiệm Nhiệm ngẫm nghĩ, bỗng nói:

- Thực ra cô có thể nói chuyện này cho Thiệu Minh Trạch. Với tính khí của anh ấy, anh ấy sẽ không bỏ mặc cô đâu.

Tô Mạch cười cay đắng:

- Hồi đó tôi còn quá trẻ, cũng quá ngạo mạn, tóm lại là không thể tỏ ra yếu đuối.

Nhiệm Nhiệm gật đầu tán đồng:

- Có điều nếu đã là hiểu lầm, sau này nói ra cũng không sao. Cô nên nói cho Thiệu Minh Trạch biết. Tôi nghĩ trong lòng anh ấy vẫn còn day dứt chuyện cô đột nhiên bỏ đi.

Tô Mạch ngược mắt lên nhìn Nhiệm Nhiệm:

- Lần này tôi đến không phải để nói với cô chuyện này, mà là những chuyện diễn ra sau đó. Sau khi đi Mỹ, tôi mới phát hiện mình có thai. Vì kinh nguyệt không đều nên không biết rốt cuộc đứa trẻ này là của Thiệu Minh Trạch hay là của Thiệu Minh Nguyên.

Nhiễm Nhiễm nghe mà bàng hoàng, kinh ngạc nhìn Tô Mạch.

Tô Mạch thần nhiên nhìn thẳng vào mắt Nhiễm Nhiễm, tiếp tục nói:

- Vì phát hiện quá muộn, lại vì khi đó sức khỏe của tôi không thể nạo phá thai, nên đợi tới lúc sức khỏe của tôi khá hơn thì đứa trẻ đã được bốn tháng. Khi đi siêu âm kiểm tra, có thể thấy chân tay đứa bé không ngừng cử động trong túi ối. Tôi không nhẫn tâm bỏ đi một sinh mệnh bé nhỏ như vậy. Nghĩ thế, tôi đành đánh cuộc với ông Trời, mong đứa trẻ này là của Thiệu Minh Trạch. Thực ra cũng có thể nói là tôi luôn tự nói với bản thân rằng đứa trẻ này là của Thiệu Minh Trạch.

Nhiễm Nhiễm há miệng ngạc nhiên, lúc này mới có thể nói:

- Rốt cuộc đứa trẻ là con của ai?

Tô Mạch đỏ hoe hai mắt, nói:

- Trước khi tới đây, tôi đã bảo Thiệu Minh Trạch đem đứa trẻ đi giám định ADN, Nha Nha không phải là con gái anh ấy. Nhưng tôi cầu xin anh ấy làm bố của Nha Nha vì tôi không thể nói cho Nha Nha biết rằng, nó có một người bố vô liêm sỉ như thế. Vậy nên Nhiễm Nhiễm, xin cô hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tôi.

Nhiễm Nhiễm im lặng rất lâu, cuối cùng nói:

- Thực ra cô không cần vượt cả chặng đường xa xôi đến tìm tôi chỉ để nói với tôi chuyện này. Tôi và Thiệu Minh Trạch đã không còn gì nữa rồi.

Tô Mạch nói:

- Nhiễm Nhiễm, thực ra tôi không bao giờ muốn từ bỏ Thiệu Minh Trạch. Thế nên, tôi đã ở Tây Bình đợi anh ấy bốn năm, đợi anh ấy quên cô giống như đã quên tôi. Nhưng tôi đã thất bại. Tôi không muốn lãng phí thời gian vì một người đàn ông sớm đã không còn yêu tôi nữa, thế nên tôi mới rời khỏi Tây Bình. Tôi đến đây để nói với cô những điều này, chỉ mong lương tâm mình được an ủi phần nào. Vì sự ích kỷ của tôi đã phá vỡ cuộc hôn nhân của cô và Thiệu Minh Trạch. Tôi đến để nói lời xin lỗi cô, Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm cúi xuống im lặng một lúc, bỗng nói:

- Thực ra cô có thể nghĩ đến chuyện sống cùng Lâm Hường An.

Tô Mạch hơi bất ngờ:

- Cô tha thứ cho anh ấy rồi ư?

- Không. Tôi không tha thứ cho anh ta. - Nhiễm Nhiễm lắc đầu, nhún vai bất lực, giải thích: - Tôi chỉ không muốn anh ta tiếp tục đi làm hại những cô gái khác. Dù sao, người anh ta yêu nhất mãi mãi là cô.

Tô Mạch mỉm cười:

- Được. Tôi sẽ suy nghĩ về lời đề nghị của cô.

Tô Mạch không qua đêm ở ký túc xá trong trường, mà buổi chiều đã vội đáp xe về thành phố.

Nhiễm Nhiễm tiễn Tô Mạch đi, rồi suốt mấy ngày liền giống như người mất hồn.

Mục Thanh bực mình bảo:

- Nếu trong lòng còn nhớ thì quay về gặp anh ấy đi. Sắp ba mươi rồi còn gì, không còn là cô gái mười bảy, mười tám đâu. Cậu còn ngại ngần điều gì chứ.

Nhiễm Nhiễm mỉm cười, nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhưng không hề nhắc đến chuyện quay về thành phố Tây Bình.

Đến tháng Bảy, Hạ Thần thi vào Đại học A. Cậu viết thư cho Nhiễm Nhiễm, hy vọng cô có thể đưa cậu đến trường hôm khai giảng. Thư từ qua lại bốn năm, Nhiễm Nhiễm đã trở nên thân thiết với cậu em cùng cha khác mẹ này hơn nhiều. Thấy cậu mong ngóng như vậy, cô liền nhận lời quay về Tây Bình gặp cậu trước kỳ khai giảng.

Đầu tháng Chín, Nhiễm Nhiễm theo hẹn về thành phố Tây Bình. Mục Thanh sắp xếp cho cô ấy cả một vali hành lý, miệng không ngừng dặn dò cô phải chú ý ăn uống, không được để cơ thể bị suy nhược. Nhiễm Nhiễm bị Mục Thanh dặn đi dặn lại, không kìm được thét lên:

- Phụ nữ lấy chồng rồi thật lắm lời! Tổ có phải là không quay lại đây đâu. Mục Thanh, cậu bớt lời đi được không?

Mục Thanh im lặng rồi lại nhét không ít thứ vào vali hành lý của cô.

Trước lúc đi, Nhiễm Nhiễm có chút không yên tâm, hỏi Mục Thanh:

- Lần này, tổ đi nhiều ngày như thế, việc lên lớp thì thế nào?

Mục Thanh khua tay tiễn cô như đuổi ruồi:

- Mau đi đi. Tổ đã mượn giáo viên ở trường khác về rồi. Nghe nói còn là một thầy giáo đẹp trai vừa từ thành phố lớn đến, dạy môn nào cũng được. Tổ sợ cậu đi rồi sẽ mất tâm luôn ấy.

Nhiễm Nhiễm mỉm cười. Lúc này cô mới yên tâm lên xe.

Đã bốn năm Nhiễm Nhiễm không về thành phố Tây Bình, bây giờ quay về không tránh khỏi cảm giác người và vật đều đổi thay. Trước tiên, Nhiễm Nhiễm đến nhà tù thăm bà Hàn, đưa quần áo cô mang theo cho bà, nói:

- Mẹ, mẹ cố gắng lên, cố gắng để mà được ra sớm một chút, mẹ con mình cùng đi du lịch vòng quanh thế giới.

Tính cổ chấp và ngạo mạn của bà Hàn đã bị cuộc sống nhà tù làm ắt sạch, bây giờ trông bà đúng là người phụ nữ hiền lành lương thiện, nghe Nhiễm Nhiễm nói vậy, bà liền gật đầu:

- Ừm, mẹ biết rồi. Con ở ngoài cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân.

Ngày khai giảng, Nhiễm Nhiễm tới nhà chị Tổng từ rất sớm để đón Hạ Thần đến trường.

Bốn năm không gặp, cậu thiếu niên có khuôn mặt bướng bỉnh năm đó đã trưởng thành, cao đến mức Nhiễm Nhiễm phải ngẩng đầu lên nhìn cậu. Chị em họ lên taxi, đến thẳng Đại học A. Khi vừa làm xong thủ tục nhập học, di động của Hạ Thần bỗng đổ chuông. Cậu đi ra chỗ khác nói chuyện điện thoại, khi quay lại thì sắc mặt có chút khó coi.

Nhiễm Nhiễm dùng khuỷu tay huých cậu, cười hỏi:

- Sao thế? Bạn gái tẹo chân à?

Hạ Thần ngáp ngừng một lát rồi nói:

- Là mẹ em.

Mẹ Hạ Thần là bà Bành Tinh, người đã đi miền Nam từ bốn năm trước, chẳng hề hỏi thăm về cậu con trai này, chỉ đến vài ngày gần đây mới bắt đầu liên lạc lại với cậu.

Hạ Thần cúi đầu, buồn bã nói:

- Bây giờ bà sống rất khổ. Người đàn ông đó đã tiêu hết tiền của bà, còn bỏ bịch lăng nhăng. Mười ngày nửa tháng cũng chẳng thèm về nhà lấy một lần. Chị, thực ra em rất hận mẹ. Năm đó, bà đã bỏ em mà đi, chẳng để lại cho em dù chỉ một xu lẻ. Nếu không phải chị nhờ Trợ lý Trần chăm sóc thì không biết bây giờ em ra sao? Nhưng khi nghe mẹ nói mẹ sống khổ sở thì trong lòng em lại rất buồn.

Nhiễm Nhiễm sưng người, đến giờ cô mới biết Trần Lạc luôn chăm sóc em trai mình mà chẳng hề nói gì với cô. Thảo nào năm đó Hạ Thần lại đột nhiên viết thư cho cô. Nhiễm Nhiễm im lặng rất lâu, Hạ Thần tưởng chị gái không vui nên thận trọng nhìn sắc mặt của cô khẽ gọi:

- Chị?

Nhiễm Nhiễm sực tỉnh, mỉm cười với cậu, nói:

- Cho dù thế nào, bà ấy vẫn là mẹ của em. Thần Thần, em nhớ nhé, có lúc khoan dung không phải vì người khác, mà là vì chính bản thân mình.

Hạ Thần gật đầu:

- Chị, em hiểu rồi.

Dù sao Hạ Thần cũng còn trẻ, rất nhiều điều phiền muộn chỉ thoáng qua trong phút chốc. Có người bạn cùng thi vào Đại học A tới tìm. Cậu muốn đi nhưng không nỡ bỏ lại chị gái, nhất thời không biết làm thế nào.

Nhiễm Nhiễm cười, xua tay:

- Mau đi đi. Chị còn quen thuộc trường Đại học A này hơn em ấy chứ. Em ra ngoài cùng bạn học đi, chị đi quanh trường một lát. Đến tối, chúng ta cùng tới căng tin của trường ăn cơm.

Lúc này, Hạ Thần mới vui mừng chạy đi cùng bạn học. Nhiễm Nhiễm một mình đi vòng quanh vườn trường. Cô đã tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi, ngôi trường này cũng thay đổi không ít, rất nhiều tòa nhà được xây mới, không thể tìm lại được hình bóng xưa. Trong lòng cô cảm thấy có chút mất mát, một mình chậm rãi men theo đường trường, không biết đã đến con đường Hữu Nghị gần cách trường Đại học A và Đại học B từ lúc nào.

Lúc này, không có nhiều sinh viên đi trên đường Hữu Nghị, có những bước chân bước đi vội vàng, cũng không rõ là sinh viên của Đại học A hay Đại học B. Một mình cô men theo con đường, phía sau bỗng vang lên tiếng phanh xe chói tai. Cô có chút ngạc nhiên quay đầu thì thấy một chiếc xe vội dừng lại ngay phía sau cô.

Cửa xe được mở, Thiệu Minh Trạch bước xuống, vịn tay vào cửa xe, nói:

- Xin lỗi nhé, cô bạn, tôi không cố ý.

Nhiễm Nhiễm sững người, bỗng phì cười nói:

- Thật trùng hợp!

Thiệu Minh Trạch chậm rãi lắc đầu, mặt nghiêm túc, nói:

- Không trùng hợp đâu. Anh đã phải xây gần mười ngôi trường tiểu học thì mới mua chuộc được Mục Thanh lên kế hoạch cho anh có được buổi gặp mặt hôm nay đây. Không hề trùng hợp chút nào.

Nhiễm Nhiễm im lặng nhìn anh, cuối cùng không nín được bật cười thành tiếng.

Cùng lúc đó, ở nơi khác, Mục Thanh đón một giáo viên mới ở cổng trường:

- Là anh sao?

Trần Lạc mỉm cười:

- Là tôi.

Mục Thanh ngần ngừ nhưng vẫn nói:

- Nhiễm Nhiễm đã đi rồi.

Trần Lạc vẫn cong cong khóe môi, mỉm cười nói:

- Tôi biết. Tôi chỉ muốn đến làm một số việc thay cô ấy. Chỉ đơn giản thế thôi.

Bầu trời đầu thu cao và trong xanh, mùa hè oi ả bị đẩy lùi, tiết thu mát mẻ cũng đã đến.

21. Chương 21: Ngoại Truyện

Tình yêu đến mà ta không hề hay biết

Trong phòng giáo viên nhỏ hẹp đơn sơ, Mục Thanh cầm tách trà đưa cho Trần Lạc, giọng có chút ái ngại:

- Thật ngại quá! Cà phê đã hết mà chưa kịp mua.

Trần Lạc mỉm cười, hai tay cầm cốc trà, nói:

- Cảm ơn cô. Có trà là tốt rồi.

Mục Thanh ngồi đối diện Trần Lạc, ngần ngừ một lát rồi không kìm được hỏi:

- A Nghiên là ai thế?

Trần Lạc lặng lẽ nhìn xuống như đang sắp xếp lại tư duy, rồi thông thả nói:

- Là chị gái tôi, lớn hơn tôi chưa đến hai tuổi. Tình cảm giữa hai chị em luôn rất tốt. Từ nhỏ đã học cùng một trường nên sau khi chị ấy thi đỗ đại học ở Tây Bình hai năm thì tôi cũng thi vào Đại học B. Hồi đó, tôi chỉ ham vui, không hề biết rằng tâm trạng chị ấy có vấn đề. Khi tôi vừa nhập học được một tháng thì chị ấy nhảy lầu tự sát...

Giọng Trần Lạc rất khẽ, rất trầm, ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng, không hề mang theo cảm xúc, mà như kể lại chuyện xảy ra mười mấy năm trước. Qua lời đồn trong trường học của Cố Nghiên, Trần Lạc biết về ông Hạ Hồng Viễn và lên bám theo ông một thời gian. Sau đó lại nhìn thấy Hạ Nhiễm Nhiễm, biết cô là con gái của ông Hạ Hồng Viễn. Ở trên xe bus, Trần Lạc nghe thấy Nhiễm Nhiễm và bạn học nói về chuyện đăng tin kết bạn ở tạp chí, thế là ban đầu Trần Lạc lấy tên là Vu Văn Kỳ để viết thư cho cô, thử qua cô tìm cách trả thù ông Hạ Hồng Viễn.

Không ngờ nửa năm sau, Nhiễm Nhiễm bắt đầu yêu một nam sinh, cả bức thư đều kể về nam sinh đó. Trần Lạc thấy rất bất mãn và dần cắt đứt liên lạc với cô, nghĩ cách khác để thực hiện kế hoạch trả thù. Sau khi tốt nghiệp, anh ta được nhận vào Hồng Viễn. Anh ta luôn tìm cách để ông Hạ Hồng Viễn chú ý đến mình và giành được sự tín nhiệm của ông. Cuối cùng anh ta đã trở thành trợ lý của Tổng giám đốc Hạ.

Nhưng chuyện trả thù không đơn giản như thế, chỉ dựa vào một mình Trần Lạc thì thực sự quá khó. Trần Lạc muốn tìm vài người bạn đồng minh, vậy là anh ta bắt đầu nghĩ đến người vợ trước của ông Hạ Hồng Viễn. Anh ta có ý sắp xếp cho bà Hàn gặp bà Bành Tinh, để bà ấy thấy bà Bành Tinh dương dương tự đắc thế nào, để bà ấy cảm thấy nhục nhã vì thất bại trước bà Bành Tinh. Sau đó, Trần Lạc lại nhờ người truyền lời đồn Hạ Thần không phải là con trai của ông Hạ Hồng Viễn đến tai bà Hàn, và thông qua bà Hàn để đẩy lời đồn ấy đến tai ông Hạ Hồng Viễn. Cuối cùng, ông Hạ Hồng Viễn đã bảo Trần Lạc sắp xếp để ông và Hạ Thần đi giám định ADN.

Trần Lạc đã dùng kết quả giám định giả để thay kết quả giám định thật, thế là Hạ Thần từ con trai cưng của ông Hạ Hồng Viễn biến thành đứa con riêng đáng ghét.

Sự việc sau đó phát triển rất thuận lợi, còn hơn cả dự liệu của Trần Lạc. Bà Hàn vì tờ giám định này mà nổi lòng tham, đẩy con gái mình vào cuộc tranh giành tài sản. Để con gái có thể lấy được Hồng Viễn, bà còn sắp xếp tìm người giúp sức, đó chính là Thiệu Minh Trạch, nhị công tử của Triệu Thị.

Mọi việc gần như đều nằm trong tầm tay của Trần Lạc, chỉ trừ một điểm, đó là không biết bắt đầu từ khi nào, Trần Lạc lại có ý nghĩ không nên có trong đầu.

Trần Lạc đau khổ khi phát hiện mình đã đem lòng yêu con gái của ông Hạ Hồng Viễn. Thậm chí, anh ta không biết rốt cuộc mình bắt đầu yêu cô từ khi nào. Có tình cảm mà không biết, khi biết thì đã không thể rút chân ra được nữa.

- Sự việc sau này thì cô đều biết cả rồi. - Trần Lạc cười tự giễu, nhấp một ngụm trà lạnh, tiếp tục nói: - Tôi muốn che giấu sự thực bằng cách lừa cô ấy đi nước ngoài, nhưng tôi đã thất bại.

Mục Thanh im lặng rất lâu, mãi sau mới khẽ nói:

- Theo những gì tôi hiểu về Nhiễm Nhiễm, tuy cô ấy có thể tha thứ cho anh nhưng sẽ không bao giờ sống cùng anh.

- Tôi biết. - Trần Lạc trả lời ngắn gọn.

- Vậy vì sao anh...

- Mục Thanh! - Trần Lạc ngược mắt nhìn Mục Thanh: - Có lẽ cô không thể hiểu, tôi làm tất cả những chuyện này không phải là để cầu xin sự tha thứ của Nhiễm Nhiễm, càng không phải để chuộc tội lỗi mình đã gây ra. Thế nên, tôi không có hy vọng xa vời rằng cô ấy quay về sống bên tôi. Có thể nhìn thấy Nhiễm Nhiễm hạnh phúc là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

Đầu óc Mục Thanh bỗng hiện lên bóng dáng một người đàn ông khác. Bốn năm qua, anh ấy chỉ nghe ngóng tình hình của Nhiễm Nhiễm qua Mục Thanh, lặng lẽ làm mọi thứ, không bao giờ đến quấy rầy Nhiễm Nhiễm.

Mục Thanh khẽ gật đầu:

- Tôi hiểu. Nhưng tôi cũng có một câu muốn tặng anh. Bốn năm trước, tôi đã tặng câu này cho Nhiễm Nhiễm, bây giờ, tôi muốn tặng nó cho anh.

Trần Lạc nhìn Mục Thanh, hỏi:

- Câu gì vậy?

Mục Thanh nói:

- Mỗi người đều phải có tự ngã^[1] của riêng mình, trong cuộc sống có thể nhất thời dựa dẫm vào người khác, nhưng quyết không được gửi gắm cả tâm hồn cho họ. Cho dù rất khó khăn, nhưng hãy sống vì chính bản thân mình, bởi không ai có thể hạnh phúc thay anh.

[1] Tự ngã: Cái tôi (trong Phật giáo).

Ánh mắt Trần Lạc nhìn Mục Thanh mang theo vẻ trầm tĩnh, anh ta im lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ khẽ mỉm cười nói:

- Tôi biết rồi. Cảm ơn cô, Mục Thanh. Nhiễm Nhiễm có được một người bạn như cô, có thể là vận may lớn nhất kiếp này của cô ấy.

Mục Thanh mỉm cười:

- Cái gọi là vận may chẳng qua chỉ là kết quả của sự lương thiện mà kiếp trước để lại.

Tiếng chuông tan học vang lên, bọn trẻ ủa ra khỏi phòng học như những chú ngựa con. Chúng đang chơi đùa, chạy nhảy trên sân trường. Tiếng cười nói vui vẻ vang vọng vào căn phòng từ cửa sổ, bỗng chốc đem theo sức sống vô tận. Mục Thanh quay đầu đi, ánh mắt ẩn chứa nụ cười âm ập, khẽ nói:

- Thực ra, hạnh phúc là điều rất đơn giản.

Trần Lạc gật đầu:

- Có lẽ là vậy.

Cứ như thế, Trần Lạc ở lại ngôi trường này. Một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, nửa năm trôi qua, Nhiễm Nhiễm không hề quay lại. Khi gần đến mùa xuân, Mục Thanh đưa tấm thiệp hồng cho Trần Lạc, nói:

- Cậu ấy sắp kết hôn rồi, đi dự không?

Rõ ràng Trần Lạc đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tấm thiệp hồng chìa ra trước mặt thì trong lòng anh ta lại trống vắng vô cùng, cổ tay như bị tảng đá lớn đè nặng, không thể nào nhấc lên được. Cuối cùng, Trần Lạc vẫn mỉm cười nhận tấm thiệp, cúi xuống nhìn tên của cô dâu chú rể, mỉm cười bình luận:

- Thiệu Minh Trạch không xứng với Nhiễm Nhiễm.

Mục Thanh không nói, chỉ trầm tĩnh nhìn Trần Lạc. Ánh mắt ấy khiến anh ta không thể tiếp tục giả vờ được nữa. Anh ta tựa vào ghế, dùng tấm thiệp che mặt, khàn giọng nói:

- Mục Thanh, cô có thể ra ngoài không? Tôi muốn yên tĩnh một lúc.

Trần Lạc không nghe thấy câu trả lời của Mục Thanh, chỉ nghe thấy tiếng cánh cửa khẽ đóng. Âm thanh đó giống như một chiếc công tắc, sau khi vang lên, nước mắt không kìm được cũng trào ra, nhanh chóng thấm ướt tấm thiệp hồng trước mặt. Tuy Trần Lạc không chịu thừa nhận nhưng anh ta không thể lừa gạt được bản thân. Tất cả những gì anh ta làm, ngoài việc mong Nhiễm Nhiễm tha thứ, Trần Lạc còn càng hy vọng cô có thể quay về bên mình.

Bây giờ, cô sắp lấy người khác, hy vọng ấy của Trần Lạc đã trở nên vô vọng.

Nước mắt còn chưa khô thì Trần Lạc bỗng bật cười. Trên thế gian này, có một người đàn ông khác còn yêu cô hơn anh ta, có thể đem hạnh phúc đến cho cô, có thể ở bên cô mãi mãi không rời... Đây chẳng phải là một chuyện khiến người ta vui mừng sao? Tại sao trong lòng anh ta còn ẩn chứa nỗi buồn? Vì tình yêu hay là vì không cam lòng?

Trần Lạc ngồi một mình trong văn phòng đến tận đêm khuya. Khi bước ra thì mới phát hiện Mục Thanh vẫn ngồi ngoài cửa. Sau phút kinh ngạc, anh ta bắt gặp nụ cười, nói:

- Đêm hôm khuya khoắt, cô còn ở đây với tôi, không sợ ông xã ghen sao? Về đi, tôi không sao.

Mục Thanh từ bậc thềm đứng dậy, phủi bụi phía sau:

- Không phải vì anh, là vì Nhiễm Nhiễm.

Anh ta gạt đầu:

- Tôi biết.

Mục Thanh lại hỏi:

- Sao rồi? Anh nghĩ thông chưa? Có đi dự lễ cưới của Nhiễm Nhiễm không?

Trần Lạc mỉm cười lắc đầu:

- Không. Tôi mà tới, mọi người đều mất tự nhiên. Thà rằng để họ quên tôi đi thì hơn. Cô đi đi, tôi sẽ trông nom trường giúp cô. Khi nào cô về, tôi sẽ đi.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến ký túc xá giáo viên. Khi qua góc rẽ, phía trước có người cầm đèn pin đang đi đến. Trần Lạc dừng bước, cười với Mục Thanh nói:

- Mau về đi. Tiểu Phó nhà cô đến đón cô đấy.

Mục Thanh nhìn về phía người bước đến, khuôn mặt bất giác nở nụ cười dịu dàng. Cô ấy bước nhanh về phía trước hai bước thì dừng lại, quay người nói với Trần Lạc trong bóng tối:

- Trần Lạc, Nhiễm Nhiễm nói cậu ấy đã buông xuôi tất cả, cũng hy vọng mọi người đều có thể hạnh phúc.

Trần Lạc sững người, cuối cùng mỉm cười gạt đầu với Mục Thanh:

- Ừm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-vi-phut-giay-duoc-gap-em>